உ

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

இஃது

செற்குன்றநகர்த் தொண்டைமண்டல வேளாளர் மரபு

சோ. வீரப்ப முதலியாரவர்களாலும்

கரிவலம் வந்தநல்லூரென்னுங் கருவையம்பதியில் வசிக்கும் ஸ்ரீமான்

ம. ஆறுமுகஞ் செட்டியாரவர்களும்

அவ்வூர்த் தேவஸ்தானத் சர்மகர்த்தர் ஸ்ரீமான்

செ. ராமசாமி செட்டியாரவர்களும்

ஆகிய இருவரின் வேண்டுகோட் கியைந்து

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரி

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்களாலும்

இயற்றியது.

வீரப்ப முதலியாரவர்களாற் சொல்லப்பட்ட சருக்கங்கட்குஞ் சில பாக்கட்கும் அவற்றின் முதலில் வீ எனவும் திருமலைவேற் கவிராயரவர்களாற் சொல்லப்பட்ட சருக்கங்கட்குஞ் சில பாக்கட்கும் அவற்றின் முதலில் தி. எனவும் குறியிடப்பட்டுள்ளது—இதனுடன்

வரதுங்க பாண்டியன் சரித்திரமும் சேர்த்துக்

கரிவலம் வந்தநல்லூரென்னும் ஷ்டி கருவையம்பதி

வ. மருதப்பஞ் செட்டியாரவர்கள்

ஆ. மருதப்பஞ் செட்டியாரவர்கள்

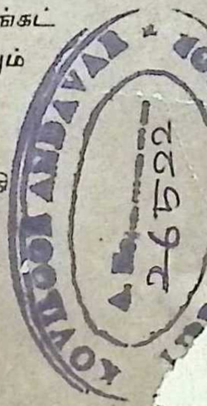
இவ்விருவர்களின் பொருளுதவியால்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பவர் பிரஸில்

தஞ்சை ஜி. எஸ். மணியா அண்டு கம்பெனியாரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1919.

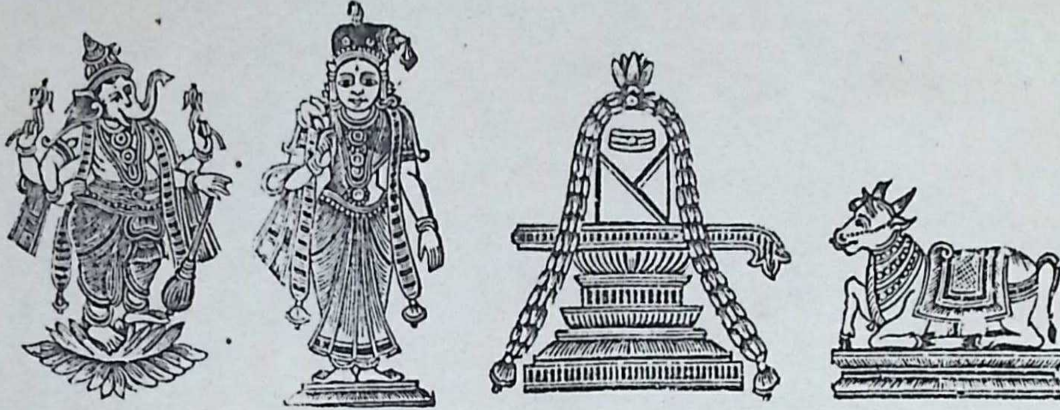
Printed at the "TAMIL SANGAM POWER PRESS", Madura,
By G. S. MANIYA & Co., Tanjore.

28-3

உ

சிவமயம்.

ஒப்பனையம்மாள் ஸ்ரீபால்வண்ண நாதர்

28-3

சாற்றுக்கவிகள்.

சின்னமனூர்ச் செல்லமையரென்று பெயர் விளங்கிய

வெங்கடநரசிம்மையரவர்க

ளியற்றியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

திருவனைய மடமாதர் செழுமலர்த்தா ரணியளகச்
செவ்வி நோக்கிக்
கருவிமுகில் பயமடைந்து கதறியடைக் கலமெனநீங்
காது வைகு
மருவுலவுஞ் சோலைவள மலிகருவைப் பால்வண்ணன்
மகிழ்ந்து செய்த
பொருவிறிரு விளையாடற் சரிதமதைப் புராணமதாப்
புகன்றான் மன்னோ. (1)

இன்னமுதச் சுவையுறவிப் புராணமியம் பியகவிஞ
னெவன்கொ லென்னிற்
பன்னரிய பலகலையும் பயின்றுதெளிந் தரன்பதத்திற்
பத்தி பூண்டோ
னன்னவயல் சூழுமெட்டி சேரிபுரி தவத்தால்வந்
தவத ரித்தோன்
மன்னர்புகழ் திருமலைவேற் கவிராச னெனச்சொலுநா
வல்லோன் மாதோ. (2)

புனிதமிகுந் திருமலைவேற் கவிஞர்பிரா னுரைத்தவிந்தப்
புராணத் திற்கே
யினியவமு திணையாகு மெனப்பலரு முரைத்திடுவ
ரினிக்கு மந்தப்
பனியமுத நாவினுக்கே யிங்கிதநா மனஞ்செவியென்
பனயா விற்கு
நனியினிக்கு மதனலவ் வமுதிதற்கொப் பாமெனயா
னவிலேன் மன்னோ. (3)

போடிநாயக்கனூரிலிருக்கும்

கு. அண்ணுமலைப் பிள்ளையவர்க

ளியற்றியவை.

அகவல் விருத்தம்.

அண்டமெலாம் படைத்தளித்துத் துடைத்தருளும்
பெருவிளையாட் டாற்றும் பெம்மாற்
குண்டுகொலோ வேறுதிரு விளையாட
லெனினுமன்ப ருள்ளங் காதல்
கொண்டுபுரி பத்திநெறிக் கிலக்கியமா
யாங்காங்குக் குழைந்தி லீலை
விண்டலமும் புகழ்ந்திடுமா புரிகுவது
மவற்குரிமை விளையாட் டாமால. (1)

கலிப்பா.

அத்தகைய திருவிளையாட் டன்பர்க்காப் பலதலத்தும்
வித்தகமாப் புரிந்ததுபோல் வியன்கருவைத் திருத்தலத்திற்
சித்தமுவந் தியற்றியநற் றிருவிளையா டற்சரிதந்
துத்தியஞ்சேர் வடமொழியிற் றுலங்குறக்கண் டருந்தமிழில்

கலித்துறை.

மொழிபெ யர்த்துப்பல் சருக்கமா வியற்றினன் முன்னு
ழிழியில் வீரப்ப னெனுமொரு பாவலோ னிங்கீ
தொழிய மற்றுள கதைகளைப் பத்தியா யோர்ந்து
பொழியுங் காரினெம் போல்பவர் வாட்டத்தைப் போக்க.(3)

அகவல் விருத்தம்.

சொற்பொரு ளென்னு மிவற்றிடை மிகவுஞ்
சுவையுறத் தகடவிர் மேன்மைக்
கற்பென நிலைத்துத் திசையெலாம் பரவக்
கவிகளாக் கழறினன் முக்கட்

டற்பர னடித்தா மரைமலர் சூடுந்
தலையினன் பிறர்பொரு ளாசை
யற்பமு மில்லா னடியவர்க் கினியா
னைந்திலக் கணமுநன் கறிந்தோன். (4)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

எனக்கு மினியான் சிவகிரிசா ரெட்டி சேரி பிறந்துலகு [னிற்
தனக்குத் திலகம் போன்றொளிர்பூ சாரிக் கவண்டன் பட்டித
கனக்கு முடிமன் னவர்புகழ வாழ்வோன் சிறிதுங் களங்கமுறு
மனக்கும் பனுக்கொப் பாயதிரு மலைவேற் கவிநா வலன்மா
தோ. (5)

மார்க்கயன்கோட்டைப்

பழனிச்சாமியாசாரியரவர்க

ளியற்றியவை.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கருணைநீர் நிறைந்தற்றே யுவராழி யுடைபுடைசூ
ழுலக வாவும்
பேரறிவா ளன்றிருவென் றுஞ்செயற்க ரியசெய்வார்
பெரிய ரென்று
நேருரைக்கோர் சான்றுத்தன் னிறைமதியாற் பலகலைக
ணிலவத் தந்த
சீரருள்வாய் மைப்புனிதன் றிருமலைவேற் கவிராச
சிங்கே றுமால். (1)

சங்கமுறுங் குழையனைத்தென் கருவைநகர்ப் பால்வண்ணத்
தாணு வைப்பூங்
கங்கையணி சடையனையெங் கண்ணுதலைப் பாடுமன்பு
கனிந்தே முன்னங்

துங்கவரி கேசபுரந் துலங்குமணி வாசகனார்
துணைச்சீர் பாடு
மங்கலவிங் கிதமதுர வாக்கிசைந்த பெருங்கருணைத்
வள்ளன் மன்னே (2)

கற்றறிந்த மேதையர்தங் கடனென்ப வுயிர்க்குயிராய்க்
கலந்து மேவப்
பெற்றசிவன் றனைப்போற்றும் பெற்றியெனு மறைமுறையிற்
பிறங்கு நீதி
யுற்றறிந்த மெய்யறிவா லொப்பனைநா யகன்சரித
முவந்தே யோது
நற்றவஞ்செய் திருமலைவேற் கவிராச நம்பியின்சீர்
நவிலற் பாற்றே. (3)

மேற்கூறிய அந்நகரில் வசிக்கும்
சுந்தரவாசாரியரவர்க
ளியற்றியவை.

கலிப்பா.

கரிவலநன் னகர்மேவுங் கடவுடிரு விளையாடற்
சரிதமதைப் புராணமதாத் தமிழ்க்கவியா லினிதுரைத்தான்
விரிதருமிப் புவியிலுளோர் வியந்துரைக்க விஃதுரைத்த
வரியபெருங் கவிஞர்பிரா னெவன்கொலெனி னறைகுதுமால்

ஆசிரிய விருத்தம்.

வன்னந் தருமஞ் சளைப்பூசி மணஞ்சேர்
நறும்பூம் புனலினிடை
மகிழ்ந்து குடைந்து விளையாடு மடவா
ரெனச்செவ் வனசமலர்ப்

பொன்னந் தாதை யொண்பவளச் செங்கா
லுழுது பொலஞ்சிறையிற்
புரண்டு சேவன் மதிமருண்டோர் புறத்தே
யொதுங்கச் சூடடுவெண்பேட்
டன்னம் பொலியும் வாவிகள்சூ ழெட்டி
சேரி யவதரித்தோ
னருமைப் புலவர் குலதிலக மான
சங்குக் கவிராசன்
முன்னந் தந்த சுகுமாரன் முதுசீ
ரழகு மிகுமாரன்
முளரித் திருவாழ் புயபாரன் முகில்போ
லெவர்க்கு முபகாரன். (2)

முன்பா லங்கொண் மணிமிடற்று முதலாம்
டழமைப் பரம்பொருளின்
மூவாச் சைவ சமயநெறி முறையிற்
றிறம்பா நலமுடையா
னென்பா லுழுவ லன்புறநட் பியைந்த
சங்குக் கவிராச
னென்னுங் கல்வி யறிவுசிறந் திலங்குஞ்
சுகுண மாமணியைத்
தன்பா லகனுப் பண்டையருந் தவத்தாற்
பயந்த திருத்தாதை
தக்கோர் சிந்தை யனைத்தினுஞ்சந் ததம்வீற்
றிருக்குந் தகையாளன்
மன்பார் மீது மிக்கபுகழ் வளரத்
திகழு முத்தமன்மா
மலைமேற் றீப மனையதிரு மலைவேற்
கவிநா வலன்மாதோ. (3)

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியிலிருக்கும்
அருணாசலக் கவிராயரவர்க
ளியற்றியது.

அ-விருத்தம்.

முன்னகரந் தங்குமுத நிகர்தருசெந் தமிழ்ப்பா
மொழிந்துதவம் பெற்றவள்கோ விற்பணிக்கு முனநாட்
கன்னகரப் புரிந்தசங்குக் கவிஞர்பிரான் பேரன்
கருணைமிகு மெனதுபெருந் தந்தையெனச் சொலுங்கா
ரன்னகர தலச்சங்குக் கவிஞனருந் தவத்தா
லவதரித்த திருமலைவேற் பாவேந்தன் கருவை
நன்னகரத் தலபுரா ணம்பகர்ந்தா னதனை
நன்குமிகப் புகழ்ந்துரையா நாவலரிங் கெவரோ. (1)

இத்தலபுராணமியற்றிய
ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்கள் குமாரர்
சங்குக் கவிராயரவர்க
ளியற்றியவை.

அ-விருத்தம்.

திருவையம் பதினான் றும்புகழ்ந் துரைக்கச்
சிறந்தபல் வளமலிந் திலங்குங்
கருவையம் பதிவாழ் பரமன்மான் மியத்தைக்
கடல்கடைந் தமுருக் கந்நாண்
மருவையம் பதிபன் றுதைநல் கமுதின்
மதுரமே யிதன்மது ரமென
வெருவையம் பதியா வுளக்கவிப் புலவோர்
மிகவியந் துரைத்திட மாதோ. (1)

பொருவறும் புனிதச் செழுந்தமிழ்க் கவியாற்
பொருட்சுவை சொற்சுவை பொருந்த
வொருபுரா ணமதா கப்பகர்ந் தென்று
முயர்திரைக் கருங்கட லுடுத்த

விருநிலத் தழியாப் பெரும்புகழ்ச் சுமையொன்
றெமக்கும்வைத் தனனெமை யீன்றோன்
றிருமலை வேற்பா வலர்பிரா னவன்பொற்
றிருவடி சிந்தைவைத் திடுவாம். (2)

செவ்வற்குளத்திலிருக்கும்

கந்தசாமிப் புலவரவர்க

ளியற்றியது.

பத்திக்கு மினியபெருந் திருவருட்கும் பலகலையும்
பயிலு நட்பப்
புத்திக்கு மிருப்பிடமாந் திருமலைவேற் கவிஞனெனப்
புகலுந் தூயோ
னெத்திக்கும் புகழ்கருவைத் தலபுரா ணத்தையினி
தியற்ற லாலே
சித்திக்கு நினைத்தவெலாம் படிப்பவர்க்குங் கேட்பவர்க்குந்
தினமு மாதோ. (1)

தென்மலை

ராமசாமிச் செட்டியாரவர்க

ளியற்றியது.

அ-விருத்தம்.

வருமலைவா ரிதியமுதந் தருமதுர நாவினுக்கே
மணங்கூர் சந்தப்
பெருமலையத் தவமுனிவ னனையசங்குக் கவிராசன்
பெற்றசெல்வத்

திருமலைவேற் கவிஞனுரை புராணமெனு மிவ்வமுதந்
தித்திப் பென்றுந்
தருமலையா வியற்புலவர் நாவினுக்குஞ் செவிக்குஞ்சிந்
தைக்குந் தானே. (1)

சிவகிரிச்சமஸ்தான வித்துவான்
இராயகிரிமா அணைக்கரை முத்துப் புலவரவர்கள் குமாரரும்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற் கல்வி பயில்பவருமாகிய

சாமிநாதப்புலவரவர்க

ளியற்றியன.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பரவித் துலங்குசிவ கிரிச்சமஸ்தா னக்கவிஞர்
திலகன் வாசத்
தார்புனையும் பாரபுய சயிலனெட்டி சேரியவ
தரித்தோன் முந்நீர்ப்
பார்புகழ்சங் குக்கவிஞ னீன்றசுதன் பரங்கிரியாம்
பதியில் வாழு
மேர்பெறுமற் புதமிகுசண் முகனடிப்போ தெப்போது
மேத்து நாவான். (1)
பொருமலைவே லாவலயப் புவியின்மிசை யதிகபுகழ்
பொருந்துங் கற்ப
தருமலைவே யுறத்தரினுந் தாமுணரா ரிடத்தணுகாத்
தகைமை யாளன்
றிருமலைவே லெனுங்கவிஞன் பவத்தாலன் பொடுதனைச்சிந்
திப்போ ராமே
வருமலைவே தனையடையா தருள்கருவை யரன்சரிதம்
வழுத்தி னானால். (2)

திருக்களாவுடையான் துணை.

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

காப்பு.

தி.—அகவல் விருத்தம்.

திருவுலவு மார்பனுமச் செழுங்கமலப் பொகுட்டுறையுந்
 தேவும் போற்றுங்
கருவைநகர்க் களவினிழற் கடவுடிருச் சரிதமதைக்
 கனிவா யின்ப
மருவுசெழுந் தமிழ்க்கவியா லுரைக்கவெமக்கொருதுணையாம்
 வளர்பொற் குன்றத்
தருவியெனப் பொழியுமத வைங்கரக்குஞ் சரத்தினிணை
 யடிகண் மாதோ. (1)

பாயிரம்.

தி.—நூற்பயன்—வேறு.

மருப்பொலி களவினீழல் வைகுபால் வண்ணநாதன்
றிருப்பெருஞ் சரிதந்தன்னைச் செவியினு லினிதுகேட்போர்
விருப்புறு பொருள்கள்யாவும்பெறுவர்முன் வினையைவெல்வ
ரிருப்பரெஞ் ஞான்றுமீச னிணையடிநிழ லின்மாதோ. (2)

கடவுள் வணக்கம்.

தி.—சிவபெருமான் கலிப்பா.

பொங்குதிருக் கருணையுடன் புவனமனைத் தையுமீன்ற
பைங்கொடியி னெடுமேருவும் பவளநெடுங் கிரியைநலந்
தங்குமலர் வாசமுநீர்த் தண்மையுஞ்சொற் பொருளுமென
வெங்குநிறைந் திலகுதனிப் பரம்பொருளை யிறைஞ்சுதுமால்

தி.—பால்வண்ணநாதர் எண்சீர் விருத்தம்.

திருவினுதனும் பதுமவேதனுந் தேடநின்றவன் றேவர் யாவரும், வெருவவந்த வெவ்விடமருந்தி யவ்விபுதர்தம் மை யுய்வித்தவித்தக,னி நவிசும்பினேடு லகம்யாவையுமீன்றவன் புடையிறைவி யொப்பனை, மருவுநாயகன் கருவைமேவுபால் வண்ணனென்று நம்மனத்துளானரோ. (4)

தி.—ஒப்பனையம்மாள் கலிப்பா.

அடியர்பவப் பிணிபகற்று மருமருந்தைப் பசியதிரு
வடிவமுறு மனத்தையொரு மருப்புடை நற் களிறீன்ற
பிடியைநறு ங்களவினிழற் பெருமானைப் புணர்மானைப்
படிமுழுது மீன்றருளொப்பனை யுமையை நினைகுதுமால்.(5)

தி.—சபாலிங்கநாதர் அறுசீர்விருத்தம்.

வன்பவமகற்று ந்தூயவரநதி மடந்தை கண்ணுற்
றின்பவாரிதியின் மூழ்கியிரு விழிகளிக்க முன்னு
ளன்பொடுநட னஞ்செய்தவ ருட்சபா லிங்கநாதன்
றன்பதமலரை யென்றுந்தலைமிசைப் புனைந்து வாழ்வாம்.(6)

தி.—முகலிங்கநாதர் கலிப்பா.

தினமுமிமையவர் பரவுந்திருக் கருவைப்பதி யினிடை
முனமதுல சவுந்தரியின் முதியதவத் தினுக்கிரங்கி
மனமகிழ்வி னுடனினிது வந்துமுக லிங்கதெரி
சனமதுநல் கியபெருமான்றனை நிதம்வந்தனை புரிவாம். (7)

தி.—திருக்களாவுடையான்.

சடையானை வரமுதவச் சடையானைத் தனிச்சூலப்
படையானை யெம்மையினிப் படையானைப் பவமரண

4-விபுதர்-தேவர். 5-அன்னம் அனமென நின்றது செய்யுள் விகாரம். 6-வரநதி மடந்தை-கங்கை.

விடையானைத் திருநெடுமால் விடையானை மதகயத்தோ
லுடையானைத் திருக்களா வுடையானைப் பரவுதுமால். (8)

தி.—லக்ஷ்மணலிங்கர்.

கலக்குறு பாதகமகலக் கருத்தினிடை நினைத்துநெடுஞ்
சிலைக்கையி லக்குவன்பூசித் திடக்கருணை புரிந்தபிரா
னலக்க ணகற்றிடு கோமளாம்பிகையி னொடுமேவு
மிலக்குமணே சுரன்பதப் போதெப்போது மிறைஞ்சுதுமால்.

தி.—தக்ஷிணமூர்த்தி.

தழலிடையுற்றிடு மெழுகொத்துளமுரு கிச்சலசமலர்க்
கழலிணைவீழ் ந்திறைஞ்சிய நால்வருக்குமுனங் கருணையுடன்
செழுமறையின்பொருள்சொலத்தென்றிசைநோக்கிக்கல்லாலி
னிழலிருந்தபரம் பொருளெந் நெஞ்சிலிருந் தருள்செயுமால்.

தி.—பராசத்தி கலிவிருத்தம்.

சுத்திரப் பேய்களாற் கோள்களால் வரு
மெத்திறப் பீடையு மிரியு மாறுதன்
பத்தருக் கருள்செயும் பாங்குடைப் பரா
சத்தியை நிதமும் வந்தனஞ் செய்வாமரோ. (11)

தி.—சித்திவிநாயகர் அகவல் விருத்தம்.

பொருவில் வெண்மதியஞ் சென்னி
பொறுத்த செம்பவளக் குன்றின்
மருவு பைங்கொடி முன்னீன்ற
மாசில் கற்பகத்தைத் தொண்டர்
பருவாலிருளை நீக்கும் பரிதியைச்
சுருதி யேத்துங்

8-பவமரணவிடையானென்றதற்குச் செனன மரணமென்னு மிரண்டனையும் விடுத்தவனென்பது பொருள். 10-அலக்கண்-துன்பம். 11-சுத்திரம் குரூரம் கோள்-கிரகம்.

கருவையம் பதிவாழ் சித்திக்
கனிற்றினை வணங்கு கிற்பாம். (12)

தி.—வீரசண்முகர்.

சிரமர் பசியதோகைச் சிகாவளந்தனை நடாத்திப்
பாரனைத்தையு முன்னுளிற் பகர்சிவநிசிப் போதேகி
யோரிர வினுக்குட் சுற்றியுலவியே வந்தநந்தம்
வீரசண்முகன் பொற்பாதம் வேண்டியஞ்சலி செய்கிற்பாம்.

தி.—சேமநதிச்சித்திவிநாயகர் கலிப்பா.

பூமலிகற்பக நாட்டுப்பொன் னகர்நங்கர்க் கிணையோ
நாமதனைக் காண்டுமெனச் செல்வதுபோ னவிலரிய
மாமணிமாளி கையோங்கி வயங்குதிருக் கருவைநகர்ச்
சேமநதிக் கரைமருவு சித்திவிநாயகன் றுணையே. (14)

தி.—நாமகள் அகவல் விருத்தம்.

உலகுயி ரனைத்துமீன்ற சதுமுகத்தொரு வன்மேவுந்
தலைவியை மதுபசாலஞ் சாலமொய்த்தி சைகள்பாடு
மிலகுவெண் கமலப்பூவிலினிது வீற்றிருக்குஞ் செஞ்சொற்
கலைமடந்தையை யெம்முள்ளக் கமலமாமலரில் வைப்பாம். ()

தி.—சித்திரத்தேர் ஐயனர் கலிவிருத்தம்.

விரத மாமுனி வோரொடு விண்ணவர்
கரதலங் குவித்தேத் தக்களித் தன
வரதநற் கருவைப்பதி வாழ்சித்ர
விரதலவ யனிணை யடிபோற் றுவாம். (16)

வி.—திருநந்திதேவர் அகவல் விருத்தம்.

விரிசடையு நுதல்விழியு மழுக்காமு மிலகவரை
வில்லொன் றேந்தித்

13-சிகாவளம்-மயில். 14-காண்டும்-காண்போம். கற்பகநாடு-தேவலோகம்.

தரியலர்கள் புரமெரித்த வெந்தைபிரான் கணத்தவர்க்
குத்தலை வணுகி
யரிபிரமர் வந்தீண்டுங் கயிலைமுதற் கடைகாக்கு
மையன் செய்ய
கரமிசைவேத் திரமேந்து நந்திதிருவடிக்கமலங்
கருத்துள் வைப்பாம். (17)

தி.—சூரியன் முதலிய நவக்கிரக துதி—வேறு.

அரவமணிப் பூணணிசடி லத்தண்ணலெம் மானதிகமணம் விரவுமலர்த் தண்களவி னிழற்பெருமான் கருணைமிகவேண்டிப், பரவுமொளி கூர்விமானமதாய்ப் போந்துபன்னாட் பணிந்தேத்து, மிரவிமுதற்கோள் பதம்பரவியெக் கோள் களையு மினிக்களைவாம். (18)

தி.—அகத்தியர்.

அதிகபுகழாரி யனுலாலயமுன் னுட்புரிவித் தருணிட்சேப, நதியினிடைச் சிலையுருவாயிருந்த வதுலாம்பிகையை நயந்துமிக்க, துதிகொள்பிரதிட்டை புரிவித்தருளும் புகழுமிகத் துலங்கப்பெற்ற, பொதியவரைத் தவமுனிவர்பெருமான்பொற்பத நிதமும்போற்று வேமால். (19)

வீ.—திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்—வேறு.

முடிவிலா வேதத்துறு பொருள் கயிலை
முன்ன வன்றன்னை விட்ட கலாக்
கொடிதிரு முலைப்பா லமுதுசெய் துலகிற்
சைவமே குலவிடச் செய்த
கடிகமழ் பொழில்சூழ் காழியுண் ஞான
சம்பர் தன்கவு ணியர் பெருமா
னடியிணைக் கமல மலரினை யகத்தி
லன்புற வணங்குதல் செய்வாம். (20)

வி.—திருநாவுக்கரசு நாயனர்—வேறு.

வஞ்சனை யமணர்கன் மேல்வீக்கிவா ரிதியிற்றூழ்ந்து
துஞ்சிட விடும்போதக்கன் மிதவையிற்றுலங் கத்தோன்றிச்
செஞ்சொலான மச்சிவாயப் பதிகமேசெப் புமப்பன்
கஞ்சநாண்மல ர்ப்பொற்பாதங் கருத்திடை யிருத்துவாமே.()

வி.—சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் கலிவிருத்தம்.

கந்தநா றுங்கயிலை யிற்சேர லன்
வந்தசெய் கைநம்பர்க் குரைவாய் மையா
னந்துலா வுதடந்திகழ் நாவ லூர்ச்
சுந்தரன் பதஞ்சென் னியிற் சூடுவாம். (22)

வி.—மாணிக்கவாசகர் அகவல் விருத்தம்.

கடலினைநிகர்க்கும் வாவிக்கரையின் கணுயர் ந்தபூக
மடலவிழ்நற விஞேடுவாளை கண்முகிலிற் றூவுங்
குடவளைமுத் தஞ்செய்யிற் கொழித்திடும் வாதவூர
னடியிணைக் கமலம்போற்றி யன்புறவழு த்துவாமே. (23)

வி.—அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்—வேறு.

சேயரிந்தன் றமுதூட்டுஞ் சிறுத்தொண்டர் பதம்போற்றி
திருநீலகண்ட ரிருசெழுங் கமலப்பதம் போற்றி
நேயமுள கண்ணப்ப நாயனர் பதம்போற்றி
நிறைகருணை பெருகுமமர் நீதியார்பதம் போற்றி
யேயுமறைத் தண்டீச நாயனர்பதம் போற்றி
யிளையான்றன்குடிமாறநாயனர்பதம்போற்றி
தூயசிவ பணிவிடைசெய் திருங் கதிபெற்றிடு நேயத்
தொண்டரனை வோர்கடிருத் துணை மலர்த்தாள்களும்போற்றி

வி.—வரதுங்கர்—வேறு.

கரிவலமா நகர்க்கிறைவன் களவிலமர் பால்வண்ணக்
கடவுள் செம்பொற்

திருவடிசூடிய முடியான்பா ராசர்முடி தோய்ந்து
சிவந்த தாளா
னரியதமிழ்க் குரையாணி யதிவீரராமன் முன்னோ
னவனி காக்கு
மருவலர் கோளரிஞான வாதுங்க னடியைநிதம்
வணங் குவாமே. (25)

தீ.—வித்தியாதரு கலிவிருத்தம்.

இந்தநெடும் புவிமிசையோ ரணுத்துணையு மெவருமதிக்
குந்தரமில்லா வெமக்குந் திருக்கருணை கூர்ந்துபல
செந்தமிழ்நூற் பொருளுணர்த்திச் சீர்த்தியருளிய முகவூர்க்
கந்தசுவாமிக் குருவைக் கருத்தினிடை யிருத்துதுமால். (26)

தீ.—நூல்வழி அகவல்விருத்தம்.

இத்தலபுராணத்திற் சொலுங்கதை முப்பத்தைந்தா
மிவற்றுளேழு
சுத்தபவுடிகத்தி லெட்டுப்பிரமகை வர்த்தத்திலொன்
பான் சொற்காந்தத்திற்
சித்தமகிழ்தரும் பதினொன்றுயர் பிரமாண்டத்தி
னெடுந்திரையுலாவுங்
கத்துகடற்புவி புகழச்சூதமுனி யுரைத்ததிருக்
கதைகளாமால். (27)

தீ.—நூல்செய்தற்குக் காரணம்—கலிப்பா

தலைமைபெறுங் கற்பகமா தருமிகவாசஞ் செயலால்
விலகருஞ்சீர்க் கனவான்கண் மேவுதலா லமுதார்சொற்

21-மிதவை-மரக்கலம். 22-சோலன்-சோன். 24-சேய்-குழந்தை
25-உரையாணி-மாற்றறியுமாணி, பாராசர்-வேற்றரசர், வாரி-சமுத்திரம், தாழ்ந்து-அமிழ்ந்து, துஞ்சல்-இறத்தல்.

புலவர்குழாம் பயிலுதலாற் பொருந்தவளக் கயமுறலா [ன்.
விலகியபொன்னகர்க்கிணையாமெழிற்கருவைப்பதிவாழ்வோ

விள்ளுதிருக் குறளிவிரு வேறுலகத் தியற்கையென
வள்ளுவர் கூறியமொழியை மறுத்தனனிங் கிவனெனவே
யுள்ளமிக வியங்தெவரு முரைத்திடச் செல்வமுமுயர்ந்த
தெள்ளியகல்வியு முடையான் சிவநேயந்தனிற் சிறந்தோன்.

இன்னமுதக விப்புலவோ ரிதயமகிழ் வுறத்தினமுங்
கன்னனென வழங்குசெழுங் கமலமலர்க் கரதலத்தான்
றெனனவனே ராறுமுக தீரனருளிய புதல்வன்
மன்னவர்மெச்சிடுஞ் சைவவசியர் திருக்குலத் துதித்தோன்.

என்னுமரு தப்பநரேந் திரனுமுய ரீகையருண்
மன்னுசிவ பத்திபொறை வாய்மையறி வொழுக்கமுதற்
பன்னுகுண மனைத்துமொரு படிவமெடுத் துதித்ததெனத்
துன்னுதிரைக் கடலுலகந் துதித்திடவந் தவதரித்தோன்.

தாயினுமென் றனதருமைத் தந்தையினும் பதின்மடங்கு
நேயமதென்னிடைச்செலுத்திநிதமுமெனைப்புரந்தருள்வோ
ளாயபுகழ் வனமூர்த்தித் தோன்றலருள் சுதன்பலனு [ன்
லாயுமரு தப்பனென்னு மறிஞர்சிகா மணியுமரோ. (32)

பனிமலர்ப் பூங்களவுறையும் பரமன் மலர்ப்பதமகலா
வினியதிருச் சிந்தையின னெனும்புகழ்ப் பால்வண்ணமுநி
னனிபுரி மாதவபலத்தான் ஞாலமிசை யவதரித்த
புனிதவரு ணாசலவற் புதகுணசிந் தாமணியும். (33)

மிகத்தயைகூர்ந் ததிகமனவிருப்ப முடனெனை
யழைத்துச்
சகத்திடைநா மெடுத்தவிந்தச் சனனமுறுதியைப்
பெறுவான்

31. படிவம்—வடிவம்

சுகத்தின்மிகு வளம்படைத்த தொல்கருவைத்
திருத்தலத்தின்
மகத்துவம் யாவையுமெடுத்து வயங்குதிராவிட
மொழியில். (34)

அறையுநெடுந் திரைசுருட்டு மகன்கடற்பூ தலத்தினிடை
யுறையுமனைவரு மிகவுமுள மகிழ்வுற் றெளிதுணர
நிறைமதுர முறுங்கவியா னிகழ்த்துதி யென்றுரைத்தனராற்
குறையறுதீங் கரும்பருந்தக் கூலிகொடுப்பவர் தமைப்போல்

எறிதிரைப் பாற்கடலமு தொத்தினிக்கு
மியற்றமிழருமை
யறிதருநுண் மதியுடையோ ராகியவன்
னவருரையை
யுறுதியெனக் கடைப்பிடித்திங் குரைத்தனன்
யானுயர்ந்தபுகழ்
செறிதருமத் தென்கருவைத் திருத்தலமான்
மியத்தையரோ. (36)

அரியபெரும் புகழ்படைத்த புசுண்டன் முன்னு
ளதிகதவம் புரிந்துகதி யடைந்த வாறும்
விரியுநெடும் புவியனைத்து மீன்றதேவி
வியன்சகள நிட்களங்கண் ணுற்றவாறுந்
திரிபதகை நடங்கண்டவாறு நன்னிட்
சேபநதி யெனுந்திருப்பேர் பெற்றவாறும்
பரிவினுமை தேசுபெறத் தவம்புரிந்தொப்
பனையென்னுந் திருநாமம் படைத்தவாறும். (37)

மாலயன் முன்னடி முடிதேடிய வந்நாளே
மாசிவராத் திரியெனும் பேர்வாய்ந்த வாறுஞ்
சீலமிகு மைங்கரன்வேற் கரனன்போடு
சிவநிசியிற் பூசனைசெய் திருந்தவாறு

---

37. சகளம்—உருவம். நிட்களம்—உருவின்மை.

மேலவர் போற்றிய சிவராத்திரி யாநாளில்
விரதமனுட் டிக்குமியல் புரைத்தவாறு
நீலநிறத் திருமாலு மயனும் பஞ்ச
லிங்க தெரிசனம் பெற்று நின்றவாறும். (38)

வாரமுடன் சுக்கிரன் வேண்டுதற்கா கப்பால்
வண்ணனெனுந் திருநாமம் வந்தவாறு
நாரதன்கா ளாயனெனு மிருவர் தம்பா
னண்ணியவெம் பாவமகல் வித்தவாறுஞ்
சீரமர்நாற் றிசையினுநாற் றேவர்காவல்
செயப்புரிந் தியமவாதை தீர்த்தவாறுங்
கோரமிகு தக்கன்மகங் காண்பான் சென்று
குறுகிய வானவர் சாப மடைந்தவாறும். (39)

சுரதருவோர் திருக்களவா யுதித்தவாறுந்
துலங்குநறுஞ் செழுங்கமலத் தவிசின்மேவும்
பிரமனெடு மான்முதலோர் சாபமுன்னுட்
பேர்த்தவாறுஞ சுரர்கோ னுதியோர்க்கு
விரவியசாபந் தவிர்ந்து கருவையூர்க்கு
விளங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்தவாறு
மிரவியின்பாவந் தவிர்ந்தவாறுங் கும்ப
னெனுந்தமிழ் மாமுனிபூசித் திருந்தவாறும். (40)

வானவருக் கிறைவன் மகப்புரிந்தவாறும்
வயங்கமுதா சலத்திடைச் செய்தவத்தாற் காம
தேனுவுயர் மகப்பேறு பெற்றவாறுந்
திருக்களா வுடையாற்குச் செம்பொற்கோவின்

---

38. ஐங்கரன்—கணபதி. 38. திரிபதகை—கங்கை.

39. குறுகிய—அணுகிய. 40. பேர்த்த—நீக்கிய. 40. சுரர்தரு—கற்பகதரு. கனற்கடவுள்—அக்கினி.

மாநகர மாரியன்முன் னமைத்தவாறு
மயல்வாதை யம்பிகையா லொழித்தவாறு
மூனமற விளங்குபரா சத்திபீட
முலகமெலாந் துதித்திட வுண்டாயவாறும். (41)

மேதகு மிந்திரசித்தை வதைத்தபாவம்
விலக்க விலக்குவன் கருதி மேனுள்வந்து
கோதறுபூசனை புரிந்தவாறுந் தாயைக்
கொலைபுரி வேதியன் பாவந் தவிர்ந்தவாறு
மோதுபுகழ் மேவுசுனு பாண்டியற்கே
யுயர்தருமித் தலமகிமை யுரைத்தவாறு
நீதவுதாவசு வெனுமன்னவ னுக்காங்கு
நெஞ்சமகிழ்ந் தொருமகப்பே றளித்தவாறும். (42)

பொருளிழந்து துயருழந்த வசியனந்நாட்
பொருட்பேறு பெறக்கருணை புரிந்தவாறுங்
கருதருங் காண்டவதகனம் புரிந்தவாற்றாற்
கனற்கடவுட் குறுபாவந் தவிர்த்தவாறு
மொருகொடிய சூத்திரனை விரும்பிச்சேர்ந்த
வுணர்வறுபார்ப் பனிபாவ மொழித்தவாறும்
பருமறலி யொடுசமரம் புரிந்துநீதி
பயில்குலபூடணன் வாகை படைத்தவாறும். (43)

புவிமிசையாரிய னெனத் தோன்றிய குபேரன்
புகழ்ப்பீடப் பிரதிட்டை புரிந்தவாறுங்
கவினுறு தக்கன்றேனுத் தனதன் முன்னுக்
கருதுபலர் பெறுசாபங் களைந்தவாறு
நவிலுறும் வைசியன்றனை வஞ்சித்துமன்ற
னடத்திய வேதியன்பாவ மொழித்தவாறு
மவிர்மகுடச் சேரன்வா துங்கனென்னு
மாசருக்குத் திருக்காட்சி யளித்தவாறும் (44)

---

41. மயல்—பசாசு. 43. வாகை—வெற்றி. 44. மன்றல்—விவாகம்.

ஆகியமுப்பத் தைந்து சரிதந்தம்மு
ளாருளிருபத் தொருசரித நகர்ச்சிறப்பு
வாகுபெறுந் தலமேன்மை தீர்த்தமேன்மை
மாமூர்த்தி மேன்மையிவை சருக்கமாக
வோகையுற வகுத்துரைத்தே னிங்நாண்மற்றை
யுயர்சரிதமொரு பதினுன்கொடு நாட்டின்சீர்
சோகமறு கதைவரலாறிவை முன்னுளிற்
சொற்றனன் மற்றெருருவ னவன்யாவ னென்னில் (45)

எற்குன்ற னருள்புரி யென்றினிது வேண்டி
யிதயமிகக் கசிந்துருகி யெந்த ஞான்றும்
பொற்குன்ற வில்லிதனைத் துதிக்குந் தூயோன்
புகழ்ச்சொக்க நாதகுண பூமான்மைந்தன்
மற்குன்றலின்றி மிகச்சிறந்த தொண்டை
மண்டலவேளாளர் திருமரபில் வந்தோ
னெற்குன்ற நகர்வாழ்வீ ரப்பனென்ன
நிகழ்த்துபெயர் படைத்தவொரு நேயன்மாதோ. (46)

அவையடக்கம்.

தாயனுன் கருவைப்பிரான் சரிதநற் றமிழாற்
றாயநாவலர் தமக்கெதிர் யான்சொலத் தொடங்க
லேயுமோர் விலாவூமன் வண்டமிழ் வலோரெதிருற்
றுயுநூற் பொருள் பகர்ந்திடப்புகுந்த தொப்பாமல். ()

மாசிலா வொருநூ லும் யான்கற்றி லேன்மனத்திற்
பேசுறுன் னுணர்வுற்றிலேன் பெரும்புகழ்க் கருவை
யீசன்மெய்த் திருச்சரிதம் யானியம்புவ லென்னு
மாசையா லிஃதுரைத்திடத் துணிந்தன னம்மா. (48)

---

46. மல்—வளம்.

அரங்கேற்றிடம்.

உன்னுகலியுக வாண்டையாயிரத் தோரிருபத் தொன்றுயர்
சித்தார்த்தி
யென்னும்வருடந்தனிற் கற்றவர்செவிக்கு மனதினுக்கு
மின்பந்தோன்ற
மன்னுகருவைத் தலமான்மியத்தை யரங்கேற்றினன்பால்
வண்ணநாதன்
சன்னிதியிலிருந்துமிகப் பொருந்துபுகழ்த் திருமலைவேற்
றமிழ்வல்லோனே.

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

திருநாட்டுச்சருக்கம்.

வி—கலித்துறை.

பூசுவெண்பொடிமேனியெல்லாம்பொலிந்திலகு
மீசனுடியாரெனமாமுகிலெழுந்தவ்
வோசைமாக்கடல்படிந்துநீருண்டுலகளந்த
கேசவன்றிருமேனியதாமெனக்கிளர்ந்து. (1)

அறத்தையன்பொடுவளர்த்தபூங்கொடியிடத்தமல
னெறித்தசெஞ்சடையென்னவேமின்னியாங்கவன்கை
பொறுத்தபொற்றமருகமெனவிடித்துநற்புகழே
சிறக்குநன்மழைபொழிந்ததாலவன்றிருவருள்போல் ()

பின்னர்வெண்பிறைதாங்குருன்றெழினுதற்பிறந்தே
யன்னமாவலோடிருமருங்கிருப்பவாறுருவாய்ப்
பன்னுகான்மிசையேறியேகுளம்புகுபண்பான்
மின்னுவேற்கரக்குகனெனவெழுந்ததுவெள்ளம். (3)

1-முகில்-மேகம்.

வாரிசூழ்தருபுவிமிசைமனமிகக்கசிவுற்
றூர்வமோடனுதினந்துதித்திடுமேடியவர்பாற்
கார்மிடற்றிறைவைக்குநற்கருணைபோலெய்தி
யேரியெங்கணுநிரம்பினவீர்ம்புனன்மாதோ. (4)

பரந்தகாமெனறியேகிநீர்செய்யிடைப்பாய்ந்து
நிரந்தபின்புபொன்னாஞ்சிலேர்பூட்டிமாநிலத்திற்
சுரந்தமங்கலக்குரவைகள்கடைசியர் துளக்க
நரந்தநாறுசேறெழமள்ளருழுவர்சீர்நாளேர். (5)

சூலுளர்துவாயலறியேபயப்பயத்துவன்றி
வால்வளைக்குலந்தாமரைமலரிடைவயங்குஞ்
சிலமிக்கவவ்வளைதருமுத்தினைச்சிறந்த
கோலமேவுதங்கருவெனவணைக்கும்வெண்குருகு. (6)

பழுதுநீங்கநல்லோவியபாவயவம்பார்த்தே
யெழுதொணாதெனவனப்புறுங்கடைசியரிருகண்
முழுதுமேனிபாய்தல்போன்மொய்ந்நெடுஞ்சேல்க
ளுழுதமள்ளர்தம்மூரத்தினுப் புயத்தினுமுலவும். (7)

எடவிழ்ந்தபூங்கழனியிற்சேற்றிடையிறங்கி
யாடன்மள்ளர்கண்மள்ளியர்தம்புறவடியைப்
பிடுதங்கியகமடமென்றுவப்புடன்பிடிப்ப
வூடறீர்ந்துளங்களிப்பாராலுயர்கடைசியரே. (8)

கலிவிருத்தம்.

முத்தினதொளியெனமுளைகள்காலவே
வித்திடச்செய்தொறும்விரிந்ததோகைவிட்
டத்தன்கைப்படையெனக்கிளைத்தங்கன்புறு
முத்தமர்போற்குழைந்தோங்குஞ்சாலியே. (9)

5-நாஞ்சில்-கலப்பை. நரந்தம்-கத்தூரி. 1-வெணபொடி-விபூதி

கலித்துறை.

ஊறுதண்புனற்கழனியின்மள்ளர்களுழுது
சேறுசெய்யநாற்றினைநடுங்கடைசியர்முகத்தை
நாறுபங்கயமலரெனநயந்துவீழ்கின்ற
வாறுகாலளிநாசிசண்பகமெனவகலும். (10)

நட்டசாலிகள்செழித்திடமலரின்வார்நறவுந்
தட்டிலாதமந்திகள்பலாக்கனியைமத்தளமாய்க்
கொட்டவீழ்தருநறவமும்பொருந்தியேகுழுமி
மட்டிலாதபூங்கழனியிற்பாய்ந்திடுமாதோ. (11)

கலிவிருத்தம்.

புட்படிநீலமுங்கமலப்போதுந்தங்
கட்பகைமுகப்பகையென்றுகாய்தல்போற்
றட்பநீர்வயற்களைகளையுந்தையலார்
பெட்புறுகையினாற்பிடுங்கிவீசுவார். (12)

துன்னுநற்கதிர்க்குலையின்றுதுட்டர்போன்
மன்னியேமிகத்தலைநிமிர்ந்துமாண்புறும்
பன்னருங்கற்பினிற்சிறந்தபாவைய
ரென்னவேதலைகவிழ்ந்திருந்தசெந்நெலே. (13)

அறுசீர்விருத்தம்.

அரனடியவர்கடம்மைக்கண்டுவக்கின்றவன்பர்
விரைமலரருச்சித்தன்னார்மென்பதம்வணங்கல்போலக்
கருநிறவளிகண்மொய்க்குங்கமலமாமலரின்மீது
மருவுநெற்கதிர்கள்சாய்ந்துவயங்குறும்வயலின்மாதோ (14)

7-நனி-மிகுதி, சேல்-கெண்டைமீன், உரம்-மார்பு. 8-கழனி-நன்செய். 12-புள்-வண்டு. நீலமும் கமலப்போதும்-கட்பகைமுகப்பகையென்றதுமுறைநிரனிறை.

4

கலிவிருத்தம்.

செவ்விபார்த்துவகையோடரிந்துசீர்பெறு
மவ்வயன் மருங்குபோராக்கியார்த்தெழு
மைமவனப்பகடுவிட்டுழக்கிவைகளைந்
தெவ்வமில்பொற்கிரியெனக்குவிப்பரே. (15)

ஆறிலொன்றரசனுக்கன்பினோடளித்
தீறிலாப்பண்டியிற்றெருக்குத்திட்டின்பமாய்
மாறிலாச்சுற்றமும்விருந்தும்வாய்ந்துளந்
தேறுநற்றேவுந்தென்புலத்துத்தேவரும். (16)

தாமுமேயருந்திநற்றருமமேபுரிந்
தேமுறுகுடிகள்வாழ்ந்திருப்பரெங்கணும்
பூமலர்த்திருவுநாமகளும்புந்தியின்
மாமகிழ்வுற்றவண்வாழ்குவாரரோ. (17)

வேறு.

நீனிறக்குழற்கடைசியர்பார்வையினிழலை
மீனமாமெனக்கொத்தியேகுருகுவெள்குறுமாற்
றேனுலாமலர்த்தொட்டிலிற்செய்யகாலன்னங்
கானவண்டுதாலாட்டிடக்கண்வளர்ந்திடுமால். (18)

கரும்புநேருமின்மொழியுடைக்கன்னியோர்பாகன்
சுரும்புசூழ்மலர்த்திருக்களாவுடையவன்றோன்றி
விரும்பிவாழுமிவ்வாரியநாட்டின்மேன்மையையிப்
பெரும்புவித்தலத்தேவரேபேசிடவல்லார். (19)

நாட்டுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தெய்வவணக்கமுதலியவுடன் சருக்கம் 1-க்கு
திருவிருத்தம் 67.

17-ஏமம்-ஏமெனவும். 18-நீலம்-நீலெனவும் நின்றன. செய்யுள்விகாரம் ஏமம்-இன்பம். 19-கரும்புநேருமின்மொழியென்னுந் தொடரில் உவமானம் உவமேயம் பொதுத்தன்மை உவமையுருபு ஆகிய நான்கும் விரிந்துநிற்றலால் விரியுவமை.

திருநகர்ச்சருக்கம்.

தீ.—கலிந்துறை.

பன்னகப்பெரும்பாயலான்பதுமமேலுறைவோன்
முன்னநாடிமெய்வருந்தியுமறியொணுமுதல்வன்
கன்னியொப்பனையொடுமகிழ்ந்துறைதருகருவை
நன்னகர்ச்சிறப்பினைச்சிறிதறிந்தவாநவில்வாம். (1)

சுருங்குறுண்ணிடையரம்பையர்விரும்பினாடோறு
நெருங்குமாமலர்கரமலர்நீட்டியேபறித்துக்
கருங்குழற்கணிந்துளமிகக்களிக்கநல்லகழின்
மருங்குசூழ்ந்துயர்ந்திலங்குறுநந்தனவனமே. (2)

அங்கண்வானிடைக்கதிரவன்றாண்டுமோராழித்
துங்கமாமணித்தேர்ப்பசும்புரவிகடுணர்ப்பூங்
கொங்குலாவுமச்சோலையின்குளிர்நறுநிழலிற்
றங்கியேவிடாய்தணிந்துபின்விரைந்துசென்றிடுமால் ()

வண்டெனுஞ்சிறூர்வந்தாற்றிடநெடும்பணைக்கை
கொண்டணைத்தெழில்குலவுநல்லரும்பெனுங்கொங்கை
கண்டிறந்தொழுகுறுநறுங்கட்பயமூட்டித் [க்
தண்டலைப்பெருந்தாய்மிகவளர்க்குநித்தமுமே. (4)

தாதுலாமலர்க்கொம்பினின்றும்பர்வான்றருவின்
மீதுகூனிளமந்திகள்விசையொடுபாயும்
போதுசிந்துதேன்பெருகிபோர்பெருநதிபோற்செல்
ரூதநீருவரகற்றியின்சுவைநனியுதவும். (5)

கருதுமாழமும்விரிவுமித்துணைத்தெனக்காண்டற
கருமையாயுயரிஞ்சிசூழ்கிடந்தபோகழி

1-பன்னகம்-பாம்பு. பதுமம்-தாமரை. 2-அரம்பை-தெய்வ பெண். காம்-கை. 4-கள்:தேன். பயம்-பால் துடியடி-உவமைத் தொகை நிலைத்தொடர் துடி-உடுக்கை. அடி-கால்.

மருவுசக்கரவாளமால்வரை தனைவளைந்த
பொருதிரைப்பெரும்புறக்கடல்போன்மெனப்பொலியும். (6)

நெடியதெண்டிரையகழியோர்கடலெனநினைத்துப்
படியும்வான்பெரும்பயோதரந்தனையிளம்பருவப்
பிடியெனநினைத்தவணுலாம்பிறைநெடுங்கோட்டுத்
துடியடிப்புகர்முகக்கயந்துளைக்கரநீட்டும். (7)

கலங்கலின்றியேதெளிந்தமெய்யறிவினைக்கடிய
புலன்கண்மூடுதல்போலவேசாலவெப்போது
மலங்குநீடிரையகழியின்புனலினைமூடு
மிலங்குநற்செழும்பங்கயப்பாசடையெங்கும். (8)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

மருப்பொலியுங்கடுக்கையணிசடைப்பெருமான்றனக்கிடமா
வதியும்பண்பாற்
பருப்பதம்யாவினுங்கயிலைசிறந்ததவனுறைந்திடுமப்
பதியின்பாங்கர்
விருப்பொடுசென்றேத்தியவற்கிடமாதும்யாமுமென
மேருவென்னும்
பொருப்பவண்வந்துற்றுநின்றபெற்றியினின்றிலங்குமணிப்
புரிசைமாதோ. (9)

பொன்னிறமுற்றிடுதலினற்படிவாயிலாரவங்காப்
புக்கொள்பண்டான்
மின்னிசையுங்கனமணிக்கோபுரத்தலைமேவிக்குணத்தான்
மிகவுநீண்ட
கன்னிலைபெற்றமைதனினற்படமிசைநின்றுடுதலா
னவைதிரிஞ்சி
யின்னிசைவண்டிமிர்துளவத்தொடைபுனையுமுடித்திரு
மாறகிணையதாமால். (10)

9-ஆதும்-ஆவோம்.

தெள்ளியவெண்சுதையினொளிதிகழ்தருமாளிகையினைக்கட்
செவிப்பூஞ்சேக்கைப்
பள்ளிகொள்பங்கயமலர்க்கட்பரமனும்வேதனுமறியாப்
பகவன்வாழும்
வெள்ளிநெடுங்கிரியெனவோரெழுபரித்தேரூர்ந்துபெரு
விசும்பிற்செல்லு
மொள்ளியசெங்கதிரவன்றன்னுளம்வெருவிமீண்டுபுறத்
தொதுங்குவானல். (11)

வீங்குதிரைசுருட்டுநெடும்பாற்கடலின்மீதுமண
மேவுஞ்செய்ய
பூங்கமலமனையதிருக்கண்டுயிலுந்தண்டுளவப்
புனிதனைப்ப
நீங்கரியவொளியதிகம்பெறுதவளப்பெருமாட
நிரையினும்ப
ரோங்குமகல்விசும்பினிடையுலவுகமஞ்சூற்புயல்வந்
துறங்குமாலோ. (12)

வேறு.

தூயமாமரகதமணிமேடையின்சோதி
பாயவீதிவாய்மேவுறுங்கவனவாம்பரிகள்
சேயவாழியொன்றுடையவத்தனிநெடுந்தேர்மேன்
மேயபல்கதிரிரவிதன்புரவியின்விளங்கும். (13)

புலவியாலொளித்துறைதரும்பூவையர்சாயை
குலவுநீள்பளிக்குச்சுவரூடுதோன்றிடவே
நிலவுசாயையையாங்கவரென்னவேநினைத்துக்
கலவிவேட்குமாடவரிருகரங்கள்கூப்புவரால். (14)

வேறு.

வன்னமணிமேடையின்மேல்வைகிமலர்முடித்தலுள
மகிழ்ந்துவாசந்
தன்னுறுஞ்செழுங்கலவைபூசுதல்பொற்பணிபுனைதல்
சூழ்ந்துமேவு

11-கட்செவி-பாம்பு, சேக்கை-பாயல். 14-வேட்கும்-விரும்பும்.

மின்னுயிர்ப்பாங்கியர்களுடனினிதுவிளையாடலெனு
மிவையேயாங்கு
மின்னிகர்சிற்றிடைமடவார்விருப்பொடுநாடொறும்புரியும்
வேலையாமால். (15)

சணங்குபடர்ந்திலங்குமணிக்குடநிகருந்தடமுலையார்
தனிதீர்வுற்றுக்
குணங்குலவுமனங்களிகூர்ந்திடவவரைத்தமதுநெடுங்
குஞ்சிசேப்ப
வணங்குவதுமிரதியொடுமருவுமதனெனமிகவு
மகிழ்ந்துகொஞ்சி
யிணங்குவதும்பலகலைகளினிதுபயில்வதும்புருட
ரெவர்க்கும்வேலை. (16)

அணிதிகழ்பால்வண்ணர்திருச்சன்னிதியினடம்புரியு
மரம்பைமானுங்
கணிகையர்காற்சிலம்பொலிபுமுழவொலியுமறையொலியுங்
கருதுமூவர்
தணிவறுபாடலினொலியுந்தொண்டாரகரவொலியுந்
தகுபொன்னுட்டு
மணிமுடியும்பருக்குவிழியுறக்கமுறுதியற்றுமன
வரதமாதோ. (17)

வேறு.

சொன்னமணிமேடையெங்குந்தொனிக்குமின்னார்காற்சில
யன்னவர்மாமுலைக்கிணையாமாராயுங்காற்சிலம்பே [ம்பே
யின்னிதழ்கண்ணல்குலுக்கொப்பிறைநாணிவாடுவரே
பன்னுமவர்க்காணிலரம்பையர்நாணிவாடுவரே. (18)

பாவையர்குந்தளத்திருந்துபாடுமதுகரமிசையே
காவலவர்கொள்வர்படைக்கலந்தமதுகரமிசையே

16-குஞ்சி-குடுமி, குஞ்சி சிவத்தற்குக்காரணம் செம்பஞ்சுட்டியபாதங்களிற்றோய்தலென்க. 18-இறை-சிவன்,

நாவலவரனவரதநவிலுவரைந்திலக்கணமே
மேவுறும்வீதிகடொறுமோவியங்கள்வரைந்திலக்கணமே.

இமகிரணமதிதனையாங்கிடுமகத்துவசந்தொடுமே
குமரர்புயத்திடைக்களபங்குளிர்மகத்துவசந்தொடுமே
கமழுநெடுந்தெருவகலாகடம்பாய்மாவாரணமே
விமரிசையந்தணர்பயில்வார்விருப்பாய்மாவாரணமே. (20)

மேடைமின்னார்கரம்பயில்வவிளையாடுங்கந்துகமே
வாடலில்காளையரூர்வமகிழ்ந்தாடுங்கந்துகமே
நீடுமறுகெங்கணுமேநிறைவவனசத்திரமே
பீடுறுமன்னவர்முடிமேற்பிறங்குவனசத்திரமே. (21)

கதிரிலகுஞ்செழுந்துவருங்கனவினிமையுளமுருக்கு
மெதிரிதழார்பாடுமிசையெவரையுமேயுளமுருக்குந்
ததையுமலர்த்தொடைக்குமரர்தம்மாகச்சந்தனமே
சிதையவுழக்கிடுமடவார்திகழ்மாகச்சந்தனமே. (22)

முனிவரர்தங்கணமுமிமையவர்கணமுமுதுநேயத்
தனியடியார்பெருங்கணமுமொருகணமுந்தணவாமே
நனிகுழுமித்துதிபுரியநந்தாயொப்பனையெனும்பைங்
கனியொடுவீற்றிருந்தருளுங்களவிலொருவெண்கனியே.(23)

வேறு.

காவளமலிதருகருவைமாநகர்
மேவுநற்சிறப்பெலாம்விரித்துக்கூறவே
யேவர்வல்லமையுளாரெழில்கொளாயிர
நாவுடைசசேடனுநவிலொண்ணுதரோ. (24)

நகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 2-க்கு விருத்தம் 91.

20-அகத்துவசம்-மாடக்கொடிகள். 23-பைங்கனி-வெண்கனி யென்பன உமையையும் உமாபதியையும் உணர்த்திநின்றன.

தலவிசேடச் சருக்கம்.

தீ—கலிவிருத்தம்:

அலமரு பவக்கடல் கடத்து மற்புதக்
கலமெனும் பானிறக் கடவுள் வைகிய
நலமலி கரிவல நகரமாந் திருத்
தல மகத்துவஞ் சிறிதெடுத்துச் சாற்றுவாம். (1)

தீதில் பல்லுயி ரெலாமீன்ற தேவிமுற்
போதுவந் தருந்தவம் புரிந்து வைகிய
மாதல மாதலால் வயங்கு மித்தல
மோதுமெத் தலத்தினு முயர்ந்த தாகுமால். (2)

கொலை முதலாகிய கொடிய பாதகம்
பலபுரிந் தவர்களே யெனினும் பார்புகழ்
நலமிகு புனிதபால் வண்ண நாதன்வாழ்
தலமடைந் தவர்கதி சார்வர் திண்ணமே. (3)

செகத்திடை யுயர்தவித் தெய்வ மாதல
மகத்துவங் கருதிலர் மற்றை யொன்றினை
யகத்திடைக் கருதிவந் துறினு மாசில்கற்
பகத்தரு விந்திர பதத்தை மேவுவார். (4)

வீசுதெண் டிரைப் புவிமீது வாரண
வாசிமுன் னும்பல மாதலந் தொறு
மேசற வடைந்தவ ரெய்தும் பேறெலாம்
பேசுமித் தலத்துறிற் பெறுவர் யாருமே. (5)

கருதுமைம் புலனடக் கிப்பல் காலமும்
புரிதரு தவத்தினாற் பொருந்து பேற்றினை
யிருதயத் தானடி யெண்ணி யித்தலத்
தொருதின முறைபவர் பெறுவ ருண்மையே. (6)

---

1. அலமருபவம் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர் - அலமரல் சுழற்சி, 5. ஏசு-குற்றம் வாரணவாசி-காசி.

மறுவிலித் தலத்தொரு வைகல் வைகுவோர்
பெறுவர் சாலோகமாம் பதத்தைப் பேணியே
சிறுமை தீரோ ரிருதினம் வசிப்பவ
ருறுவர் சாமீப மாமுயர் பதத்தையே. (7)

முத்தினம் வசிப்பவர் முதிய வின்புறுஞ்
சுத்தசா ரூபமே பெறுவர் தோய்குவார்
சித்தமே மகிழ்ந்து நாற்றினம் வசிப்பவ
ருத்தம மான சாயுச் சியத்தையே. (8)

இப்பெருந் தலத்தினை யகத்தி லெண்ணினுஞ்
செப்பினுஞ் செப்பிடச் செவியிற் கேட்பினு
மொப்பில் வீடடை வரத்தலத்துற்றோர்பெறுந்
தப்பறு பேற்றினைச் சாற்றல் வேண்டுமோ. (9)

கலித்துறை.

வித்தகப் பெருந்தனிச் சிவலிங்கமாய் வீந்தோ
ரத்தியாவை யுந்துலங்கு மித்தலத்தி லாதலினு
மித்தலத் திடைப்பிறந் தவரேவரே யெனினு
முத்தமச் சுரரென்பதற் கையமு முளதோ. (10)

நிதிகளிற் சிறந்துளது சாம்பூனத நிகரில்
கதிகளிற் சிறந்துளது சாயுச்சி யங்கடவு
ணதிகளிற் சிறந்துளது நிட்சேப நன்னதிமா
பதிகளிற் சிறந்துளது தென்கருவை யம்பதியே. (11)

விந்தைமிக்க பொன்னுலகில் வானவர் தொழமேவு
மிந்திரன் பெருவாழ்வு மோர்வாழ்வென வெண்ணார்
கந்தமா மலர்க்களா வனத்தலத்தி லோரென்பில்
செந்துவாய்ப் பிறந்துறினு நற்கதி கிடைத்திடலால். (12)

---

7. சாலோகம்-சிவலோகத்திருத்தல். சாமீபம்-கடவுள் சமீபத்திருத்தல்.

11. நிதிகளாவன-ஆடகம், கிலிச்சுறை-சாதரூபம், சாம்பூனதம் என்பனவாம்.

அகவல் விருத்தம்.

வரியளிக்குலமொய்த்தார்க்கு மலர்த்துழா யணியுஞ்செங்கட்
கரியமா லயன்முன் ஞய கடவுளர் யாருங்கூறற்
கரியவாமெனிற் பால்வண்ண னார்தல மகிமையாவும்
விரியுமிப் புவியின்மீது விளம்பிட வல்லார்யாரே. (13)

பத்திசெய்மாநகர மகத்தியநகர மநாதிபுரம் பாவநாசஞ்
சித்துருவ ஞானபாசுர மமுதாசலஞ் சிவசத் திபுரஞ்சீவன்
முத்திபுரியுபயபுரி கரிபுரமம் பரபுரமிம் முந்நீர்ஞால
நத்துகரிவலநகரந் திருக்களாவன மிந்நகர்ப் பேராமால். ()

தலவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்.

தீ—கலிவிருத்தம்.

கார்த்தடங்கிரிநேர்கைக்கயவுரி
போர்த்தமுக்கட்புராதனன்வாழ்தலாற்
கீர்த்திசாலக்கிளர்கருவைப்பதித்
தீர்த்தமேன்மைசிறிதெடுத்தோதுவாம். (1)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மாமதுபக்குலமுழங்கமதுவழங்குமினியநறு
மலர்க்களாவின்
காமருநீழலிலுதித்தபால்வண்ணநாதனெனுங்
கருணைப்பெம்மான்
றூமநறுங்குழலுமையொப்பனையொடுவாழ்தலத்தினுக்கு
த்தரபுறத்திற்
சேமநதியெனவுளதோர்தீர்த்தமிதன்மகிமையெவர்
செப்பவல்லார். (2)

2-மதுபக்குலம்-வண்டின்கூட்டம், உத்தரம்-வடக்கு, புறம்-பக்கம், 3-தகள்-குற்றம், 4-சேமம்-காவல், ஏ-மன்-ஓ-அசைநிலைகள்

பாதியிளமதியணிந்தபவளநிறச்செழுஞ்சடிலப்
பகவன்மேனிச்
சோதியெனத்துலங்குபெருந்தேசுபெறத்தான்விரும்பித்
துகடீரண்டங்
கோதில்பலபுவனசராசரங்களெலாமீன்றதனிக்
குமரியெம்மா
ணோதியவாறிக்கருவைத்தலத்திடைச்சென்றரியதவ
முஞற்றவெண்ணி. (3)

ஓங்கியதென்கயிலைவரைதனைவிடுத்துமுன்னுளன்
புடையோர்தம்மைத்
தாங்குபரதேவியவள்வரும்போதன்பொடுசேமந்
தனைச்செய்கின்ற
பாங்கியெனவேகடவுட்கங்கையவளொடுவரலாற்
பார்மீதென்றுந்
தேங்குபுகழ்ச்சேமநதியெனுந்திருப்பேர்பெற்றதிந்தத்
தீர்த்தமன்றே. (4)

பத்தியொடுதிருக்கருவைக்களவுறைபால்வண்ணன்மலர்
ப்பதத்தையுன்னிச்
சுத்திதருமிச்சேமநதித்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்
தொலையாவெய்ய
வெத்திறவெவ்வினைபுரிந்தோரெனினுமழியாவுயர்வீ
டெய்திநாளு
நித்தியபேரின்பமடைந்திருப்பரவரினிப்பிறவார்
நிலத்தின்மாதோ. (5)

அறந்தனைநெஞ்சிடைச்சிறிதெண்ணுதபெரும்பாதகரு
மகிலம்போற்று
நிறந்தருநற்புகழ்படைத்தவித்தீர்த்தமகிமைதனை
நினைத்தலின்றி

மறந்துகரத்தாற்றொடினும்வானவர்தம்பதம்பெறுவார்
        மனத்தாலுன்னிச்
சிறந்திடுமிப்பெருந்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்பெறும்பேறு
        செப்பற்பாற்றோ. (6)

மாலயனுக்கரியதனிப்பொருளெனும்பால்வண்ணனுள
        மகிழ்ந்துமேவு
மாலயமுன்னேயுளதோர்தீர்த்தஞ்சுக்கிரதீர்த்த
        மதன்பேராகுஞ்
சீலமிகுதேவிதீர்த்தஞ்சூலதீர்த்தமெனத்
        திகழிரண்டுங்
கோலவதுலாம்பிகைபால்வண்ணன்மணிச்சினகரத்துட்
        குலவுமாதோ (7)

எங்நிலத்துமுள்ளமகாபுண்ணியதீர்த்தங்களெவற்
        றினுக்குமேலாம்
பன்னரியபெரும்புகழ்சேரிச்சேமநதியினிடைப்
        பழுதில்லாமெய்த்
தன்னிகர்நிட்சேபதீர்த்தங்கிருபாதீர்த்தமுயர்
        சங்கதீர்த்த
மன்னுதிரிவேணிமணிகரணியெனப்பலதீர்த்தம்
        வயங்குமாலோ. (8)

வேறு.

வானுலாவுமமுதகிரிமேல்பால்வயங்குமிருதீர்த்தம்
பானுதீர்த்தநிதிப்பிரசிரவணமென்னப்பகருவர்மே
லானசிர்த்திமலிதருமவ்வமுதாசலத்தின்மிசையுளவாற்
றேனுதீர்த்தமோடிடபதீர்த்தமெனுந்தீர்த்தங்களரோ ()

6-தீர்த்தத்தி னுயர்வைச் சிறப்பித்து நிற்றலால், உம்மை- உயர்வு சிறப்பும்மை 7தேவிதீர்த்தம் அதுலாம்பிகை சினகரத்துள் சூலதீர்த்தம் பால்வண்ணன் சினகரத்துள் எனமுறை நிரனிறை யாகக்கொள்க, மாதுஓ அசைநிலைகள்.

இன்னபலதீர்த்தங்களின்மான்மியங்களனைத்து
மிமையோர்க்கு
முன்னலரிதாமென்னில்விரித்தெம்மனோர்தம்
மொருநாவாற்
பன்னலெளிதோவித்தீர்த்தம்படிந்தோரெவரும்
பவமரண
மென்னுமிரண்டற்றெம்மிறையோனிருதாணிழலுற்
றிடுவாரோ. (10)

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச்சருக்கம் 4-க்கு விருத்தம் 115.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

கான்மிகுத்தகளாநறுநீழலிற்
றூன்முளைத்ததனிச்சிவலிங்கமா
மேன்மையுற்றுவிளங்கியமூர்த்தியின்
மான்மியத்தைவழுத்தல்செய்வாமரோ. (1)

அகவல் விருத்தம்.

செப்புமிம்மூர்த்திதன்னைத்தெரிசனம்புரிந்துநாவா
லப்பனேகளவினீழலமர்ந்தவெண்கனியேயெந்தா
யொப்பனைபாகாநீகாவுன்னைநம்பினமென்றேத்தி
லெப்பெரும்பாவஞ்செய்தோரெனினும்வீடடைவர்மாதோ.

10-பலதீர்த்தங்களாவன-முற்கூறிய தேவிதீர்த்தம், சூலதீர்த்தம், சேமதீர்த்தம், நிட்சேபதீர்த்தம், கிருபாதீர்த்தம், சங்கதீர்த்தம், திரிவேணிதீர்த்தம், மணிகரணிதீர்த்தம், சூரியதீர்த்தம், நிதிப்பிரசிரவணதீர்த்தம், தேனுதீர்த்தம், இடபதீர்த்தம் ஆகிய இவையனைத்துமெனக.

1-கான்-வாசம், 2-கா-முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்றுப்பகுபதம். ஆய் விகுதி புணர்ந்து குன்றிற்று.

விரிமலர்ப்பசுங்களாவின்மேவுபால்வண்ணலிங்க
தெரிசனம்புரிகுவான்சிற்சிலநிமித்தத்தாலிங்கு
வருகிலராங்குலவகிமனத்திடைநினைவுற்றூலுஞ்
சுரரெதிர்கொள்ளச்சென்றுசுவர்க்கமுற்றிடுவர்மாதோ. (3)

கலிவிருத்தம்.

தேவர்மாமுனிவரர்சித்தாதியா
மேவரும்பூசனையியற்றிப்போற்றிடத்
தாவறுவரந்தருசைவலிங்கமாம்
யாவினுஞ்சிறந்தவிவ்விலிங்கமாகுமால். (4)

அகவல்விருத்தம்

காதன்மிகக்கொண்டுபண்டுதங்குறைதீர்ந்திடக்கருதிக்
கமலக்கண்ணன்
சீதமலர்த்தவிசுறையுந்திசைமுகனிந்திரன்முதலாந்
தேவர்தாமுங்
கோதறுதென்பொதியவரைக்கும்பமுனிவான்முதலாக்
கூறுந்தூய
மாதவரும்பூசித்தவிசேடலிங்கமிச்சிவபால்
வண்ணலிங்கம். (5)

ஆன்றபுகழ்பெறுங்காசிப்பதிமுதலாந்தலத்திலிங்க
மனைத்துமாங்கே
தோன்றுமுனர்த்தோன்றியதிக்களவினறுந்தருநிழற்கீழ்ச்
சொல்லுமிந்த
வேன்றபெருங்காரணத்தாலிக்கருவைத்தலத்துறையு
மிவ்விலிங்க
மூன்றுலகத்துளகருணைச்சுயம்பிலிங்கம்யாவினுக்கு
மூலமாமால். (6)

ஆர்த்துவருதிரைக்கடலிற்சிறந்தகடல்பாற்கடலா
மவனிமீது
சீர்த்திபெறும்வெற்பின்மிகச்சிறந்தவெற்புமேருவெனச்
செப்பும்வெற்பாந்

தார்த்தருவிற்சிறந்தபெருந்தருத்தேவதருவாமெத்
தலத்துமுள்ள
மூர்த்திகளிற்சிறந்தமகாமூர்த்தியிந்தப்பால்வண்ண
மூர்த்தியாமால் (7)

உயர்வுறுபால்வண்ணலிங்கமுகலிங்கந்திருக்களா
வுடையானென்னும்
பெயர்பெறுமிம்மூர்த்திதனைத்தெரிசித்தோருயர்ந்தபதம்
பெறுவாரந்த
வயமருவுவெஞ்சமனுமஞ்சுவனங்கன்னவர்பால்
வருதற்கிந்த
நயமிகுதென்றிருக்கருவைத்தலத்துறைமூர்த்தியின்மகிமை
நவிலற்பாற்றே. (8)

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச்சருக்கம் 5-க்கு விருத்தம் 123.

புராணகதை வரலாறு.

வி.—கலித்துறை.

சோலைகண்முகின்மண்டலமெனத்துலங்குதலாற்
காலையாதவன்கதிரொளிகாண்பதுமரிதா
லாலைவின்மதனுடலுமிலதுபல்யாக
சாலைகண்மிகவடர்ந்ததுநைமிசாரணியம். (1)

கோதிறண்கொடிகயிறெனக்குலவுறக்கழையின்
மீதுவானரமேவுதல்வேழம்பர்ப்பொருவுஞ்
சோதிவான்முகடுறவளர்ந்தோங்கியேசுரும்பார்
சாதியேமுதற்றருத்திரண்மிகத்திகழ்தருமால். (2)

7-கார்-மலர், 8-வயம்-வெற்றி.

1. ஆலை-ஆகுபெயராய்க் கரும்பினை யுணர்த்திநின்றது, கழை-மூங்கில், சுகம்-கிளிகள்.

கானவேட்டுவமங்கையர் தங்கள்செங்கரத்தின்
மாநலம்பெறுகழங்கெடுத்தெறிந்திடவயங்கி
மேனிவந்தெழுநீர்மைவண்டினம்விளைக்காந்தட்
டேனுலாமலர்படிந்தெழுதகைமையொத்திடுமால். (3)

பலகலைகளையுணர்ந்திடுபண்பினுற்பாந்த
ணிலைபெறும்புகழ்மேவுமச்சேடனை நிகர்க்கு
மலகிலாதனவிரலைகளவ்வனத்தம்மா
வுலகினற்கலைக்கோட்டுமாமுனியெனவுலவும். (4)

பல்லவங்கனிகாய்மலர்தின்றுநீர்பருகிப்
புல்லுமாகமபுராணங்கள்புகன்றிடுமதனுற்
செல்லநீர்திரிகாலமுமுணர்தருசிந்தைச்
சொல்லருந்தவச்சுகனெனச்சுகங்கள்வீற்றிருக்கும். (5)

வேறு.

வாவிதோறுமலர்வனதாமரை
வைகலும்விளையாடுவதாமரை
தூவியன்னங்கமலத்திருக்குமே
சொல்லுமஞ்சுகப்புட்களிருக்குமே.
காவெலாநறுமாமலர்வாசிக்குங்
காமர்பூவைகள்பல்கவிவாசிக்கு
மேவுநந்துடைக்கொப்பென்றரம்பையே
வியந்துபோற்றவிளங்குமரம்பையே. (6)

சோலைமேவியிருப்பனமஞ்சரி
சூழ்ந்தசாகையிற்றூங்குவமஞ்சரி
சீலமேவுதவத்துமுனிவரோ
தீயவல்வினையாவுமுனிவரோ
மேலைவானவர்வந்துண்பதவியே
வேண்டுவாரணைவோரும்பதவியே
யாலைவேள்கணைதூண்டவுள்ளஞ்சுமே
யன்பரோதுவனவெழுத்தஞ்சுமே. (7)

7-மஞ்சு-மேகம், அரி-வண்டு, மஞ்சரி-பூங்கொத்து, அவி-தேவ ருணவு, பதவி-மோட்சம்.

வாவும்வானரநீள்கிளைத்தண்டலே
வானளாவிவயங்குறுந்தண்டலே
தூவிவீசிநடிப்பனதோகையே
தூயமாதவர்தம்மனத்தோகையே
மேவியேசெபம்பண்ணுவதந்தியே
மிக்கமால்வரையொப்பனதந்தியே
பூவினூடியிருக்குமனங்களே
போதமேற்கொண்டிருக்குமனங்களே. (8)

கலித்துறை.

அருந்தவத்தினையளப்பதற்கரியகாலங்கள்
புரிந்துமெய்யினைத்தருக்குலம்பொதியவெப்போது
மிருந்துளோர்பலர்பாதமொன்றான்றியொன்றெடுத்து
வருந்தமாதவம்புரிபவரநேகரவ்வனத்தில். (9)

செப்புமூலவாதாரத்தைநகரன்றனைத்தெரிசித்
தப்பிரம்மனைச்சுவாதிட்டானத்திற்கண்டப்பா
லொப்பிலாமணிபூரகத்தரிதனையுணர்ந்தே
யப்புவேணிருத்திரனையனாகதத்தறிந்து. (10)

மேலுறும்மயேச்சுரன்றனைவிசுத்தியிலுணர்ந்து
சீலமார்சதாசிவத்தினையாஞ்ஞையிற்றெரிந்து
கோலவார்குழற்பரையின்மெய்த்திருவருள்கூர்ந்தப்
பாலும்பேரொளிதெரிசித்தங்கிருப்பவர்பலரே. (11)

முந்தரேசகபூரககும்பகமுயன்று
பிந்தவேயிடைகலையொடுபிங்கலையடைத்து
நந்தலில்சுழிமுனைதிறந்தானந்தநடனஞ்
சிந்தையாற்றெரிசித்திடுந்தவத்தினர்சிலரே. (12)

8-அந்தி - மாலை, தந்தி-யானை. 10-பிரமன் - பிரம்மனென
நின்றதுவிரித்தல் விகாரம்.

குலவுமூலவா தாரத்திற்குண்டலிசனேயே
சிலர்தியானித்தங்கிருப்பர்கள்சைவமந்திரத்தை
யிலகவேதியானித்தினிதிருப்பரெண்ணில்லோ
ரலகின்மா தவராஙகியையோசித்தங்கபர்வார். (13)

உருவையேநினைத்துவப்புடன்யோகுசெய்பவரு
மருவையேநினைத்தன்புடன்யோகுசெய்பவரும்
பொருவிலாவருவுருவையேகருதியெப்போது
மிருமையோகுசெய்பவருமெண்ணிலரவணிருப்பார்(14

திருந்துதத்துவரூபநற்றெரிசனம்பெற்றுப்
பொருந்துசுத்தியாயந்தவான்மாவுருப்புலப்பட்
டிருந்துபின்னதுதெரிசித்துச்சுத்தியாயிதன்பின்
பரிந்துநற்சிவரூபமேதெரிசித்தப்பாலும். (15)

உருகுநேயமுற்றுறுசிவயோகமேயுணர்ந்து
பெருகுமானந்தமாஞ்சிவபோகமேபெருக்கிப்
பாவுபாலருன்மத்தர்பசாசரைநிகர்க்கு
மிருமைமாதவரெண்ணிலரமர்ந்தினிதிருப்பார். (16)

பூதமைந்துடன்பொறிபுலன்முதலனைத்தினையு
மேதமென்றவைமாற்றியானெனதெனமகிழும்
போதமும்புறம்பாக்கியேயானந்தம்பொலிய
மாதவம்புரிந்திருப்பவர்பலருளர்மன்னே. (17)

வலமூறும்மணிமாமகிமாக்கிரிமாநல்
லிலகுமாப்பிராகாமியம்பிராத்திபேரின்ப
நிலவுமீசத்துவம்வசித்துவமெனநிகழ்த்துங்
குலவுசித்திபெற்றவரளவிலர்திரிகுவரால். (18)

சிலமேவியசரிதைமுன்னாகவேசெப்பு
நாலுபாதமுமுடையமாதவர்நணுகினதால்

14-இருமை-பெருமை, யோகம்-யோகு, என நின்றது.

வேலைசூழ்நிலமகட்கொருமுடியெனவிளங்குங்
கோலவவ்வனப்பெருமையார்கூறிடவல்லார். (19)

எழுசீர் விருத்தம்.

ஓதியவந்தநைமிசாரணியத்திருந்துநற்பெருந்தவமுனுற்று
மூதறிவுடையமுனிவரர்சுருதிமுறையினுற்சத்திரவேள்வி
யாதரத்தோடுபுரிகுவதுணர்ந்தேயருமறையளவுகண்டறிந்த
சூதனவ்விடத்துவருதலுமுனிவரெதிர்கொடுவலஞ்செய்து
[தொழுது. (20)

ஒளிமணித்தவிசொன்றுதவியாண்டிருத்தியுணர்
வினுனிகரிலாப்பெரியோய்
வெளிவருவதற்கெத்தவம்புரிந்தனம்யாமென்றுமெய்புளக
முற்றிருகண்
களிதருபுன்லினடிமலர்விளக்கிக்கண்மலரருச்சனை
புரிந்து
நளிர்மலர்க்கரங்கள்சென்னிமேற்குவித்துநயந்தொருமொழி
பகர்குவரால். (21)

முனிவர்தம்பெருமானென்னுநீபண்டுமொழிந்தனைதிருவருள்
சுரந்து, நனிதிகழீரொன்பதுபுராணங்கணவில்சிவனுலகு
தென்கயிலைப், பனிவரையாடகேசுரந்தில்லைகாசியாரூர்முதற்
பரம, னினிதுறைகின்றபதங்களின்வீறுமியம்பினைகேட்டுள
மகிழ்ந்தோம். (22)

எண்சீர் விருத்தம்.

அரனுலகங்கயிலாயமெவர்க்குங்கிட்டா
தாடகேசுரந்தான்பாதலத்ததாங்கே
நாரணுகார்தில்லைமுதற்றலங்கடம்பி
னுதனுருக்காண்பரிதுநண்ணார்மூன்று

21-நளிர்-பெருமை, நயந்து-விரும்பி.

புரமெரியநகைத்தசிவனுருவமிந்தப்
புவியினிலிங்கத்துண்மலர்க்கண்ணுற்காணக்
கரதலவாமலகமெனக்காட்டுமோர்நற்
றலத்தினையின்றெமக்கறியக்கழறல்வேண்டும். (23)

அறுசீர் விருத்தம்.

என்னமாமுனிவர்கூறவியைந்துநன்றெனமெய்யன்பாற்
றன்னகமகிழ்ச்சிகூர்ந்துசடைமுடிதுளக்கிநம்மை
முன்னருந்தவத்தாற்பெற்றேமென்றுபுன்முறுவல்செய்து
தொன்னெறியுணர்ந்தசூதன்சொல்லுவான்றொடங்கினனே.

ஈங்குநீரெம்மைக்கேட்டபொருளினையிசைப்பமீது
வீங்கிருண்மனத்தினர்தஞ்செவிபுகவிளம்பலாகா
தோங்கியதவத்தின்மிக்கீருண்மையாம்பொருளைமுன்னாட்
பூங்குழலுமையாண்முக்கட்புனிதனைவினவலுற்றாள். (25)

ஆனுமைக்கருளக்கந்தனம்மைபாற்குழவியாகப்
பிரிவிலாதிருந்துகேள்விபெற்றலர்ப்பிரசமேவுஞ்
சரவணமென்னும்வாவிதனில்விளையாடுநாளெங்
குரவனும்வியாதனம்பன்குரைகழல்பணியப்போந்தான். (26)

கந்தவேள்வியாசன்றன்னைக்கருணையானோக்கியீங்கு
வந்தவாறென்கொலென்றான்வடியயிற்செங்கையெந்தா
யந்தமிறலங்கடோறுமருளுடனமர்ந்துவாழு
மிந்துவார்வேணியீசனிருபதம்பணியவென்றான். (27)

என்றவனுரைத்தலோடுமிளநிலாமுறுவல்செய்து
நன்றுநன்றவனிதன்னினுதன்வாழ்பதிகளின்வீ [வே
றொன்றலபலவுண்டென்றிவ்வுண்மையாம்பொருளைச்செவ்
ளன்றுபதேசஞ்செய்யப்பெற்றனனறிவின்மிக்கான். (28)

23-ஆடகேசுரம்-பாதலத்திலுள்ள சிவஸ்தலம். 24-சொல்லுவான்றொடங்கினனென்னும் தொடரில் - சொல்லுவானென்பது சொல்லுவதற்கெனவினையெச்சப் பொருள்பட நின்றது. 26 - நம்பன் சிவன்-குரவன்-குரு-இந்து-சந்திரன், வேணி-சடை. 28-செவ்வேள் முருகன்.

அப்பொருள்கேட்டவேதவியாதனுமருளினோடு
மொப்பரும்பொருளெமக்கேயுணர்ந்திடவுபதேசித்தான்
முப்பொழுதுணர்ந்தஞானமுனிவர்காளுமக்குச்சொல்வே
மிப்பொழுதென்னச்சூதன் விரித்தவையியம்பலுற்றான். (29)

கதைவரலாறு முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம். 6-க்கு விருத்தம். 152.

முதலாவது கதை

காகபுசுண்டர் கதியடைந்த சருக்கம்.

வீ.—கலி விருத்தம்.

நாறுமலர்துன்றியநறுங்களவின்மேவு
நீறுலவுமேனியுடைநின்மலனைநோக்கி
யேறுபுகழ்மாதவமியற்றியபுசுண்டன்
பேறுபெறுகாதையதுபேசுதுமகிழ்ந்தே. (1)

அறுசீர் விருத்தம்.

பாண்டிநாடதனிற்சத்திப்பருப்பதமலயமென்னு
நீண்டவோரிரண்டுவெற்பினிடையிலெந்நிலமும்போற்றுங்
காண்டகுசிறப்பின்லவணயக்கரையினோர்தென்பால்வைகு
மீண்டுநற்புகழ்பெற்றோங்கியிலகுதென்மதுரைமூதூர். (2)

அப்பதியினுக்குத்தென்பாலரியபாவாரியென்றே
யொப்பின்மாநதியொன்றுண்டேயுண்டதின்றென்பான்முந்நீர்
வைப்பிடையெவரும்போற்றுமகாதலமொன்றுண்டாங்கே
செப்புமப்பதிக்குநாமந்திருச்சுழியெனச்சொல்வாரால். (3)

அத்தலத்தினுக்குத்தென்பாலளவில்பல்வளங்கண்மல்கு
சித்திராநதியவ்வாற்றின்றென்கரையதனிற்சிந்த
மொய்த்தடர்வனமொன்றுதிமூலமாயுமைபாளோடுங்
கத்தன்வாழ்தலமாநாமங்கக்கைகொண்டானென்பாரால். (4)

4–சிந்தம்-புளி.

என்னுமப்பதிக்குத்தென்பாலீறிலாப்பெருமைபூத்த
நன்னதியுளதுதாம்பிரவன்னியாமதற்குநாம
மந்நதிக்கரைவடாதுகழைவனமுளதாங்கீசன்
மன்னுமப்பதிநெல்வேலிமகிமையார்புகலவல்லார். (5)

புகலுமத்தலத்தின்மேல்பாற்புகழருச்சுனக்காவென்று
பகர்தருதலமொன்றுண்டாற்பங்கயன்முதலாந்தேவ
ரகலிருவிசும்புநீங்கியரனடிபணிந்துவாழு
மகிமைசேரத்தலப்பேர்திருப்புடைமருதூராமால். (6)

கூறுமத்தலத்தின்மேல்பாற்கொழுங்கனிநறவுபாய்ந்து
சேறெழுஞ்சிறப்புவாய்ந்தசெண்பகவனமுண்டாங்கே
வீறுசேர்சடையின்மீதுவெண்பிறையோடுகங்கை
யாறணிகடவுள்வாழ்குற்றாலமாயதற்குநாமம். (7)

கோதில்குற்றாலமென்னுங்குன்றவணுளதக்குன்றை
மாதிரிகூடமென்றுவழுத்துவரெவருமென்று
சூதமாமுனிவன்கூறமுனிவரர்துலங்குமப்பேர்
யாதனல்வந்ததந்தவரைக்கெனவவன்சொல்வானுல். (8)

மிக்கநற்புகழ்பெற்றோங்கிளங்குறுமலயமென்றுஞ்
சக்கியமென்றுங்கூறுஞ்சபிலமோரிரண்டோடொன்றி
யக்கிரியுளதம்மூன்றுகிரியுஞ்சேர்ந்திருக்குமாற்ற
லிக்தவலயத்தில்யாருமெழிற்றிரிகூடமென்பர். (9)

அத்திரிகூடமால்வெற்பினுக்குநேர்வடக்கதாக
மொய்த்தடர்மருதக்காவொன்றுண்டதுமுதியவானோர்
சித்தர்கண்முனிவர்நீங்காத்திவ்வியவனமக்காவுக
குத்தாதிசையினன்னீருசாநதியொன்றுண்டாமால். (10)

அந்நதிக்கரைக்குநேருத்தரதிசையதனிற்காக
நன்னதியுளதுபாவமகற்றுமந்நறுநீராடிற்

---

5. வடாது - வடக்கு 6. அருச்சுனம் - மருது-கழை மூங்கில் 7-நறவு-தேன் வீறு-பெருமை. 8-குன்று-மலை

சொன்னவந்நதிக்குத்தென்பாற்றுளவனுஞ்சிவனுமொன்றாய்
மன்னிவாழ்ந்திருக்கும்புன்னைவனமெனுந்தலமொன்றுண்
டால். (11)

என்றதுமுனிவர்சூதனென்னுமாதவனைநோக்கி
யொன்றியநதிக்குக்காகநதியெனவுரைக்கப்பெற்றுத்
துன்றுலகினிலேவந்தவாறெவன்சொல்வாயென்ன
நன்றெனநதியின்செய்கைமீளவுநவிலலுற்றான். (12)

பொன்னகர்க்கிறைவன்மைந்தன்சயந்தனப்புகழயோத்தி
மன்னவனிராமன்றேவிவனமுலையதனிற்காக
மென்னுமவ்வுருவங்கொண்டுதீண்டவவ்விராமன்சாபந்
துன்னலாற்காகமாகித்துயருழந்திருக்குநாளில். (13)

வாசவனளித்தமைந்தன்மண்ணுலகதனிற்போந்தே
யீசன்வாழ்ந்திருக்கும்புன்னைவனத்தினிலெய்தியாற்றின்
மாசிலாமணியேயென்றுமூழ்கினன்வலியசாப
நாசமுற்றதனாற்காகநதியெனத்திகழ்ந்ததன்றே (14)

கொடிநதிக்கரையினுக்குவடக்கருமறைகுலாய
படிபுகழ்மதுரையென்னும்பதியினேர்தென்பாலாக
வடவனமொன்றுண்டந்தவனமதுசிவனைமாய
னடிமலர்போற்றிப்பண்டுவழிபடுதலமாமன்றே. (15)

பொருவிலத்தலத்திவ்பாங்கர்ப்பூவனமொன்றுவைகு
மருகினேர்தென்பாலாகவரியயன்முனிவர்தம்மோ
டிருவிசும்பமரர்போற்றவிறையவனுமையோடின்ப
மருவிவாழ்ந்திருக்கும்வன்னிவனமெனும்பதியொன்றுண்
டால். (16)

பகருமத்தலத்தின்றென்பாற்கத்தருவென்னட்பாரி
னிகரிலாநதியொன்றுண்டந்திக்குநேர்தெற்கதாக

12 கொடிநதி - காகநதி. 15 - வடவனமென்பது ஸ்ரீவில்லி
புத்தூர். 16. வன்னிவனம்-மடவார்விழாகம்.

நகரைமாநதியென்றுண்டோர்நதியதன்றென்பாலுண்டோர்
தகவுறுபலாசக்காவத்தலத்தின்பேர்தேவதானம். (17)

மெய்ப்புறுமதற்குத்தென்பால்விளங்குமோர்நதியுண்டாங்
செப்புமந்நதியினுமஞ்சேமநன்னதியென்பாரா [குச்
லப்பெருநதியின்றென்பாலண்டர்நாயகனுமெம்மா
னெப்பீனயுமையாடன்னேடுறைகளாவனமொன்றுண்டால்

திகழுமந்நதியைவேதந்தெக்கணகங்கையென்னு
நிகரிலந்நகரையந்தக்கயிலையாமெனநிகழ்த்து
முகமவைதோறும்வெவ்வேறொருபெயர்பெறுமானம்மாற்
பகருதற்கரியவேனுமறிந்தவாபகரக்கேண்மின். (19)

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மாநகாமுபயபுரியகத்தியமாநகர
மன்னுமமுதாசலமநாதிபுரமருடீர்
ஞானபாசுரமினியசித்துருவம்பரஞ்சீர்
நண்ணுசிவசத்திபுரந்திருக்களாவனமோ
ரீனமிலாச்சிவன்முத்திபுரிபாவநாச
மிலகுகரிவரநகரங்கரிவலநன்னகர
மானபெயர்பலவுளவெத்தலங்களினுமுயர்ந்த
வதிகபுகழ்மருவுதிருக்கருகாவளம்பதிக்கே. (20)

வந்துமனத்தன்பொடுபூசித்தகங்கை
மாதுமைமாலயன்முதலாம்வானோராலுஞ்
செந்தமிழ்மாமுனிவன்முதலாகக்கூறுஞ்
சிறந்தமுனிவராலுஞ்செம்பொனாட்டுக்
கந்தமதகளிற்றாலுந்திருநாமங்கள்
கருதிடுமோவ்வொருயுகத்திற்படைத்துப்பாரிற்

19-உகம் யுகம்.

சந்ததமுந் துலங்குமந்தத்தலத்தின்மேன்மை
தனையெடுத்துவிரித்தெவரோசாற்றவல்லார். (21)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அத்தலம்விராட்டுச்சுழிமுனைத்தான
மணிபெறுமிலங்கைபிங்கலைசீர்
மொய்த்தபேரிமயமிடைகலைதில்லை
யிதயமென்றருமறைமொழியும்
வித்தகனுங்கொவ்வொருதினநடிக்கு
மிளிர்தருகளாவனத்தலத்தி
னித்தநன்னடனம்புரியுமப்பெருமை
நிகழ்த்தலாந்தகைமையொன்றுளதோ. (22)

செப்பவளக்காடெனச்சடைக்காடு
திகழ்தரவதிற்புனறதும்ப
வும்பர்வெண்மதியங்கதிரெறித்திடவே
யுயர்குழைவளை துவண்டசையப்
பம்புவண்டினஞ்சூழ்பதுமமென்பதத்திற்
பரிபுரங்கலகலென்றொலிப்ப
விம்பரிற்கருவையம்பலத்தமல
னிடையறாநடம்புரிந்திடுமால். (23)

மங்கையோர்பாகன்களாவனத்துறையு
மழுவலான்றனக்கெவரேனுங்
கெங்கையைநிகர்நிட்சேபமாநதிநீ
ரேதமாயுகந்தனிலெடுத்தே
யங்கபிடேகம்விதிமுறைபகனுற்
செய்திடிலற்புதம்விளங்கும்
புங்கமாமிலிங்கந்தனிற்சிவன்வடிவம்
பொலிதருமின்னமும்புகல்வாம். (24)

22-விராட்டு-பிரமம், 24-உம்பர்-மேல், பம்புதல்-நெருங்கல்.

ஞானநாயகன்றென்கருவைநாயகனன்
　　னுட்டமூன்றுடையநாயகன்செந்
தேனலர்க்கடுக்கைச்சடாடவியுடைய
　　தெய்வநாயகன்றனக்களவி
லூனமாம்பதகராயினுந்திரேதா
　　யுகந்தனிலுகந்தபிடேக
மானறும்பால்கொண்டியற்றிடிலெவர்க்கு
　　மப்படியேவெளியாமால். (25)

கறைமிடற்றிறைவன்கருணைவாரிதிமா
　　கனகமால்வரைச்சிலையாளி
யிறைகளாவனத்திலுறையரன்றனக்கியா
　　ரேனுந்துவாபரயுகத்தி
னறுநெயினலபிடேகமேபுரிந்தா
　　லறிவான்னவன்றிருவுருவ
முறுமவனுலகந்தமதெனப்பெறுவ
　　ருண்மையீதின்னமுமுரைப்பாம். (26)

பானிலாக்குழவிதவழ்சடாடவியான்
　　பசுபதிகருவைமாநகர்வாழ்
வானவன்றனக்குக்கலியுகந்தன்னி
　　லேவராயினுமனமியைந்து
தேனபிடேகம்புரிந்திடிற்சோதி
　　திகழ்தருமிலிங்கத்துளதனை
யாநிகழ்த்துவதென்னயன்முதலிமையோ
　　ராலுமேயுரைப்பரிதம்மா. (27)

அரியமாதவரேயரியயனாலு
　　மறியொணுத்திருவுருவதனை

25-பதகர்-சண்டாளர், 27-பால் - வெண்மை, யாநிகழ்த்துவது-நாம் சொல்வது.

விரிகட லுலகிற்றெரிதரக்கருணை
மிகுதியா லுமையொருபாக
மருவியாரணத்தினுறுபரம்பொருணீர்
மலிசடாடவியா னுறையுங்
கருவைமாநகருக்கிணையெனவுரைக்கக்
காசினிமிசைத்தலமுளதோ. (28)

இன்னணஞ்சூதனிசைத்தலுமுனிவ
ரெந்தையேகருணையாலெமக்குச்
சொன்னவத்தலத்திற்கறைமிடற்றிறைவன்
றலங்குறத்தோன்றியதந்தப்
பொன்னகர்தனில்வாழ்தேவர்தம்பொருட்டோ
புவனியாளரசர்தம்பொருட்டோ
வுன்னுமத்தலந்தானாதியோவநாதி
யோவகுத்துரைத்திடல்வேண்டும். (29)

எனமுனிவரர்தாமிசைத்திடச்சூத
னெனுமொருதிருப்பெயர்படைத்த
முனிவர்தம்பெருமானவர்தமைநோக்கி
முதுபுகழ்த்தேவருக்காதல்
கனதிரைக்கடல்சூழுலகினைப்புரக்குங்
காவலர்க்காதலெம்மிறையோன்
மனமுவப்புற்றுத்திருவருட்குறியாய்
வந்திலன்கேண்மினென்றுரைப்பான். (30)

மொழியுமத்தலந்தானுலகம்யாவையுமே
முடிவினிற்றன்னகத்தொடுங்க
வழிவிலாதென்றுமிலங்குமெய்ப்பொருளா
யமர்ந்திடுமவ்விராட்டினுக்குச்

30-தேவருக்காதல் காவலர்க்காதல்-தேவருக்காவது காவலர்க்காவது.

சுழிமுனைத்தலமாய்மூலமோர்வரிதாய்த்
துலங்குமிவ்வேதுவாற்சுருதி
யொழிவறுபுகழ்சேரநாதிமாபுரமென்
றுலாத்திடுமத்தலந்தனையே. (31)

அத்தலந்தன்னிற்கொடியுருவுடையா
னருந்தவப்புசுண்டனென்றுரைக்கு
முத்தமகுணஞ்சேர்முனிவரனொருவன்
வசிட்டரெண்ணிலர்தமையுணர்ந்து
பைத்தலையரவச்சயனமாதவர்தம்
பட்டமோரெட்டுணர்ந்துலகி
லித்தனையெனவேயறியொணாப்பிரம
பட்டமுநன்குணர்ந்திருந்தான். (32)

ஆதரத்துடனங்கிருந்துநற்றவஞ்செய்
தடைந்தனன்கதியெனச்சூத
னோதலுமுனிவர்கேட்டுளம்வியப்புற்
றுரைப்பதற்கரியபல்கால
மாதவம்புரிந்தப்புசுண்டனும்பெரியோன்
வயங்குமத்தலத்திடையிருந்து
கோதறுமுயர்வீடடைந்தவச்சரிதங்
கூறுதியெனப்பகர்ந்தனரால். (33)

ஞானமாமுனிவர்வினவிடச்சூத
நற்றவன்புகலுவான்முன்னொன்
மானதவாவிக்கரையிடைச்சேட்டை
கொடியெனவாழ்பெடைக்கொடிதா
னனமொருநான்குடையவனேறு
மனத்தினையணைந்திடவிரும்பித்
தானதன்பாற்சென்றென்பெருவிரகந்
தணியுமாறருள்செயென்றதுவே. (34)

32-கொடியுரு-காகவுரு. 34-மானதவாவி-பிரமனுலகத்திலுள்ள வோர்தடாகம். 34-சேட்டை-மூதேவி.

அவ்வனங்காகப்பெடைதனைநோக்கி
யருளிலாதவள்கொடியாளு
யெவ்வமேவிளைக்குமிழிகுலத்துதித்தா
யிசைகிலேன்யானிதற்கெனலுங்
கவ்வையுற்றந்தக்கொடிபசுங்கழைவிற்
காமனைநோக்கிமாதவந்தான்
செய்வதுகருதிச்சென்றுபல்கால
மருந்தவஞ்செய்திருந்ததுவே. (35)

மனமகிழ்ந்தநங்கன்கொடியின்முன்றோன்றி
மாதவம்புரிவதென்பகர்தி
யெனவினவிடவச்சதுமுகத்தொருவ
னேறியவாகனமான
வனமெனைவிருப்புற்றணைவதற்குனதின்
னருள்செயவேண்டுமென்றிசைக்க
நனைமலர்க்கணையால்வயப்படுத்துவமென்
றருளினனிரதிநாயகனே. (36)

வேறு.

கருப்புவின்மதன்கணைதொடமானதக்
கரையின்கணனம்போந்து
விருப்பமுள்ளுறக்கொடியகமகிழ்வுற
மேவியததனாலே
கருப்பமுற்றதிற்புசுண்டன்வந்துதித்தன
னாள்பலகழிந்தேபின்
மருப்பெறுங்கமலத்தயன்முன்பனம்
வந்ததுமகவோடு. (37)

அனத்தைநான்முகனோக்கியீண்டடைந்ததென்
யாவனின்னுடன்வந்தா

35-கவ்வை-துன்பம், கழை-கரும்பு. 36-அநங்கன்-அங்கமில்லாதவன்காமக்கடவுள்.

னெனப்புகன்றிடத்தவ்வையின்கொடிப்பெடை
யிளநலந்தனிலாழ்ந்த
மனத்தனுகினேனவ்வயினுதித்தவென்
மகனிவனெனக்கூறச்
சினத்திளுேடயன்சிறுமையுற்றனையுனைத்
தீண்டிலேம்யாமென்ருன். (38)

படைக்கும்வேதனங்குரைத்திடவனமயன்
பதம்பணிந்தெழுந்தேயென்
னுடைப்பெரும்பிழைபொறுத்தெனையாளுதி
யென்னலுமுரைசெய்வான்
கடற்பெரும்புவிபுகழ்கயிலையைநிகர்
களாவனமுளதாங்கு
விடக்களத்திறையிருந்தனனுலகுளோர்
வெய்யபாதகம்போக்க. (39)

இன்றுநீயவணேகெனவிசைத்தலு
மெகினமதெழுந்தேகி
மன்றன்மாமலர்நறுங்களாவனந்தனின்
மகவொடுமகிழ்ந்தெய்தி
யொன்றுசிந்தையாலோகையோடருந்தவ
முனனுற்றிடவுமைபாகக்
குன்றவில்லியாங்கெழுந்தெதிர்குறுகின
னிமையவர்குழுவோடும். (40)

அண்ணறேன்றலுமவ்வனமடிபணிந்
தப்பனேயமுதேமுக்
கண்ணுடைக்கரும்பேயருட்செல்வமே
கருணையங்கடலேமெய்த்

38-தவ்வை-மூதேவி. 40-அவண்-அங்கு, எகினம் அன்னம் ஓகை-மகிழ்ச்சி.

தண்ணிலாத்தவழ்வேணியாய்களாவனத்
தருநறுங்கனியேயோர்
பெண்ணுடைத்தலைவர குணக்குன்றமே
பிஞ்ஞகாவெனப்போற்றி. (41)

நின்றகாலையிலனத்தின்பாலரனரு
ணிரப்பிவேண்டுவதென்கொ
லென்றுகூறலுந்தன்னுடைப்பாதகமி
யாவையுமனங்கூற
நன்றுநன்றுநின்பாதகமொழித்தனம்
புதல்வனைநம்பால்வைத்
தொன்றுசிந்தையானுன்முகன்பாற்செல்கென்
றுரைத்தனனிறையோனல். (42)

அந்தவேலையினிறைவனடிபணிந்
தன்புடனிவனெந்தா
யெந்தவேளையுமெனைப்பிரிகிலனென
விருப்பனெம்மிடத்தென்று
சிந்தையுற்றரன்செப்பலுமியைந்தனஞ்
சென்றதுமறையோன்பாற்
பந்தநீக்கியபுசுண்டனுங்கிருந்தனன்
பரமனீரடிபோற்றி. (43)

இந்தவாறுபூங்களாவனத்துறைதரு
மிறைவனைப்பலகாலஞ்
சிந்தையானினைத்திறைஞ்சியேயிருக்குமத்
தினத்திலோர்தினந்தன்னி
லுந்துவெண்கிரிநிகர்மழவிடையின்மே
லொப்பிலாவுமையோடு
வந்துதோன்றினன்மனமிகவுவந்துபால்
வண்ணநாயகன்மாதோ, (44)

தோன்றியந்தமாதவன்கொடியுருவினைத்
துலங்குதன்றிருக்கையா
லேன்றவன்பொடுவெருடிமெய்ஞ்ஞானமு
மெண்ணிலாவாழ்நாளு
மூன்றுகல்வியுமெங்கும்வேண்டுருவெடுத்
துலவுமாற்றலுஞ்சீர்த்தி
சான்றநற்பெரும்புசுண்டனும்பெயருமே
தந்தொளித்தனன்மாதோ. (45)

அவனிருந்தவனெவ்வுலகத்தினு
மடைந்துமீண்டளவில்லா
வுவணநாயகர்பிரமரெண்ணிறந்தவ
ருயர்பலதிசைப்பால
ரெவரையும்பலபிரளயங்களையுமோர்ந்
தத்தலத்திருந்தான்பே
ருவகைகூர்ந்தவன்பாலொருவசிட்டமா
முனிவன்வந்துற்றானல். (46)

அரியமாதவவசிட்டனுக்கெய்தியே
யப்புசுண்டனைநோக்கிக்
கரியகாகமேனியைச்சுமந்தென்பயன்
கறைமிடற்றனைநோக்கி
யுரியமாதவமியற்றிமேலாயசா
யுச்சியமுறுதென்கொல்
பெரியமாதவவென்றலுமருந்தவம்
பெரிதியற்றினன்மாதோ. (47)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அதிகதவம்புரிந்துசாயுச்சியத்தை
யடைந்தனனப்புசுண்டமுனியநேககாலங்

45-ஆற்றல்-வலிமை. 46-உவணம்-கருடன்.

கதிதருமால்பிரமர்கணக்கிறந்தோர்தம்மைக்
கண்டிருந்தானப்பதியிலென்றாலந்தப்
பதியுதித்தகாலமின்னகாலமென்றெப்
படியுணரப்படுமுணரப்படாதவாற்றா
லெதிராமத்தலத்தினுக்குண்டாயதெங்கு
மிலக்குபுகழநாதிபுரமெனும்பேரம்மா. (48)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

வேதநன்னெறிமுனிவர்காளத்தல
மகிமையைவிரித்தியாவே
யோதவல்லரென்றுரைத்தலுமுனிவா
ரெழுமுவகையினோடு
சூதனைமிகநோக்கியேயருந்தவத்
தோன்றலேதொல்லோன்றன்
காதையின்னமேயுரைத்தருளெனவவன்
கருணைகூர்ந்துரைசெய்வான். (49)

காக புசுண்டர்கதியடைந்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 17-க்கு விருத்தம் 201.

இரண்டாவது

உமையவள் தவசுபுரிந்த சருக்கம்.

வீ.—அகவல் விருத்தம்.

திகழும்வெள்ளியங்கிரிதனைத்தணந்துமுச்செகத்துளவனை வோரும்,புகழுமற்புதக்கருவையம்பதியிடைப்போந்திறைவனை நோக்கித், துகளின்மாதவம்புரிந்தருமறைகளுந்தொடர்வரும் பரதேவி, சகளநிட்களதெரிசனம்பெற்றவோர்சரிதமன்பொடு சொல்வாம். (1)

48-அநாதி-ஆதியின்மை, அநாதிபுரமென்பதற்குப் பொருள் இன்னகாலத்திற்றோன்றியதெனயாவராலு மறிதற்கரிய நகரம்.

வேறு

ஆசறுபொன்மேருவெனுமவ்வரையின்வடபாலெண்
ணைந்துகோடி
யோசனையுன்னதமுளதவ்யோசனையிற்பாதிவிரி
வுடையதென்றுந்
தேசுறுபற்பலகோடிதிங்களொருங்கெழுந்துதயஞ்
செய்ததென்னப்
பேசரியதவளநிறப்பெருஞ்சோதிமிகப்பரப்பும்
பெருமைத்தம்மா. (2)

சிந்தைபுறங்குறைதீரக்கருதிவருந்தாமரைக்கட்
டிருமால்வேத
னிந்திரனாதியவிமையோரனைவருக்கும்புகலிடமா
யிருப்பதந்தக்
கந்தநறுந்துளவணிமாலயன்முதலோர்பதமழியுங்
காலத்துந்தா
னந்தலுறாதிலங்குவதுகயிலைநெடுங்கிரியதன்சீர்
நவிலற்பாற்றோ. (3)

கலிவிருத்தம்.

அந்தவோர்கயிலையிலண்டம்யாவையுஞ்
சிந்தையன்போடுமுன்னீன்றதேவிதா
னெந்தையாமீசனையிறைஞ்சியேமிக
விந்தையாபொருமொழிவிளம்புவாளரோ. (4)

என்னைநீர்பிரிகிலீரிருவினைப்பயன்
மன்னுயிரெவைக்குமேவழங்குமாறுளத்
துன்னியெங்கணுநிறைந்தலவுந்தன்மையை
நன்னயமுற்றிடநவிலல்வேண்டுமால்- (5)

---

2. ஆசு-குற்றம்.
3. நந்தலுறு-எக்காலத்தும்கெடாத.
5. எங்கணும்-எங்கும்.

என்னவேயுமையவளினிதுகூறிட
முன்னவனெம்பிரான்முகமலர்ந்துநற்
புன்னகைபுரிந்துதான்புகல்வனப்பொழு
தன்னவட்கன்புடனறியும்வண்ணமே. (6)

எங்கணும்வியாபகமாகியென்றுமங்
கங்குபிரிவுக்குயிராயமர்ந்துளே
மங்கையேநின்னிடந்தனிலும்வைகியே
துங்கமாமைவகைத்தொழினடாத்துவேம். (7)

வேலினைவென்றகூர்விழியினுய்பதி
னுலகனைத்துமேநமதுசத்தியாற்
காலையெற்கண்டலர்கமலமாமலர்
போலவேசெயலுறப்புரிவிப்பேமரோ. (8)

செகமிசைமன்னுயிர்செயும்வினைக்கெலா
நிகரறுசாட்சியாநின்றுசந்ததம்
பகர்தருமவ்வினைப்பயனையவ்வுயிர்
நுகர்தரச்செயகுவேநுண்மருங்குலாய். (9)

அன்னகன்மங்களேபயனளித்திடு
மென்னருட்செயலில்லையெனநினைத்திடேல்
பன்னுகன்மங்களப்பயனைநல்கிடா
தன்னும்யாமன்றியேயுண்மையீதரோ. (10)

சகளமுநிட்களந்தானுமந்தவோ
ருகளமுமாகியேயுலகில்வைகுவேஞ்
செகமெலாமீன்றருடேவியேயிவண்
பகருமவ்வுபயநீபார்க்கவல்லையோ. (11)

---

7. ஐவகைத்தொழிலாவன-சிருட்டி. திதி-சங்காரம்-திரோபவம் அனுக்கிரகம் என்பனவாம்.

8. எற்கண்டலர்-சூரியனைக்கண்டுமலர்கிற

11. சகளம் உருவம்.நிட்களம் அருவம்.

அரியதாமுபயமென் றறையலுற்றனன்
றெரிவையிங்கதனையான் றெரிசிக்கும்படி
யருள்செயென் றனளெனவந்தவந்தணர்க்
குரியமாதவனெனுஞ்சூதனோதினன். (12)

மாதவமுனிவர்கேட்டுளமகிழ்ந்துதான்
சூதனேயன்பொடுதுதித்திறைஞ்சியே
யாதிநாயகியுமையவ்வுருக்கண்ட
தோதுநீயென் றனருரைதந்மேயினன். (13)

செகமனைத்தினுநிறைதேவதேவனும்
பகவனையுமையவள்பணிந்துதந்தருள்
சகளநிட்களதெரிசனமென்றோதின
ணகைபுரிந்தெம்பிரானவில்வனங்கரோ. (14)

எந்தவேலையினுமேயெழின்மின்னரிடத்
தந்தரங்கஞ்சொலத்தக்கதன் றுநீ
சிந்தையோடருந்தவஞ்செய்குவாயெனி
லந்தமிலவ்வுருவறியச்செய்குவேம். (15)

என்னவேயிறையவனியம்பலும்புவி
யன்னையாகியவுமையடியனேகியே
யுன்னுமாதவஞ்செயற்குரியவோரிட
மின்னதென் றுரையெனவியம்பினளரோ. (16)

தக்கமாமலயநற்சத்தியென் றுதென்
றிக்கிலுண்டிருவரைசெப்புமவ்விரு
மிக்கமால்வரையிடையுளதுவெள்ளிவெற்
பொக்குநல்லநாதிமாபுரமென்றோர்தலம். (17)

அத்தலமடைந்தெமைநோக்கியன்புடன்
மெய்த்தவம்புரிதியவ்வேலையாமவண்
சுத்தவவ்வுருவினோடெழுந்துதோன் றுவேஞ்
சித்தம்வைத்தாங்குநீசேர்கவென்றனன். (18)

என்றுகூறலுமுமையிறைவன்றன்னிரு
மன்றன்மாமலர்ப்பதம்வணங்கிச்சிந்தையி
லொன்றியபெருந்தவமுளுற்றவெண்ணியத்
தென்றிசைநோக்கியேசேறன்மேயினுள். (19)

அறுசீர்விருத்தம்.

அரமடந்தையர்களாடக்கின்னரரிசைகளார்ப்ப
மரைமகளடப்பைதாங்கவாணிபல்லாண்டுகூறக்
கரைபுரண்டொழுகுங்கங்கைகவரிகளிரட்டத்தேவர்
விரைமலர்மாரிசிந்தவிமானமீதிவர்ந்தாளன்றே. (20)

நாதன்வீற்றிருக்குமந்தக்கயிலையைநீங்கிநான்கு
வேதமும்புகழுங்காசிவியன்பெருந்தில்லையாரு
ராதியாய்விளங்குந்தூயவருட்பதியாவும்போற்றி
மாதுமையவள்வந்துற்றாண்மதுரைமாநகரின்மாதோ. (21)

ஆலவாய்தொழுதுநீங்கியன்புடனெழுந்துகாந்த
காலம்வந்தெழுந்தகாலின்விசையெனக்கடிதுபோந்து
வேலைசூழ்புவியின்மீதுவிமலன்வாழ்வெள்ளிவெற்புப்
போலவேதிகழநாதிபுரத்தில்வந்தடைந்தாண்மன்னே. (22)

அறுசீர் விருத்தம்.

தாண்டவம்புரிகின்றபால்வண்ணனைத்தான்றெரிசனஞ் செய்து, பூண்டவன்பினுலானந்தப்பெருவெளந்தன்னுளத்தி டைப்பொங்க, வேண்டுபற்பலதோத்திரம்புரிகுவாண்மெய்புள கிதமாகி, யாண்டநாயகபோற்றிகளாவனத்தாதிநாயகபோற்றி.

கொன்றைவார்சடைச்சங்கரபோற்றிமான்
குலவுசெங்கரபோற்றி
யன்றுமுப்புரமெரித்தவபோற்றிதண்
ணருட்பெருங்கடல்போற்றி

---

19. சேறல்-செல்லல்.
23. வெள்ளம்-வெளமெனநின்றது செய்யுள்விகாரம் இடைக் குறை.

யென் றுநற் றுதிபுரிந்துபூசனைமிக
வியற்றியெம்பெருமாட்டி
யொன் றுசிந்தையா தாத்துடன்பூண்டன
ளுயர்பெருந்தவவேடம். (24)

விரவுபொற்பணியாவையுநீத் துநன்
மேனியாவினுந்தூய
திருவெணீறணிந்தக்குமெய்திகழ்தரச்
செஞ்சடாடவியோடு
மருவுநன்மரவுரிபுனைந்துயர்திரு
முடியின்மேன்மலர்போலு
மிருகரங்களுங்கூப்பியேயருந்தவம்
புரிந்திருந்தனண்மாதோ. (25)

இவ்வகையளப்பரியபல்காலமா
தவமியற்றிடும்வேலை
நவ்விநோக்கியத்தேவிதன்பிரிவினைப்
பொறுமலோநவையில்லா
வொவ்வருந்தவமியற்றுகற்கேதிரு
வுளமிகக்கனிந்தோ தான்
வெவ்விடக்களத்திறைவனவ்வுமையவண்
முன்விருப்புடன்வந்தான். (26)

வேணிமேற்புனைகங்கையுங்கடுக்கையும்
வெண்மதியமுநாகப்
பூ ணுமக்குமாலிகையுநற்றாயவெண்
பொடியும்வெம்புலித்தோலும்
பாணிமேவுமாமழுவுமெண்புயங்களும்
பவளமேனியுந்தோன்றத்
தா ணுவன்புடன்வந்துமையவள்கரந்
தனைப்பிடித்துரைசெய்வான். (27)

சிறியவாலையாயிமயவெற்புதவிய
செல்வியாயுலகெல்லாம்
பெறுமருட்டிருவன்னையாயுற்றநீ
பெருந்தவந்தனைப்பேணி
மறுவில்பொற்பணியாவுநீகளைந்தனை
மறைக்குமப்பணியுன்பா
லுறுமியற்கைநல்லழகினையணியிலென்
றுளத்திலெண்ணினைசொல்லோ. (28)

எப்பெரும்பணிகளையுநீகளைந்துமே
யிலங்குபேரழகாலே
யொப்பிலாதவளெனுமொருபெயருனக்
குதவினேம்யாமென்று
செப்பியற்புதசகளநிட்களவுருத்
தெரிசனமளித்தேபின்
னப்புகழ்ச்சகளத்தினைக்காட்டிநிட்
களத்தையுமறிவித்தான். (29)

வேறு.

ஆரணத்தெளிவேபோற்றியானந்தக்கடலேபோற்றி
வாரணத்துரியாய்போற்றிமாணிக்கமலையேபோற்றி
பூரணப்பொருளேபோற்றிபுண்ணியாபோற்றிவேத
ஞாரணற்கரியாய்போற்றிநாதனேபோற்றிபோற்றி. (30)

என்பெருமானேபோற்றியிமையவர்தலைவாபோற்றி
மன்பெருங்கருணைநீங்காமாசிலாமணியேபோற்றி
யின்பவாரமுதேபோற்றியென்னையாளிறைவாபோற்றி
யன்பருக்கெளியாய்போற்றியையனேபோற்றிபோற்றி. (31)

கருத்துதற்கரியாய்போற்றிகருதலர்புரமூன்றெய்த
வொருதனிமுதலேபோற்றியுபயமேனியனேபோற்றி

---

28. சொல்-வினைப்பொருளுணர்த்தி நின்றதோரிடைச்சொல் ஓ-அசைநிலை.

பிரணவத்துருவேபோற்றிபேசுதற்கிணைவேறில்லா
விரிசுடர்க்கொழுந்தேபோற்றிவிமலனேபோற்றிபோற்றி. (32)

என்றுமைபணியவெம்மானிறைவியையினிதுநோக்கி
யுன்றனக்கரியவெம்மூவுருவமுங்காட்டினேமா
லின்றுவேண்டியவரங்கேளெனவுநின்னுருவமூன்று
மென்றும்யானுணரும்வண்ணமின்னருள்புரிதல்வேண்டும். (33)

அத்தனேயரிமாதம்பூராடநாளாண்டுதோறுஞ்
சித்தம்வைத்துனையன்போடுதெரிசனம்புரிந்தோர்யார்க்கு
மெத்தநீயருளல்வேண்டும்வேண்டுநல்வரங்களென்று
தத்தைநேர்மொழியினாடான்சாற்றினடங்தேமென்றான். (34)

பொருவிலத்தலத்தில்வாசம்புரிந்துநற்புனிதன்றாளைக்
கருதினோர்தமக்குமுத்திகரதலாமலகமென்றெங்
குருவெனும்வியாசனிந்தக்கோதிலாப்பொருளையென்பா
லருளினன்சிவன்றன்பாதத்தாணைமுக்காலுமென்றே. (35)

வேறு

தபனனிமையவர்முனிவர்பரவுபெரும்புகழ்பெறுமத்
தலந்தான்முன்னா
ளிபவுரியாடையைப்புனைந்தோனெம்பெருமாட்டியின்
றவத்துக்கிரங்கியாங்கே
சுபகரவற்புதமிகவுந்துலங்குமுளலிங்கமெனச்
சொல்லுந்தூய
வுபயதெரிசனந்தரலானுபயபுரியெனும்பெயர்பெற்
றுளதுமரதோ. (36)

அத்தலஞ்சித்துருபமாகுமாலடைந்தோர்ஞான
சித்தியுற்றிடலாலாங்குச்சேர்ந்தவரழிவில்லாத
முத்தியும்பெறுவர்வேதமுனிவர்காண்மொழிந்தவார்த்தை
சத்தியவசனமென்றாசூதனுஞ்சாற்றினானே. (37)

---

34. அரிமாதம்-சிங்கமாதம் ஆவணி

கலிவிருத்தம்.

தொன்னெறிமுனிவனுஞ்சூதனோதலு
நன்னெறிமுனிவரர்நயந்துபோற்றியே
யந்நதிதெக்கணகங்கையானவா
றின்னதென்றுரையெனவியம்புவானரோ. (38)

உமையவள் தவசுபுரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 8-க்கு விருத்தம்-239.

மூன்றாவது

கங்கைநடனதெரிசனம்பெற்ற சருக்கம்

வீ.—கலி விருத்தம்.

அண்டர்போற்றுமரன்சடைக்கங்கைசீர்
மண்டுதென்கருவைப்பதியிற்றவம்
பண்டுசெய்தப்பரமன்றிருநடங்
கண்டவோர்பெருங்காதையையோதுவாம். (1)

வேறு

முன்னைநாட்கங்கையெம்முக்கணெம்பிரான்
மின்னையொத்தொளிமிகவிளங்குசெஞ்சடை
தன்னைவிட்டிறங்கியாதரத்தினேடரன்
பொன்னடிவணங்கியேபுகலுவாளரோ. (2)

நான்முகன்பிரளயநாளின்மாதவன்
றானுகந்திடநடமாடுந்தன்மையைத்
தேனலர்கொன்றையாய்தெரிசியாதடி
யேன்சடைக்குள்ளமைந்திருந்தன்மேயினேன். (3)

---

38. தொன்மை நன்மை யென்பன ஈறுகெட்டு நின்றன. ஏ-அசைநிலை.

2. ஆதரம்-ஆசை. அரோ-அசை நிலை.

விண்டுவின்பிரளயமேவுநாள்வரி
வண்டுறைகுழலுமைமகிழ்நன்போற்றிட
வண்டர்நாயகநடமாடுந்தன்மையைக்
கண்டிடாதிருந்தனன்கருமவூழினுல். (4)

எண்புகுமுலகெலாமெரியுற்ருேங்கவே
நண்பிலாவக்கனனடனஞ்செய்புநாட்
டண்புனலாதலாற்றக்கதன்றெனுக்
கண்புதைத்தங்நடங்காணப்பெற்றிலேன். (5)

ஆதலாலளவிலாப்பெருமையாயதோர்
போதமாகியபரிபூரணந்திகழ்
நாதனேயுன்றிருநடனங்கண்ணுறக்
காதலுற்றனன்றரக்கடவதென்றனள். (6)

அன்னவளடிபணிந்தறைபுமேல்வையின்
முன்னவன்கங்கைதன்முகத்தைநோக்கியே
பொன்னிணாரலெனைப்பூசியாமலே
யிந்நடந்தானுனக்கெளிதினெய்துமோ. (7)

ஆதலானீபெழுந்தாழிசூழ்தரு
பூதலந்தன்னிலேபொருந்திப்புண்ணிய
மாதலந்தனிலெமைவழிபட்டாயெனிற்
போதுவேமென்றிறைபுகலலுற்றனன். (8)

அப்பொழுதினினதியணங்கன்போடொளிர்
துப்பெனத்திகழ்சடையவனையேதொழு
தொப்பரும்புவியினீயுகந்ததோர்தலஞ்
செப்புதியொல்லையிற்சித்தியாகவே. (9)

நன்றெனவிறைவனுநயந்துநோக்கியே
தென்றிசைதனிற்றிரிகூடமால்வரை

---

4. விண்டு-விட்டுணு நடம்-நடனம்.
5. எரி-அக்கினி.

யொன்றதற்குத்தரத்திரண்டுயோசனை
குன்றிடாச்சக்கியக்குணக்கோர்யோசனை. (10)

ஆகவேயிருக்குமத்தலத்திலெம்பிடப்
பாகமேவியபராபரைமுன்னங்குறி
யேகமானதில்வடிவிரண்டுகண்ணுற
யோகமாதவம்புரிதலமொன்றுண்டரோ. (11)

ஈண்டுமத்தலத்தினிலினியவானந்த
தாண்டவதெரிசனந்தருதுமன்றியும்
வேண்டுநல்வரங்களுமிகவுநல்குவேம்
பூண்டபோன்பொடுபோதியென்றனன். (12)

தண்புனலணங்கடி வணங்கிச்சக்கிய
வொண்கிரிமார்க்கமாயுலகின்மேலுயர்
வண்பிரவாகமாய்வழுத்துதற்கொணு
வெண்பெருவேகமோடெழுந்துநண்ணினள். (13)

கழிநேடிலடிவிருத்தம்.

இப்படியெழுந்துபோயத்தலத்தினைவலங்கொண்டேகி
யப்பரவையினைச்சார்ந்தேயகமகிழ்ந்தன்பினேடு
துப்பிதழ்க்கங்கைமங்கைதோழியரோடுமேவி
யொப்பிலாவுருவமாகியுபயமாபுரத்தில்வந்தாள். (14)

ஆங்கணேந்தக்களாவினருட்குறிதன்னைநோக்கிப்
பாங்குடன்றெரிசித்தன்பாய்ப்பணிந்துபல்லாண்டுகூறித்
தேங்கமழ்கடுக்கைவேணிதிகழ்சிவக்கொழுந்தேயென்றே
யோங்குநல்லுணர்வாலுன்னிநின்றனளுவப்பினேடு. (15)

அற்புதந்தோன்றநின்றவணங்குமெய்யன்பினேடு
தற்பரன்றன்னைநோக்கிவழிபடுந்தகைமைபூண்டு

---

10. சக்கியக்குணக்கு-ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுத்தொகை.
14. பரவை-சமுத்திரம்-துப்பு-பவளம்.
15. அருட்குறி-சிவலிங்கம்.

பொற்பலர்புனனல்லாடைபூணிவேதனமுன்னுய
நற்பொருள்கொண்டுபூசைமுறையொடுநடத்தினுளால். (16)

ஐயனையுளத்திலெண்ணியளப்பருங்காலம்பூசை
செய்யவுமின்பநட்டதெரிசனையின்மையாலே
பையரவணிந்தசோதிபத்தியிற்பிழைத்தேனென்றே
வுய்வகைகாட்டும்வண்ணமுவந்துவந்திலனுலின்னும். (17)

திருமுடிமிசைக்கொள்ளாமனீத்திடுஞ்செயலுட்கொண்டோ
வருள்பெறுவதற்குக்காலமணுகிலதின்னமென்றே
கருதுமித்துணைநாட்காறுங்கருணையெம்பெருமானென்பால்
வருகிலனிருந்தானென்னேயெனவுளம்வருந்தினுளால். (18)

இத்தகைமையினுணெஞ்சமிடைந்தவளிருந்துசெய்யும்
பத்தியோர்ந்திடபமாதம்பௌரணைவிசாகநாளி
லத்தனக்களவின்மேவுமருட்குறிதன்னினின்று
சித்தம்வைத்தருளினோடுதிருநடவேடங்கொண்டான். (19)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

திருக்குழைபிலகத்தரித்தவெள்வளையுந்
திகழ்விடமிடறுமுமையொருபுறமு
மருக்கமழ்கடுக்கைத்தொடையுமுக்கண்ணும்
வலங்கொளெண்புயமுமிலங்குமைம்முகமு
முருக்கியகருணைப்பெருக்குமுந்நூலு
முயர்ந்தவெண்பொடியுஞ்செழுந்தழல்வடிவுங்
குரைத்திடுகழற்பொற்றுணைத்திருப்பதமுங்
குறியினின்றிலகவிறைவன்வந்தனனுல். (20)

தண்ணுமைநந்திமுழக்கிடவாணன்
றட்டிடமுழவங்கொட்டிடத்தாளங்

---

18 இத்துணை-இவ்வளவு. காறும் அளவும்.
19. இடபமாதம்-வைகாசி.

கண்ணனுமிசையவெண்ணுருசாம
கானமும்வேதன்றானனிபாட
விண்ணுறையமரரெண்ணிலர்முனிவர்
விரைமலர்தூவியரகரவெனவே
துண்ணெனச்சேடன்றன்னுடல்சோரத்
தூய்வளைகூளிவாய்வயினூத. (21)

வாரிதிசுழலக்காரினமதிர
மால்வரைசிதறக்கால்விசையொழியப்
பாரிடமுலையப்பேருலகெவையும்
படபடவெனவஞ்சிடவிபமெட்டும்
வீரிடவூசிவேரோடுமேரு
வெற்பசைபடவேறெப்பிலவெனவே
யாரணிசடையோனுடினனிமையோ
ராண்டொருசதமுங்காண்டகூடமே. (22)

அறுசீர்விருத்தம்.

அண்ணலுநடனங்காட்டவகத்திடையுவகைபொங்கிக்
கண்ணிடையருவிசோரக்கரகமலங்கள்கூப்பி
யெண்ணிலாப்பெருமையாவுமெடுத்தெடுத்தியம்பிநன்னீர்ப்
பெண்ணரசியுமானந்தப்பெருங்கடறன்னிலாழ்ந்தாள். (23)

வேறு

சத்தாகியசத்தாகிச்சத்தசத்துமில்லாததகையதாகி
வித்தாகிவேராகிமேலாகிக்கீழாகிவிரித்தவேதக் [மன்றத்
கொத்தாகியெவ்வுயிர்க்குங்குறையாமனின்றருளேகொழிக்கு
தத்தாநீதாடேக்கியாடும்வகையானறியுமளவிற்றாமோ. (24)

எனையாளுடையாய்சரணம்மழியா
வெழில்சேர்கயிலைக்கிறைவாசரணம்

---

22. வாரிதி-சமுத்திரம்.
25. சரணம்மழியாவென்னுந் தொடர்மொழியிடைத்தோன்றிய மகரமெய் விரித்தல் விகாரம்.

பனிமாமதிசேர்சடிலாசரணம்
பரமாசரணம்முரகாபரணத்
தனிமாமுதலேசரணம்மிமையோர்
தலைவாசரணம்மயன்மாலறியாப்
புனிதாசரணம்மெனவேமிகவும்
புரைதீர்துதியன்பொடுசெய்தனனே. (25)

அமலனன்புடனேயாடலளப்பருங்காலஞ்செய்யக்
கமலமாமடந்தைகண்டுகாதலினலேபூசித்
திமையவர்தலைவாமுக்கணிறைவனேயிமயமீன்ற
வுமையவள்கேள்வாயான்செய்விண்ணப்பமொன்றுண்டென்று.

இருபதமலரைப்போற்றியெண்ணருங்காலநீங்காத்
திருநடம்புரிதலானின்றிருப்பதஞ்சலித்திடாதோ
புரமெரித்தவனேபோதுமென்றலும்புனிதன்வேண்டும்
வரமிசைத்திடுகென்றேசெவ்வாய்மலர்ந்தருளிச்செய்தான். ()

அந்நதியணக்குதோழியருக்குமென்றனக்குநீங்கா
வின்னருள்புரிதல்வேண்டுமிறந்தவரென்பென்கூறு
நன்னதியிடத்திற்றங்கிலாண்டுமுந்நான்கிலிங்க
மென்னவுற்றிடுநற்பேறும்வேண்டுமோவிதுவுமல்லால். (28)

இப்புனறன்னில்யாருமூழ்கினலெவ்வநீங்கி
யொப்பருஞ்சுத்தராகியுனதுலகடைதல்வேண்டுஞ்
செப்புதற்கரியபாவச்செய்கையரெனினும்போந்திவ்
கப்பிடைப்படிந்தாரன்ஞானம்பெறவுநீயருளல்வேண்டும். (20)

பற்பலநதிகளாடும்பலன்களிவ்வாற்றிலோர்நா
ளற்புதமுறவேமூழ்கிலடைந்திடல்வேண்டுமாங்குத்
தர்ப்பணஞ்செய்தோர்மூவேழ்தலைமுறைப்பிதிர்கள்யாருங்
கற்பமெய்தினுநீங்காமற்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். (30)

தண்ணதிதனிலெப்போதுந்தானடைந்தாடினார்க்கும்
புண்ணியதினத்தின்மூழ்கும்பலனெலாம்பொருந்தல்கும்

வண்ணமுமருளல்வேண்டுமற்றுமிச்சபையையன்பாற்
கண்ணிறற்றெரிசித்தோருங்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். ()

இன்னணங்கங்கைகூறவெம்பிரான்மகிழ்ந்துநோக்கிச்
சொன்னநல்வரங்கள்யாவுமளித்தனமென்றுசொல்லிப்
பின்னருங்கூறுவானற்பேசுதற்கரியவிந்தத்
தொன்னகரிடம்விராட்டுச்சுழிமுனைத்தானமாமால். (32)

அச்சுழிமுனையிலென்றுமசைவிலாநடனநீசெய்
மெச்சியதவத்தினலேயசைந்திடமேவிற்றென்று
கச்சணிமுலையாள்சீதக்கங்கைகண்களிப்பநின்ற
நச்சணிகளத்தானெம்மானயந்திலிங்கத்துட்புக்கான் (33)

பரவியேதுதித்துப்பின்னர்ப்பன்மலர்களினலங்கா
தரவுடன்பூசையாற்றித்தன்மனமகிழ்ச்சிகூர்ந்து
வரநதிமடந்தையாங்கோர்கலைதனைவைத்துமற்றை
விரவியகலையோடீசன்வேணிசென்றடைந்தாண்மன்னே (34)

இருநிலம்பரவுமெம்மானிலிங்கத்துணின்றேயாடல்
புரிதலாலந்தலிங்கம்புகழ்ச்சபாலிங்கமென்பா
ரரனருள்பெற்றவர்ற்றலத்திருக்கங்கைதன்னைக்
கிருபைமாநதியாமென்றுகிளத்துவரெவருமாதோ (35)

கங்கைநடனதெரிசனம்பெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம் 9-க்கு விருத்தம்-274.

நான்காவது

நிட்சேபநதிச்சருக்கம்.

தீ.—கலிப்பா.

மதிதவழுமணிமாடமலிந்திலங்குந்திருக்கருவைப்
பதியுறுமீசனைமிகவும்பரிவொடுபூசனைபுரிந்து

---

32. தொன்மைநகர் - தொன்னகரென நின்றது தொன்மை, பழமை.
33. நஞ்சு-நச்செனநின்றது களம் கண்டம்.

கதியுதவுமதிகபுகழ்க்கடவுணதிநிட்சேப
நதியெனுநற்பெயர்படைத்தகதைசிறிதுநவிலுதுமால். (1)

வீங்குதிரைக்கங்கையெனுமெல்லியல்பண்டொருநாளிற்
பாங்குறுதன்னிடைப்போந்துபடிபவர்தம்பாவமெலாந்
தாங்குவதிங்கரிதெனவிச்சகத்திலொருவருமறியா
வோங்குமொருவரைக்குகையிலுற்றுமறைந்திருந்தனளால். ()

பண்ணியன்மாமறைக்கிழவன்பசுந்துளவோன்முதலாய
விண்ணியையும்விபுதரெலாமேடசங்கராந்தியெனும்
புண்ணியநாடனிலுவந்துபுனிதநறும்புனல்படிவா
னண்ணியவப்பெருங்கங்கைநதிக்கரைவந்தடைந்தனரால். (3)

மண்டுதிரைப்புனல்படிவானவந்தடைந்தவமரரெலாங்
கண்டிலர்கங்கையைமிகவுங்கருத்தினிடைவருத்தமுறூஉ
வெண்டகுசீர்க்கங்கையிவளெவணுற்றுளெனக்கருதி
யண்டரெலாமெங்கணுஞ்சென்றன்பொடுதேடினர்மாதோ. (4)

தேடியவட்கண்டுமிகச்சிறந்திடுபுண்ணியதினமின்
றூடியசிந்தித்துநின்பாலன்பொடுவந்தடைந்தனமா
னீடியவிவ்வரைக்குகையினீமறைவுற்றிருப்பதெவன்
வாடியநெஞ்சுடனென்றார்வானவருக்கவளுரைப்பாள். (5)

பற்றுடனென்னிடைப்படிவோர்பாவமகற்றிடும்வலிமை
சற்றுமிலேனெடுநாளித்தடங்கிரியின்குகையதனு
ளுற்றுமறைந்துளனதனுலுறைதருமிவ்விடநீத்து
மற்றினியான்வருகிலனல்வானவர்காளெனவுரைத்தாள். (6)

திருத்தகுமந்நதிமடந்தைசெப்பியசொற்கேட்டிமையோர்
கருத்துருகியன்னுயிக்கடலுலகினீயிலையேல்
விருத்தியுறும்பாவமந்தோமேதினிமானதிகசுமை
வருத்தமடைகுவளிரங்கிவந்தருளென்றிரந்தனரால் (7)

---

4. உறூஉ-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். எண்டகுசீர்க்கங்கை மதிக்கத்தக்க சிறப்பினையுடையகங்கை.

மூவகையதொழிலுடைமாமுதல்வனெனக்கெத்தகைய
பாவமுழுவதுமகற்றும்படிவலிமையளிப்பனெனிற்
பூவுலகத்திடைவருவலன்றியொருபோதுமங்தோ
மேவிலனிப்புவியிலெனவிளம்பினளக்கங்கையரோ. (8)

கங்கையுரைத்திடுமொழியைக்கண்ணுதல்வானவன்கேட்டுத்
துங்கமுறுங்கங்கையெதிர்தோன்றியருளுடன்மகிமை
தங்குதிரிகூடமெனுஞ்சயிலமதிற்றவமுளுற்றிப்
பொங்குகளாவனத்திடைப்போய்ப்பூசையியற்றுதிமாதோ (9)

பத்தியுடனியற்றுவையேற்பாவமனைத்தையுமகற்றுஞ்
சத்திதனைக்கங்காய்தந்தருளுதும்யாம்பின்னரெனக்
கத்துதிரைக்கடல்விடமுண்டமரரைமுன்காத்தபிரான்
சித்தமகிழ்ந்துரைத்திடலுஞ்செப்புவளக்கங்கையரோ. (10)

அ.—விருத்தம்.

மையுலவுதடஞ்சிகரநீடுதிரிகூடமெனும்வரை
போய்ச்சேர்வ
தையவெனக்கரிதவண்போய்ச்சேரும்வகைநீபுரிதி
யருளென்றேதக்
கையின்மழுவேந்துபிரான்குறுமுனிவன்றனைநோக்கிக்
கருணைகூர்ந்து
செய்யகமண்டலத்தெடுத்திக்கங்கையையவ்வரை
யிடைவைத்திடுகவென்றான். (11)

அம்முனிவனெம்பெருமான்சொற்படிசெய்தேகினனு
லமரர்யாரு
நம்பிதயமுவந்திடவிக்கங்கைதிரிகூடமென
நவிலுமந்தச்

---

10. கங்காய் - விளிப்பெயர் கங்கையே யென்பது பொருள் அரோ-அசைநிலை.

செம்மையுறுவரையினின்றெப்போதுவருகுவ
ளென்னுஞ்சிந்தையோடு
தம்முலகந்தனைநோக்கிச்சென்றனராற்சிலகாலந்
தவிர்ந்தபின்னர். (12)

முன்னுரைத்ததிரிகூடவரையதனிலதிகதவ
முயன்றுமேவுந்
துன்னுதிரைக்கங்கையின்முன்னநாகிபுரத்
தெம்பெருமான்றோன்றிக்கங்கா
யுன்னருமைப்பெருந்தவத்துக்குளமகிழ்ந்தேங்களா
வனத்திலுற்றுநீதான்
கன்னிகையின்வடிவொடுவந்தெமைப்பூசைசெய்க
மனங்கனிந்துமாதோ. (13)

புனல்வடிவாமுனையிக்கற்பாறையிற்சேமித்துவைத்துப்
புரக்கின்றேம்யா
மெனவுரைத்துத்தனதுதிருக்கரமுறுசூலப்படையா
லிலகுவெற்பின்
கனமுறுபாறையைப்பிளந்துகாகமதைவைத்து
நெடுங்கல்லான்மூடி
மனமகிழ்வுற்றநாகிபுரவள்ளலிரட்சணைபுரிந்து
வந்தான்மன்னோ. (14)

வரியளிகண்முரலுமலர்த்திருக்களாவனத்திடைப்
பெண்வடிவுற்றெய்திக்
கரியவிடநுகர்ந்தபரம்பொருளுரைத்தமொழிப்படியக்
கங்கைசின்ன
ளரியசிவலிங்கமதையன்பொடுபூசனையியற்றி
யமர்ந்தாளன்பர்க்
குரியபிரான்சுயவடிவத்தொடுவெளிப்பட்டானவண்
முன்னொருநாளம்மா. (15)

---

14. சேமித்து-காத்து.

தோன்றியருள்சுரந்துநதிமடந்தைமுகநோக்கி
மிகத்துலங்குமுள்ளத்
தூன்றியபேரன்பொடுநீபுரிதருபூசனைக்கு
மனமுவப்புற்றேமா
லான்றவரம்வேண்டுவகேளீதுமுனக்கென்று
பகர்ந்தருளக்கேட்டு
மூன்றுலகும்பரவுகங்கைமுதல்வனடிவணங்கி
யங்குமொழியலுற்றாள். (16)

இந்துவும்வாளெயிற்றரவுமுறவுசெயுஞ்செஞ்சடி
லத்திறைவாவென்பா
லுந்துபெரும்பரவமெலாமொழிக்குமொருவலிமை
யெனக்குதவல்வேண்டுஞ்
சிந்தைமிகவிரங்கியெனச்செப்புதலுங்கங்கையெனச்
• சிறப்புவாய்ந்த
பைந்தொடியவ்வரமுனக்குத்தந்தனம்யாமென
வுரைத்துப்பகர்வான்பின்னும். (17)

நண்ணுபருவதமுனிவனமைநோக்கித்தவம்புரிந்து
நமதுசொல்லா
லெண்ணுதிரிகூடவரைத்தடஞ்சிகரமீதுபுதைத்
திருக்குமுன்றன்
றண்ணமுதநிகர்புனலானிறைகரகத்தினையெடுத்துச்
சலதிசூழிம்
மண்ணுலகத்திதனையெவண்செலுத்துதுமென்
றுளத்தினிடைமதித்துளானால். (18)

அந்தமுனிவரனினிமேவறிடஞ்செலுத்தாவகை
விரைவுற்றங்குநின்று

---

16. ஈதும்-கொடுப்போம்.
17. பைந்தொடி- அண்மைவிளி.
18. எவண்-எங்கு.

மைந்துறுசித்திரைவிசுவாமித்தினத்திலெழுந்து
பிரவாகமாகிச்
சிந்தைமகிழ்ந்தெமதுகளாவனத்தினருட்குறியை
வலஞ்செய்துநன்னீ
ருந்துசடாகங்கைசங்கதீர்த்தமுன்னாகியநதிகளொடு
தோய்ந்தம்மா. (19)

நீவருகவுனைத்தெரிசித்திடினுமரும்பாவமெலா
நீங்கியாங்கே
யேவருமுத்தியைப்பெறுகவிருப்பொடுதெக்கண
கங்கையென்னுநின்னைத்
தேவருந்துத்தியம்புரிகவரையினிடைப்புதைக்கலுற்ற
திறத்தாலிந்தப்
பூவுலகம்புகழ்தருநிட்சேபநதியெனும்பெயர்நீ
புனைகமாதோ. (20)

என்றுவரம்பலவருளியநாதிபுரத்துறைசோதியி
லிங்கந்தன்னி
லொன்றிமறைந்திருந்தனனலவ்விறைவனுரைத்த
மொழியுணர்ந்தக்கங்கை
மின்றிகழ்பைம்புயறவழுநெடியதிரிகூடமென
விளம்புவெற்பிற்
சென்றுபருவதமுனிகைக்கரகமதனிடைப்
பிரவேசித்தாண்மன்னோ. (21)

கடகடவென்றொலிக்குமுழக்கமுஞ்சிறிதுந்தாங்க
வொண்ணக்கனமுந்தோன்றத்
திடமுறுமப்பருவதமாமுனியுமிகமனம்
வெருவித்திகழுமந்தத்
தடவரையினெடுஞ்சிகரத்திடையிருந்தவொருகுகை
யிற்றனதுசெங்கை

யிடமருவுகரகமதைவைத்தனனக்கங்கைகிளர்ந்
தெழுந்தாண்மன்னே. (22)

நாவலோர்புகழ்கோதாநதிசாம்பவதி
தேரைநதியினோடு
மேவுசீர்க்காகநதிகத்துருமாநதியெவரும்
வியந்துபோற்றுந்
தேவிகாநதியருச்சுனாநதியென்றோது
மெழுதீர்த்தத்தோடுந்
தாவின்மானசமுதலாம்பலகோடிநதிகளுடன்
சார்ந்துமாதோ. (23)

வண்டிமிரும்பூங்களாவனமடைந்தவ்வருட்குறியை
வலஞ்செய்தேத்தி
யண்டர்மலர்மழைபொழியவந்தரதுந்துமிமுழங்
கவகிலத்துள்ளோர்
கண்டுமிகத்துதிபுரிந்துபோற்றிடவந்நிட்
சேபகங்கையென்னு
மொண்டொடியத்தெண்டிரைநீரொடுமருவி
யிருந்தனளங்குவந்துமன்னே. (24)

அந்தநதிதன்னின்மனவிருப்பொடுசித்திரை
விசுவாமத்தினத்தில்
வந்துபடிந்தவர்சாயுச்சியம்பெறுவாரையமிலை
வழுத்தற்கொண்ணா
நிந்தையுறும்பாதகர்காணினும்புனிதராவ
ரொனினிகழ்த்துமந்தச்
சுந்தரநிட்சேபநதிப்புனல்படிந்தோர்பெறும்
பேறுசொல்வதென்னே. (25)

நிட்சேபநதிச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 10-க்கு விருத்தம்-299.

---

22. கரகம் - கமண்டலம். 24. இமிர்தல் ஒலித்தல் அருட்குறி-இலிங்கம்-மன்-ஓஇரண்டும் அசைநிலை.

ஐந்தாவது

ஒப்பனை திருநாமம்பெற்ற சருக்கம்—தி.

அகவல் விருத்தம்.

தேக்கமழ்துளவினுனுமயனுமுன்றேடநின்றேன்
பூங்களாநிழற்பால்வண்ணப்புனிதனைநோக்கித்தேவி
பாங்குறுதவம்புரிந்தொப்பனையெனுநாமம்பெற்ற
வோங்கியசரிதந்தன்னையுணர்ந்தவாறெடுத்துச்சொல்வாம். (1)

தவளநன்னிறஞ்சேர்வெள்ளித்தனிப்பெருங்கிரியின்மீது
பவளமால்வரையொன் றுற்றபான்மைபோற்கயிலைமேவுங்
கவளவாரணத்தோலாடைக்கண் ணுதற்பிரானைநோக்கித்
துவளுநுண்மருங்குற்றேவிசொல்வளொன்றங்குமாதோ. (2)

தூயபூமணம்போல்வையத்துளவுயிர்தோறுமேவு
நாயகவநந்தகோடிஞாயிறுபோலச்சாலச்
சேயபேரொளிதானுன்பாற்றிகழுமாலெனக்குநின்பான்
மேயவிச்சோதியேபோல்விளங்கொளியருளல்வேண்டும். (3)

எனவுரைத்திடுமவ்வேலையிலங்குபுன்முறுவல்செய்து
மனமுவந்துரைப்பானெம்மான்மடமயிலனையாய்நீயு
மனவரதமுமென்போலவரும்பெறற்சோதியெய்த
நினைவுனக்குளதேலொன் றுநிகழ்த்துதுமினிதுகேண்மோ. (4)

சுலவுதெண்டிரைசேர்வேலைசூழ்ந்தபூவுலகந்தன்னி
னலமுறவெவரும்போற்றுநறுங்களாவனமுண்டாங்கே
யலகிலாமகிமைவாய்ந்தவருட்குறியுண்டுசீர்த்தி
யிலகுநிட்சேபகங்கையெனுமொருதீர்த்தமுண்டால். (5)

அக்களாவனத்திலெய்தியரும்பவமனைத்துநீக்கு
மிக்கவந்நதியிற்றோய்ந்துவிருப்புடனுங்குத்தோன்றுந்

4. அனவரதம்-எப்பொழுதும்.
5. அலகு-அளவு.

தக்கவச்சிவலிங்கத்தைத்தண்மலர்கொடுபூசித்தே
யெக்குவலயமும்போற்றவியற்றுதிதவந்தான்மன்னே. (6)

பூதலத்திடைநீயெய்திப்புனிதமாதவஞ்செய்நாளிற்
காதல்கூருனதுநெஞ்சங்களிப்புறத்தோன்றிநந்தங்
கோதிலாவடிவந்தன்னிற்குலவுபேரொளிபோன்மிக்க
சோதியைத்தருதுமென்றான்சுருதிநூன்முடிவினின்றான். (7)

பனிவரைமடந்தைக்காங்கேபணிவிடைபுரிவானந்தத்
தனிமுதற்பெருமான்கங்கைதன்னைநாயகிபாலுய்த்தா
னனியுவந்தவட்குச்சேமம்புரிதலானவிலக்கங்கைக்
கினியநற்சேமகங்கையெனுமொருபெயருநல்கி. (8)

துன்னுதெண்டிரைசூழிந்தத்தொல்லுலகனைத்துமீன்ற
மன்றன்மாமலர்க்கொம்பன்னாண்மணாளனைவணங்கிமிக்க
நன்றிகொள்கருணைச்சேமநதியெனுமடந்தையோடு
சென்றனள்விருப்பமுற்றுத்திருக்களாவனத்தைநோக்கி. (9)

மூசுவண்டினங்கள்கீதமுரல்களாவனத்துட்புக்கு
மாசிலீசானதிக்கின்மனமுவந்திடத்தாடேக்கித்
தேசுறுவலப்பாதத்திற்றிகழ்முழந்தாளிலேற்றிப்
பேசுமவ்வலப்பாதத்தின்பெருவிரனிலத்திலூன்றி. (10)

சென்னியின்மீதுகஞ்சத்திருக்கரமிரண்டுங்கூப்பித்
தன்னிகரில்லாவீசன்றனைத்தனதுளத்தில்வைத்துப்
பன்னெடுங்காலமந்தப்பனிவரையீன்றமுக்கட்
கன்னிமாதவஞ்செய்துற்றாள்களாவனந்தன்னின்மாதோ. (11)

---

6. தண்மலர் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்-தண்மைமலர்-தண்மலரென-மைவிகுதிகெட்டு நின்றது-தண்மை-குளிர்ச்சி.

8. பனிவரை - இமயமலை. 8. புரிவான் என்பதில்-வான்-வினையெச்சவிகுதி-புரிதவற்கு என்பதுபொருள். புரிதல்-செய்தல்.

9. தெண்டிரை சமுத்திரம்.

11. சென்னி-சிரசு கஞ்சம்-தாமரை மாது - ஓ - இரண்டும் அசைநிலை.

கலித்துறை.

சீலமேவுமெண்ணுன்கரம்வளர்த்தவத்தேவி
கோலமாமலர்த்தாள்விரலூன்றுதல்கொளலாற்
சாலவாழ்ந்தவங்நிலத்தினின்றெழுந்துவந்தனளோர்
காலமும்புகழழிவிலாப்பாதலகங்கை. (12)

பெருந்தராதலமனைத்தையுமீன்றவெம்பிராட்டி
திருந்துபூங்களாவனத்திலிங்ஙனந்தவஞ்செய்யப்
பொருந்துமோர்தினத்தெம்பிரானங்கவள்புரியு
மருந்தவத்தினுக்கிரங்கியேதோன்றினனவண்முன். (13)

தேவிதன்னெதிர்தோன்றிநின்றிங்நிலத்திடைநீ
மேவியன்பொடுபுரிதவத்தினுக்குளம்வியந்தே
நீவிரும்பியதுணர்ந்தனம்பெறுகநீநினக்குத்
தாவிலென்சுயசோதிபோற்சோதிதந்தனமால். (14)

துன்னுநஞ்சுயவொளிக்கிணையாகியசோதி
யொன்றிநீயலங்கிருதையாயுற்றிடுதலினு
னன்றிசேர்தருமொப்பனையாளெனுநாம
மென்றுமேபிரசித்தமாகுகவுலகெங்கும். (15)

உறுதிசேர்மறைப்பொருளெனவுற்றிடுமனது
மறுவில்சோதிகொள்வடிவினுக்கிணையிலாமையினு
னறுமலர்க்கொடியனையசிற்றிடைத்திருநங்காய்
பெறுகநீயதுலாம்பிகையெனுமொருபெயரும். (16)

துன்னுவாரிதிசூழ்தருபுவிக்கெலாந்துகடீ
ரன்னைநீபிதாநானெனவுணர்தியாதலினுன்
மன்னுபாரெலாமிரட்சணைபுரியவென்மருங்கே
தன்னைநேருமித்தலத்திடையிருத்திசந்ததமால். (17)

என்றுநல்வரமளித்தனனளித்தவவ்வேல்லை
குன்றவில்லிபின்றிருவுருவத்திடைக்குலவு

14. தாவில்-கேடில்லாத.

துன்றுசோதியைநிகர்தரும்பேரொளிதுலங்க
நின்றதேவியைத்துதித்தனர்வானவர்நினைந்து (18)

கோச்சகம்.

அண்டமெலாமீன்றளிக்குமன்னையெனநீயிருந்தும்
பண்டொருநாளுற்றாய்பனிவரையின்மாமகளாய்த்
தெண்டிரைப்பார்மேலுன்றிருவிளையாட்டாரறிவார்
துண்டமதிவேணியன்சேர் தூயவதுலாம்பிகையே. (19)

தூயமறைநாலுந்தொடர் தற்கரியபொரு
ளாயவுனையாமோவறியுந்தரமுடையே
நேயவடியார்தமதுநெஞ்சிலிருந்தன்னவர் தந்
தீயவினைதீர்த்தருள்செய்தேவியதுலாம்பிகையே. (20)

முத்தொழிலும்வல்லமுதல்வியெனுநீபலநா
ளித்தரையிற்போந்தொரொளியர் தமைப்போலரிய
மெய்த்தவநீசெய்தாய்விளையாட்டுனக்கிதுவோ
வுத்தமியேமெய்ப்பொருளேயொப்பிலாநாயகியே. (21)

வேறு.

எனநெடுந்திருமாலயனிந்திரன்
கனகமேரலிக்கடவுளர்யாவரு
மனமுவந்து துதித்தனர்மாற்றமெம்மான்
றநகனைப்பணிந்தம்பிகைகூறுவாள். (22)

வேறு.

மிருதுவாயவெண்மலர்த்திருவடிப்பெருவிரலாற்
கருதுபாதலத்திடையிருந்தெழுந்தவிக்கங்கைக்
கருளல்வேண்டுநல்வரமெனவன்புடன்வேண்டச்
சுருதியின்முடிவாகியவெம்பிரான்சொல்லும். (23)

20. அதுலம்-ஒப்பின்மை.

ஆவிபோ லுயிரனைத்திலுநிறைந்தவுன்பெயராற்
றேவிதீர்த்தமென்றேவருந்துதிசெயச்சீர்த்தி
மேவியேவிளங்குகவுனதடிப்பெருவிரலாற்
பூவின்மேல்வருபாதலகங்கையெப்போதும். (24)

சீர்த்திமேவுமிக்கங்கையினோர்தாஞ்சேர்ந்து
பார்த்திவத்தெவராயினும்படிகுவோர்பன்னு
ளார்த்தர்போற்றிடுமானசசரசுமுன்னுய
தீர்த்தமாடுநற்பலனெலாமடைகுவர்திண்ணம் (25)

என்றுதேவிசொற்கிசைந்து நல்வரங்கொடுத்தருளிக்
கொன்றைவேணியனுலகருள்கொடிதனைநோக்கி
யொன்றுகூறுவனீசிலையுருவொடுசின்னுண்
மன்றவிங்குநிட்சேபமாநதியினுள்வசிப்பாய். (26)

பின்னராரியபாண்டியனென்றொருபெயர்கொண்
மன்னனித்தலம்வந்துதானெனக்குமுன்றனகரு
மின்னுமாலயஞ்சிறப்புறவியற்றியவ்வேந்த
னுன்னையந்நதிப்புனலினின்றெடுத்துளமுவந்து. (27)

செய்குவானுளத்தன்புடனுனைப்பிரதிட்டை
மொய்குழாலெனமனமுவந்தருளொடுமொழிந்தான்
மைகுலாவியமேனியனயன்முதல்வானோ
ருய்குவான்றிரைக்கடற்பெருவிடத்தைமுன்னுண்டோன் (28)

அந்தவேலையிற்சேடியாயம்பிகைக்கதிக
சிந்தையன்புடனநுதினம்பணிவிடைசெய்வான்
வந்தசேமையெம்மிறைவனைநோக்கியுண்மகிழ்ந்து
கந்தமாமலர்க்கரங்குவித்திறைஞ்சியேகழறும். (29)

மின்னைநேர்தருவேணியாய்விரும்பியவரமிக்
கன்னியாமுமைக்களித்தனைகருணைகூர்ந்தெனக்குங்

---

25. பார்த்திவம்-பூமி.

துன்னுவாரிதிசூழ்ந்தவித்தொல்புவிமிசையே
மன்னுசீர்த்திபெற்றித்தலத்திருந்திடும்வண்ணம். (30)

மேவுநல்வரமருளெனவுரைப்பவவ்வேலை
யேவராயினுநின்னிடைப்படிந்தவரெண்ணில்
பாவம்யாவைபுநீங்கியிவ்வுலகெலாம்பரவுந்
தேவராகபன்னதிகளுட்சிறந்திலங்குகநீ. (31)

செங்கண்மாதவன்பாஞ்சசன்னியமெனச்செப்பு
சங்கமேவுமந்தாகினியாயதீர்த்தத்தா
னங்கழற்கபிடேகமுன்னியற்றினனவிலக்
கங்கையோடுநிட்சேபமாநதிகலந்துளதால். (32)

அங்குநீகலந்தந்நதியுடனிருவெனவே
திங்கள்வேணியன்றிருவுருக்காந்தனன்சேம
கங்கையந்நிட்சேபகங்கையினொடுகலந்து
தங்கினுள்படிந்தவர்பவநீக்கியத்தலத்தில். (33)

வம்பறுமலர்க்கொன்றையந்தொடைமுடிவனேந்த
நம்புராதனநாயகனவின்றசொற்கருதி
யும்பரேத்ததுலாம்பிகையெனும்பெயருடைய
வெம்பிராட்டியந்நதிப்புனலிடைக்கரந்திருந்தாள். (34)

மன்னுமித்தலமான்மியஞ்சிலமுனிவரர்கா
ளின்னுமுண்டுநாமியம்புதுங்கேண்மினிங்கெனவே
துன்னுதெண்டிரைப்புவிபுகழ்சூதமாமுனிவ
னுன்னுநைமிசாரணியமாமுனிவருக்குரைப்பான். (35)

வேறு.

கிருபைநதிசேமநதிசங்கநதியெனவியந்துகிளத்துமூன்று
திருநதிசேர்ந்திடுதீர்த்தந்திரிவேணிதீர்த்தமெனச்செப்புவாராற்

---

34. வம்பு-மணம். 35. கேண்மினென் பதில்-மின்-முன்னிலை யேவற் பன்மை விகுதி.

கருதுறுமத்தீர்த்தமதிற்பிதிர்தேவரிருடிகளைக்கருத்தினடி
மருவுதருப்பணம்புரிவோரதிற்படிவோர்பெறும்பலனைவகுத்
துச்சொல்வாம். (36)

நலமேவுகதியிழந்துதீக்கதியையடைந்துநெடுநாளாவாடும்
பலகோடிபிதிர்களுநற்கதிசேரத்தாம்பரமபதத்தைச்சேர்வார்
நிலமீதுமறையவரைக்கொலைபுரிமாபாதகமுநீங்கியாங்கே [ல்.
புலவோரும்வியந்துரைக்கமிக்கபரிசுத்தரெனப்பொருந்துவாரா

எழுசீர்விருத்தம்.

அந்தநன்னதிபிற்புனலெடுத்தன்னமாவது
கறிகளாவதுதான்
சிந்தையன்புற்றுச்சமைத்தொருபோதிற்
றிருக்களாவனத்திடையுதித்த
நந்திருச்சிவலிங்கத்தினுக்கதிகநயப்
பொடுநிவேதனஞ்செய்து
புந்தியுண்மகிழ்ந்துபுசிப்பவர்பெறுவார்
புனிதசாயுச்சியபதமே. (38)

வேறு.

பீடுறுசித்திரைமாதப்பிறப்பெனும்புண்ணிய
தினத்திற்பெரியோர்யாரு
மாடுறுமம்மூவுலகத்திடையுளமான
சமுதலாமறுபத்தாறு
கோடிநதியொடுமருவிவந்திடுநிட்சேப
மெனக்கூறுந்தீர்த்தந்
தேடும்வடதிசைதிரும்புமிடத்தின்மணிகரணி
யென்றோர்தீர்த்தமுண்டால். (39)

மணிகரணியெனச்சொலுமத்தீர்த்தமதிற்படிந்
தொருகவளவன்னத்தைத்
தணிவறுமன்புடனொருநாட்டானமியற்றுவ
ரென்னிற்சகத்தோர்போற்று

மணிகொள்குருக்கேத்திரமாமத்தலத்திற்
சென்றுமனத்தன்புகூர்ந்து
துணிவொடுநூறுண்டனதானம்புரிந்த
பலனடைந்துதுலங்குவாரால். (40)

கலிப்பா.

கைத்தலத்தின்மானேந்துங்கத்தனுவப்புற்றிருக்கு
மெத்தலத்தினுஞ்சிறந்ததென்பர்காசித்தலத்தை
யத்தலத்தினுஞ்சிறந்ததாயிரம்பங்கென்னிலினி
யித்தலத்தின்மேன்மைவிரித்தென்னேயுரைப்பதுவே. (41)

அன்னதிருக்காசியினுமதிகமிதுவெனப்பகர்வ
தென்னெனிலித்தலத்திறந்தோரிரத்தம்புண்ணியதீர்த்த
மன்னுதசைநரம்புசிவமண்டபமென்பிலிங்கமுயிர்
முன்னுசிவமாமிதனுன்முனிவரர்காளிதுநிசமால். (42)

ஒப்பனைதிருநாமம்பெற்றசருக்க
முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 11-க்கு விருத்தம் 341.

ஆறுவது

சிவராத்திரி யுண்டான சருக்கம்—வீ.

கலிவிருத்தம்.

மாதவன்மலர்த்தவிசுறையும்வானவன்
றீதறுமடிமுடிதேடலுற்றநா
ளேதமில்சிவநிசியென்றுபேர்பெறு
காதையைச்சிறிதுநாங்கழறுவாமரோ. (1)

தூயநான்முகத்தவன்றுயிலுமோரிரா
வாயிரஞ்சதுர்யுகமாகுமன்னவன்

---

42. முன்னுதல்-நினைத்தல்.

மேயகண்டுயில்செயும்வேலைமூழ்குமாற்
பாயவப்பிரளயந்தன்னிற்பாரெலாம். (2)

காதுமப்பிரளயகாலந்தன்னிலே
யேதமில்புவியெலாஞ்சுமந்தவெய்ப்பற
வாதிகூர்மம்விளையாடுந்தான்மகிழ்ந்
தோதுமப்பிரளயசலத்துளுற்றரோ. (3)

அட்டநாகங்களுமவனிதாங்குமோ
ரெட்டுவாரணமுமவ்வேலைவதன்னிலம்
மட்டிலாச்சலத்தினில்லாதுவல்லையிற்
றிட்டெனவெழுந்துபோய்ச்சேரும்வேதன்பால். (4)

உற்றிடுமவ்விராவொழிந்துதோன்றுறு
மற்றைநாட்காலையில்வையம்யாவையு
நற்றயவொடுசிருட்டிப்பனுண்மலர்ப்
பொற்றவிசுறையுமப்புனிதவேதனே. (5)

அயனவனெண்ணினனகத்திலொன்றுநா
முயர்விழிமுகிழ்த்தபோதொடுங்கும்பாரெலாம்
வியனுறுமதுகண்விழித்தபோதுதா
னயர்விலெவ்வுலகுமுண்டாகுமாதலால். (6)

வேறு

என்றுமுலகுக்கிறைவன்யாமெனநினைத்துத்
தன்றியவகந்தையதுதோன்றவதனாலே
யன்றவனியற்றியவனைத்துலகுநோக்க
வென்றிகொளனத்தின்வெரிந்மீதெழுதலுற்றான். (7)

அண்டமெவையும்மவனடைந்துவருமேல்வை
பண்டுதருதந்தையுயர்பாற்கடலினுப்பண்
கண்டுயில்புரிந்திடுதல்கண்டதிககோபங்
கொண்டனனவிண்டுமுகநோக்கியிதுகூறும். (8)

தடப்புவனமத்தனையுமீன்றதலைவன்யா
னடுத்துனெதிர்வந்தினிதுநிற்பதையறிந்துங்
கடற்குழியினீயுபயகால்களையுநீட்டிப்
படுத்திவணிருந்ததெனடாபகர்தியென்றான். (9)

அப்பொழுதுமாதவனனத்திறையைநோக்கித்
தப்பில்புவனத்தொடுசராசரமளித்த
மெய்ப்பிரமரெண்ணிலவர்வீந்திடிலெமக்கே
யொப்பரியவோர்திவசமாவதுணராயோ. (10)

எந்தவுலகத்தையுமிரட்சணைசெய்கின்ற
நந்தமலருந்தியிலநாளிடையுனைப்போல்
வந்தவதரித்தபிரமர்க்களவுமுண்டோ
விந்தவகையின்னமெனடாவறிகிலாயோ. (11)

இகழ்ந்தெமையுரைத்தனையெமக்குலகினீதா
னுகந்தவொருபிள்ளையெனவுற்றிடுவதாலே
புகன்றிடுநெடும்பிழைபொறுத்தனமனத்துன்
னகந்தையையகற்றுமதியற்றசிறுபிள்ளாய். (12)

என்றரிவிளம்பவயனும்முறுவலெய்தி
நன்றசுரர்வாதைபுறநம்புதல்வனானோ
னொன்றியதவக்குரிசில்காசிபனுக்குன்னை
யன்றுபிறப்பித்தமரர்கோன்றுணைவனானாய். (13)

ஆதலினம்பரனெனவாயினையென்றோத
மாதவனுஞ்சிறிமலரோனைமுகநோக்கி
யோதருநமுந்தியிலுதித்ததனையுன்னா
தேதனதுபேரனெனநீசொலியதென்றான். (14)

அந்தவமயத்தயனகைத்துமுனம்யாமு
னுந்தியிடைவந்தினிதுதித்தவதனானீ
தந்தையெனிலுன்றனவதாரமொருபத்தி
லுந்தையொருதானுமெனலாமெனவுரைத்தான். (15)

வேதனுரைசெய்திடவெகுண்டுநெடுமாயோன்
காதுமடல்கூர்திகிரிகைதனிலெடுத்தான்
ருதலரவன்பிரமதண்டமதெடுத்தா
ஞேதிருவரும்களவனத்தினிடையுற்ருர். (16)

அறுசீர் விருத்தம்.

பையரவசயனனும்வேதனுங்கொடியகதைமுதற்பல்
படைகளேவி
வெய்யசமர்புரிந்தனரேவியபடைகளழிதலும்பின்
விரைந்தநேக
மையில்படைக்கலங்கள்சிருட்டித்தமர்செய்தனர்தமது
வாளியோடு
செய்யவுருத்திரகணைதீக்கணைமுதற்பறபலகணைகள்
செலுத்தினுரால். (17)

விடுத்தபலகணைகளையவ்வேறுபலப்பலகணைகள்
வெய்தினேவித்
தடுத்தனரிவ்வாறுகொடுஞ்சமர்புரியக்கணைகளின்வெந்
தழற்சுவாலே
யடுத்தளவிலாதபலவண்டமெலாந்தகித்திடக்கண்
டஞ்சிவாடி
வடுத்தவிரிந்திரன்முதலாம்வானவர்யாவருங்கயிலே
வரையுற்ருரால். (18)

கறையணிகந்தரப்பெருமான்சன்னிதியிலெய்தியடிக்
கமலம்போற்றி
முறையிடவவ்வேல்வைதனிலினியவருட்கடலெனுமெம்
முதல்வன்போந்து
குறையுறுமாலயன்படைகள்யாவையுநீறெழவெரித்துக்
குலவுஞ்சோதி
நிறையுமழற்றம்பமெனவவ்விருவரிடைத்தோன்றி
நின்ருன்மன்னே. (19)

தம்மிடையிற்ருேன்றிநின்றதழற்றம்பநோக்கியுளத்
தருக்குநீங்கி
விம்மிதமுற்றிதனடியாவதுமுடியாவதுகண்டோர்
மேலோரென்றே
யம்முகில்வண்ணனுமயனும்பேசியிசைந்தடிமுடியாங்
கறியவெண்ணிச்
செம்மையுறுமேனமுமன்னமுமாய்மண்விண்புகுந்து
தேடினரால் (20)

மின்றிகழ்செஞ்சடைப்பெருமானடிநோக்கிமீள்வலென
விரைவுற்ருங்கே
சென்றநெடுமான்மருப்பாற்புவியிடந்தெண்ணருங்காலஞ்
சென்றுதேடி
யொன்றுமடிகாணமலாடகேசுரமுதலா
வோதுந்தூய
நன்றிமிகப்பெறுதலங்கள்பலகடந்துசெல்லுமந்த
நாளின்மாதோ. (21)

சித்தமொழிகடந்துநின்றசெழுஞ்சோதிவிராட்டுமிகச்
சிறப்புற்ருேங்குஞ்
சுத்தமிகுமொருமறையோனெனத்தோன்றியேனமெனத்
தோன்றிநின்ற
வத்திருமாதவன்றனையேநோக்கியெவணேகுதிநீ
யறைதியென்று
மெத்தமனங்கனிந்துரைக்கமாயனவன்முகநோக்கி
விளம்புவானல். (22)

---

4. அட்டம்-எட்டு. அவனி-பூமி.
7. வெரிந்-முதுகு.
8. நாபபண்-நடு.
9. தடம்-விசாலம்.
10. திவசம்-நாள். உபயம்-இரண்டு.
22. எவண்-எங்கு. விராட்டு-பிரமம்.

முண்டகமாமலருறையும்வேதனுக்குமெனக்குமிகன்
　　மூண்டவாற்ரு
லண்டமுகடுருவுமொளிமுடிதேடியவணடைந்தா
　　னடியையானுங்
கண்டிடவீக்குற்றனன்யானிங்குறச்சென்றனவளவில்
　　காலமென்ருன்
வண்டுளவத்தொடையணிமாயனைநோக்கியவனகைத்து
　　வழுந்துவானல். (23)

இப்படிநீயளப்பரியகாலந்தேடியுமிடைமட்
　　டெய்தியெய்தா
யொப்பரியவடிகாண்பதரிதரிதுவீணிலுழன்
　　றுறுவதுண்டோ
செப்புதம்பம்விராட்டினுயர்சுழிமுனையினின்மலமாய்த்
　　திகழ்ந்ததாகு
மப்பெரியபரஞ்சோதியநாதிபுரந்தனிலிலிங்க
　　மாகிற்றன்றே. (24)

அவ்விலிங்கமுலகமுய்யவுதித்ததுவிராட்டுவிந்து
　　வமுதம்வீழ்ந்தே
செவ்விபெறுமனமொழிக்கெட்டாமன்முதலிறுதி
　　யின்றிச்செகத்துக்கெல்லா
மொவ்வருங்காரணப்பொருளாயுற்றதுநான்முகத்
　　தவன்பாலுன்பாலுற்ற
வெவ்வமுறுகருவமகற்றிடுமாறிங்ஙனமெழுந்த
　　திங்குமாதோ. (25)

அப்பொருளுக்களவில்லாவண்டமெலாமோர்சிறிய
　　வணுவாய்த்தோன்ற

---

16. களவனம்-களாவனம்.
19. கறை-நஞ்சு.
24. அன்று-ஏ-அசைநிலை.
25. எவ்வம்-துன்பம்.

மொப்பரியவப்பொருளைமாயையினாலறியாம
லுழல்கின்றாயம்
மெய்ப்பொருளைத்திருக்காசிகாஞ்சிசிதம்பரமாரூர்
விளங்குங்கூட
லிப்பதியிலறிவுடையோர்தெரிசனஞ்செய்திடுவரஃ
திதுவாமன்றே. (26)

தோன்றிவருங்கற்பங்கடோறுநீயுமுயாறுகாற்
சுரும்புமொய்க்குந்
தேன்றிகழுஞ்செழுங்கமலமலருறையுஞ்சதுமுகனுஞ்
செருக்கினாலே
யான்றவடிமுடிதேடியலைகின்றீரினியிவ்வா
றலையாவண்ண
மூன்றுபுகழ்மேவுநமக்கன்பினுடன்கூறுதும்யா
மொன்றுகேண்மின். (27)

மதிக்கரியகளாவனத்தில்வாழ்சோதியிலிங்கமதை
மனதிற்பத்தி
யுதிக்குமெனிலெளிதினுணர்ந்திடலாகுங்கருவமனத்
துதிக்குமென்னிற்
றுதிக்குரியவிவ்விலிங்கங்காண்பரிதுநூறுகற்பந்
துருவினாலும்
பதிக்குளுயரநாதிபுரமடைந்தருச்சித்திடிற்காண்பாய்
பதநீயென்றான். (28)

அந்தவகைவேதியனாய்வந்தவிராட்டன்பினுட
னறைதலோடு
நந்தணிசெங்கரத்தவனக்கவனையுபசரித்துமொழி
நயந்துகூறி
வந்தநெறிமீண்டுபபமாபுரியிலடைந்தேபால்
வண்ணனென்று

மிந்துவணிசடையானைநெடுங்காலம்பூசனைசெய்
திருக்குமேல்லை. (29)

பானிறவன்னத்திருவாய்ச்சதுமறைநாயகன்வானிற்
பறந்துநீண்ட
வான்முகடெல்லாங்கடந்தேகிபுமுடிகாணாதுமிக
மனஞ்சலித்துத்
தானினியென்செய்துமெமைத்தந்தருண்மாதவனெடும்பா
தலத்துளேகி
யேனவுருவாயடிகண்டெய்தறுமோவெனவயர்ந்தங்
கிருக்கும்போழ்தில். (30)

சோதிமயமகுடமிசைப்பல்பொருளுமிருக்கவினைத்
தொடர்ச்சியாலே
கேதகையுந்தடுமாறிக்கீழ்வரலுமப்பிரமன்
கிளரநோக்கி
மீதுயர்வானத்தினிலெங்கிருந்திவண்போந்தனையென்ன
விளம்பலோடு
மோதரியபேரொளியின்றிருமுடிநின்றிடறுறவீங்
குற்றேன்மன்னே. (31)

எண்ணருங்காலங்கழிந்தவிம்முடிநின்றிறங்கியிவ
ணெய்தவென்று
பண்ணமையாரணற்குரைப்பப்பதறியவன்கேதகையைப்
பார்த்துக்கூறுங்
கண்ணனும்பானுஞ்சபதம்புரிந்திவொளியடியவன்றான்
காணப்போனு
னண்ணரியநெடுங்காலமுடிதேடியீங்கடைந்தே
னுனுமன்னே. (32)

ஆதலினுன்முடியறிவதரிதறிந்தேனெனவொருசொல்
லறைதல்வேண்டு

29. எல்லை-காலம்.

மாதவனுக்கென்றிரப்பக்கேதகையும்பொய்வார்த்தை
வழுத்தல்யார்க்குந்
தீதெனவேபகரவயன்செயலழிந்தோர்க்குதவிசெயச்
செப்பினன்று
மீதுமறைகளுமொழியுமெனப்புகலக்கைதைநன்றென்
றியைந்ததம்மா. (33)

போதவனுங்கேதகையுந்தம்பநெறியேயுபய
புரியிற்போந்தே
நாதனடிகரணவெனப்பூசனைசெய்தேயிருக்கு
நளினச்செங்கண்
மாதவனையடைந்துமுடியுணர்ந்துவந்தேனெனக்கமல
மலரோனுங்கே
யோதினனக்கேதகையுமுண்மையிஃதென்றுபொய்ச்
சான்றுரைத்ததம்மா. (34)

கலிவிருத்தம்.

ஆயனுமறிவழிந்தயரும்வேலையிற்
றூயநற்சுதைவனச்சோதிலிங்கத்து
ளேயதோர்வடிவுகொண்டிமையவல்லிதன்
னாயகன்றோன்றிநான்முகனைச்சீறியே. (35)

பொய்வசனம்புகன்றாய்முன்னுளொரு
செய்யபங்கயத்தவன்செய்திலமையாற்
கையினையறுத்தனங்கையிலாதவன்
வையகம்படைத்திடும்வண்ணமின்மையால். (36)

அப்புவின்மூர்த்திநஞ்சத்தியாகிய
மெய்ப்பெருமாவிடைவீரியம்பளித்

34. சான்று-சாட்சி.
35. சுதை-அமுதம் வனம் வன்னம் நிறம் வன்னமென்பதினி டை நின்ற னகரவொற்றுக்கெட்டது இடைக்குறைவிகாரம்.

தொப்பருநாபியி லுதித்துளாய்பெருந்
தப்பினுன்முன்னெருதலையுங்கொய்தனம். (37)

நாரவாரிதியிடைநம்முடைப்பெரு
வீரியத்தால்வருமிளிர்பொன்னண்டத்தி
லேருறுபிரமர்களெண்ணிலார்பிறந்
தாரெனமறையுரைத்ததுமுணர்ந்திலாய். (38)

இறந்துளபிரமர்களெண்ணிலாதவர்
செறிந்தவஞ்சனையுடைச்சிறியவேதனே
யுறுந்திறற்சத்திநீர்மூர்த்தியாமுண்மை
யறிந்துகொள்வாய்திருவானைக்காவிலே. (39)

மறியைநேர்விழித்திருமாதுமேவிய
வெறிதிகிரிக்கரத்தேந்தலுந்தியா
நறியபங்கயத்தினீநாளும்வைகிய
தறிகிலையோதிருவரங்கந்தன்னிலே. (40)

என்றயன்றனைவெகுண்டேகுநீயிவ
ணின்றிடிற்பிழைவருமெனநிகழ்த்தியே
மன்றலங்கேதகைமலரைநோக்கிநீ
யொன்றிடாப்பொய்க்கரியுரைத்தபான்மையால். (41)

உரியதாய்க்கொள்கிலேமுன்னைநீத்தனம்
பரிவினுலெமைப்பலகாலுமேபணிந்
தரியபூசனைசெய்வோருனையணிந்திடி
லெரிநரகிடையுறக்கடவதென்றனன். (42)

நின்மலன்றிருவுளத்திகழ்ந்துநீத்தலாற்
பொன்மகள்கணவனுமகிழ்ச்சிபொங்கியே
சின்மயவடிவினிற்றிகழ்செஞ்சோதியைப்
பன்முறைதுதிசெய்துபரவினனரோ. (43)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருமாமணியின்னொளியேசரண
முயிருக்குயிராயுறைவாய்சரண

மருவாயுருவாயுறைவாய்சரண
மணுவுக்கணுவாமமலாசரண
மிருமாமறையின்பொருளேசரண
மெனையாள்கருணைக்கடலேசரணம்
பரிபூரணநாயகனேசரணம்
பரமானந்தாசரணஞ்சரணம். (44)

திருவெண்பொடிமேனியனேசரணந்
திகழ்சந்திரசேகரனேசரணங்
கருவாதையறக்களைவாய்சரணங்
கறைசேர்கண்டத்திறைவாசரண
மருவாரிதழிச்சடையாய்சரண
மனவாசகமெய்க்கரியாய்சரணந்
தருவானவர்தந்தலைவாசரணஞ்
சருமாம்பரனேசரணஞ்சரணம். (45)

கனகாசலவிற்கரனேசரணங்
கதிசேர்விடைவாகனனேசரண
மநகாசரணம்மபயாசரண
மரனேசரணம்பரனேசரணம்
பனகாபரணப்பதியேசரணம்
பவளாசலமேனியனேசரணஞ்
சனகாதியர்தங்குரவாசரணஞ்
சதுமற்புயனேசரணஞ்சரணம். (46)

அறுசீர்விருத்தம்.

அடியனேனறிவிலேன்செய்பிழைபொறுத்தருள்கவென்று
முடியடிமலரிற்சாத்தமுன்னவன்மகிழ்ச்சிகூர்ந்து
நெடியவன்றன்னைநோக்கிநீகற்பந்தோறுமிந்தப்
படியலையாதவண்ணம்பகர்ந்திடக்கேண்மோவென்றான். (47)

---

46. அநகம்- அகமின்மை.
பன்னகம்-பனகமெனநின்றது இடைக்குறைவிகாரம்.

நின்கலைதன்னிலொன்றெங்ஙோமுமேனமாகி
யன்பொடுநம்மைப்பூசித்தடியில்வாழ்ந்திடுகவென்று
மின்புரைசடையான்கூறமிகமகிழ்வுற்றான்மாயோ
னின்புறயானுமிப்பேறெய்தவும்பெற்றேனென்றே. (48)

அன்றரன்கருணையெய்தாதிருக்குமவ்வயன்வந்தென்பா
லொன்றியகருணைசெய்யுங்காலமுமுளதோவென்று
வென்றிகொண்மழுமானேந்துமிளிர்திருச்செங்கையெம்மான்
மன்றன்மாமலர்ப்பொற்றாண்மேலடியறுமரம்போல்வீழ்ந்தான்.

எண்சீர்விருத்தம்.

பெருவாழ்வேபோற்றியுணர்வில்லார்செய்யும்
பிழைபொறுத்துக்காத்தருளும்பெரியோய்போற்றி
யுருவாகியருவாகியுறைவாய்போற்றி
யுயர்கருணைப்பெருங்கடலாயுற்றோய்போற்றி
துரியாதீதத்தமருஞ்சுடரேபோற்றி
தொழிலைந்துமுடையபரஞ்சோதிபோற்றி
யருள்சேரொப்பனையுமைபங்காளாபோற்றி
யப்பனேபோற்றியெனப்பணிந்துநின்றான். (50)

கலிவிருத்தம்.

மறையவனிவ்வணம்வணங்கிநிற்றல்கண்
டிறையவன்றிருவுளமிரங்கிக்கற்பங்க
டொறுமகந்தையினுநீதோய்வுறுதுநின்
னுறுகலைகளிலொருகலையொரன்னமாய். (51)

இருந்துநம்முடியிற்பூசிக்கவென்றுதான்
திருந்தியவருளினுற்செப்பிப்பின்னரு
மருந்திறன்மாலையும்பார்த்தகந்தைநீர்
புரிந்தமைகெடவிவண்பொலிந்துதோன்றினேம். (52)

---

48. மின்புரையென்பதிற்புரை-உவமையுருபு-மின்போலுமென்பதுபொருள்.

மருவுமிக்கும்பமாதத்தில்வண்புகழ்
பரவுறுமபரபக்கத்திற்பண்பொடு
விரவியதிதிபதினன்கின்மேவியிவ்
விரவிடைத்துயிலுணவின்றிரேரோ. (53)

பூசனைபுரிந்ததாற்பொருந்துமித்தின
மாசிவராத்திரியெனவழங்குமா
லாசிலாத்துயிலுணவின்றியர்ச்சிப்போர்
பேசுசாயுச்சியம்பெறுவர்திண்ணமே. (54)

புகலுமிச்சிவநிசிப்பொழுதிராப்பகன்
மகிழ்தருமுண்டுயிலின்றிமற்றைநாட்
பகலிடைத்துயிலிலாதிருந்தபண்பினர்
தகவுறுமினியசாரூபஞ்சார்குவார். (55)

மலைவறுசிவநிசித்தினத்தின்மட்டுமிந்
நிலைபெறுவிரதமேநினைந்தியற்றுவோர்
நலமுறுநம்முலகத்தினங்கணத்
தலைவராகுவரையஞ்சற்றுமில்லையால். (56)

இச்சிவராத்திரிவிரதமேவரு
மெச்சியவிரதம்யாவினுக்குமேலதா
மச்சமிலிவ்விரதத்தையாற்றுவோர்
கச்சமில்பவந்துடைத்தெமைக்கலப்பரால். (57)

என்றுரைத்தனன்மலரிருக்கும்வேதனு
மன்றலந்துளவணிமாலுமெம்பிரான்
றன்றிருவருளைநெஞ்சத்திலுன்னியே
துன்றியவுவகையாற்றுதிசெய்தாரரோ. (58)

அறுசீர்விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றியெங்களகந்தவேர்களைந்தாய்போற்றி
மெய்யனேபோற்றிஞானமேனியாய்போற்றிவெற்பின்

---

57. கச்சம்-அளவு.

றையலோர்பாகாபோற்றிசச்சிதானந்தாபோற்றி
யுய்யுமா றருளுமுக்கணொருவனேபோற்றிபோற்றி. (59)

என்றுநற்றுதிசெய்காலையெம்பிரான்கருணைகூர்ந்து
வென்றிகொள்படைகள்யாவும்விருப்புடன்வழங்கினனு
லன்றருகடைந்துதாளிலன்புடன்வீழ்ந்துபோற்றி
நின்றகேதகையைநோக்கிநின்மலனியம்புமன்னே. (60)

கைதையேநீபொய்ச்சான்றுகழறியுமிரங்கவாற்றாற்
செய்பிழைபொறுத்தோமொன்றுசெப்புதுமுனக்குநீதா
னுய்வகைகேண்மோவாமத்துமைக்குமைந்தருக்குமாவா
யெய்துதியென்றான்சென்றதிறைவிபாற்கைதைமாதோ. (61)

அம்மறையவனுமாலுமரனையோராண்டுபூசித்
தெம்மிறைமுடியிலன்னம்பதத்திடையேனமாகத்
தம்மிருக்கலையைவைத்துத்தம்பதஞ்சென்றுபுக்கார்
செம்மைசேரத்தலத்தின்மகிமையார்செப்பவல்லார். (62)

இத்திறஞ்சூதன்கூறவிருந்தவமுனிவர்போற்றிப்
புத்தமுதனையகாதைபுகன்றனைசெவியிற்கேட்டு
வித்தகமுனிவயாங்கள்வியந்துளமகிழ்ந்தேமின்னு
மத்தலமகிமைகூறுகென்னலுமவன்சொல்வானல். (63)

சிவராத்திரியுண்டானசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 12-க்கு விருத்தம்-405.

---

61. மோ-முன்னிலையசை-வாமம் இடப்பக்கம் அழகெனினும் பொருந்தும்.

63. இருமை-பெருமை மைவிகுதிகெட்டு இனவெழுத்துத்தோன்றி இருமைதவ-இருந்தவவெனநின்றது.

ஏழாவது

கணபதிகுமரன்பூசித்த சருக்கம்

நீ.—அகவல்விருத்தம்.

பொலங்கிரிபொருவத்தோன்றும்பொன்மதிற்கருவையென்னு
நலங்கிளர்பதியிற்சென்றுநற்சிவநிசியிற்றொண்டர்
கலக்கலின்மனத்துள்வைகுங்கயமுகத்தவனுஞ்செங்கை
யிலங்குவேற்குகனும்பூசையியற்றியசரிதஞ்சொல்வாம். (1)

வேறு

முடையிருக்குமளி நுகர்ந்தோனயனறியாத்திருவடியு
முருகார்கொன்றைத்
தொடையிருக்குமுடியுமுளோனைங்கரன்வேற்குமரனெனுந்
துகடீர்மக்கள்
புடையிருக்கமலையரசன்புதல்வியெனுமுதல்வியிருப்
பொடுதன்பாகத்
திடையிருக்கமகிழ்ந்ததிகவெழிலிருக்குங்கயிலையில்வீற்
றிருந்தான்மன்னோ. (2)

இருந்தவருட்கடலெனுமெம்மிறைபவனையன்பினுட
னிறைவிநோக்கித்
திருந்துநலம்பெறுசிவராத்திரிவிரதமகிமையெலாந்
தெரியும்வண்ணம்
பொருந்தவெனக்குரைத்தருளென்றியம்பலுமவ்விமயமென
ப்புகழ்பெற்றோங்கும்
பெருந்தனிவெற்புதவுமிளம்பிடியின்முகநோக்கியங்குப்
பேசுவானல் (3)

எமதுசிவராத்திரியாமத்தினத்தின்மூவுலகத்
திடையேயுள்ள

---

2. அளி-தயிர்-முருகு-வாசம்-தொடை-மாலை-புடை-பக்கம் இடை-ஏழாம்வேற்றுமை யுருபிடைச்சொல்.

வமலசிவசுயம்பிலிங்கதெரிசனம்பெற்றிடுகபெற
லரிதாமென்னிற்
சமமில்சகத்திரசுயம்பிலிங்கதெரிசனம்பெறுக
ச்யிலமீன்ற
குமரியெனுமடமயிலேபெறுவதரிததுவுமெனிற்
கூறக்கேண்மோ. (4)

பரிவினுடனினியபிருதிவிலிங்கமுதலாய
பஞ்சலிங்க
தெரிசனம்பெற்றிடுகபஞ்சலிங்கதெரிசனமேயெச்
செகத்துமுள்ள
வரியசிவசுயம்பிலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசித்த
தாகுநன்மை
தருசிவராத்திரியெனுமத்தினஞ்சுயம்பிலிங்கதெரி
சனம்பெற்றுள்ளோர். (5)

இக்கடல்சூழ்வியனுலகத்தெவரெனினுமவரேநா
மியம்புமன்னோர்
மிக்கபுகழ்ச்சாரூபகதியடைவாரையமிலே
விளம்புமிந்தத்
தக்கசிவராத்திரிமான்மியமனைத்துமுரைப்பரிது
தையாலென்றம்
முக்கணுடையெம்மிறைவன்மொழிந்திடக்கேட்டுளமகிழ்
ந்தாண்முதல்விமாதோ. (6)

செகமுழுதுமீன்றவுமைக்கரனுரைக்கவறுமுகத்தோன்
செவியிற்கேளா
வசமசிழ்விஞெடுமறுநாள்வருசிவராத்திரிநாளி
லவ்விராவிற்

---

6. தையல்-தையாலென-விளித்தற்கண்ணிற்றயனீண்டது.

7. கேளா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் கேட்டு என்பது பொருள்.

றகவுறுமூன் றுலகினுஞ்சஞ்சரித்துவிரைவுடனெந்தத்
தலத்துமுள்ள
நிகரில்சிவலிங்கமெலாங்கண்டுபூசித்துவர
நினைத்தான்மன்றே (7)

வேறு

பூமேலெந்தக்காரியமும்பொருந்தமுடிக்கும்வல்லமையா
ளுமேசிறந்தோம்பெருவயிற்றோனமதுதமையனிவனுலென்
ளுமேயெனவுநினைத்தனன்றேனருந்திவரிவண்டிசைபாடுங் [ல்
தேமேவிதழிச்சடைப்பெருமான்றிருமுன்னெய்திச்செப்புவனு

நிந்தையறுநற்றுயசிவநிசிதாளுளைத்தினமுறலா
லந்தவிரவின்மூவுலகமனைத்தும்விரைவிற்சென்றெனது
சிந்தையுவப்பவவணுறையுமிலிங்கமனைத்துந்தெரிசனஞ்செய்
தெந்தைவருவல்விடையருளென்றிசைத்தானவனுமீந்தனனுல்.

வேறு

கருங்கடலின்முகட்டிடைநின்றெழுந்தவிளங்கிரணதிவா
கரன்போற்சோதி
தருங்கலவமயிலிவர்ந்துசிவநிசியவ்விரவிடையெச்
சகத்துமுள்ள
பெருங்கருணைச்சுயம்பிலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசிப்பா
ன்பெரிதுநாடிச்
சுருங்குமிடைக்குறமடந்தைமருவுகுகனதிகவனத்
தொடுசென்றுனல். (10)

வேறு

மின்னவிரொளிகூர்செய்யவேற்படைக்குமரனென்னும்
பின்னவன்றனையிகழ்ந்தபெற்றியுஞ்செருக்குநோக்கி

---

10. தெரிசிப்பான் என்பதில்-பான் வினையெச்சவிகுதி தெரிசித்தற்கு என்பதுபொருள்.

முன்னவனென்னுந்தந்திமுகத்தவன் றனதுதாதை
பொன்னடிமனத்துள்வைத்துப்புரிந்தனனிட்டைமாதோ. (11)

உற்றபேரன்பானிட்டையுளுற்றுமவ்வேல்வைதன்னிற்
கற்றையஞ்சடையான்மைந்தன்கண்டனன் கருத்திலெங்கும்
பற்றுசெஞ்சோதிவீசப்பற்பலகோடிலிங்கஞ்
சுற்றிடநடுவிற்றேன் றுஞ்சுயம்பெனுமிலிங்கமொன்றை. (12)

நிட்டைவிட்டெழுந்துபோந்துநிகரிலாத்தனதுதாதை
மட்டவிழ்கமலப்பாதம்வணங்கிநின் றியம்பினுனற்
றட்டறுநிட்டையாற்றித்தனதுளத்திடைத்தான்கண்ட
கட்டறுசுயம்பிலிங்கக்காட்சியையவனுக்கம்மா. (13)

இயம்பலுங்கேட்டதாதையியம்புவானிட்டைசெய்து
வியன்பெறுகருத்தினீதான்விபப்புறக்கண்டலிங்க
மயன்றிருமாலுங்காண்டற்கரியதுன்னன்பாலந்தச்
சுயம்பிலிங்கத்தைநிற்குத்தோற்றுவித்தனமெந்தோன்றல். ()

தோமின்மூவுலகத்துள்ளசுயம்பிலிங்கங்கட்கெல்லா
மாமிதுமூலமிந்தவருட்குறியுறையுந்தான
நாமலிபுகழ்பெற்றேங்குஞானபாசுரமாமந்தச்
சேமமார்தலத்திற்சென் றுசிவநிசியதனின்மாதோ. (15)

பொருவறுசாமநான் கும்பூசனையியற்றிநீதான்
வருகவென் றுரைத்தான்மிக்கமனமகிழ்வுற்றுத்தந்தை
திருவடியிறைஞ்சிப்போற்றித்திசழ்தருமாகுவென்னக்
கருதுவாகனத்திலாரோகணம்புரிந்தேகினுனல். (16)

ஞானபாசுரத்திலெய்திநண் ணுநிட்சேபகங்கைத்
தூநறும்புனலின்மூழ்கித்திலங்குருத்திராக்கம்பூண்டு

---

13. தட்டு-குற்றம்.
14. வியன்-பெருமை.
15. தோம்-குற்றம்.
16. ஆகு-பெருச்சாளி ஆரோகணம் ஏறுதல்
17. தூ-சுத்தம் மானம்-பெருமை.

மானவெண்ணீறுசாத்திவாய்ந்தநற்பூசைக்கேற்ற
வானநற்பொருள்கள்யாவுமகத்தினலமைத்துமன்னே. (17)

திடமொடுதனதுதூயசித்தமோர்வழிநிறுத்தி
யிடாறுகளவின்மேவுமிலிங்கத்தின்கீழ்பாலுற்று
வடதிசைநோக்கிப்பாரில்வைகியவிலிங்கமெல்லாம்
படிவமொன்றுற்றதென்னப்பாவனைபுரிந்துமாதோ. (18)

பன்னுமத்தலத்தின்மேவும்பானிறவிலிங்கந்தன்னைத்
தன்னுளத்திடைத்தியானந்தான்புரிந்திருக்குமேல்வை
மன்னுமச்சிவலிங்கத்தின்மருங்குநான்கினுமேசூழ்ந்து
துன்னியேயிருந்தவம்மாதுலங்குபல்கோடிலிங்கம். (19)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தவளநிறங்கரியநிறஞ்செய்யநிறமுதலாச்
சாற்றுநானவிதமாகியநிறங்கண்மருவி
நவமுறுவட்டஞ்சதுரமுக்கோணமுதலா
நவிலும்வடிவங்கள்பலபடைத்துமலைமயமா
யுவகையுறுசிலைமயமாயுளத்திலதிசயமே
யுற்றிடுபுற்றின்மயமாயோங்குமணன்மயமாய்ப்
புவனமிசையெவருமிகப்புகழ்தருமண்மயமாய்ப்
பொலிந்தனவற்புதசிவலிங்கங்கள்பலபலவே. (20)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியக்கவல் விருத்தம்.

விரவுவைடூரியங்கோமேதகம்புட்பராக
மரகதந்தரளநீலம்வயிரமாணிக்கஞ்சோதி
பரவியபவளம்போன்றும்விளங்கினபகரவொண்ணுச்
சுருதிகள்புகழுமேலாஞ்சுயம்பிலிங்கங்கள்கோடி. (21)

---

19. இருந்த-வினைமுற்று அன்சாரியை யின்றிவந்தது அம்மா அசை நிலை.

20. நவம்-புதுமை.

வேறு

எவ்வுலகங்களினுமமர்ந்திருந்தபலபலகோடி
யிலிங்கஞ்சூழச்
செவ்விபெறுமவ்விலிங்கத்திடையிருந்தசுவேதலிங்கத்
தினைக்கண்ணுற்றுக்
கவ்வையறுநிட்டைபுரிந்தன்பினுடன்முன்னமது
கருத்திற்கண்ட
வவ்வரியவிலிங்கமன்றேயிவ்விலிங்கமென்றுதன
தகத்திலெண்ணி. (22)

கனிவகையுமலர்வகையுங்கமழ்தருசந்தனமுநறுங்
கலவைச்சாந்து
மினியபரிமளதூபதீபமும்பூசனைக்குரிய
வெவைவுங்கொண்டு
நனிசிவராத்திரியிலொருநாற்சாமந்தொறுங்கருவை
நகரின்மேவும்
புனிதசிவலிங்கமதைவிதிமுறைதேர்ந்தன்பினுடன்
பூசித்தானல். (23)

சங்கிருக்குங்குழைப்பெருமான்முதற்புதல்வனிங்ஙனம்
பூசனையியற்றி
யிங்கிருக்குமேல்லைதனின்மூவுலகத்துளதலங்க
ளெங்குந்தான்சென்
றங்கிருக்குந்தலமுழுதுங்கண்டுசிவலிங்கமொன்று
மவண்காணமற்
கொங்கிருக்குமலர்க்கடம்பன்மீண்டனனுள்ளத்தி
டையாகுலமுற்றம்மா. (24)

மாமனதிலாகுலமுற்றச்சிவராத்திரிநாளின்
மருவுநாலாஞ்
சாமமதிற்றிருக்கருவைத்தலத்திடைவந்தடைந்த
னனத்தலத்தில்வைகி

---

22. செவ்வி-அழகு- கவ்வை-துன்பம்
24 குழை-காது கொங்கு மணம் ஆகுலம் வருத்தம்

யேமுறுபல்கோடிலிங்கத்திடையிலங்கும்பால்வண்
ணவிலிங்கந்தன்னைக்
காமருபூசனையியற்றுமுன்னவனைப்பின்னவன்று
ன்கண்ணுற்றானல். (25)

வண்டுமுரல்கடம்பணிதோட்குமரவேண்முன்னவனை
மகிழ்ச்சிகூரக்
கண்டுமிகவுயர்ந்தவனம்மினுநமதுதமையனெனக்
கருத்திலெண்ணங் [க்
கொண்டுசெருக்கொழிந்தபயபுரியெனுமத்தலத்தினிடை
குலவிவாழு
மெண்டகுபால்வண்ணலிங்கந்தனைப்பூசித்திடநினை
த்தானிதயத்தம்மா. (26)

ஆய்ந்தசிவராத்திரியோர்சாமமுளதின்னுமென்னு
மமயந்தன்னில்
வாய்ந்தபெருங்குணநிதியாங்கணபதியைய்ன்பொடுமு
ன்வணங்கிப்பூசைக்
கேய்ந்தபலவகைப்பொருள்கொண்டிரவியெழுந்திடு
ங்காறுமிருந்துநூல்போற்
றேய்ந்தவிடைக்குறமடந்தைதசேர்குமாப்பெருமான்பூ
சித்தான்மன்னோ. (27)

வேறு

இன்னணங்குமரவேளுங்கயமுகத்தெந்தைதானும்
பன்னருஞ்சிறப்பிற்பூசைபரிவுடனியற்றுங்காலை
யுன்னுமங்கவர்செய்பூசைக்குவந்தருட்குறியினின்று
மின்னவிர்சடிலத்தெம்மான்றோன்றினன்விடையின்மீது. (28)

---

26 முரலல்-ஒலித்தல் எண்ணென்னுமுதனிலை செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாய் நின்றது

27 அமயம்-காலம் காறு அளவு

கையின்மான்மழுவுங்காளகண்டமுமொருமுக்கண்ணுஞ்
செய்யவேணியுமெண்டோளுந்திருமுகாம்புயமோரைந்து
மெய்யிலோர்பாகந்தன்னின்மிளிர்பசுங்கொடியுந்தோன்றத்
துய்யநற்புதல்வர்முன்னேதோன்றிநின்றனனுன்மாதோ. (29)

மைந்தர்காள்கேண்மின்வேண்டும்வரநமக்களித்துமீங்குச்
சிந்தையினுவந்தோநீவிர்செய்தபூசனைக்கென்றோதத்
தந்திமாமுகத்தெம்மானுந்தனிக்கதிர்வடிவேலேந்துங்
கந்தநாயகனுந்தந்தைகழல்பணிந்தியம்புவாரால். (30)

அத்தவித்தலத்திலெய்தியருட்சிவநிசியிற்றூய
சித்தமுற்றிவ்விலிங்கதெரிசனஞ்செய்தோர்யார்க்குஞ்
சுத்தமூவுலகத்துள்ளசுயம்பிலிங்கங்கள்யாவும்
பத்தியிற்றெரிசித்தேத்தும்பலனெலாந்தருகவென்றார். (31)

வேறு

அந்தவரமவர்க்கருளியெம்பெருமான்பின்னருமங்
கவரின்மூத்த
கந்தமதகயமுகத்தோன்றனைநோக்கிமைந்தவுனைக்
கருதினோர்க்குச்
சிந்துபுடைசூழுலகத்திடைச்சருவகாரியமுஞ்
சித்தியாகுஞ்
சந்ததமாதலினுனக்குச்சித்திவிநாயகனெனும்பேர்
தந்தேமென்றான். (32)

முருகனெனுமிளங்குமரன்முகநோக்கிமகிழ்ந்துலக
மூன்றுஞ்சென்று
கருதரியவவ்வுலகங்களிலுளலிங்கங்களெலாங்
கண்டுபோற்றி
வருகுவலோரிரவிலெனமனவீரத்துடனேகி
வந்தவாற்று

---

32 சிந்து-கடல் சந்ததம் எப்போதும்
33 வருகுவல்-உயர்திணையாண்பாலொருமைத்தன்மை யெதிர்கால வினைமுற்று வருவேனென்பது பொருள்.

லொருபெயர்தந்தனம்வீரசண்முகனென்றெனவுரைத்தா
னுவமையில்லான் (33)
எனவுரைத்ததந்தைதனையிறைஞ்சிவடிவேற்குகவே
ளிசைப்பானெந்தாய் [று
மனதிடையோரையமெனக்குளதஃதென்னெனின்மூன்
வையஞ்சென் றுங் [ா
கனமருவுமிலிங்கமொன் றுங்கண்டிலனென்முன் னுதித்தே
ன்கண்டுபூசித்
தனனிவண்மாலிங்கமதையேதுவிதற்கெவனெனக்குச்
சாற்றுயென்றான். (34)

ஐயமறவிவ்விலிங்கமேநமதுவடிவமென
வறிவுற்றைந்து
கையனெமையன்பொடுபூசித்ததனுலித்தலத்தே
ண்டானீதான்
றுய்யவவனினுமுயர்ந்தோனென் றுசெருக்குற்றதனுற்
றுலங்குமூன் று
வையமெலற்றினுந்தேடிக்கண்டிலையாலேதுவிது
மதலாயென்றான். (35)

திருத்தகுமூவுலகனைத்துந்தேடியுங்காணுமலுளந்
திகைத்துநீதான்
வருத்தமடைந்தமைபுணர்ந்துகாட்டினமித்தலத்திடை
யிம்மாலிங்கத்தைக்
கருத்தினருள்சுரந்துநினக்கெனவுரைத்துப்பின்னரொ
ன் றுகழறுவானுற்
பருத்தவரைச்சிலைப்பெருமான் றனதிருநற்புதல்வ
ரையும்பார்த்துமாதோ. (36)

---

34 பூசித்தனன்-உயர்திணையாண்பாலொருமைப்படர்க்கையிறந்தகாலவினைமுற்று பூசித்தானென்பது பொருள்.

கலித்துறை.

செம்மைசேர்தெரிசனமுமக்களித்தனஞ்சிறிது
மும்மைநேர்பவரொருவருமிலையெமையலலான்
மும்மைமாநிலத்திடையெனமொழிந்துருக்கரந்தா
னெம்மைநாடொறுமன்பொடுபுரந்தருளிறையோன். (37)

கணபதிகுமான் பூசித்தசருக்க

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-13க்கு-விருத்தம்-441.

எட்டாவது

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்தசருக்கம்.

தீ.—அறுசீர்விருத்தம்.

நற்றவமகலாத்தூயநைமிசாரணியந்தன்னி
லுற்றமாமுனிவர்கேட்பவுயர்சிவநிசியின்மேன்மைப்
பெற்றிகளனைத்துமந்தப்பெரும்புகழ்க்கலைகள்யாவுங்
கற்றுணர்சூதன்சொன்னகதைசிறிதெடுத்துச்சொல்வாம். (1)

கலிவிருத்தம்.

சீதமாருவரிசூழ்செகமெலாம்புகழ்தருஞ்
சூதமாமுனிபதந்தொழுதுமாபதியெனு
நாதன்மேலன்பறுநைமிசாரணியம்வாழ்
வேதமாதவரெலாம்வினவுவாரொன்றரோ. (2)

சீலமேபெறுதிருச்சிவவிராவிரதமே
மேலதாந்தூயமாவிரதம்யாவற்றினுந்
தாலமீதென்றுநீசாற்றினுய்மேலதென்
றேலவேபகருதற்கேதுவென்னென்றனர். (3)

ஏதுவென்னென்றமாமுனிவருக்கினிதுவந்
தோதுவன்சூதன்முன்னொருதினந்தனினறுந்

தாதுறுந்துளவனுஞ்சதுமறைக்கிழவனுங்
காதுவெம்போர்செய்தார்கருவமேலிட்டுளார். (4)

விண்ணுளோர்யாவரும்வெருவுறக்கொடியபோர்
பண்ணுமவ்வேலையிற்பைங்களாநீழல்வா
ழண்ணலங்கவர்செருக்கினையடக்குதுமென
வெண்ணினன் றனதுநற்றிருவுளத்திடையரோ. (5)

எம்பிரானவ்விலிங்கத்தினின்றெரியழற்
றம்பமாய்நின் றனன்சாருமோர்நாளிடைக்
கும்புடன்றோன் றுபல்கோடிசூரியரெனப்
பம்புசெஞ்சோதியெவ்வுலகமும்பரவவே. (6)

அறுசீர்விருத்தம்.

கடிகமழும்பசுந்துளவத்திருமாலுமலரயனுங் கண்ணுற்றாங்கே
யடிமுடிதேடினர்காணுதுளமயர்வுற்றிருந்தனரா லந்தவேலை
பொடியணியுந்திருமேனிப்புனிதனவர்க்கெதிரிமை யோர்புடைசூழ்ந்தேத்த
நெடியதிருவருள்சுரந்துசுயவடிவத்தொடுதோன்றி நின்றான்மன்னோ. (7)

நின்றதனிப்பரம்பொருளவ்விருவரையன்பொடுநோக்கி நீர்தாமீங்கே
யின்றுதுயிலுணவுதவிர்ந்தெமதுதெரிசனம்பெறலா லிற்றைநாட்பேர்
நன்றிபெறுசிவநிசியாமித்தினத்தின்மாவிரத நயந்தோர்யாரு
மொன்றுவரெப்பாவமுந்தீர்ந்துயர்வுறுசாயுச்சியமென் றுரைசெய்தானல். (8)

---

5. எனு-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் என்று என்பது பொருள்.

ஆதலினுவிச்சிவராத்திரிவிரதமிகச்சிறந்த
தனைத்தினுள்ளு
மாதவத்தீரிவ்விரதந்தனையனுட்டித்திடுமியல்பும்
வழுத்தக்கேண்மி
ஞேதமுதனுளடிசிலொருவேளையருந்திமன
வொருமையுற்றுத்
தீதில்சிவராத்திரியாமத்தினத்திலிரவியெழுந்
திடுமுன்மாதோ. (9)

பத்தியுடனேயெழுந்தாகமவிதியின்படிநதியிற்
படிந்துமேலாஞ்
சுத்திகொள்வெண்பொடிதிரிபுண்டரமாகத்தரித்துமிகத்
துலங்குமெய்யிற்
சித்தியளித்திடுமுருத்திராக்கமணிந்துணவொடுநித்
திரையகற்றி
யத்தினமற்புதமூலமானசிவலிங்கமதையா
தன்மாதோ. (10)

புற்றுமண்கோமயமுதலாகியவிலிங்கங்களையாதல்
பூசித்தேயன்
புற்றபிடேகம்புரிந்துகுங்குமஞ்சந்தனங்களப
மொளிருந்தூய
நற்றனிமாமலர்கனிகணறுந்தூபதீபமுத
னவிலத்தக்க
மற்றெவையுங்கொடுசதுர்ச்சாமந்தொறும்பூசித்திடுக
மகிழ்ந்துமன்னே. (11)

வருமறுநாடனிலருணோதயகாலம்புனல்படிந்து
மறுத்தீர்நித்ய

9. அடிசில்-சோறு.
11. கொண்டென்பது-கொடுவெனநின்றது செய்யுள் விகாரம்.

கருமவனுட்டானமுடித்துண்ணுமாதந்தொறுமுட்
கனிந்திவ்வண்ணர்
தருபுனிதவபரபக்கச்சதுர்த்தசியிற்செயும்விரதந்
தனையிப்பாரிற்
பொருவருங்கேவலசிவராத்திரியெனத்தேர்ந்திடுபெரி
யோர்புகலுவாரால். (12)

மதிதொறுமிவ்விரதமனுட்டித்துவரலரிதெனிலோர்
வருடந்தன்னிற்
றுதிமருவுகும்பரவியபரபக்கச் சதுர்த்தசியிற்
கூறுமிந்த
விதிபெறுநல்விரதமனுட்டித்துவரல்வேண்டுமிந்த
விரதந்தன்னை
யெதிறுமகாசிவராத்திரிவிரதமெனப்புவியி
லிசைப்பர்மேலோர். (13)

வேறு

செப்புசிவராத்திரிவிரதஞ்சிரத்தையொடு
வற்சரந்தோறு
மிப்புவியின்மீதனுட்டிப்போரெல்லாவிரதப்
பலனுமுற்றுத்
தப்பின்மனத்தானினைத்தவெல்லாந்தாமேயெய்தி
மறுமைதனி
லொப்பில்சிவசாயுச்சியமென்றுரைக்கும்பதமும்
பெறுவாரால். (14)

உவரார்கலிசூழ்புவியின்மிசையுயர்வானுலகத்
திமையவராற்
றவராற்புகழுமிவ்விரதந்தன்னையனுட்டித்
திடுதலின்றிச்

14. வற்சரம்-வருடம்.

சிவராத்திரியென்றுரைத்திடுமித்தினத்திலனத்தைப்
புசிப்பவர்தா
மெவராயினுமற்றவரோநாயிறைச்சிதனையுண்
டவராவார். (15)

கலித்துறை.

சிறப்புறுஞ்சிவநிசியெனுந்தினத்தின்மாவிரத
மறப்பிலாமலன்புடனனுட்டித்திடுமோட்சி
யுறப்பெறாதவர்பிறப்புநீளுலகிடையெந்தப்
பிறப்பினுங்கடைப்பிறப்பெனப்பேசுவர்பெரியோர். (16)

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-14-க்கு-விருத்தம்-457.

ஒன்பதாவது

பஞ்சலிங்கதெரிசனம்பெற்ற சருக்கம்.

நீ.—கலிவிருத்தம்.

நற்றுழாயணிநாதனும்வேதனுங்
கற்றைவார்சடையீசன்கருணையா
லுற்றபஞ்சலிங்கத்தையுணர்ந்திடப்
பெற்றதோர்கதைபேசுதும்யாமரோ. (1)

வேறு

முந்தையொருநாளதனின்முண்டகநறும்பூ
வுந்தியிடைவந்துலகம்யாவையுமொருங்கே
தந்தபிரமன்றனியிருந்துநனிதானே
சிந்தையறவொன்றுளநினைந்தனன்வியந்தே. (2)

பங்கமறுமிப்புவிபடைக்குமுனிருந்த
தெங்கெவணிருந்துபினர்வந்ததிதுவென்று

சங்கையுறுநெஞ்சமொடுசார்ந்தனனறும்பூ
மங்கைபுணர்செங்கணெடுமாதவனிடத்தே. (3)

காமருபயோததியிடைப்பருவகால
மாமுகில்படிந்ததுகிடந்ததெனவைகித்
தாமரைநெடுங்கண்வளர்கின்றபுனிதன்றன்
மாமலரடித்திணைவணங்கியுரைசெய்வான். (4)

எண்சீர்விருத்தம்.

கதித்ததிரைப்பாற்கடலில்யாவுமோர்ந்து
கண்வளரும்பெருங்கருணைக்கடலேபின்ஞான்
றுதித்ததெனதுளத்தினிடையையமொன்றென்
னுளத்துறுமவ்வையமதையொழிக்கும்வண்ண
மதித்துனதுசன்னிதிவந்தடைந்தேனிந்த
வையகமெவ்விடத்திருந்துவந்ததான்முன்
விதித்தவஃதிருந்ததுதானெங்குநன்கு
விளங்கவெனக்கருள்புரிதல்வேண்டுமென்றான். (5)

கலிப்பா.

மெய்யுற்றவேதன்விளம்புமொழிதான்கேட்டு
மையுற்றமேனியுடைமாதவனப்போதுநின்போ
லையுற்றநெஞ்சேனறிந்திலேன்யானுமினிப்
பையுற்றபூணணிந்தோன்பாலுற்றிடுதுமென்றான். (6)

கன்றால்விளவின்கனியுகுத்தமாயவனுங்
குன்றாமணங்கமழ்செங்கோகனகப்புத்தேளுஞ்
சென்றாரொருநால்வருக்குபதேசித்திடுவா
னன்றாலிருந்தோனமர்கயிலைநோக்கியரோ. (7)

பொங்குபுகழ்விண்ணோர்புடைசூழ்ந்தினிதிறைஞ்ச
விங்கிதயாழ்வல்லோரிசைத்தேன்செவிமடுப்பப்

3. சங்கை-சந்தேகம்.
4. காமர்-அழகு. சாரியையிடைச்சொல்-பயோத்தி பாற்கடல் முகில்மேகம்.

பங்கம்றவெவ்வுலகுமீன் றபசுங்கொடியோ
டங்கயிலேவீ ற்றிருந்தவண்ணலேக்கண் ணுற்றனரால். (8)

போற்றினர்சென்னிபுனேந்தாரடிமலரை
யேற்றினரன்பைத்தமதுமனத்தெண்ணமதைச்
சாற்றினரன்னேர்தமைநோக்கிறுங்கருத்தைத்
தேற்றுவாம்பின்னரொன்றுகேண்மினெனச்செப்புவனுல்.

சித்துருவமரபுரமென்ருேதுந்திருத்தலத்திற்
பத்தியுடனெய்திப்பசும்பூங்களாவனம்வாழ்
வித்தகமாலிங்கமதைவேண்டிமிகப்பூசைபுரிந்
தத்தலநீருற்றிடுமின்சின்னுளெனவறைந்தான். (10)

அறுசீர்விருத்தம்.

சிந்தையினுவகைகூர்ந்துதிருநெடுஞ்செங்கண்மாலுங்
கந்தமார்செய்யபூம்பங்கயத்தவிசுறைபுந்தேவு
மந்தமாதலத்திலெய்தியருட்சிவலிங்கந்தன்னேப்
புந்தியன்பொடுபூசித்துப்போற்றியங்கிருந்தார்சின்னுள். (11)

தேன்றிகழ்மலர்ப்பூஞ்சோலேச்சித்துருநகரத்தன்னே
ரேன்றபத்தியினுற்பூசித்தின்னணமிருக்குங்காலே
யான்றமூவுலகுமீன்றவதுலசுந்தரியினேடு
தோன்றினனவர்முன்னந்தச்சோதிலிங்கத்தினின்றே. (12)

கலிவிருத்தம்.

பாடினர்நற்பரவசமாகநின்
ருடினர்மனத்தன்பிற்புளகமெயம்
மூடினரிருமுண்டகத்தாள்சிரஞ்
சூடினர்மெய்த்துதிபுரிந்தாரரோ. (13)

பூங்களாநிழற்புங்கவனப்பொழு
தோங்குமிப்புவிக்கோர்முதலாகிய
பாங்குசேர்திருப்பஞ்சலிங்கங்களே
யாங்கவர்க்குமெய்யன்புடன்காட்டுவான். (14)

அறுசீர்விருத்தம்.

மருவுதென்றிசையிற்புன்னைவனத்துறுமிவ்விலிங்கம்
பிருதிவிலிங்கமப்பிலிங்கமாம்பிரவனத்து
ணிருதிதிக்குறுமிலிங்கநிகரிலாத்தேயுலிங்கங்
கருதரும்புகழ்சேரிந்தக்களாவனத்துறையிலிங்கம். (15)

வாயுவின்றிசையில்வில்வவனத்துறுமிவ்விலிங்க
மேயுநற்புகழ்கூர்வாயுவிலிங்கமதாகுமிந்தத்
தூயசீர்வாயுத்திக்கிற்றோன்றுமிப்பலாசக்கானி
னேயமுற்றுறையிலிங்கநிகரிலாகாயலிங்கம். (16)

காதலிற்காண்மினென்றுகாட்டினனுரைப்பானிந்த
மேதகுபஞ்சபூதவிகாரமாகியபாரெல்லா
மாதியிற்றோன்றுமிந்தவைந்திலிங்கத்தினின்றிங்
கோதியவிவற்றினுள்ளேயொடுங்குமந்தத்தின்மாதோ. (17)

செப்புமற்றையலிங்கங்கள்சித்துருவானவிந்த
வொப்பறுசோதிலிங்கந்தனிலுதித்திடுமொடுங்குந்
தப்பறமுதலிலீற்றிற்சாற்றுமிவ்விலிங்கந்தானே
யெப்புவிகளுக்குமூலமெனவுணர்ந்திடுகமாதோ. (18)

என்றுதானெம்மான்கூறவிருவருந்தமதுநெஞ்சத்
தோன்றியேயெழுந்துபொங்குமுவகையங்கடலுண்மூழ்கி
மன்றவக்கடலுக்காங்கோர்கரைதனைக்காணார்வாசக்
கொன்றையஞ்சடையான்பொற்றாள்பணிந்திதுகூறலுற்றார். ()

நாதவித்தலத்திற்போந்துநாமிருவேமுமீங்கு
மேதகுஞானம்பெற்றேம்விளம்புதற்கரியபொல்லாப்
பாதகரெனினுமிந்தப்பதியிடையடைந்தோர்யாருங்
கோதறுஞானமெய்தத்திருவருள்கொடுத்தியென்றார். (20)

---

15. ஆம்பிரவனம்-மாவனம்.
19. மன்ற-தேற்றப்பொருளுணர்த்திநின்றதோரிடைச்சொல்.

இரந்தவன்னவருக்கந்தவரமதையினிதுநல்கிக்
கரந்தனனிருந்தானந்தக்கருணைமாவிலிங்கந்தன்னு
ணிரந்தரமடியார்தங்கணெஞ்சிடைவைகியன்னு
ரரந்தைநோயகற்றிக்காக்குமதுலசுந்தரியோடம்மா. (21)

எண்சீர்விருத்தம்.

தக்கபெருந்தவமுடையீருரைத்துமின்னுந்
தனிக்களாவனப்பெருமான்சரிதங்கேண்மின்
றெக்கணதிக்கினிலரையோசனைத்தூரத்திற்
றிகழ்நாகசுனையெனுநற்றீர்த்தமேவு
மிக்கசெழும்புன்னைவனத்திடைமாலோடு
விளங்குருவந்தெரிசிப்பான்விரும்பிமுன்னாண்
முக்கணுமையவண்முனிவர்சங்கபத்மர்
முதியவருந்தவமதனைமுயலுநாளில். (22)

அங்கவர்செய்பெருந்தவத்துக்கிரங்கியேதா
னருமைபெறுதனதுதிருவுருவந்தன்னிற்
செங்கமலவிழித்திருமால்வடிவங்காட்டிச்
சிந்தையுவந்திடக்கருணைசிறப்பநல்கிப்
பங்கமில்கோமதியெனும்பேர்படைத்துமேவும்
பசுங்கொடியினெடுகருவைப்பதிப்பால்வண்ணன்
சங்கரநாரணனெனும்பேரதனைப்பூண்டு
தனிப்பிருதிவிலிங்கமெனத்தானுற்றானல். (23)

திருவுலவுமித்தலத்தினிருதிதிக்கிற்
சிவகங்கையென்னுமொருதீர்த்தத்தோடு
மருவுமுக்கால்யோசனைத்தூரத்திற்சூத
வனமெனுமோர்தலமுளதம்மாதலத்திற்

---

21. நிரந்தரம் எப்போதும்-அரந்தை துன்பம்.
22. உரைத்தும்-சொல்வோம் தம்விகுதியெதிர்காலங்காட்டி நின்றது.
24. சூதவனம்-மாவனம்.

பொருவறுசேரலன்வளவன்வழுதியென்னும்
புகழ்பெறுமூவேந்தருமோர்போதுதங்கள்
பெருவளநாட்டெல்லைகாரணமதாகப்
பெருஞ்சமரம்புரியநினைத்திடுமந்நாளில். (24)

அவ்வரசர்தமக்குநடுநிலைமைதானுற்
றருளுடனவ்வெல்லைவழக்கதுதீர்த்தன்னோர்
வெவ்வியதோரிகலகற்றிப்புரந்தவாற்றுன்
மேன்மையுறுமத்தியத்தனெனும்பேர்பெற்றுச்
செவ்விதிகழகிலாண்டேசுவரியென்னுந்
திருநாமம்படைத்தபரதேவிதன்னோ
டெவ்வுலகும்புகழ்தருமப்பிலிங்கமாக
விருந்தனன்பல்வரமடியார்க்கீந்துமாதோ. (25)

இலகுபெரும்புகழ்பரவும்வாயுத்திக்கி
லின்பமுறுமோரைந்துகுரோசந்தனில்
விலகருஞ்சீர்வில்வவனமென்றுகூறும்
விசேடதலமொன்றுளதால்விளங்குமந்தத்
தலமதின்முப்புரவசுரர்தம்மைவென்று
தங்குமயர்வறவாயுவிலிங்கமாக
வுலவுதிரிபுரத்தீசனெனும்பேர்பெற்
றுவந்திருந்தான்சிவபரிபூரணியோடம்மா. (26)

சீருறும்வானவருமுனிவரும்பல்கோடி
சித்தரும்வந்தனுதினம்பூசித்துப்போற்றும்
பேருளவவ்வில்வவனத்தலத்தின்வாயுப்
பெருந்திசையிலோரைந்துகுரோசந்தனிற்
கோரைநதிதேவிநதியெனப்பேர்வாய்ந்து
குலவுமிருநதிநடுவிற்குறைதீர்மேன்மை

---

26. குரோசம் கூப்பிடுதூரம் ஆல்-அம்மா இரண்டும் அசைநிலை யிடைச்சொற்கள்.

சாருமெழிற்பலாசவனமென்றுந்தேவ
தானமென்றுங்கூறுகின்றதலமொன்றுண்டால். (27)

தேவியுமைபண்டொருநாட்டன்னைநோக்கிச்
செய்ததவத்திநுக்குவரஞ்சிறப்பநல்கிக்
காவிரிநன்ருடனுயர்வழுதியாவி
கவரும்வகையுய்த்தவிடக்கலையைநீக்கி
மாவியனச்சாடைதவிர்த்தவனென்றேது
மாண்புறுபேர்தரித்துவெளியிலிங்கமாகத்
தாவில்புகழ்மேவுதவம்பெற்றுளென்னுந்
தையலுடனிருந்தனனத்தலத்தின்மாதோ. (28)

கிருபைநதிமுதலியபன்மூன்றுதீர்த்தக்
கிளர்பெருமைவாய்ந்துவிராட்டினுக்குமேன்மை
மருவுசுழிமுனைத்தானமாகியோங்கு
மகிமைபெறுமிக்கருவைத்தலத்திலென்றும்
பொருவறுமொப்பனையெனுமம்பிகையினோடு
புவியனைத்தும்புகழ்நேயுலிங்கமாகத்
திருவடிவந்தனைக்கொடுவீற்றிருந்தானெம்மான்
சீர்த்தியுரைத்திடவல்லார்செகத்தில்யாரோ. (29)

பஞ்சலிங்கதெரிசனம்பெற்றசருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 15-க்கு விருத்தம்-486.

---

28. விடம்-நஞ்சு கலை ஆடை நஞ்சு ஆடை நச்சாடையென நின்றது.

பத்தாவது

பாலவண்ணர் திருநாமமுண்டான சருக்கம்—தி,

அகவல் விருத்தம்.

கருப்புவின்மதனைக்காய்ந்தகண்ணுதற்பெருமான்றன்னை
விருப்புடன்பாவியேத்தும்வியன்கவிக்காகமுன்னுண்
மருப்பொலிகளாவனத்தில்வயங்குபால்வண்ணனென்னுந்
திருப்பெயர்படைத்தகாதைதெரிந்தவாறெடுத்துச்சொல்வாம்

காதலிற்சுரரும்யாமுங்கடல்கடைந்ததனிற்றோன்றுங்
கோதறுமமுதெமக்குத்கொடுத்திலர்தாமேயுண்டு
மாதிரத்திமையோர்நம்மைவஞ்சித்தாரெனவன்னோர்பால்
மோதமர்புரிவான்சென்றார்முரணுடையவுணரெல்லாம். (2)

சென்றுபல்காலம்வெம்போர்செயதனரிமையோர்தம்மை
வென்றிலீர்சமரஞ்செய்துமெய்யிளைத்தனரேயன்றிக்
கன்றியமனத்தராகிக்கடவுளர்தம்மைவெல்வா
னென்றியவுபாயம்யாதென்றுளத்திடைநினைத்தார்மன்னோ ()

ஓங்குநங்குரவன்றன்பாலுற்றுநாமுரைத்துமென்னி
னீங்குநங்குறையீதல்லானினைவுவேறிலையென்றுன்னி
யாங்குநற்புகர்பாலெய்தியவனடிக்கமலஞ்சென்னி
தாங்கினருரைக்கலுற்றார்தம்மனக்கருத்தைமாதோ. (4)

எம்மைவஞ்சித்துமுன்னமின்னமுதுண்டவாற்று
லம்மவென்றனரவ்வானோர்தோற்றனமவர்க்குநாமால்
வெம்மைசேர்சமரிலந்தப்பகைஞராய்மேவும்விண்ணோர்
தம்மையாம்வெல்வானையதண்ணருள்புரிதியென்றார். (5)

அங்கவர்தம்மைநோக்கியறைகுவன்றவத்தினாலோர்
பொங்குபாற்றடமமைத்துநமக்கப்பால்பொருந்தவூட்டித்
துங்கவெஞ்சமரிலந்தச்சுடர்முடியிமையோராற்றல்
சிங்கலுற்றழியும்வண்ணந்திறனுமக்களித்தும்யாமால். (6)

---

6. ஆற்றல்-வலிமை. சிங்கல்-கெடுதல். அளித்தும்-கொடுப்போம்.

திடமொடுநீவிர்சென் றுதிருத்தவம்புரிதற்கேற்ற
விடமதுநோக்கிவம்மினெனவுரைத்திடலுமன்றோர்
புடவியெங்கணுமேதேடிப்பொருந்துறுமிடமீதேயென்
றடர்களாவனத்தைநோக்கியாங்குவந்துரைத்தார்மன்னே. (7)

தள்ளருந்திறல்கூர்வெய்யதானவருரைக்கக்கேளா
வுள்ளுவந்தவரோடந்தவுயர்களாவனத்தையெய்தி
யொள்ளியகருணைச்சோதியிலிங்கத்தின்முன்னருற்று
வெள்ளிசெய்தனனற்பன்னாண்மிக்கநற்றவந்தான்மாதோ. (8)

வேறு

கொடியபெருந்திறன்மருவுமவுணர்திருமுடியின்மிசைக்
கொள்ளுஞ்செய்ய
கடிகமழ்பங்கயசரணக்குரவனெனப்புகழ்பெறுமக்
கவிதான்செய்யு
நெடியபெருந்தவமதனுன் மகிழ்வுறவந்துதித்ததவ
ணிகரின்மேன்மைப்
படிபுகழும்படிகிரணம்படியுமணிப்படியுடனோர்
பாற்றடாகம். (9)

சாற்றுறுமவ்வேலைமகபதிமுதல்வானவர்முன்னந்
தமக்குப்போரிற்
றோற்றதயித்தியரமரிற்சயம்பெருவான் றவம்புரிந்து
துலங்கவாங்குப்
பாற்றடமொன் றமைத்துளனவ்வவுணர்குருவெனக்
கடல்சூழ்பாரில்யாரும்
போற்றுதவமுனிவரெலாம்புகழ்தருநாரதமுனிவன்
புகலக்கேட்டார். (10)

அடலுறுமவ்வவுணர்குருவரியபெருந்தவமியற்றி
யதனுல்வந்த

---

8. கவி-சுங்கன். புக்ர்-சுக்கிரன். குரவன்-ஆசான்.

தடமதனினிறைந்தபயந்தனையவுணர் நுகர்வரெனிற்
சமரஞ்செய்வான்
றிடமொடுவந்திடுவரவர்தமையாம்வென்றிடலரிதென்
செய்வேமென்று
கடவுளர்யாவருமனதிற்கவலைநனியடைந்து
திருக்கயிலைபுக்கார் (11)

பயிலுமொருநான்மறையுங்காணரியமகிமைமிகப்
படைத்தநீல
மயிலொடுபொன்மலையொருவெண்மலையின்மிசை
யிருந்ததெனமாசில்லாவோர்
கயிலைதனில்வீற்றிருந்ததனிப்பொருளையுளத்தொடு
கண்களிப்பக்கண்டு
வெயில்விடுபொன்முடிமிசையவ்விறைவனடித்துணை
மலரைவிரும்பிச்சூடி (12)

படர்திரைவாரிதிவிடமுண்டெமைப்புரந்தவாரமுதே
பன்னூலாலுந்
தொடர்வரியதனிப்பொருளேசுகநிலையேகுணமலையே
தொண்டர்யாரு
மிடரெனுமக்கடலில்விழாதெடுத்தாண்டவருட்கடலே
யென்றுநீங்கா
வடர்பவநோயினையகற்றுமருமருந்தேயெனத்துதி
செய்தறைவர்மாதோ (13)

கலிப்பா

தூயதவஞ்செய்துபுகர்தோற்றுவித்தான்பாற்றடமொன்
றாயதடத்தின்பாலருந்துவரேல்வாளவுணர்
தீயசமராற்றிச்செகுப்பாரெமைக்கருணை
நாயகவுன்றாளேசரணமெனநாமடைந்தேம் (14)

---

11. புக்கார்-என்பதன் முதனிலை விகாரபட்டு இறந்தகால முணர்த்திநின்றது புகுந்தாரென்பது பொருள்-பயம்-பால்

என்றமரர்கூறவிறையோனதுகேளாக்
குன்றனையதிண்டோளவுணர்கொடுஞ்சமரால்
வன்றுயரெய்தாமேபுரத்தும்யாம்வானவர்காள்
சென்றிடுமினும்முலகென்றெம்பெருமான்செப்பினன் (15)

எம்பெருமான்சொன்னமொழிகேட்டிதயமகிழ்ந்
தும்பர்செழும்பொன்னுடடைந்தாருவந்ததன்பின்
னம்புமிமையோர்தங்குறைமுடிப்பானங்கையமர்
செம்பவளமெய்யானினைத்தான்றிருவுளத்தில் (16)

பத்தர்பணிந்தேத்தும்பசும்பூங்களாவனத்திற்
சுத்தமுறுஞ்சோதிச்சுயம்பாமருட்குறிநின்
றுத்தமஞ்சேர்திவ்யவொருபுருடன்போலெழுந்து
புத்தமுதவாவியிடையேபுகுந்தனனல் (17)

அங்கதனிற்றோய்ந்தெழுந்தானவ்வேலையெம்பெருமான்
பங்கமிலாமேனிவிளங்கியதாற்பான்மயமாய்த்
துங்கமுறுமத்தீஞ்சுவைப்பாற்றடமதுதான்
றங்குமொருநன்னீர்த்தடமாயிருந்ததுவே (18)

தெள்ளுதிரைப்பாற்கடலின்முன்னோர்தினமதனி
லொள்ளியவெண்டிங்களுதித்தங்கெழுந்ததுபோற்
றள்ளரியமேன்மைத்தடத்தினிடைத்தான்மூழ்கி
வெள்ளைவடிவத்தோடெழுந்தான்வெளிப்படலும் (19)

கலிவிருத்தம்.

சீர்த்தவத்தால்வருசிறந்தபாற்றட
நீர்த்தடமானதுநிகரில்பாலினாற்
போர்த்தமெய்யுடனொருபுருடனிற்பதும்
பார்த்தனன்சுங்கனோர்பார்வையாலரோ (20)

நோக்கியப்புருடனைநோய்தினிங்ஙன
மாக்கினனிங்கிவனுவிசென்றிடத்

தாக்குதுமிவனையாமென் றுதன் மனத்
தூக்கினனெழுந்தனனோடினானரோ (21)

தாங்கருஞ்சினத்துடன் றன்னைத்தாக்குவா
னாங்குவந்திடுமவற்கஞ்சியோடல்போற்
றீங்கிலப்புருடனுஞ்சிரித்துவேகமா
யோங்குமக்களாவனநோக்கியோடினான் (22)

ஈடினான்மறைப்பிரானிங்ஙனோடலு
மோடினான்பின்றொடர்ந்துசனன் கண்டிலன்
றேடினானெங்கிவன்சென்றுளானென
வாடினானக்களாவனத்தினின்றரோ (23)

அக்களாவனத்திடைப்பின்னரன்னவன்
றொக்கவெண்கலைமதிநிகருஞ்சோதிகூர்
மிக்கநல்வடிவொடுவிளங்கித்தோன்றுறுந்
தக்கவோரருட்குறிதனைக்கண்டானரோ (24)

ஆசிரிய விருத்தம்.

வாய்ந்ததவத்தால்வருபாற்றடமதனி
　　லொருபுருடன்வந்துபுக்குத்
தோய்ந்தனன்பால்வடிவமுடனெழுந்து
　　களாவனம்புகுந்தான்றொடர்ந்துந்தோன்றா
தேய்ந்தவனத்திடைமறைந்தான்பானிறமு
　　ற்றருட்குறியொன்றிருந்ததிங்கே
யாய்ந்தபுனற்றடமாயிற்றத்தடங்கா
　　ரணமெவனென்றையுற்றானால் (25)

இங்கிதனைநிட்டைபுரிந்தறிதுமெனக்
　　கருதியஃதியற்றுங்காலைப்
பொங்குதிறற்புருடனெனப்போந்துபாற்றட
　　த்தினிடைப்புகுந்துவாவி

---

23. ஈடு-உவமை, உசனன்-சுக்கிரன், அரோ-அசைநிலை

தங்குபயங்கவர்ந்துகளாவனத்திடையி
வ்வருட்குறியாய்ச்சயிலப்பாவை
பங்குறுமெம்பெருமானேயிருந்தனனென்
றறிந்தனனப்பளிங்குமாதோ (26)

கலிவிருத்தம்.

இனிதங்குணர்வுற்றவணெய்தியவோர்
புனிதம்பெறுமற்புதலிங்கமதைப்
பனிதங்கியபன்மலர்கொண்டுபெருந்
தனியன்பொடுபூசனைசெய்தனனால் (27)

இயல்போடுதனிக்கவியிங்ஙனமங்
குயர்பூசையுஞற்றியபோதொருநா
ளயன்மாலறியாதவெமானவன்முன்
சுயமாவடிவத்தொடுதோன்றினனே (28)

எங்குந்திகழும்பிறைதோன்றலுமே
பொங்குந்தனியன்பொடுகண்டுமையோர்
பங்கன்பதபங்கயமாமலரைச்
சுங்கன்பரவித்துதிசெய்தனனே. (29)

துனிதீருமைச்சுருதிப்பொருளே
கனியேயமுதேகருணைக்கடலே
பனிமால்வரையீன்றபசுங்கொடிசேர்
தனிமாமுதலேசரணஞ்சரணம் (30)

கொலைவாரணமாவுரியாய்குளிர்வெண்
கலைவாண்மதிசேர்சடையாய்கனமா
மலைவார்சிலையாய்வரதாவிமையோர்
தலைவாவெனையாள்சரணஞ்சரணம் (31)

---

26. பளிங்கு-சுக்கிரன்
29. தனி யொப்பின்மை

என்றேதுதிசெய்திடவெம்பெருமா
னன்றேயுளதன்புநயந்தனமுன்
குன்றுநினைவேததுகூறுக்கீ
யின்றேவரமீகுதுமென்றனனால் (32)

சொல்வானுயர்சுங்கனருஞ்சமரில்
வல்வானவர்தம்மையவாளவுணர்
வெல்வான்வரமீயெனவேண்டலும்ம
நல்வான்மதிசேர்சடையானவில்வான் (33)

எப்போதிமையோரெமைபேகருதா
ரப்போதவர்தம்மையருஞ்சமரிற்
றப்பாதுவெல்வாருயர்தானவரென்
றெப்போதரியானுரைசெய்தனனால் (34)

அகவல் விருத்தம்.

அத்தனுரைசெயப்புகர்பின்னரும்பகர்வானென்றவத்
 தாலமைந்ததாய
வித்தடஞ்சுக்கிரதீர்த்தமென்றுநறும்பாலுடனுற்
 றிடலான்மிக்க
சுத்திகொள்பால்வாவியென்றும்புருடனெனவந்திதினீ
 தோய்ந்தவாற்றால்
வித்தகமகாபுருடதீர்த்தமென்றும்பெயர்படைத்து
 விளங்கல்வேண்டும் (35)

இன்னமுதத்தடம்படிந்துன்றிருமேனிவெண்ணிறமுற்
 றிருந்தவாற்றாற்
பன்னுதிருப்பேருனக்குப்பால்வண்ணனெனவுலகிற்
 பரவல்வேண்டு

---

33. வெல்வானென்பது-வினையெச்சம் ஈயாயென்னு முன்னிலையே வல்வினைச்சொல்-ஆய் விகுதிபுணர்ந்து குன்றி ஈயென நின்றது-கொடுவென்பது பொருள்

முன்னுலகம்பெறல்வேண்டுமித்தடத்திற்படிந்தவரென்
றுரைக்கத்தந்தே
முன்னியவிவ்வரமுனக்கென்றுளமகிழ்ந்துசொலி
மறைந்தான்முதலிறில்லான் (36)

கறையுறுவாளவுணரைப்பாதலத்திடைப்போய்ச்
சேர்மினெனக்கழறிச்சுங்க
னுறையுமிடஞ்சேர்ந்தனனன்முனிவரர்காளத்தலத்தி
னுறுநாற்பானு
மறைதருமைங்குரோசவரையுளபுனல்புண்ணியதீர்த்த
மாகுமென்னிற்
குறைதவிரச்சுக்கிரதீர்த்தப்பெருமைதனையெடுத்துக்
கூறலென்னே

பாலவண்ணர்திருநாமமுண்டான சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-17-க்கு-விருத்தம்-524.

பதினெண்ருவது

நாரதகாளாயர்பாவந்தீர்த்த சருக்கம்.

வீ—கலிவிருத்தம்.

காவளம்பெறுதிருக்கருவைமாநகர்த்
தேவனாரதப்பெயர்முனியைச்சீர்மிகு
தாவில்காளாயனைச்சார்ந்தவோர்பெரும்
பாவநீக்கியகதைபகருவாமரோ (1)

---

36. முன்னிய—நினைத்த—சொல்லியென்பது சொலியென நின்றது இடைக்குறை விகாரம்-தடம்-தடாகம்

37. குரோசம்-கூப்பிடுதூரம்-வரை-அளவு-ஏ-அசைநிலை

தண்ணறுந்தொடைபுனைசாத்தன்பூரணைப்
பெண்ணுடன்புட்கலைமேவும்பெற்றியான்
விண்ணின்மேற்கிளர்தருவெள்ளிவெற்பினின்
றெண்ணுதெக்கணதிசைநோக்கியேயரோ (2)

இலகுவெண்கரியின்மேலேறிச்சேனையுந்
தலைவன்காளாயனுஞ்சார்ந்துபோந்திடக்
குலவியேசெல்லுமப்போதுகோதிலா
நலமுறுநாரதமுனிவனண்ணினன் (3)

அரிகரபுத்திரனங்கைநீட்டியே
பரிவுடனாசிதான்பண்ணலும்மிக
வெரியெழநோக்கியேயெம்முனீயொரு
பெரியவன்போற்கரநீட்டிப்பேசினுய் (4)

கஞ்சன்மாமகனெனக்கண்டுசெற்றுநீ
யஞ்சினுயிலைமனத்தகந்தையுற்றுளாய்
கொஞ்சமேகூறினுய்கூறுவனஞ்
சஞ்சரித்திருவெனச்சாபமிட்டனன் (5)

ஞானமாமுனிவரனவின்றகாலையிற்
சேனைகாவலன்மிகுசிற்றத்தோடுநீ
தானுரைசெய்யுமிச்சாபநன்றுவெங்
கானகவாழ்வில்யாங்கருத்துளேமென (6)

வித்தகமுனிவனைவெகுண்டுகுண்டுணிப்
பித்தநீகலகத்திற்பிரியனாகியே
பெத்தலத்தினுமுனையிகழ்ந்துகூறவென்
றுய்த்தவன்கதையினாலுந்திவீசினன் (7)

---

3. வெண்கரி-வெள்ளையானை
4. எரி அக்கினி-கஞ்சன்-பிரமன் ஆசி-ஆசீர்வாதம்
7. கதை-தண்டு-கூற வென்பதனிறுதியகரம் வியங்கோட் பொருளுணர்த்தி நின்றது

ஏவியகதையின்வேகத்தினுலெழுந்
தாவெனவப்யமென்றலறிவாய்வெரீஇ
மூவிழிக்கடவுண்முன்முறையிட்டோதிட
மேவினன்கயிலையில்விதியின்கொட்பினல் (8)

அண்ணறன்றிருமுனமடைந்துநாரதன்
கண்ணினீர்மல்கமெய்கலங்கியெம்பிரான்
றண்ணுறுந்தாமரைத்தாளில்வீழ்தலு
முண்ணெகிழ்ந்தென்கொலென்றேதவோதினுன் (9)

இருநிலநீங்கியானிறைவநின்பதத்
தெரிசனைக்கெழுந்திவண்சேருங்காலையில்
விரிகடற்பெரும்படையோடுமேவியே
வருகின்ருன்கடனிறவையனவ்வயின் (10)

நானுபசாரநன்மொழிநவிற்றலுந்
தானுரைத்திலனென்றுதானைகாவல
னேனெனையஞ்சலிசெய்திடாததென்
றானமில்கதையினுலுயரவீசினுன் (11)

வன்றிறலுடையகாளாயன்வன்பினுற்
கொன்றிடக்கருதியேகொடியதண்டினு
லின்றெறிதலும்புகலின்றியெந்தையே
யுன்றிருவுளத்தினுலுய்ந்துபோந்தனன் (12)

என்னலுமிறையவன்வெகுளியெய்தியே
நன்னெறிநந்திபைநோக்கிநம்வயி
னன்னகாளாயனையழையென்றேதலு
மின்னதீர்நந்தியும்விரைவினெய்தியே (13)

வம்பினையுடையகாளாயவாவுனை
யெம்பிரானழைத்தனனெனவியம்பலுங்

9. மல்க-நிறைய
10i வயின் இடம்

கம்பிதத்தொடுமவன்கடிதினெய்தவே
தம்பிரான்செயலென்னேவென்றுசாத்தனும் (14)

ஏகினன்கயிலையிலிறைவனணையாற்
சேகுறுமனத்தன்காளாயன்சென்றுதா
னாகுலத்தொடுமலரடியில்வீழ்தலும்
வேகியாயவன்றனைவிமலனோக்கியே (15)

விஞ்சைமாமுனிவரன்விரும்பியுன்னையே
யஞ்சலிசெய்திலனென்றவன்றனை
யுஞ்சிடாவண்ணமேயுன்கைத்தண்டினு
லெஞ்சலுற்றிடவெடுத்தெறிந்ததென்னென்றான் (16)

அக்கணந்தன்னிற்காளாயன்போற்றியே
தெக்கணநோக்கியாஞ்செல்லுங்காலையின்
முக்கணயகவிந்தமுனிவன்போந்தனன்
றக்கதென்றெம்மன்கைதன்னைநீட்டியே (17)

ஆசிகூறினனவனறைந்தகாலையின்
மாசறுதவனெனைவணங்கிடாமலே
பேசினுய்காந்தனைநீட்டிப்பேதைநீ
வாசமுற்றிடுகநீவனத்திலென்றுதான் (18)

சாபமொன்றிசைத்தனன்றமியனேற்கென்னே
கோபம்வந்தெறிந்தனன்குற்றமாமெனிற்
றூபரமில்லைநின்சலத்துக்காற்றலே
னீபமென்றடிதொழுதுநின்றனன் (19)

அஞ்சலிசெய்திலனென்றகந்தைசேர்
நெஞ்சுடைமூடனம்மிடத்தினீகொடு

---

14. கம்பிதம்-நடுக்கம்.
17. எம்மன்-எமது அரசன்
19. சலம்-கோபம்

வஞ்சனையுற்றபொய்வார்த்தைபேசலால்
விஞ்சியபாதகமேவினையன்றே (20)

இப்பவந்தீர்வதற்கியம்புவோமுனக்
கொப்பறுமநாதிமாபுரத்திலொன்றிநீ
யப்பதிதனிலெமையருச்சிப்பாயெனி
லெப்பவங்களுமறுமெய்துகென்றனன் (21)

நாதனுமருள்செயநாரதன்பணிந்
தோதுபற்பலதுதியுஞற்றித்தன்னுடை
யேதமதகற்றுவானெழுந்துவேலைசூழ்
பூதலத்துபயமாபுரத்திற்போந்தனன் (22)

இன்றவனேகவெம்மிறைவன்பக்கலி
னின்றகாளாயனைநீயக்காரிசொல்
லின்றியேகதையெறிந்திடுகடும்பிழை
யின்றறவுபயமாபுரத்திலெய்தியே (23)

ஆங்குநீசென்றெமையருச்சிப்பாயெனிற்
றீங்குறுபாதகந்தீருமென்றலு
மோங்குசெண்டாயுதக்கடவுளோடுமே
பாங்குடனவனுமப்பதியிற்போந்தனன் (24)

துங்கநாரதனெனுமுனிவன்றூயதோர்
கெங்கையாகியபெருங்கிருபைமாநதிப்
பொங்குதண்புனலிடைமூழ்கிப்புண்ணியன்
பங்கயப்பதத்தினைப்பரிந்துபூசித்தான் (25)

பரிவினோராண்டவன்பரவிப்பூசனை
புரிதரமழுவலான்பொலிந்துதோன்றியே
யுரியநம்பூசனையுஞற்றலாலுனை
விரவியபாதகம்வீட்டினேமின்றே (26)

---

22. ஏதம-குற்றம்
23. காரி-ஐயன்.
26. பரிவு-அன்பு-உஞற்றல்-செய்தல்-வீட்டினேம்-ஒழித்தோம்.

இப்பதியடைதலேசரியையிங்கதி
யப்பிடையாடுதல்கிரியையன்பினு
லொப்பறுபூசனையுஞற்றல்யோகமாஞ்
செப்புநம்முருத்தெரிசித்தன்ஞானமே (27)

என்றுரைத்திறையவனிகலினேடுனக்
கன்றுகாளாயனங்களித்தசாபமு
மின்றுலகினுக்கனுக்கிரகமாமென
வொன்றினனிலிங்கத்துளுயர்ந்தமாதவன் (28)

அரனடிவணங்கியாண்டையன்றன்னெடு
விரவியநன்மொழிவிளம்பிவேலைசூழ்
தரையினின்றளவிலாத்தகைலமைசானுமிந்
திரனுலகத்தினிற்சென்றுமேயினன் (29)

கண்ணுதறன்னைக்காளாயன்றானுவர்
தெண்ணறுபூசனையிபற்றவெந்தைபால்
வண்ணநாயகன்வெளிவந்துன்பான்மிக
நண்ணியபாதகமொழிக்கநண்ணினேம் (30)

என்னவுமருள்புரிந்திகலினேடெதி
ரொன்னலருயிரெலாமுண்ணுந்தண்டமொன்
றன்னகாளாயனுக்களிக்கப்பெற்றவன்
மன்னியகடனிறவையன்பால்வந்தான் (31)

அறுசீர் விருத்தம்.

வந்தகாளாயனந்தவனாதிபுரமகிமையெலாம்
வழுத்தக்கேளாச்
சிந்தைமகிழ்ந்தையன்விசித்திரவிரதமிவர்ந்துவந்தச்
சிவலிங்கத்தைக்
கந்தமலர்கொடுபூசித்திருந்தனனவ்வேல்வையிற்பூங்
களவின்மேவு
மெந்தையுளமுவந்தவன்முன்றேன்றினன்மால்விடை
யின்மிசையிறைவியோடும் (32)

தோன்றியவெம்மையனையன்றனைநோக்கிச்சித்திரத்
 தேர்தூண்டிநீவந்
தான்றநமைப்பூசனைசெய்தமையாற்சித்திரவிரத
 வையனென்று
தான்றிருப்பேர்பெற்றிருப்பாயடியவர்க்குவேண்டும்
 வரந்தந்தென்றேதி
மான்றிகழ்செங்கரதலத்தவ்வள்ளன்மலைமடந்தை
 யொடுமறைந்தானன்றே (33)

கலிவிருத்தம்.

ஞானமாதவர்காண்முனைநம்பெரு
மானுவந்துவழுத்தியவாறுளான்
கானுறுந்தல்களாவிலிங்கத்தினீ
சானதிக்கிலச்சாத்தன்மகிழ்ந்தரோ (34)

நாரதகாளாயர் பாவந்தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 18க்கு விருத்தம் 558.

பன்னிரண்டாவது

யமவாதை யொழித்த சருக்கம்—தி.

கலிவிருத்தம்.

சூதைநேர்முலைத்தோகைபங்காளனெந்
தாதைபால்வணன்றன்றலத்தேயம
வாதைதானணுகாதுசெய்மாதிருக்
காதைதன்னைச்சிறிதுகழறுவாம் (1)

அகவல் விருத்தம்

கந்தமுறுநறுமலர்ப்பூங்களாவனந்தென்கயிலையெனக்
 கருத்துட்கொண்டு
வந்துறையுந்திருக்கருணைவள்ளலெனத்திகழ்சிவபால்
 வண்ணனெம்மா

னந்தணர்வானவரெவருமறிவரியவேதமுட
னமுதபிந்து
விந்துபிரணவமெனுமோர்நான்கும்வரவழைத்தினிது
விளம்புவானுல் (2)

கலிப்பா.

கஞ்சமலர்த்தடம்புடைசூழ்கருவைவளம்பதியதனிற்
பஞ்சகுரோசத்தினுக்குளுற்றிடுநற்பலவுயிர்க்கு
மிஞ்சியமவாதையினியணுகாமேவெற்புருவா
யெஞ்சலினுற்றிசையினுநின்றினிதுபுரந்திடுமினென்றான் ()

திங்களணிசடைப்பெருமான்செப்பியசொற்கேட்டுவந்து
தங்கினதவ்வமுதபிந்துசயிலமெனக்கீழ்திசையிற்
பொங்குகடலுலகமெலாம்புகழ்தருநற்பிரணவமுத்
துங்கமுடனின்றதுசீர்துலங்கியதெக்கணதிசையில் (4)

மெச்சுபெருந்தகைமையுறும்விந்துவுநின்றதுவாலப்
பச்சிமதிக்கினில்வேதம்பகர்தருமுத்தரதிசையி
லிச்சையொடுநின்றதுதன்னிணையடித்தாமரைபணிவோ
ரச்சமொழித்திடுமிறையோனருளியசொற்படிமாதோ (5)

மூத்தசுதனெனுங்கயமாமுகன்வடிவேற்குகனுயர்மா
சாத்தன்வயிரவனென்னச்சாற்றுமொருநால்வரையு
மேத்துமிமையவர்தமக்காவிரங்கிவிடதுகர்ந்தவரைக்
காத்ததிருக்களாவுடையான்றிருவுளத்திற்கருதினனல். (6)

எந்தைதிருவுளமதனினினைத்தலுமேயினிதுணர்ந்து
வந்தனர்நால்வருமிறைதாள்வணங்கினரெப்பெருமான்
சிந்தைதனிலின்றுநமைநினைத்திடநாஞ்செய்தவென்னே
முந்துதவமெனவுவகைப்பெருங்கடலுண்மூழ்கினரால் (7)

---

4. உத்துங்கம்-உயர்ச்சி

5. பச்சிமம்-மேற்கு உத்தரம்-வடக்கு

அவர்தமையெம்மிறைநோக்கியறைகுவன்யாம்வீற்றிருக்கும்
பவமறுமித்தலமதனிற்பஞ்சகுரோசத்தினுக்கு
ளுவகையொடுமருவுமெல்லாவுயிர்க்கும்யமவாதையொடு
நுவலரியபெருங்கொடியநோயுமணுகாமலரோ (8)

நாற்றிசையினூற்றிடுமவ்வமுதபிந்துநகமுதலாச்
சாற்றியவோர்நால்வரையின்றடஞ்சிகரத்திடையிருந்து
போற்றிடுமினவண்விரைந்துபோமினெனப்புகன்றனனுற்
றேற்றமுடனிறுதியெனச்சொலுமிரண்டுமில்லாதான் (9)

பூரணைபுட்கலையென்னும்பூங்கொடிகளுடன்வெள்ளை
வாரணமீதிவர்ந்துசுடர்வபங்குபெரும்பலபடைகள்
சீரணியுங்கரத்தேந்தித்திகழமுதகிரியதனிற்
றூரணியாவையும்பரவச்சாத்தனமர்ந்தனன்மாதோ (10)

அன்றுமதகயவதனத்தவுணனையவ்வருஞ்சமரில்
வென்றுசுரர்தமைப்புரந்தவேழமுகத்தெம்பெருமான்
றுன்றுபலபடைகளுடன்றுலங்குமூடிகத்தேறிச்
சென்றுபிரணவமலையின்சிகரமதிலிருந்தனனுல் (11)

தனதுதிருக்கரதலத்திற்றரியலர்கண்டுளம்வெருவுஞ்
சினமுறுமுத்தலைவேலுந்திரமுறுந்தண்டமுந்தாங்கிக்
கனமுடுவற்படைசூழக்கருங்புரவிமிசையேறி
மனமகிழ்வுற்றெய்திவிந்துமலையில்வயிரவனிருந்தான். (12)

எற்றுதிரைக்கருங்கடன்மேலெழுந்தவிளங்கதிரவன்போல்
வெற்றிவடிவேற்படைதன்விளங்குதிருக்கரத்தேந்தி
நற்றனிமாமயிலேறிநண்ணியநான்முகப்பெருமான்
குற்றமிலற்புதவேதக்குன்றிடைவீற்றிருந்தனனுல் (13)

ஆகச் சருக்கம் 19-க்கு விருத்தம் 571.

யமவாதை யொழித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

---

9. நகம்-மலை வரை-மலை 10. படை-ஆயுதம் 11. மூடிகம்-பெருச்சாளி 12. முவெல்-நாய் கரும்புரவி-கருங்குதிரை

பதிமூன்றுவது
தக்கன் வேள்விச்சருக்கம்—வீ.

அறுசீர் விருத்தம்.

புரமொருமூன்றும்வேவப்புன்னகைபுரிந்தமுக்கட்
பரமனேயமரர்யார்க்கும்பரம்பொருளெனவுன்னுமே
வரமுறுதக்கன்செய்தமகந்தனைக்காண்பான்சென்ற
பிரமன்மான்முதலோர்சாபம்பெற்றதோர்சரிதஞ்சொல்வாம்

எழுசீர் விருத்தம்.

பண்டொருகாலமயன்றருபுதல்வர்பதின்மரிற்
றலைமகவாய
திண்டிறலுடையதக்கனென்றொருவன்றீமையாற்
செகமெலாந்தன்கைக்
கொண்டிடவேண்டுங்குறிப்புடையவனுய்க்குளிர்
மதியிரவிவெங்கனலாங்
கண்டலமுடையகடவுளைநோக்கிப்புரிந்தனன்றவ
நெடுங்காலம் (2)

அக்கணிசடிலக்கறைமிடற்றண்ணலப்பொழு
தருந்தவம்புரியுந்
தக்கன்முன்றோன்றிவேண்டியதென்கொல்சாற்று
கென்றலுமவன்சாற்றுஞ்
செக்கர்மேனியநின்றேவியாமுமையென்செல்வியாய்
வந்திடவுனது
மிக்கநற்கருணைபுரிந்திடவேண்டுமென்றலு
மருளினன்விமலன் (3)

ஆங்குநல்வரந்தான்பெற்றபினிமயாசலமரு
ளுமைதனைநோக்கி
யோங்குறுதவஞ்செய்தனன்செயும்பொழுதெவ்
வுலகமுமீன்றவெம்மிறைவி

பாங்குறுமகரத்தடத்தில்வெள்வளைமேலொரு
பசுங்குழவியாயுதித்தா
டங்கறுதக்கனிருவிழிகளிக்கக்கண்டுதன்செங்
கையாலெடுத்தான் (4)

முதிரொளிவளையிலுதித்தவோராணிமுத்தெனக்
கண்டினிதெடுத்த
புதியவோர்மகவைத்தன்றிருமனையாள்பூங்கரத்
திடைக்கொடுத்திடலு
மதிநிகர்வதனத்தெரிவைதன்கரத்தால்வாங்கினள்
வடமணிந்திலங்கும்
கதிர்முலையமுதஞ்சுரந்ததுநெஞ்சமுவகையங்கட
லுளாழ்ந்ததுவே (5)

ஓகையினுடனந்தணர்தமைக்கூவியுதித்தநாட்
சாதகம்வருத்தி
யாகமவழிநல்வித்துகளுதவியருநிதிக்குப்பைக
ளளித்துப்
பாகுறுமிசைவாணருக்கமுதூட்டிப்பல்பணியாவை
யும்வழங்கிச்
சோகமின்மறையுங்காணுமையிலைத்தொட்டின்
மேல்வைத்தினிதாட்டி (6)

நாளொருவேழிற்காப்பிணையணிந்துநகைமணி
யரைவடஞ்சாத்தித்
தாளிடைச்சதங்கைபரிபுரமணிந்துதரளமாமணி
முதன்மணியின்
கேழ்கிளர்கோவைவடம்பலதரித்துக்கிளர்மணிச்
சுடிகையும்வனைந்து
வாள்விழிகளிலஞ்சனமணிந்தன்பினெடுவளர்த்திட
வளர்ந்தனளால் (7)

---

5. மதிநிகர்வதனம் - என்றமையால் பொதுத்தன்மைத் தொகையு-வமையணிகதிர்-ஒளி
7. கேழ்-நிறம் சுடிகை-சுட்டி

தரையிடைத்தவழ்ந்தாண்டொன் றுசென்றதன்
பின்றக்காற்சடங்குகண்முடித்து
வரவரவயதோரிரண்டுமூன்றுமெனமதிவளர்வதுவென
மங்கைப்
பருவம்வந்தெய்தியழகினுற்றிகழ்ந்துபன்னிரண்
டாண்டுசென்றதன்பின்
விரவியசுற்றத்தவரொடுந்தக்கன்வினவிவீற்றிருக்
கும்போதோருநாள் (8)

இறைவியென்புதல்வியாகையாலிவளையின்றியே
யைந்தொழிலனைத்துங்
கறைமிடற்றிறைவன்புரிவதெங்ஙனநங்கன்னியை
யவனுக்கீயாமன்
மறையவனொருவன்றனக்களித்தெமதுமனையில்
வைத்துலகினுக்கிறைமை
பெறுதுமைந்தொழினடத்துதும்யாமேயென்றுதா
ன்பெருஞ்செருக்கடைந்து (9)

இருந்தனன்சிவனையிகழ்ந்தவனிவ்வாறிருந்ததற்
கேதுவென்னெனிலோ
வருந்தவமுடையமுனிவர்காள்கேண்மினவனியி
லொருவனுக்கந்தோ
வருந்துறுகேடுவரும்பொழுதவற்குமதிகெடுமாத
லான்மடமை
பொருந்தியெப்பிழையும் பெறுவதற்குரியனுயினு
னயன்றருபுதல்வன் (10)

விதிமுறைவழுவாவதுவைநாட்குறித்துமெய்ப்பு
துமறையவர்களிலோர்
முதியனைத்தேடியவன்வெளிவாளுமுக்கணையக
னஃதுணர்ந்து

மதிதவழ்சடையுமறிமழுக்காமுமறைத்தொருமு
    தியவனுகி
யெதிர்வரக்கண்டுதக்கனுங்கெய்திமனமியைந்தொ
    ருமொழியியம்பும் (11)

நான்மறைமுதியோயுனக்கருமறையினுள்ளுறு
    நற்பொருள்வருமேல்
யானுணர்ந்திடநீயுரையெனவிறைவன்யாவருமறி
    யொணுப்பொருளைத்
தானுரைத்திடலுந்தக்கனுமகிழ்ந்துதகுமெனக்
    கொண்டுவந்தெழில்கூர்
வேனிகர்விழியாடனையருமறையின்விதிமுறை
    மணம்புணர்வித்தான் (12)

தக்கன்றன்மனைவியானவள்சலித்துத்தனக்குநே
    ரில்லவடனையே
யிக்கிழவனுக்கோகொடுத்தனனென்றேயிருந்து
    யர்க்கடலினுளாழ்ந்தா
ளொக்கலும்பரிவுற்றிரங்கினரதனையுணர்ந்திறைய
    வன்றனதுருவை
யக்கணந்தோற்றிமறைத்துமையவளோடகன்ற
    னன்மழவிடையதன்மேல் (13)

இச்செயலறிந்ததக்கனென்புதல்விதன்னையேவேற்
    றுருவெடுத்தே
யச்சிவன்கொண்டேகினதழகம்மாவென்றுதன்னக
    மிகக்கோதித்து

11-வதுவை - கல்யாணம் - இயம்பும் - சொல்வான் - பல்லோர்
படர்க்கைமுன்னிலைதன்-மையிற்-செல்லாதாகுஞ்செய்யு
மென்-முற்றே - என்னும் விதியால்-உயர்திணையாண்பா
லொருமைப்படர்க்கையில் வந்தது

நச்சராவெனத்தன்றனேயோடெழுந்துநணுகியே
யென்னுடன்பகர்ந்த
பொச்சமாமறையோய்போகனீநில்லென்றடர்ந்தரு
மேறெனப்பொருதான் (14)

ஒல்லையிலமலன்வெகுண்டடர்ந்தெழுந்தேயுலப்பருந்
தானையைமடித்துப்
புல்லறிவுடையதக்கனைத்தாளாற்புடைத்தலுந்
தீமொழிபுகன்றே
செல்லலுற்றனன்றன்பதிதனிலந்தத்தீமையோன்
சேவினையுகைத்துத்
தொல்லையாம்வெள்ளிவெற்பினையடைந்தான்றோற்றமு
மீறுமில்லவனே (15)

எண்ணறுங்காலங்கழிந்தபின்விரிஞ்சனிமையவர்
முனிவர்தம்மோடு
மண்ணறன்கயிலையடைந்தனனந்தியமலன்பால
டைந்தருட்கடலே
விண்ணவரோடுமயனிவண்போந்தானென்றலும்
விடுகெனவிறையோ
னுண்ணெகிழ்ந்தருளோடுரைத்தலும்பிரமன்சென்
றடிபணிந்துரைசெய்வான் (16)

அருட்பெருங்கடலேயடியனேனரியயாகமொன்றிய
ற்றிடக்கருதி
விருப்புடன்றிருமுன்னடைந்தனனவியாங்குவந்
திடவேள்வியினீயுந்
திருக்கருணையினாலெழுந்தருளென்றன்செல்வமே
யெனவுரைத்திடலு
மருப்பொதிதுடுக்கைச்சடிலனந்தியையாங்கேகென
வழுத்தினன்மாதோ (17)

---

15 சே-எருது-உகைத்து-டேத்தி-தொல்லை-பழமை-ஈறு-முடிவு.
16, விரிஞ்சன்-பிரமன்-போந்தான்-வந்தான். 17-திரு-சன்னிதி.

அப்பொழுதயனுநந்தியோடிமையோருமறைமுனி
வர்சூழச்
செப்பருங்கயிலேதன்னைவிட்டகன்றுசென்றுதம்
மூலகிடைப்போந்தாங்
கொப்பருவேள்வியியற்றுதற்கியைந்ததுணர்ந்தனன்
றக்கனுமொழிய
வெப்பமோடெழுந்துதந்தைபாற்குறுகிவெகுண்
டொருமொழிபகர்ந்தனனல் (18)

சுடலையாடரங்காயென்பணியாய்த்தோலாடையாயூர்
தொறும்பலிகொண்
டிடுவதேதொழிலாய்க்கொண்டவன்றனையோரிறை
யெனவேள்விநீபுரித
லடைவதன்றவனுக்கவியுதவிடிலவ்வேள்வியும்பழு
தெனவெகுள
மடலவிழ்கமலத்தவிசுறைபுத்தேண்மனமயர்ந்தஃ
தொழித்தனனல் (19)

தீதுறுமொழியாற்றக்கனங்குரைத்தசிறுமையை
நந்தியுங்கேட்டுப்
பாதகாசிவனையன்றியேயாகம்பண்ணவுமுடியுமோ
வவிதா
னுதனுக்குதவாவேள்வியுமுளதோவதிற்பலனல்
குவதெவனே
யாதுநீயிறைவன்றனையிகழ்ந்துரைத்ததுன்றலையின்
றரிந்திடுவேன் (20)

பங்கயத்தொருவன்புதல்வனுதலினுற்பொறுத்தன
னென்னவேபகர்ந்து
மங்குறேய்வெள்ளிவரைதனினந்தியடைந்தனன்
மகத்தினுக்கடைந்த

19. அன்று-எதிர்மறைக்குறிப்புவினைமுற்று-புத்தேள்-தெய்வம்.

வெங்கணுமுள்மாமுனிவசரிமையோரரக்கர்கின்ன
ரர்புவியளந்த
செங்கண்மான்முதலோர்யாவருந்தந்தமுறைவிடஞ்
சென்றடைந்தனரால் (21)

க்லிவிருத்தம்.

நன்னெறியிறக்கனொருஞான்றுமனதிற்ற
னுன்னினன்முடிப்பரியதாயசெய்லொன்றைப்
பொன்னுலகினுக்கிறைவன்பொன்மகண்மணாளன்
றன்னொடயன்வானவரைத்தான்வரவழைத்தான் (22)

ஆண்டவரடைந்திடலுமாங்கினிதடைந்த
வேண்டுமிமையோர்தமைவிருப்பினொடுநோக்கிக்
காண்டருமகந்திசெலக்கண்டுபயமுற்றோ
வீண்டுபெருவேள்விபுரியாதிவணிருந்தீர் (23)

ஈசனுலகுக்கிறைவனென்றுநினைவுற்றுப்
பேசுவது தானுமதுபேதைமையதாமாற்
காசினியின்மீதுநனிகண்டவர்கள்யாரு
மேசிடவுழன்றுபலியேற்றுமுணுகர்ந்தான் (24)

ஓர்ந்திடுமினீர்சுடலையுற்றுணர்வனைத்தும்
பேர்ந்துநடமாடுமொருபித்தனவனன்றோ
வார்ந்தபுகழ்மேன்மையுளநாமனைவருந்தாஞ்
சேர்ந்திடிலவன்றனதுசெய்கையெவனாமால் (25)

என்றவனரன்றனையிகழ்ந்துபலகூற
வென்றிபெறுமாயன்முதல்விண்ணவர்கள்யாரு
நன்றெனவியைந்துளநயந்தவணிருந்தார்
வன்றுயர்வரும்பொழுதுமாறுமதியன்றோ (26)

இப்படிமயக்கியிமையோரைமுனிவோரை
யொப்பரியவேள்விசெய்வதற்குமனதன்னி

25-எவன்-என்ன-ஆம்-ஆகும்

யப்பிரமன்மைந்தனுயரண்டமுகடெட்டச்
செப்புமகசாலைகள்சிருட்டிசெயலுற்ருன் (27)

வேதிகைகுண்டங்கள்பலவேண்டுவவமைத்துக்
கோதில்பொருள்பற்பலகொணர்ந்துதரவேதா
ஆதரவுடன்புரியுமந்தமகமேன்மை
யீதளவதாமெனவெடுத்துரைக்கலாமோ (28)

ஈசன்மனதிற்சினமெழுந்தபொழுதிந்தக்
கேசவனும்வேதனும்விளுதல்செய்கின்ற
வாசவனும்வானவருமறறையபருமந்தோ
வீசொளிவிளக்கில்விழும்விட்டிலெனவெண்ணுன் (29)

இந்திரன்முதற்சுரர்கண்மாலயனிவர்க்கு
வெந்தவவியன்பினுடனேயுதவவேண்டிக்
கந்தமலரோன்புதல்வனுங்கடிதினெய்தி
வந்தனனமைத்தமகசாலையுண்மகிழ்ந்தே (30)

முக்கணனையன்றியயன்மான்முதலினோராற்
றக்கனுயர்வேள்விபுரிதன்மைதனையாங்குத்
தொக்கதவமேவியததீசிமுனிசூழ்ந்த
யக்கணமத்தக்கனையடைந்துரையலுற்ருன் (31)

தொன்மையுலகுக்கிறைவனுனபரஞ்சோதி
யின்மையிவ்வேள்விதனைறைவேறுவதெவ்வண்ண
முன்மனதின்மாலயன்விஞேர்களுளராக
நன்மைபெறும்வேள்வியெனவேமிகநயந்தாய் (32)

எண்ணரியவேகமொடெழுந்திடுவிடத்தால்
விண்ணவரிமான்முதலினேர்வெருவியோட
வுண்ணெகிழவேகருணையுற்றவிடந்தன்னை
யண்ணல்களந்தன்னிலுமணிந்ததறியாயோ (33)

28-ஒ-எதிர்மறையிடைச்சொல்.
30-அவி-தேவருணவு.

பண்டிறைவனுண்டவிடம்பற்றிவரும்போழ்தி
லண்டர்முதலோரபயமென்றிடுமநாளின்
மண்டுதழலின்புகைவயங்கியதனாலிவ்
விண்டுவுருவங்கறுத்துவிட்டதறியாயோ (34)

ஒப்பிலுமையாண்மருவுமீசன்முனமோர்நாட்
கைப்புறுமகன்றையதுசெய்திடுதல்கண்டு
செப்புறுதனேருகிரினாற்சிதையவேயுன்
னப்பனையுமோர்தலையரிந்ததுணராயோ (35)

பாகனமொழிக்கவுரிபாகனையலாதுன்
யாகநிறைவேற்றுபவர்யாரெனநினைத்தாய்
மாகொடியவாவயனிமால்பிறவியாய
சாகரமுளோர்களெனுந்தன்மையறியாயோ (36)

ஏனமனமாயுருவெடுத்தயனுமாலுந்
தானுணர்வதற்கரியதற்பரனுநீசெய்
யீனமகமாயவுமுனிந்திடுமவ்வேல்லை
வானவர்முனிற்பரெனவேமனதிலெண்ணேல் (37)

என்றுமொழியம்முனியியம்பியடதக்கா
வுன்னுடையவேள்வியுடனுன்னுயிருமின்னே
சின்னமுறுமாலிஃதுதிண்ணமெனவேதா
னுன்னரியசாபமதுநல்கியகல்வுற்றான் (38)

இந்தவகையாகமதியற்றுசெயறன்னை
நந்தியுணர்ந்தேகருணைநாதனிடநண்ணி
யந்தமிலவாகொடியதக்கனறிவில்லான்
வெந்தவவிதேவர்பெறவேள்விபுரிகின்றான் (39)

35-கைப்பு-வெறுப்பு-36-அன்ன-உவமவுருபிடைச்சொல் அன்ன வென நின்றது செய்யுள் விகாரம் இ-சுட்டிடைச்சொல்.

37-எல்லை-காலம்-எண்ணேல்-என்பதில்- எல்-எதிர்மறைவியங்கோள்விகுதி-நினையாதே யென்பது பொருள் 39 அந்தம்-முடிவு

என்றபொழுதேயுமையைநோக்கியிறைகூற
முன்றனதுதாதையிமையோரவியுவப்ப
வென்றிபெறுவேள்விபுரிகின்றனன்விரைந்தே
யின்றவனையாருயிர்முடிப்பதியல்பென்றான் (40)

அத்தகைமைகண்டவுமையாண்மனநடுங்கி
வித்தகன்மலர்ப்பதம்விழுந்தினிதிறைஞ்சி
மெய்த்தகவிலாதவனிடத்தில்விரைவிற்போய்ப்
புத்திவருமாறுபுகன்றேவருவனென்றாள் (41)

ஏதமுறுதக்கனவனெத்தனைசொனாலும்
போதமுறுநீயுரைசெய்புத்தியுணரானென்
றோதவுலகின்றவளுமோர்பிழைபொறுத்தி
நாதவெனநேயமுடனேநவிலலுற்றாள் (42)

அன்னமொழிகேட்டிறையவன்னருளினோடு
புன்னகைபுரிந்தினிதுபோவெனவுரைத்தான்
பொன்னொளிவிமானமிசைப்பொற்புறவெழுந்தாண்
மின்னிடையரம்பையர்கள்வெண்கவரிவீச (43)

துன்றுபலவாத்தியமுழங்கவளிசூழ
மன்றல்கமழ்புட்பமழைவானவர்கடேற்றச்
சென்றனள்விரைந்தினியசிந்தையருளோடூர்
தன்றனுகினடனதுதாதையருகம்மா (44)

உன்னியுலகுக்கிறைவியென்றுமனமோரா
னன்னவடனக்குமகவாகுமெனவெண்ணித்
தன்னடிபணிந்திலளெனத்தறுகணாளன்
முன்னமவணிற்பமுனிந்தானுமைமொழிந்தாள் (45)

முந்தவொருவற்கெனையளித்திடமுயன்றாய்
நந்தியையிகழ்ந்துமகநன்குபுரியென்றாய்
தந்தியுரியோர்க்கவிதராமலிமையோரா
விந்தமகநீபுரியவிப்பொழுதியைந்தாய் (46)

46-நந்தி-சிவன்.

இக்குறைகண்மூன்றையும்பொறுத்தனனெனுலே
முக்கணனையன்றியுயர்வேள்விமுடியாதா
லக்கடுவரும்பொழுதங்கங்கறுத்தமாலோ
மிக்கபெருவேள்விநிறைவேற்றிடுவன்வெய்யோய் (47)

உத்தமமறைக்கிழவனுந்தைதலையொன்று
வித்தகனநாளரிந்துவிட்டதுணராயோ
வெத்திறமகத்தினையியற்றிடுவையந்தோ
பித்தனைநிகர்த்தனைபிழைக்குரியனுனய் (48)

வேதனுடன்மாலுமறிவின்மையினின்மேனுட்
பாதமுடிகாணவனம்பன்றியுருவாகி
யோதரியகாலநனிதேடியுணர்ந்தாரோ
வாதலினிரேனுர்பெரியராகுவர்கொலம்மா (49)

நத்தணிகரத்தவனுநான்முகனுமுன்னஞ்
சித்தமயர்வுற்றுநனிதேடியறியாதோ
னத்தனெனிவிக்கிரன்முனுனவிமையோர்தா
மெத்தகையராவர்சிறிதீசன்முனிவுற்றால் (50)

கைதவமனத்தையுடையாய்கழறக்கேண்மோ
வையகமெலாம்விளக்கும்வண்மையுடையோனும்
வெய்யவனெளிக்கெரிவிளக்கொளியொப்பாகின்
மையிலிறையோற்குநெடுமாயனிணையாவான் (51)

அந்தமுதலென்பனவகன்றவிறையோனை
நிந்தனைபுரிந்தகொடுநெஞ்சமுறுபேதாய்
விந்தைபெறுசூரியனைமின்மினிநிகர்த்தா
லுந்தையுமெனுயகனையொத்திடுவன்மாதோ. (52)

வெய்யமதியோயுனதுவேள்வியும்வந்தோரு
மையமுறுநீயுமினியழிகவெனவேதான்
றையலுமையாள்சபிக்கத்தக்கன்வெகுளுற்றுப்

50- அத்தன்-சிவன்-51 கைதவம்.வஞ்சகம்.

பையரவுசீறியதெனப்பகாலுற்ருன். (53)

பேயுறவதானபுறங்காடிருக்கைபேணி
யாயசுடலைப்பொடியணிந்தரையின்மீது
தூயகலையாய்ப்புலியின்றேலினையுடுத்தே
யேயுமுபர்பூணென வெலும்பினையணிந்தே (54)

ஊர்கடொறுமையமிரந்துண்டுதிரிவோனை
யார்பணிகுவார்களிவனுல்வருவதென்னே
யேருலவுநாமெனடியவீரெழுபுவிக்கு
மோரிறைவனென்பதையுணர்ந்திலகொலின்னும் (55)

வீசுபுகழேமலியமேவியவென்வாழ்வு
நாசமுறுமென்பதொருநாளுமிலைநீதா
னீசனவனலெனதுவேள்வியிறுமென்றே
பேசியதுநின்னுடையபேதைமையதாமால் (56)

மாசுறுவெயோனிவைவழுத்தவுமையாடா
னீசமுறையாலிறைமைநிந்தனைசெய்கின்ருய்
காசினியிலெண்ணரியகற்பமுடிந்தாலு
மீசனையிகழ்ந்தபிழையென்றுமொழியாதால். (57)

உன்மகளெனச்செகமுரைத்திடவெடுத்த
வென்னுடலைவைத்திடுகிலேனினியெனத்தான்
சின்னமுறவேசிதறினுளரிந்துசிந்து
மின்னவயவங்கள்பலமெய்ப்பதிகளான. (58)

தேனனமொழிக்கவுரிசெங்கமலமொத்த
வானனம்விழுந்தவிடமாகுமுகரம்ப
மூனமிறனங்கள்விழுந்துற்றவிடமண்மேன்
ஞானதனக்கோட்டமெனவேநவில்வர்மாதோ (59)

52-உந்தை-உன் றந்தை.

57-இறை-சிவன்-என்றும்-எப்போதும்

58-மின்-ஒளி. ஆன-வினைமுற்று-ஆயின வென்பது பொருள்

விரியுமிதம்பம்விழுந்ததாம்விரகமேகாட்ட
மரியபதம்விழ்ந்தவிடமாகுமுமைபாதஞ்
சுருதிபுகழ்தேவியின்மெய்துன்னுமிடந்தன்னைத்
தரைபணிசனூர்த்தனமதாவுலகுசாற்றும் (60)

இத்திறமியற்றியுமைஞானவுருவெய்தி
வித்தகமுறுங்கயிலைமேவுபொழுதாங்கே
யத்தனழற்கண்ணிலதிகோரசயவீர
பத்திரனுதித்தனன்பணிக்கிறைநடுங்க (61)

வேகமுடைவீரனொடுமேவுதுணையாக
மாகமுகடேருவுவண்மைமறமான
தேகமுடைவீரரிறைசிற்றமதிலுற்றுங்
கேகினர்களண்டநிரையாவுமசைவெய்த (62)

அக்கணமெமம்மைசினமாந்தழலிடைச்சீர்
மிக்கசெயபத்திரைவிளங்குபலகாளி
தக்கபலகாளிகளெழுந்தவதரித்துத்
தொக்கபுகழ்வீரனையடைந்தனர்தொடர்ந்தே (63)

அப்பொழுதுவீரனெமதையனையிறைஞ்சி
யிப்பொழுதழைத்ததெவனென்னையடியேற்குச்
செப்பெனமுனிற்கமுனந்தீயவுணர்தங்கண்
முப்புரமெரித்தபரன்முறுவல்செய்துரைப்பான் (64)

தக்கனுயிரும்மகந்தனைப்புரக்கவந்தோர்
மிக்கதிறலும்மவன்செய்வேள்வியுஞ்சிதைத்தே
யிக்கணமடைந்திடுதியிங்கெனவுரைக்க
வக்கடியவீரனுமடித்துணைபணிந்தே (65)

எழுந்தனனெழுந்துவிடைவாங்கியெதிரில்லா
னமுந்தவதாத்தெயிறதுக்கியளவில்லாக்
கொழுந்தெரிகனன்றமதனவேவிழிகொதிப்ப
வுழுந்துருளும்வேலைதனின்மீள்வலெனவுன்னி (66)

60-விரகமோட்டம்-காமக்கோட்டம்-61 பணிக்கிறை-சேடன்

அண்டமுழுதுங்கிடுகிடென்றசையவேதான்
சண்டகதிகொண்டுதனிதக்கன்மகநோக்கித்
திண்டிறல்கொளும்பரியதேரின்மிசையேறி
யெண்டகையவீரனவனேகினன்விரைந்தே (67)

இக்கடியவீரனுடனேகடிதெழுந்த
மிக்ககணபூதர்கண்மிகுந்தசினமோடு
புக்கனரடற்பகைபுடைத்திடுதுமென்று
தக்கனவன்வைத்தமகசாலையைவளைந்தார் (68)

சேனைதனையேநிறுவியேதிறல்கொள்வீரன்
றானொருவனாகமகசாலையுணடைந்தே
மோனமுடன்வேள்விபின்முகத்திலமர்தக்க
னானவொருபாதகனைநோக்கியறைவானால் (69)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

இந்தமாமகத்திற்றேவர்க்கினிதவியீந்துநீயே
யந்தமிற்றுழில்களாந்தூமுடையவனாயினுபோ
பந்தமாமிமையோர்சுற்றும்பான்மைபால்யாமுமீங்கு
வந்ததுமுணர்கிலாயோமவுனமுற்றனைகொனீயே (70)

மாலயனுன்னைப்பூசைசெய்திடவந்துளாரோ
சீலமாரிமையோர்கிட்டாத்தெரிசனைக்கெழுந்துளாரோ
சாலவிவ்வுலகுக்கெல்லாமிறைவனாந்தகையுற்றாயோ
மேல்வருங்கருமமோரும்பெருமையுமேவினாயோ (71)

அங்கனையிகழ்ந்துநீதான்விருப்புடனாற்றுகின்ற
வுனதுநன்மகத்தில்வந்திங்குளமகிழ்ந்திருக்குமாலோ
டினியமாமலரோன்வானோரிவர்க்கவியீந்துநாமுன்
றனதுவேள்வியினுக்குள்ள பலனையுந்தரவந்தேமால் (72)

நானவியளிப்பேனென்றுநீகொளெண்ணமுமீங்குற்ற
வூனமாரயன்மால்வானோருனைப்புரக்கின்றவாறு
மோனமாம்வேள்விமுற்றுந்தன்மையுங்காண்டும்பேதா
யீனர்கள்செல்வம்பெற்றாவிடும்பையேவிளைப்பரன்றே (73)

ஆண்டகைவீரனிவ்வாறறைதலுமிரக்க
 வேடம்
பூண்டுவந்தவருக்கில்லையென்றிடிம்
 போவதன்றி
மீண்டுரைசெய்வதுண்டோவெனவிளம்
 பினனத்தேவர்
கூண்டபேரவையிற்றக்கனெனும்பெயர்க்
 கொடியோன்மாதோ. (74)

அத்திறமவனுங்கூறவீரனுமரனே
 பாரின்
மெய்த்தனிப்பசுக்கட்கெல்லாம்பதியென
 விளம்பும்வேத
முய்த்தவெத்தொழிற்குமீசனன்றி
 நீயுரியனுகா
யெத்தொழிலினுக்குநீயேயுரியனே
 வியம்பாயென்றான் (75)

இதற்குரையொன்றுஞ்சொல்லாத்தக்கனே
 யிடதுதாளா
லுதைத்தவன்றந்தைசென்னியுறக்கையாற்
 புடைத்துவெய்ய
கதக்கனற்கடவுளுவுங்கையுமே
 மிகவுஞ்சீறி
மதிட்டிடுதனதுசெங்கைவாளினலறுத்து
 வீழ்த்தி (76)

இரவிவானவன்றன்கண்ணையெயிற்றினைப்
 பிடுங்கியாங்கே
விரவுருத்திராக்கையால்வேலையிலெறிந்து
 தண்சங்

78-முற்றும்-முடியும்-காண்டும்-காண்போம்-இம்பை-துன்பம்.

திரன்மருத்துவரைத்தாளாற்றரையிடைத்
தேய்த்தோட்ட
வுரவசுக்களைச்சினந்தேயடித்துயிரொழித்து
விட்டான் (77)

இப்படியயற்றியாங்கேவரும்பொழு
திடதுதாளா
லொப்பருவீரன்முன்னர்தாக்கிடவுயங்
கியாக
வைப்பிடைக்கிடந்ததக்கன்வாண்முக
நிமிர்ந்துநோக்க
வெப்பனலிடைப்பெய்தானவ்வெய்யவன்றலைக்
கொய்து (78)

அக்கணர்தன்னிற்பூதகணங்கள்வந்
தடைந்துநின்ற
மிக்கதேவரைத்தங்காலால்விசும்பிடை
யெற்றிப்பின்னர்க்
கைக்கழுவாலேயேந்திக்கழியவிட்டெறிந்
துவேள்வி
நெய்க்குடமனைத்தும்வாயின்மடுத்தன
நெடுங்கைநீட்டி (79)

கரிகளைவாலிற்பற்றிக்கால்விசைத்
தெறிந்துவீரப்
பரிகளைக்குரத்திற்பற்றிப்பதைத்திடவடித்
தாங்கோமப்
பொரிகளையொன்றுக்கொன்றுபுகட்டிவாய்
குதட்டிவேள்வி

77-அட்டம்-எட்டு-உரம்-வலிமை-வசுக்கள்-ஒருவகைத்தேவர்
எயிறு-பல்வேலை-சமுத்திரம்-

யெரிகளிற்குதித்துக்கையாலெடுத்தெறிந்த
வித்தமாதோ (80)

போரினிற்சினவிநின்றபூதர்
களளப்பிலாத
தேரினையெடுத்துவானிற்செல்லவிட்டெறிய
விண்ணோ
ரூரினிற்புகுந்துவீரரொடித்திட
வறிதினின்ற
தாருவிற்றங்கினான்றவாவலின்றகைமை
போன்ற (81)

அஞ்சியேயகன்றுபோனோரளப்பிலர்
வீரர்கையாற்
றுஞ்சியேகழிந்துபோனோர்தொகையிலர்
துஞ்சலின்றி
விஞ்சியதேவரோடுமிந்திரன்விரைந்து
மால்பாற்
றஞ்செனக்கருதிவீழ்ந்தோர்மாற்றமுஞ்
சாற்றுகின்றான் (82)

செந்திருமார்பகேண்மோசிவகணந்
தம்மிலொன்று
வந்துவேள்வியைமாய்த்தேதக்கன்றலை
மற்றுளோர்க
டந்தலையறுத்துவீழ்த்ததென்றுதான்
சாற்றலோடு
மந்தணிகரத்துமாயோனடுக்கமுற்றெழுந்
தான்மன்னோ (83)

மகபதிமாயோன்றன்னையிறைமையாய்
வைகுவாயென்

80-கரி-யானை-பரி-குதிரை.
குரம்-குளம்பு-அவித்த-வினைமுற்று-அவித்தனவென்பது
பொருள்-மாது-ஓ-அசைநிலை.

நகமிகக்கொதித்துவெள்ளையானைமீதி
வர்ந்துதேவர்
மிசைவிருபாலுஞ்சூழ்ந்துநெருங்கிட
வேள்விநீங்கி
யிகல்புரிகளத்திற்போந்துவீரனையினிது
கண்டான் (84)

கோரவீரனுந்தான்கண்டுகுறுநகை
புரிந்துகற்ப
தாருவாளவனைநோக்கித்தக்கன்மா
மகத்தில்வந்து
நீரவிப்பாகம்வாங்காதிருக்கின்மீர்நீவிர்
கொள்ள
வோவிப்பாகம்பாமீங்குதவுதும்
பெறுகவென்றே (85)

இந்திரன்கரத்தைக்கொய்தாங்கியமனல்
வயிற்றைக்கீறிப்
புந்தியினிருதிவெய்யகழுத்தினைப்போக்கிப்
போரில்
வந்தவாயுவையுந்தாளைத்துணித்துயர்
வருணன்மார்பு
சிந்திடவாளாற்போழ்ந்துமதனையுஞ்சினத்
திற்றாக்கி (86)

சினமொடுவீரனின்றசெயலினைத்
தையுமேகண்டு
தனதனீசானனென்னுமிருவருந்
தாமேயஞ்சி
மனமயர்ந்தாங்குநின்றவீரனைவணங்
கியாமு
முனதடைக்கலமென்றன்னேருரைத்தலும
பயமென்றான் (87)

அருகிலவ் விருவர் தம்மை நிருவியாண் டகன்று நின்ற
பிருகுவைக் கன்னந் தன்னிற் குத்தினன் பின்னர்ச் செய்ய
மருமலர் மகளை வெண்டா மரைமலர் மகளைப் பற்றிக்
கரமலர் வருந்த விக்கி யீர்த்தனள் காளி மாதோ. (88)

விஞ்சைய ரியக்கர் சித்தர் கின்னரர் கலுழ வேந்தர்
தஞ்சிரங் கரங்கள் கால்க டடிந்துவெம் போரி லுள்ள
மஞ்சின விமையோர் போற்ற வபயமீந் தாண்மை வீரன்
மஞ்சுடு வதிர வெற்றி வலம்புரி நாதஞ் செய்தான். (89)

இசைத்திடு சங்க நாத மிருசெவி வெதும்பக் கேட்டு
விசைத்தெழுந்தரியுஞ்செங்கட் கலுழன்மேல்விரைவினெய்தி
வசைத்திர முடைய தேவர் மாண்டதும் வாணி செய்பாள்
புசத்திடைப் பிணிப்பும் வீரன் புயவரை வலியு நோக்கி. (90)

திருமகள் கொழுநன் வீரன் றிருமுக நோக்கித் தக்க
னொருவனே தீமை செய்ய வும்பரை யொறுக்க லாமோ
பொருவிலா விறலோய் நீயா ரென்றலும் பொங்கு தீப்போ
லிருவிழி சிவந்து வீர னிளநகை புரிந்து கூறும். (91)

ஆன்மக னுனக்குக் கர்த்தன் யானென வறைந்து பின்னர்த்
திரமுடை யுலகி ரட்சை செய்புநீ யிங்கு வைக
வாமுடைத் தேவர் மாளுந் தன்மையும் வலாங் கொல்லோ
தாமுடைப்புகழ்சேர்வானோர் தமைப்புரந்திடவொண்ணுதோ

வசையுற விவ்வா றோது மாற்றமால் செவியிற் கேளா
விசையுடன் றிகிரி தன்னை விடுத்தலும் வீரன் றோளின்
மிசைபுனை நலயி லொன்று விழுங்கின போது சென்னி
யசைதர வாளோன் றேச்ச வதுபொடி யாகிற் றன்றே. (93)

அக்கணந் தண்ட மொன்றை யேவினு னதுவும் பஞ்சா
யுக்கபின் பகழி மாரி பொழிந்தனன் பொழித லோடு
மிக்கவெங் கணையொன் றேவி வில்லையு மறுத்தம் மால்கைத்
தக்கதோர் சங்கம் பற்றிக் கொடுத்தனன் பூதர் தம்பால். (94)

(91) திருமகள்-இலக்குமி. கொழுநன்-கணவன்.

மாயவன் ருனும் பின்னர்ப் பலபல வடிவ முற்றுக்
காயெரி யென்னச் சிறிப் பொருதனன் கனன்று வீர
னேயபல் லுருவாய் நின்று பொருதுபின் னெதிர்த்த மாய
னேய்வுறு மாறு மார்பி லடித்தலு மயக்க முற்றான். (95)

மாதவன் மயக்க முற்ற வாறுகண் ணுதலு மோர்ந்தப்
போதுமை யொடுவெள் ளேற்றிற் றோன்றியே புலவர் தம்மைக்
காதிய வீரன் றன்னைத் திருக்கையா லமைத்த காலைத்
தாதவிழ் கடுக்கை வேணிச் சங்கர னடியிற் றாழ்ந்தான். (96)

அமலன்வெள் விடையின் மீதே யாங்கெழுந் தருளக் கண்டு
கமலநான் முகனு மாலுங் கற்பக நாட்டு வேந்துந்
தமதுமா மயக்க நீங்கித் தடங்கணீ ரருவி சோர
வுமையொரு பாகா காவென் றோலமிட் டடியில் வீழ்ந்து. (97))

தேவர்க டேவா போற்றி செகப்பசு பதியே போற்றி
பூவலர் கடுக்கை வேணிப் புண்ணியா போற்றி யாஞ்செய்
பாவம்யா வையுமே போக்கும் பரஞ்சுடர்க்கொழுந்தேபோற்றி
தாவறு கயிலை மேவுந் தாணுவே போற்றி யென்று. (98)

துதிபுரிந் திறைஞ்ச லோடு முமையவ ளிரங்கிச் சோதி
மதிதவழ் சடையி னானை வணங்கியென் னூலே புந்தி
றுதியிழந் திழிவு பெற்று நொந்தன ரந்தோ வேறு
கதியில ரிவரைக் காத்துக் கருணைசெய் தருள்க வென்றாள்.

விமலையி துரைப்ப வண்ணல் வீரபத் திரனை நோக்கி
யிமையவர் கமலை வாணி யிறந்துளோ ரிரிந்து ளோர்க
டமையளித் திடுமா றிங்குன் றாயுனை வேண்டி னாளென்
றமலனு மருள வீர னமரரை யெழுப்பிப் போந்தான். (00

ஈசனை யெய்தி யன்னோ ரிறைவனே போற்றி பாவ
நாசனே போற்றி முக்க ணாதனே போற்றி யன்பர்
நேசனே போற்றி யெங்கு நிறைபரம் பொருளே போற்றி
மாசிலா மணியே போற்றி வரதனே போற்றி போற்றி. (101)

---

(96) மாதவன்-அரி. (97) அமலன்-சிவபெருமான்.

(100) விமலை-உமையவள். கமலை-இலக்குமி. வாணி-நாமகள்.

தாமரைப் பொகுட்டின் மேவிச் சராசரம் படைப்பாய் போற்றி
காமரு துளவ மாலைக் கடவுளாய்க் காப்பாய் போற்றி
தோமறக் கடையில் வந்தே யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி
தேமலர்க் கொன்றை வேணிச் செல்வனே போற்றி போற்றி.

உற்பவ மிறுதி யென்னு முபயமு மொழித்தாய் போற்றி
கற்பகக் கனியே போற்றி களமிடற் றவனே போற்றி
யற்புதச் சுடரே போற்றி யண்டநா யகனே போற்றி
தற்பரா னந்தா போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி. (103)

இன்னணமவர்கள்போற்றியிறைஞ்சலுமிருக்கையீந்து
முன்னவன் றக்க னெங்கே யென்றலு மொழிவான் வீர
னன்னவன் றலையை வன்னி யருந்தின தாலே யாட்டுச்
சென்னிய னாக நின்று னென்றலுஞ் சிரித்துப் பின்னர். (104)

பொங்குதெண் டிரையு லாவும் புணரிசூழ் நெடிய வைய
மெங்கணு நிறைந்து மேவு மெம்பிரா னுங்கு நின்ற
பங்கயச் செங்கண் மாயோ னாதியாய்ப் பகரும் வானோர்
தங்களை நோக்கிச் சொல்வான் றண்ணருள்சுரந்துமாதோ. (105)

புகழ்பெறு நமக்கீ யாம லுள்ளவி புழுவை யொக்கு
மிகழ்தரு மலத்தை யொக்கு மெனக்கட வல்லி யென்னப்
பகருப நிடதஞ்சொன்ன படிபவம் புரிந்தீர் பாவ
மகலுறச் சென்மி னீவி ருபயமா புரத்தி லன்றே. (106)

அந்நக ரிருந்தோ ராண்டு பூசிப்பீர் நமையென் றந்தப்
பொன்னமர் மார்பி னானை வேதனைப் புகன்றுபின்னர்
மன்மத னிரதி மானு மதியுடுக் கணதிட் சேப
நன்னதி தனிற்சு வேத நளினமா மலரா மன்னே. (107)

நந்துலா நதியின் பாங்கர் நான்மறை தருப்பை யாக
விந்திரன் சயந்த னிந்தி ராணிவெவ் வெயின ராக
வந்துறு பிதிர்கள் கங்கா வயங்கெரி சுணங்க னாக
வந்தகன் பன்றி யாக நிருதியோ ருழுவை யாக. (108)

---

(104) சென்னி-தலை.

புனலிறை யென்கா வாயுப் பொருந்தும்வெண் கழுக தாகத்
தனபதி நான மாகத் தக்கவீ சான னேரு
வினவுகின் னரர்கள் சித்தர் மிளிர்பசுங் கிளியாத் தக்கன்
புனையுமுத் தாவா யிற்கண் பொருந்திநின் றிடுபே யாக. (109)

அருக்கர்பன் னிருவர் தாமு நீபமா வருகி னின்ற
மருத்துமா மாமா வட்ட வசுக்கள்பூம் பனச மாக
வுருத்திர ரகிலாத் தக்க னுடைப்பெருந் தம்பி மார்கள்
விருப்புறு வில்வ மாக மேருக்கன் மலைய தாக. (110)

வானுல குறையு மின்னு ரிலதையா வயங்கு காம
தேனுவோர் சுரபி யாகத் திகழ்தரு கற்ப தாருத்
தானுமுள் விருக்க மாகத் தங்குக நெடுநா ளென்றைந்
தானன னுரைக்க வப்போ தத்தருத் தொழுது கூறும். (111)

அண்ணலே யுலகு தன்னி லவரவர் மனத்தி லுள்ள
வெண்ணமே யுணர்ந்து நல்கென் றெனக்கருள் புரிந்தா யானும்
பண்ணிய பாவ மென்னோ வென்றது பகர ஞானக்
கண்ணுத லிரங்கி நம்பாற் களவென வருக வென்றும். (112)

உம்பருக் கருளு முன்ன முனக்கருள் புரிது மென்று
மெம்பிரான் கூறப் பின்ன ரிமையவ ரயன்மா லேனோர்
வெம்புமஞ் ஞானத் தால்யாம் புரிபிழை பொறுத்தல் வேண்டு
நம்பரா வென்னப் போற்ற நாயக னருளிச் செய்வான். (113)

ஒப்பரும் புகழ்சேர் தூய வுபயமா புரமென் றோது
மப்பெரும் பதியிற் சென்றே யமர்ந்திடு நீவிர் செய்த
தப்பரும் பாவந் தீர்த்துந் தமைப்புரந் திடுவோ மென்று
செப்பியே வீர னோடு மிறையவன் கயிலை சேர்ந்தான். (114)

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
மன்புடன் மகிழ்ந்து வாழ்த்தி யநாதிமா புரத்தின் காதை
யின்பவா ரமுதை யின்னு மெமக்கருத் துகவென் றோத
மன்பெருங் கருணை கூர்ந்து மாதவ னியம்பு வானால். (115)

தக்கன் வேள்விச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 20-க்கு திருவிருத்தம் 686.

பதினன்காவது

கற்பகதருக் களாவான சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

மருக்கமழ் கொன்றையந் தொடையல் வானவன்
பெருக்குறு திருவருள் பெற்று வானிடை
யிருக்குமக் கற்பக மினிது வந்துபூந்
திருக்களா வாயதோர் சரிதஞ் செப்புவாம். (1)

வேறு.

தருவைநறுங் களவாயத் தலத்திடைவந் திடுதியென
வருளியதா லஃதெழுந்தே யருட்குறிக்கீ சானமதின்
மருவிரிதண் களாவனமாய் வைகியதக் களவினுடைப்
பெருமையையாமெடுத்துரைப்போங் கேண்மினுயர்பெருந்தவத்
தீர். (2)

உலகிலுள தருமமெலா மொருகுழுவாய்த் திரண்டெழுந்தே
யலகில்புகழ்க் களாவனமா யவதரித்த தெனவுதித்து
மலரிலைதண் கனிகாய்கள் கோடுபல வாகமல்கிக்
குலவுதருத் தெரிசித்தாற் கொடுக்குநினைத் தனவனைத்தும். (3)

அம்மலரின் றண்ணறவே யபிடேக மாகமலர்
செம்மலுக்கர்ச் சனையாகச் செழுங்கனிநை வேதனமாக்
கம்மிசையோங் கியபசும்பூங் களவினிழல் கவிகையதா
விம்முமது கரவொலியே விரும்புறுமின் னிசையாக. (4)

கோடுகணின் றசைவதுவே குழகனது திருமுன்ன
மாடுறுநாட் டியமாக வளப்பரிய நெடுநாளன்
போடுயர்பூ சனைபுரிந்தாங் கொருகாலஞ் சுரர்வடிவாய்
நாடரிய சிவன்றனையே தோத்திரஞ்செய் திடுளொன்று. (5)

முக்கணனக் களவினுக்கு முன்றோன்றி நீயுலகின்
மிக்கநெடு நாளிருக்க விளைந்ததுமுன் னலன்றோ

---

(2) தரு-கற்பகதரு. அருட்குறி-சிவலிங்கம்.

(5) கோடு-மரக்கொம்பு. சுரர்வடிவு-தேவர்வடிவம்.

'வக்கதையா முரைக்குதுங்கே ளமரரெலாம் பாற்கடலிற்
புக்கமுதங் கடைந்திடுமப் போதமுதத் துளிவீழ்ந்தே. (6)

சீர்திகழு மமுதபிந்து வெனச்சொலுமோர் திருத்தலத்திற்
கூர்கடுக்கொள் வதரியென நம்மருகிற் குலவியநீ
யேர்பெறுகற் பகதருவா யிருக்கவிரும் பினையவ்வா
ரூர்வமுட னியிருக்கு மங்காளி லொருஞான்று. (7)

இருமையுள சத்தியைப்பூ சனைபுரியா தெமைப்பூசை
புரிதலுற்றான் பிருங்கியுமை பொருமலவன் றன்னுடலிற்
குருதிதசை நரம்பெவையுந் தன்கூறென் றவள்கொளலான்
மருவுசத்தி யிலனாகி மனதின்மிகத் துயரடைந்து. (8)

புத்தியுளே மாயிருந்தும் புகர்புரிந்தோ மெனக்கருதிப்
பத்தியுடன் மனவொருமை தானுற்றுப் பன்மலராற்
சத்தியையு மெம்மையும்பூ சனைபுரிந்தா னிலிங்கத்தி
னத்தகா ரிச்சுரா வெழுந்துநெரி சனையளித்தேம். (9)

உற்றதனை நாரதன்ரு னுணர்ந்துமக பதிதனக்குச்
சொற்றனனங் கவனெழுந்து தோன்றினனேங் தருவுடனே
நற்றளிர்நன் மலர்களினா னமைப்பூசித் திருந்தனனப்
பொற்றருநன் னிழலளித்துப் புரிந்ததெமக் குவகையரோ.

மகபதிக்கு வேண்டியநல் வரமளித்துத் தருவுடனே
புகவிடுத்தோஞ் சுவர்க்கமதி னீமனதிற் புரிந்தபடி
யகல்விசும்பு தனிலடைந்தாங் கமரர்கோ னருகிருக்க
மிகவுமளித் திடுதருவாய் மேவுவா யெனவிளம்ப. (11)

வானவர்கோ னநித்தியமாம் வாழ்வுடையோ னாதலினால்
யானிசையே னென்றுரைத்தா யித்தலம்போ கத்தைநல்கு
மானதனாற் றருவாய்வின் னடைந்தாசை தீருதிநம்
பான்மிகுபோ கத்துடனே மோக்கமருள் பதியளிப்போம். (12)

புக்கிருவென் றுரைத்திடலும் போய்த்தருவா யிருந்துபின்னுந்
தக்கமக சாபத்தா னியுமிந்தத் தலத்திடைநம்

---

(7) வதரி-இலந்தை. (10) ஐந்தரு-சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பக மென்பன.

பக்கலின்முட் களவாய்வந் தடைந்தனையாற் பரிவினுடன்
மிக்கவரம்வேண்டுகெனவிடைப்பெருமான்விளம்பினனால். (13)

ஐயவுன தடியிணையா னகலாதுற் றிடவுழிந்தச்
செய்யதலங் களாவனமென் றுலகமெலாஞ் செப்பவுமுன்
றுய்யபெயர் திருக்களா நாதனெனத் துலங்கவுநின்
மெய்யருள்செய் திடுகவெனக் களவுரைக்க விளம்புவனால். (14)

இப்பதியிவ் வுலகமிசை யிலங்குகளா வனமெனவே
செப்புதிருப் பெயர்படைத்துச் சிறந்திடுமெஞ் ஞான்றினுமே
யப்புநின்வேர் தனிலாட்ட வபிடேக நமக்காகு
மொப்பரிய பூசையுனைப் புரிவதெமக் குணவாகும். (15)

நமதுபெயர் திருக்களா நாதனென வுலகுரைக்குங்
கமழுநறுங் களாநாத னெனவொருகாற் கழறுவரே
லெமதெழுத்தைந் தினைப்பதினா யிரந்தாஞ்செப் புதற்கிணையா
மமைவுறுநல் லிகபரசித் தியையுமினி தடைகுவரால். (16)

என்பதுமெய் யெமைப்பிரியா திருப்பையென வரமருள
வன்புடனக் களாமரமும் வணங்கியவ ணமர்ந்துளதான்
மின்பொலிபொன் னுலகினிடை விளங்கியகற் பகதருப்போ
லின்புறவேண்டுவனவெலா மிறைஞ்சுமடியவர்க்களித்தே. (17)

வேறு.

நின்மல வடிவா யெங்கு நிறைந்தவெம் பெருமான் கூற்றுற்
கன்மலை யாகத் தோன்றிக் களாவனத் தலத்தின் மேவிப்
பொன்மலை தவஞ்செய் காலைப் புனிதனெம் மிறைவி யோடு
நன்மழவிடைமேற்றோன்றி நல்குதும்வாங்கேளென்றான். (18)

என்னலு மிறைஞ்சி யெந்தாய் நின்னையே தெரிசித் தென்று
மன்னிவாழ்ந் திடவே யெற்கு வரமரு ளென்று வேண்ட
முன்னவ னதனை நோக்கி மொழியுமிப் பதியின் கீழ்பாற்
பன்னுமுக்குரோசந்தன்னில் வரையுருப்படைத்துமன்னே. (19)

---

(15)அப்பு-நீர் (17]அவண்-அங்கு.
(18)பொன்மலை-மகாமேரு.
(19)முக்குரோசம்-மூன்றுகூப்பிடுதூரம்.

பொருவிலிப் பதிக்குக் காவல் பூண்டுள தமுத பிந்தவ்
வுருவுடை யமுத பிந்து வொடுகலந் தெம்மைச் சேவித்
திருவமு தாச லப்பேர் படைத்தென வெம்மான் கூறி
யருளினன் மறைந்தான் மேரு விருந்ததவ் வாறு மாதோ.

கற்பகதருக் களாவான சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 21-க்கு விருத்தம் 706.

பதினைந்தாவது

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவுகொச்சகக் கலிப்பா.

கரியவிட நுகர்ந்துமுனை ளமரர்தமைக் காத்தபிரான்
விரியுமலர்க் களவுறையும் வித்தகன்மெய்த் திருவருளால்
வரியளிமொய்த் திசைமுழக்கு மலர்த்துளவத் தொடைபுனைந்த
வரியயனு தியர்சாப மகன்றசரித் திரமுரைப்பாம். (1)

வேறு

மிக்கவருந் தவத்தினுயர் சூதனையம் முனிவர்மிக
விரும்பி நோக்கித்
தக்கன்மகந் தனிலடைந்த மாலயன்வா னவர்முனிவர்
சாப முற்றுப்
புக்குபய மாபுரியி லரியதவம் பூசனைகள்
புரித லோடு
மக்கணிவே ணிபனவருக் கருளியவா றுரைசெயென
வறைய லுற்றான். (2)

அந்நகரிற் கிருபைநதி யகன்கரையி லருமறைக
டருப்பை யாக
மன்னுமநி யுடுகளின மாகமருத் தவிரண்டு
கோடி மாவாப்
பன்னிருவெப் போர்கோடி கடம்பாவெண் கோடிபலா
வசுக்க ளாகத்

---

(1) விடம்-நஞ்சு. அளி-வண்டு. அரி-விட்டுணு. அயன்-பிரமன்.
(2) உபயபுரி-இத்தலத்தின்திருநாமத்தொன்று.அக்கு-உருத்திராக்கம்.

துன்னுபதி னொருகோடி யகிலாக வுருத்திராநுந்
தோன்றி னூரால். (3)

சிறுவிதிதன் னிளையவரோன் பதின்மருங்கூ விளமாகத்
தெளிந்த சிந்தை
யுறுபிருகு கடுக்கையதா வுயர்ந்ததவ முனிவாரா
யுள்ளோ ரெல்லா
மறுகதா வெச்சனும்வெள் ளெருக்காவேழ் கிரகமுமா
துளங்க மாக
நறவுமிழு மலர்ப்பகழி மதனுமிர தியுமாறு
நணுகி னூரால். (4)

மற்றுளயா வருமிருகம் பறவைமரங் கொடிபுதலா
வதிந்தா ராங்கே
கொற்றநெடு மாலயனு மிருவர்தந்தே வியரோடு
குலவி யேவந
துற்றுபய புரியில்விறற் கலுழனனத் தினைப்பூசைக்
குரிய வாய
நற்றளிர்மா மலர்கனிகள் கொடுவாரு மெனவேவி
நதியின் மூழ்கி. (5)

அந்நதியி னிடைத்தருப்பை நளினமல ரெடுத்துமதி
யணியுந் தூய
மின்னவிர்செஞ் சடையிறைவன் சந்நிதியிற் போந்துகனி
விரைமென் போது
நன்னறவு களாவனத்தி லெடுத்தனமுங் கலுழனுமே
நல்க வாங்கி
வன்னமலர்த் தவிசுறையு மயிலனையா ருதவமன
மகிழ்ச்சி கூர்ந்து. (6)

---

(4)சிறுவிதி-தக்கன்.கூவிளம்-வில்வம்:
(5) கலுழன்-கருடன். அனம்-அன்னம்.செய்யுள்விகாரம்இடைக்குறை.
(6) நறவு-தேன்.

எண்ணரியநெடுங்காலம்விதிமுறையிற்பூசனைசெய் திருந்தா ரங்நா
ளண்ணறிருவுளமிரங்கியவர்க்கருளவேண்டியுமையவளோடெய்தித்
[பை
திண்ணியவோர்வேடனெனவுருக்கொண்டுநான்மறையாந்திகழ்தருப்
மண்ணிலுறப்பரப்பியதிற்கரியுரியைவிரித்திருகண்வளர்வார்போல.

வேடுவமாதாகவந்தவுமைதனதுதிருவடிகண்மீதுகையா
லேடவிழ்வெண்கமலமலரெடுத்தணியக்கிடந்தனனவ்வேல்வைதன்னி
னீடரியும் வேதனுந்தண் புனலாடி மலர்தருப்பை நிமலர்க் காக
நாடிவரும்போதெயினன்கிடக்குநிலைமையைவிழியானன்குகண்டார்.

ஆரடாவறிவிலோய்தரையின்மிசைக்குசைபரப்பியதன்மேல் யானைப்
பாரவுரிவிரித்ததன்மேற்படுத்துமலரடிக்கணிந்துபழுதேசெய்தாய்
நீர்மலியும்வேணியனார்தமக்கானபொருள்கெடுத்தாய்நிமிடமொன்றிற்
கூர்திகிரியாலுனுயிர்குடிப்பனெனவரிமனதுகொதித்துச்சென்றான்(9)

ஆனகாலையிலுமையாம் வேடுவப்பெண் ணரியைமுக
நோக்கிக் கூறு
மேனடா சினந்துவந்தா யென்னலுமே தருப்பைதரை
யிடைப் பரப்பித்
தானதன்மேற் கரியுரியை விரித்ததன்மேற் சயனித்தான்
றுளின் மேற்செந்
தேனமர்பங் கயமலரைப் பறித்திட்டா யவனுயிரைச்
செகுப்பே னென்றான். (10)

கூறலுமே யுமையவளுங் குறுநகைசெய் திவ்வனம்பாங்
குலவுந் தான
மாறதனி லிப்பொருளுண் டாக்கினவ ரெம்புதல்வ
ராத லானீ
மீறுசினங் கொடுவருதன் முறையோவென் றுரைத்திடமான்
மேனுட் கிட்டாக்
காறனையே பிடித்திழுப்பத் துயினீங்கி விழிப்பவர்போற்
கடைக்க ணோக்கி. (11)

---

(7) கரியுரி-யானைத்தோல். (8) வெண்கமலம்-வெள்ளைத்தாமரை. எயினன்-வேடன். (9) குசை-தருப்பை. (10)பங்கயம்-தாமரை.

(11) குறுநகை-புன்சிரிப்பு.

என்னடா பிடித்திழுப்ப தெனவேடன் வினவவரி
யிசைப்ப தின்றித்
தன்னிருகை யாற்புடைத்தான் சங்கரனென் றறியாத
தகைமை யாலே
கன்னவிறேல் வேடனெனுங் கடவுள்விளை யாடுதல்போற்
கமலக் கண்ணன்
றன்னையுறப் பிணித்திறுக்க வவ்வமயத் துற்றனன்வே
தன்றன் மன்னோ. (12)

எண்காத்தால் வேடனையே புடைத்ிடவவ் வெயினனுமவ்
விருவர் தம்மைத்
திண்காத்தா லெடுத்தெறியக் களவின்முன்வீழ்ந்தனர்மயங்குஞ்
செயலை நோக்கி
வெண்கமலை திருமகளிச் செயல்விளைந்த தென்கொலென
வெருவி யேதங்
கண்கலுழ வுற்றனளாக் கணத்தனமுங் கலுழனுமே
கடிதிற் போந்து. (13)

ஆண்டுநின்ற வேடனுடன் போர்புரிய வுற்றனவப்
பொழுதவ் வேடன்
பூண்டசிலை நாணியினு லனங்கலுழ னைப்பிணிப்பப்
போதி னுனு
நீண்டதிரு மாலுமுக்கட் கடவுளை யிவனன்றி
நினைக்குங் காலை
யீண்டெயின னல்லனிவ னெனவொருவ ருடனெருவ
ரியம்பும் வேலை. (14)

அண்ணறிருக் கருணைசூரந் தவ்வெயின வுருவமொழித்
தாவப் பூணுங்
கண்ணுதலும் வெண்ணீறுங் கறைமிடறு மெண்டோளுங்
கையின் மானு
நண்ணியவோர் காத்தின்மழு வாட்படையும் புலியதளு
நயந்தோர் பாலிற்
பெண்ணுமிலங் குறத்தோன்றி நின்றனனு லெமையாளும்
பெருமான் மாதோ. (15)

அருகுநின்ற தருக்குலங்கள் செடிபுதல்கள் கொடிபறவை
மிருகம் யாவு
மிருவிசும்பிற் றேவர்முனி வராகக் குசைமறையா
வெழில்வெண் கஞ்ச
மருவுமதி யுடுவாகத் தோன்றினவா யிடைக்கமல
மலரி னானுந்
திருநெடுமா தவனுமிரு விழிகளிக்கக் கண்டுதுதி
செய்தார் மன்னே. (16)

விண்ணவருக் கிறையவனே மெய்ப்பொருளே பகவமுக்கண்
விமலா தூய
தண்ணிலவு முடித்தசடைச் சங்கரா வெமைப்புரக்குந்
தலைவா வாசக்
கண்ணறும்பூங் களவிலமர் வெண்கனியே யருட்கடலே
கயிலை வாழு
மண்ணலே நான்மறையு மறிவரிய பரஞ்சுடரே
யானே போற்றி. (17)

வேறு.

விரிந்திடு கொடிய பாசப் பிணிப்பினை விடுவித் தென்றும்
பரிந்தபல் பசுக்கட் கின்ப மளிக்குமோர்பதிநீ பாரிற்
புரிந்தநல் லுயிர்கட் கெல்லாம் பொதுநிலைச் சாட்சி யாக
விருந்தவைக் குள்ள கன்மப் பலனரு ளிறைவ னீயே. (18)

உரந்தரு புவன மெங்கு முயர்மலர் வாசம் போல
நிரந்தர நிறைந்து வாழ்வாய் நின்பெரு மாயை தன்னாற்
றிருந்துமிச் செகத்தை யெல்லா மயக்குவாய் சிந்தை யானே
பொருந்துமைந்தொழிலுஞ்செய்யும்புகழ்மிகச்சிறந்தோனீயே

எம்பெருந் தலைவ னாகி யெமைப்பணி கொள்வாய் நீயே
பம்புநின் பெருமை யெம்மா லறிதரும் பான்மைத் தாமோ
சம்புவேயாஞ்செய் குற்றம் பொறுத்தரு ளென்று சாற்றி
யம்புயத் தயனு மாலு மடிதொழ வமலன் கூறும். (20)

(16) கஞ்சம்-தாமரை.

சிறுவிதி யாகந் தன்னிற் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து சென்று
பெறுமவிக் குவந்து நின்று பிழைமிகப் புரிந்தீ ரிங்கே
யுறுமனத் தன்பா லோராண் டுணவிலா திருந்து நம்மை
நறுமலர் கொண்டு பூசை புரிதரு நலத்தான் மன்னே. (21)

துன்னரும் பாவந் தீர்த்தேம் பிறந்துள சுரர்கள் யாரு
மிந்நகர் தன்னி லெம்மைத் தெரிசித்த வியல்பி னாலே
யன்னவர் பவமுந் தீர்த்தே மென்றறி யயனே நீவிர்
மன்னுறும் பதவி சேர்மி னெனச்சொலி மறைந்தான்மன்னே.

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
முன்பனை நோக்கி வானோர் முனிவரர் பிறவி மேவத்
தன்புரத் துடனே மாலும் வேதனும் போந்த தன்மை
யன்புடனருள்கவென்ன வவன்றெரிந்துரைக்கலுற்றான். (23)

ஐம்பெரும் புலனும் வென்ற வரியமா தவத்தீர் கேண்மி
னும்பர்முற் சனனந் தன்னி லுற்றவஞ் ஞானத் தாலே
பம்புறும் பிறவி யுற்றார் பங்கயத் தயனு மாலுந்
தம்புரத்துடனேபோந்தார் தமதுமெய்யுணர்வான்மன்னே. (24)

தெருமரும் பிறவி யில்லை செங்கண்மா லயனுக் கென்றே
யருளொடு பகர்ந்து பின்ன ரன்புறு மனைவி யோடு
பெருமக பதிதான் வந்தோ ரெயின்னைப் பிறந்து நந்தங்
கருவைநா தனைப்பூ சித்த கதையெடுத் தியம்பு வானால். (25)

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.
ஆ சருக்கம் 22க்கு திருவிருத்தம்-731.

பதினாறாவது

இந்திராதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா. வி,

புயங்கமணி செழுஞ்சடையோன் புகழ்க்கருவைக் களவுடையா
னயங்குலவு பதம்பரவி நவையறுமிந் திரன்முதலோ

(21) அவி-தேவருண்டி. (22) சுரர்கள்-தேவர்கள். பவம்-பாவம்.

ருபங்குறுசா பந்தவிர்வுற் றும்பர்கோன் வாரணத்தால்
வயங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்ததிருக் கதைபகர்வாம். (1)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தகவுறுதென் கருவைநகர்க் காவல் பூண்ட
தனியமுத கிரிக்கீழ்பா லெயினர் வாழு
நகரமது திட்டினிய மெனவொன் றுண்டந்
நகர்க்கரசன் காதகனென் றுளனோர் வேடன்
பகருமவன் றனக்கிடும்பி யென்னு நாமம்
படைத்தவொரு மனைவியுண்டு பால ரின்றி
மிகவருந்தி யென்செயலா மெனவவ் வேடன்
வினவவினத் தவரவற்கு விளம்பு வாரால். (2)

நமதுகுல தெய்வமெனுஞ் சாத்தன் றன்னை
நற்குகனைப் பணிந்துதவ நன்கு செய்யி
னுமதுமன மகிழுமகப் பேறுண் டாமென்
றுரைத்திடவாங் கிருந்தவரு ளொருவன் றன்மேற்
கமழுநறு மலர்ச்செண்டா யுதத்தை யேந்துங்
கடவுளுஞ்சன் னதமாய்க்கா தகனை நோக்கி
யெமதுபெயர் மூன்றுதலை முறைக்கு நீதா
னிடுவையெனிற் புதல்வரளித் திடுவோ மென்றே. (3)

கூறியவன் போயபின்னர்க் குமரன் சாத்தன்
குரைகழற்று ளிணைமலரைக் கும்பிட் டேத்தி
மீறுமன துவப்புடன்றன் மனையிற் போந்து
மிக்கவெழின் மனைவியொடு மேவி வாழ்நா
ளாறணிசெஞ் சடைக்கடவு ளருளாற் றக்கன்
யாகசா பத்தால்வந் தமரர் கோமா
னாறுமலர்க் குழலிடும்பி யான வேட
நங்கைவயிற் றிடைச்செனித்தான் றிங்கள் பத்தும். (4)

(2) கிரிக்கீழ்-ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபுத்தொகை.

போனபின்கா தகன்மனைவி யெவரு மெச்சப்
புதல்வனையீன் றெடுத்தனளப் புதல்வன் றன்பேர்
தானருமை யாகவே காரி யென்று
சாற்றிவய தைந்தில்வின்னூல் கற்பித் தீரெட்
டானவய தினில்வதுவை முடிப்பா னெண்ண
மகத்திடைவைத் தனன்சசியவ் வாசன் றேவி
தேனமர்பூங் குழலிடும்பி முன்னோ னென்னுஞ்
செகன்மனைவி சுனிக்கருமைச் செல்வி யாக. (5)

பிறந்திரா சேந்திரியென் றொருபேர் பூண்டு
பெருமையுடன் வாழ்ந்திருக்கு மந்நா டன்னிற்
சிறந்தபுகழ்க் காதகனக் காரிக் கந்தச்
சேயிழையை வதுவைசெய்யச் சிந்தை யுன்னி
மறந்தருநற் கருவிபுலி நகங்கள் சங்க
மணிகள்பல பரிசமெனக் கொண்டவ் வேடர்
செறிந்தபெரும் படையுடன்கா தகன்முன் செல்லச்
செகனுமெதிர் கொண்டழைத்து மனையிற் சென்று. (6)

கொண்டுவந்த பரிசமெலாங் கைக்கொண் டேதன்
குலமகளைக் காதகன்றன் குமா னான
திண்டிறல்சேர் காரிதனக் குவந்து நல்கச்
சிந்தைமிக மகிழ்ந்துமணஞ் செய்வித் தந்த
வண்டுறையுங் குழலிரா சேந்த்ரி யோடு
மைந்தனொடுந் தன்மனையிற் போந்து வாழ்நா
ளொண்டொடிதன் வயிற்றினின்முன் வினையாற் காரிக்
கொருமகவாய்ச் சயந்தனும்வந் துதித்தான் மன்னோ. (7)

காரியுந்தன் புதல்வனுக்குச் சாத்த னென்றே
கருதியொரு நாமமிட்டு வாழு நாளிற்
கூரிலைவேற் காதகன்மூப் படைந்து காலங்
கூடியிறந் தனன்வேடர் குழாத்தி னோடுஞ்

---

[5] வதுவை-விவாகம்.சுனி-வேடப்பெண்ஒருத்தியின்பெயர்.

சீரிசையும் பலவளமுஞ் செழித்து மிக்க
சிறப்புமிகுந் திரவிகதிர் செல்ல வொண்ணு
வாரணியந் தனைப்பரிபா லனஞ்செய் தேநல்
லறிவுடனக் காரியமர்ந் திருந்தா னன்றே. (8)

சிறுவிதியுத் தரவாயி றன்னிற் பேயாய்
நின்றனன்றே யுவுந்தனது தேவி யென்னும்
பெறலருஞ்சீர்ச் சுவாகையொடு ஞமலி யாகப்
பிறந்தனன்றா மோரணியாம் பெண்ணி னோடு
மறலிபன்றி யாய்ப்பிறந்தா னுக்ரி யென்னு
மனைவியுட னிருதியும்வல் லுழுவை யாகப்
பிறவியுற்றான் வாருணியாந் தெரிவை யோடு
பிறங்குபுகழ் வருணனெண்காப் பிறந்தான் மன்னோ. (9)

வாயுவுந்தன் மனைவியெனுந் துரோணி யோடு
வன்கழுகாப் பிறந்தனன்கு பேரன் றானுந்
தூயபுகழ் மனைவிசுப்ர சூயை யோடு
துலங்குபெருஞ் சிறப்புறுகத் தூரி யாக
மேயினனீ சானனுமா வினியென் றோது
மின்னனையா ளுடனேறுப் பிறந்து போந்தா
ரையவர்வா கனங்களுமங் கவரைப் போல
வவதரித்த வின்னமும்யா மறையக் கேண்மின். (10)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பிதிர்கள்வெண் கழுகே யாகப் பிறந்தனர் பஞ்சதாருப்
பதியிறை கயங்காட் டானே யாகவுற் பவித்த தந்தத்
துதிகொள்விஞ்சையர்கள்சித்தர் சுகங்களாப்பிறந்தார்பின்னர்
விதியினாற் காம தேனுப் பிறந்ததை விளம்பு வாமால். (11)

அந்நகர்த் தலத்தில் வந்துற் பவித்ததா லருணிட் சேப
நன்னதி தன்னிற் றான பானஞ்செய் நலத்தா லன்னோர்
மன்னுபூங் களவி னீழல் வைகுபால் வண்ண நாதன்
பொன்னடி பூசித் தேத்துங் குணமிகப் பொருந்தி னார். (12)

---

[9] சிறுவிதி-தக்கன். [11] கயம்-யானை. சுகங்கள்-கிளிகள்.

தத்தைக ளீசன் பாதந் தனைத்துதி செய்து,போற்றும்
பத்தியாய் ஞமலி தானும் வலஞ்செய்து பாவி யேனா
னத்தினை நான மாவு நாதனுக் கணியு மெண்கோ
டொத்தபே ருழுவை பன்றி பறவைமற் றுள்ள வெல்லாம்.(13)

பரமனுக் குரிய வாய பணிசெயுந் தந்தி வெய்யோன்
விரிகதிர் படாது பந்தர் தருக்களான் மிடையச் செய்து
திரமுறு மாணெ னத்தான் வேலியு மமைத்துச் சிந்தை
யொருமையினிறையைச்சூழ்வந்துணர்வினனதியிற்போந்து.

துன்றுநீ ராடி யேதன் றுதிக்கையாற் புனலை வாரிச்
சென்றுநல்லபிடேகந்தான் செய்துபன்மலர்கள்சாத்திக்
குன்றவிற் பிடித்த முக்கட் குழகனைப் போற்று மவ்வா
றென்றுமக்களாவனத்தி லிருக்குமந்நாளிலோர்நாள். (15)

காரியா கியவவ் வேடன் கானவர் குழாத்தோ டுந்தன்
னோர்மக வான சாத்த னோடுமத் தென்பா லுள்ள
வாரணி யத்தில் வேட்டை யாடவந் தவ்வ னத்திற்
சீரருள்கனிசுவேதச்சிவக்கொழுந்தினைக்கண்ணுற்றான். (16)

காண்டலு மெய்யன் புற்றுக் காதலி னுலங் கெய்தி
யீண்டரான் றன்னைப் பூசை யியற்றினர் யாவ ரென்றே
யாண்டநா யகனைத் தானு மவ்வணம் பூசித் தேத்தப்
பூண்டபோன்பாற்கங்கைப் புனலிடைமூழ்கச்சென்றான். (17)

அந்நதி யாடிக் கங்கை யரும்புன லெடுத்து வாசப்
பொன்னிணர் தளிர்கள் கொய்து பூங்களா நீழல் வைகு
மின்னவிர் சடையி னானை விதியினு லருச்சித் தேத்தத்
தன்னக மகிழ்ச்சி கூர்ந்து சன்னிதி தன்னிற்போந்தே. (18)
புனலபி டேகம் பண்ணிப் போதுகண் மிகவுஞ் சாத்தி
மனதுவப் போடு நல்லூன் மதுக்கனி நைவே தித்துத்
தினமுநற் பூசை செய்யச் சிந்தையி லன்பு பொங்கிப்
பனிமதிச் சடையி னன்பாற் பத்தியே முதிர்ச்சி யாகி. (19)

---

[13] ஞமலி-நாய்.

என்னையா ளுடையான் பக்கன் மிருகங்க ளெய்து மென்று
தன்னறி வதனு லுன்னிக் கண்டகத் தருக்க ளாலே
துன்னரி தாய வேலி சூழவே யிட்டோர் வாயின்
முன்னமைத்ததற்குச்சாத்துமுட்படலொன்றுண் டாக்கி. (20)

பத்திரஞ் செய்து வைத்துப் பதிபுக வினத்தோர் கூடிப்
பித்தனு யினனந் தோகம் பெருங்குலத் தாச னென்றே
யத்திற மவனை யீன்ற வன்னையி னிடத்திற் சென்று
சத்துரு வனையார் போலத் தகாதன சாற்று கின்ருர். (21)

வனத்தினின் றிடுமோர்வெள்ளைக் கல்லினைமனத்தினுலே
தனிப்பெருந்தெய்வமென்று நினைத்துநற்சலத்தினுலும்
கனத்தசை யாலும் பூசை செய்கின்ருன் காரி தானென்
றினத்தவர் புகல வன்னேன் ருயெனு மிடும்பி கேளா. (22)

மைந்தனை நோக்கி நீயும் வனத்திலோ ரிலிங்கந் தன்னைச்
சிந்தையின்விருப்பாற்பூசை செய்கின்ருயென்றுகேட்டே
னுந்தைநம் வனத்தி லேயோ ரிலிங்கமுண் டென்று கூறி
யந்தமா விலிங்கந் தன்னை யரும்புன லாட்டி மன்னே. (23)

கானமர் மலர்கள் சாத்திக் கருத்திடை விருப்ப முற்றுத்
தேனுடுதினைமாநைவே தனஞ்செய்துதினமும்போற்றி
யானதோர் வழிபா டுற்ருன் பழுதிவ ரறைந்தார் முக்கண்
வானவ னவனே யென்று மைந்தனுக் கியம்பி னுளால். (24)

அத்திறங் கேட்ட காரி யகமகிழ்ந் தன்பு கூர்ந்து
பத்தியாய்த் தானு மந்தப் படியருச் சனைசெய் கின்ற
புத்திய னுனன் கங்குற் போதிடை மிருகம் யாவு
நித்திய பூசை செய்புந் திறமினி நிகழ்த்து வாமால். (25)

பன்றிபோ டுழுவை யெண்கு பறவைகள் யாவும் போந்து
வென்றிகொண்மழுவாளேந்தும் விமலனைப்பூசித்தேத்தத்
துன்றிவந் தடைந்து வேலி சூழ்ந்திருப் பதனை நோக்கி
வன்றிறல் வேடர் நம்மைப் படுத்திட வளைத்த தாமால்.

---

(20) கண்டகத்தரு - முண்மரம். (22) கேளா – கேட்டு.

என்பதோ ரைய முற்றே யிறைவனைப் பூசி யாமே
யின்புறப் புசிப்ப தில்லை யெனவுள மருண்டு வெ.
துன்புடன் வேலி தன்னைச் சூழ்ந்துசூழ்ந் தயருங் . .
யன்புட னரனைப் பூசித் தடிதொழக் கருதி மாதே. (27)

வாலிப மான தாங்கே வந்துமுன் காரி யிட்ட
வேலியை முறித்துட் புக்கு விமலனைப் பூசித் தேகச்
சீலமாய்ப் பின்னர் வேங்கை சினங்கொளெண் கேனம் யா
மேலுமந் நெறியே சென்று பரமனை யிறைஞ்சி யேத்தி. (28)

பறவைகண் மிருகம் யாவும் படர்மத கரியை நோக்கி
யிறைவனை யாங்கள் பூசை யியற்றிட நெறியுண் டாக்கிக்
குறைவுறுச் செல்வ மெய்தக் கொடுத்தனை பிரிவில் லாம
லுறைவம்யா மெல்லா மிந்த வனத்திலென் றுவகது பேசி. (29)

பகைத்திற நீங்கி யாவும் பரிவினோ டிருந்தெந் நாளுஞ்
செகப்பசு பதியைப் பூசை செய்வதற் கிடையூ றற்று
லகற்றியே பூசிப் போமென் றவையவை யினிது வாழு
நகத்தில்வெவ்வனத்திற்சென்ற நள்ளிருணீங்கிற்றன்றே. (30)

ஆதவ னுதயஞ் செய்த காலையிற் காரி யானோன்
றுதைபூ சித்த வண்ணந் தாபுப தேசஞ் செய்யப்
போதமா யுணர்ந்து நேயப் புனையிழை புதல்வ னோடு
காதன்மீக்கூர்ந்துமுக்கட் கடவுடன்திருமுன்போந்து. (31)

முாணுறச் செய்த வேலி முழுதுமே யழிந்த துன்னி
யாணழித் திஃது செய்தார் யாவரென் றழுங்கிக் கூர்முண்
மாநனி யிட்டு வேலி முன்னினு மலியச் செய்து
புரமெரித் தவனைப் பூசை புரிந்திடு கருத்த னானன். (32)

புரிந்திடு கருத்த னாகிப் புனலபி டேகஞ் செய்து
திருந்துபன் மலர்கள் சாத்தித் தேன்றினை மாவிற் பெய்து
விரிந்தசிர் நறுங்க ளாவின் மென்கனி விரவிச் சேர்த்துப்
பரிந்துநை வேதித் துள்ள முருகியே பணிந்து போற்றி. (33)

(30) நகம்-மலை. (31) போதம்-ஞானம்.

சேயிழை மனையி ராசேந் திரியொடும் புதல்வ னோடு
நாயகன் சேட மான மாவினை நயந்து துய்த்தே
யேயுறு மேலைக் குன்றி விரவியுற் றிடுகா லத்திற்
போயினன் பதிக்குக் கங்குற் போதிடை மிருகம் யாவும். (34)

வந்தரன் றன்னைப் போற்றி வழிபட வடைத்த வேலி
சிந்தியே நாதன் பூசை செய்துசென் றனவக் காரி
யந்தமில் லவனைப் போற்றக் காலையி லடைந்தே யன்பால்
வெந்திறற் களிறு சாய்த்த வேலியு மமைத்து மன்னோ. (35)

பூசனை புரிந்து சென்றான் போதக மிருகம் யாவு
மீசனைப் பூசித் தேத்து மிரவிடைத் தினமுங் காரி
நேசமோ டெழுந்து காலை நிமலனைப் பூசை செய்வான்
மாசிலான் றனையிவ் வாறு வழிபட்டே வருமந் நாளில். (36)

மாதுல னெனவே யோதுஞ் செகனொடு மள்ள ரோடுங்
காதல னய சாத்த னோடுமக் காரி போந்து
தாதலர் கடுக்கை வேணிச் சங்கரன் றன்னைப் பூசித்
தோதருஞ் சாப நீங்கு மூழிரு விரவிற் றங்கி. (37)

இருந்துகானகத்தில்வேட்டையாடுவானெண்ணிச் செல்லப்
பொருந்திறற் களிறு நாதன் பூசனை புரியப் போந்து
விரிந்தமெய் யன்பி னோடு பூசனை புரிந்து மீளத்
திருந்துகூ ரிலைவேற் காரி திண்மத கரியைக் கண்டான். (38)

மற்றுள மிருகம் யாவும் வனத்தினில் வேடர் செய்ய
லுற்றபே ரொலியி னாலே நடுக்கமுற் றோடிப் போந்து
கற்றைவார்சடையான்பூசை செயுங்கருத்தழிந்தெம்மானைச்
சுற்றிய வேலி தன்னுட் டுயருழந் திருந்த மாதோ. (39)

மிக்கவக் காரி வேழ முதற்பல மிருகம் யாவும
பக்கநின் றிடுத னோக்கி னமலியைப் பாசம் வாங்கித்
தக்கதோர் களிற்றின் மீது விடுத்தலுந் தந்தி சிறப்
புக்கனனாளியெல்லாம் வெருவியேமீண்டபோழ்தில். (40)

---

(35) களிறு-யானை. (37) காதலன்-மகன்.

சாத்தனக் களிற்றை நோக்கி நடந்தனன் காரி தானும்
பார்த்தவன் றன்னை நீங்கி லென்றுவிற் பற்றி யம்பு
கோத்துவா ரணத்தின் மீது விடுத்தலுங் கொடிய பன்றி
யார்த்தவன்பதத்தைக்கோட்டாற்பிளந்திட வன்னோன்சீறி.

கணையொன்று விடுத்த லோடும் பன்றியுங் கலங்கி யேக
வணையும்பெண் பன்றி மீதே யடற்கணை யேவி யந்தப்
பணையொன்றுதிரடோட்காரிவதைத்தலுமதனைப்பார்த்தவ்
விணைகொண்டகோட்டுப்பன்றிமீண்டதாலெதிர்த்துமாதோ. (42)

சீறியே காரி யென்னச் செப்புமன் னவன்மேற் சிந்தை
மாறுகொண் டெழுந்து போந்த வராகமும் புலிமுன் னாய
வீறுகொண் மிருகம் யாவும் வீந்திடக் கணைக ளேவிக்
கூறுமக் காரி நின்றான் குலவுபல் படைக ளோடும். (43)

மணங்கமழ் வனத்திற் சிந்தை மகிழ்வொடு நின்ற காரி
குணங்கொண்மாதுலனென்றோது செகன்றனைக்கொடியஞாளி
யிணங்குகந்தரத்தைக்கவ்விக் கொன்றதவ்வேல்லையந்த
வணங்குவான்ஞமலியைப்பெண் சுவாவொடுமாய்த்தானன்றே.

வெஞ்சின மிருகத் தாலே யிறந்தனர் வேடர் பல்லோ
ரெஞ்சின வேட ரோடி யிடும்பிபா லுனது முன்னோன்
றுஞ்சினன் காரி தானு மிருகத்தாற் றுஞ்சு வானென்
றஞ்சிடச் சொலவி ராசேந் திரியுட னவளங் குற்றாள். (45)

காரியு மவர்க டம்மைக் கண்டவ ணின்மி னென்று
போர்மத கரியின் மீது கணைமழை பொழித லோடு
மூரிவெங் களிறி ராசேந் திரிசுத னிடும்பி மூவ
ராருயிர் மடிய வேதன் றுதிக்கையா லடித்துப் பின்னர். (46)

நின்றவோர் காரி யைக்கைந் நீட்டியே பற்றி யீர்க்க
வென்றிகொ ளன்னோ னந்தக் கைவழி விரைந்தே யேறி
வன்றிற லுடைய வேழ மத்தகத் திருக்கும் போழ்தி
லொன்றிய வவனை வீழ்வா னுதறிடப் புவியி லுற்றே. (47)

---

(41) கோடு - கொம்பு. (44) மாதுலன்- மாமன். ஞாளி- நாய்.
கந்தரம்- கழுத்து. (46) மூரி- வலிமை.

கோட்டினை வாளி னாலே கூறுசெய் தெடுத்துக் கோட்டாற்
ருட்டுனை நகத்திற் காரி யடித்தனன் றந்தி தானு
நாட்டமூன் றுடைய ஞான நாயகன் றனக்கேயாங்குப்
போட்டவேலியினைச்சூழ்ந்துவருதலும்புடைத்துப்போந்தான்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

போதகமும் பொறிகலங்கி மயங்கி யேதான்
புவிதனிலே படிந்திடவும் புடைத்துப் போந்த
காதகன்றன் புதல்வனுக்குங் கரிக்கு நாப்பண்
கையின்மழு மானுநுதற் கண்ணுஞ் செய்ய
தாதலர்பூங் கடுக்கையணி சடையுந் தோன்றத்
தந்திமுகன் சண்முகன்மா நந்தி யோடு
நாதனுமை யொருபாக னாகி யந்த
நரைவிடைமே லெழுந்தருளித் தோன்றி நின்றான். (49)

கண்ணுதலங் கெழுந்தருளி நின்ற போழ்திற்
காரிமக பதியானன் கடக்கை வேழம்
விண்ணவர்கோன் களிறுப்பின் றதுவி ராசேந்
திரிபுலோ மசையெனவே மேவி நின்று
ளெண்ணுமவ னிறந்தமிரு கங்கள் யாவு
மிமையவரா யினகாரி மகவாஞ் சாத்தன்
றண்ணரிய மலர்ப்பாரி சாத மாலைத்
தடவரைத்திண் டோளுடைய சயந்த னானான் (50)

அருங்கொடிய பாவமெலாந் தீர்த்தே நீவி
ரடைமினும துலகெனவா னவரை நோக்கிப்
பெருங்கருணை யுடனிறைவன் சொலவவ் வேலை
பிறைநிகர்நாற் கோட்டுமத கரிதான் போற்றி
நெருங்குதிரைக் கடல்விடமுண் டவனே யெந்தாய்
நினைநானன் பொடுவலம்வந் திடலா லிந்தக்
கருங்களா வனத்தலத்துக் கெந்த நான்றுங்
கரிவலநன் னகரெனும்பேர் தூலங்கல் வேண்டும். (51)

---

49 போதகம்-யானை. 50 கடம்- மதம். புலோமசை-இந்திராணி. வேழம்-யானை.

விரிபுவியெங் கணுமெனவேண் டுதல்செய் காலே
வெள்ளைவா ரணமதனை விரும்பி நோக்கி
யரியயன்முன் றேடியறி வரிய பெம்மா
னன்பொடுவேண் டியவாறித் தலத்தி னுக்குக்
கரிவலநன் னகரெனும்பே ரிந்தோ மென்று
கழறிமறைந் தனனுமையாள் புதல்வ ரோடுந்
தருவுறையிந் திரனயிரா வதத்தி லேறிச்
சார்ந்தனன்வா னவரொடுவிண் டலத்தின் மாதோ. (52)

அறுசீர் விருத்தம்.

கருவையென் றொருகா லோதுங் கருத்தின ருலகிற் போந்து
கருவையென் றுந்தான் மேவார் கயிலையே காணி யாக
மருவிவீற் றிருப்பர் கைம்மா வலநகர் மகிமை வேத
னரிமுதற் றேவ ராலு மறிவரி தாய தம்மா. (53)

எனமுனி வார்கோன் சூத னிசைத்திட வினிது கேட்ட
முனிவரர் மகிழ்ந்து போற்றி மூதறி வுடையோய் சிந்தை
கனிவுறப் புகன்று யந்தக் கருவையம் பதியின் காதை
யினமுள வெல்லாங் கூறு கென்றலு மியம்பு வானால். (54)

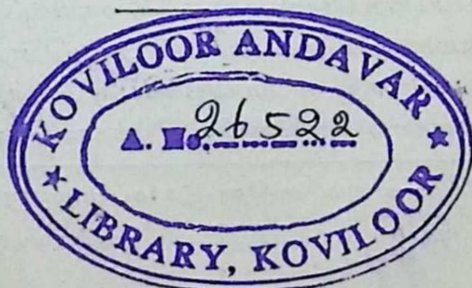
இந்திராதியர் சாபந்திர்த்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 23க்கு திருவிருத்தம் 785.

---

(54) இன்னம்-இனமெனநின்றது. செய்யுள்விகாரம்இடைக்குறை.

பதினேழாவது

சூரியன்பாவந்தீர்த்தசருக்கம்.

கலிவிருத்தம். -தி-

சகலமன் னுயிர்க்குமோர் தாய்நி கர்த்துளான்
புகலருங் களாநிழற் புனிதன் முன்னைநாட்
பகலவன் றனைத்தொடர் பாவ மானதங்
ககலுறச் செயுங்கதை யறைகு வாமரோ. (1)

கொச்சகக்கலிப்பா.

பொங்குகடற் பார்முழுதும் போர்த்தவிரு ளோடவிண்ணிற்
றங்கியவோ ராழித் தடங்தேர் மிசையுலவுஞ்
செங்கதிரோன் றன்பாற் சிலவே தியர்விரும்பிப்
பங்கமறு வேதம் படிப்பா னடைந்தனரால். (2)

ஆதவன்றன் பாங்கரடைந் தன்னோ னினிதுரைக்க
வேதமதை யாங்கே படித்துவரும் வேலைதொறு
மோதுகதி ரோன்றே ரொலியா லினியசுரம்
பேதமுற வேபடித்தா ரந்தோ பிழையுணரார். (3)

சின்னாட் கழிந்தபின்னர்ச் செங்கதிரோன் வேதமதை
முன்னா முரைத்த முறைபோன் மொழியாமே
சொன்னா ரிவர்தாஞ் சுரம்வழுவி யென்றுதெரிந்
தன்னார் தமைநீச ராகவென வேசபித்தான். (4)

செய்யமறை வேதியர்தாஞ் சிந்தைமிக வேவருந்தி
யையவுணர் வில்லா வடியேம் பிழைபொறுத்திவ்
வெய்யபெருஞ் சாபம் விலக்கியரு ளென்றருணன்
றுய்யமலர்த் தாளிணையில் வீழ்ந்தார் தொழுதனரால். (5)

---

(3) வேலை-காலம். அந்தோ-இரக்கப்பொருளுணர்த்திநின்றதோரிடைச்சொல். (5) ஐய—விளிப்பெயர். ஐயனேயென்பது பொருள்.

இன்னல்பெரி துற்றங் கெழில்சேர் தனதுதிருப்
பொன்னடியில் வீழ்ந்திறைஞ்சும் பூசுரரைத் தானோக்கித்
துன்னுதிரை வாரிதிசூழ் தொல்லுலகில் யாவருக்கு
மன்னுதிருக் கண்ணனையான் சொல்வான் மனதிரங்கி. (6)

நண்பகற்கா லத்தினிடை நாழிகையோர் மூன்றுவரை
பண்பில்புலைத் தன்மை படைத்துத் தினந்தோறுந்
தண்புனலின் மூழ்கித் தனிப்புனித ராவீரென்
றெண்பகலோன் செப்ப மறையோ ருளமகிழ்ந்தார். (7)

மேதினியில் யாவும் விளக்குகதி ரோன்றனது
சோதி குறைந்திடலுந் துண்ணென் றுளம்வெருவி
வேதியரை யாஞ்சபித்த வாற்றான் விளைந்ததென
வாதிமுடி வில்லா னமர்கயிலை யுற்றனனால். (8)

அறுசீர் விருத்தம்.

தொக்கசீர்க் கயிலை யுற்றுச் சுருதியு மறித றேற்று
முக்கண னிருபொற் பாத முடிமிசைப் புனைந்து போற்றித்
தக்கமா மறையோர் தம்மைச் சபித்தவெம் பாவந் தீர்வான்
மிக்கநற்கருணைசெய்தல் வேண்டுமென்றிரந்தான் மன்னோ. (9)

சிந்தையுள் ளுருகிப் போற்றுந் தினகரன் றன்னை நோக்கி
யெந்தைநற் கருணை கூர்ந்தங் கியம்புவா னீதான் செய்த
நிந்தைகொள் பாவ நீங்கி நிறையொளி பெறுதல் வேண்டின்
விந்தைசேர்பொதியமென்னும் வெற்பினுத்தரத்தின்மாதோ.

மைக்கடற் றானை சுற்றும் வையகந் தன்னில் யாருந்
தெக்கண கயிலை யென்றே சிந்தையில் வியந்து போற்றத்
தக்கதோர் சிறப்புற் றோங்குந் தண்களா வனமொன் றுண்டா
லக்களாவனத்தின்கீழ்பா லமையுமுக்குரோசந்தன்னில். (11)

வன்றிற லமுத பிந்து வொடுகலந் தழகு வாய்ப்ப
நின்றது மேரு வென்னு நெடுங்கிரி யதனை யாரு

---

(6)இன்னல்-துன்பம். எழில்- அழகு.

மொன்றிய வமுத வெற்பென் றுவந்துரைத் திடுவ ராங்குச்
சென்றுநீ யந்த வெற்பின் சாரலிற் சேர்ந்து மாதோ. (12)

அந்தமால் வரையின் மேல்பா லருணதி தன்னிற் றோய்ந்து
சிந்தையின் மகிழ்ந்தி லிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பின்னர்க்
கந்தமார் களாவ னத்தெங் கருணைமா லிங்கந் தன்னை
யுந்துமோ ராண்டு காறு முளுற்றுபூ சனைநீ யென்றான். (13)

செப்பிய விறைவன் செம்பொற் றிருவடி வணங்கி மீண்டு
தப்பிலா வமுத வெற்பின் சாரலின் மேல்பான் மேவு
மொப்பின்மாநதியின்மூழ்கி யொருசிவலிங்கந்தன்னை
மெப்பிர திட்டை செய்து விரும்பியோ ராண்டு காறும். (14)

வாசமென் மலர்க்க ளாவின் மன்னிய சிவலிங் கத்தைப்
பூசனை புரிந்து வைகும் போதிலங் கொருநா ளந்தத்
தேசுறு சிவலிங் கத்தி னின்றுபல் செகத்தை யீன்ற
பாசிளங் கொடியி னோடு தோன்றினன் பரமன் மாதோ. (15)

எழுசீர் விருத்தம்.

தோற்றிய பெருமான் றன்றிரு வடிவங்
துலங்குறக் கண்டுகண் களித்துப்
போற்றினன் சானும் புயத்துணை மலரைப்
புனைந்தனன் றன்றிரு முடிமேன்
மாற்றின னிதயத துற்றவோர் துயரை
மகிழ்ந்தன னின்றனன் முன்னுட்
கூற்றினை யுதைத்தோ னவன்முக நோக்கிக்
கூறுவன் திருவருள் கூர்ந்து. (16)

மறையவர் தமைநி சபித்தசா பந்தால்
வந்ததோர் பாவநிக் கினம்பாங்
குறைவில்பே ரொளிநீ பெறுகவென் றுரைத்துக்
கூறுவான் பின்னுநீ தோய்ந்த
வறைதரு தீர்த்தஞ் சூரிய தீர்த்த
மாகநீ பூசனை புரிந்த

---

(13) அருணதி - இருபாநதி. காறு - அளவு.

நிறையிலிங் கஞ்சூ ரியலிங்க மெனவே
நீணில மிசைவிளங் குகவே. (17)

ஈடியன் மகர சங்கராந் தியினு
மிரதசத் தமியெனுந் தினத்து
நாடிய வேனை நாளெவற் றினுமே
நவிறரு மப்பெருந் தீர்த்த
மாடியவ் விலிங்கந் தனையருச் சிப்போ
ரரும்பவ நீங்கியிம் மையிற்சீர்
கூடிய பல்போ கமுமிக நுகர்ந்து
மறுமையி லெமையடை குவரே. (18)

என்றுகூ றலுமே யென்றுதா னிறைஞ்சி
யென்றுநா னுன்னரு கிருப்பா
னென்றுபே ரருணீ புரிகவென் றிரப்ப
வுயர்வுறு நந்திருக் கயிலை
சென்றுநீ விமான மாகியுற் றிடுக
சில்பகற் பின்னரித் தலத்தின்
மன்றல்கூர் களாவி னிலிங்கமா கியநந்
தமக்குவீ மானமா குவையால். (19)

எனவுரைத் திறைவ னவ்விலிங் கத்தி
னிடைத்திரு வுருக்கரந் தனனுன்
மனமுவந் திரவி நிறையொளி விரவி
வளர்திருக் கயிலைசென் றெய்திச்
சினமிகு மவுணர் புரநகைத் தெரித்தோன்
றிருப்பெருஞ் சந்நிதி தன்னிற்
கனமுறு விமான மாகிவீற் றிருந்தான்
கருத்திலன் புறச்சில காலம். (20)

இன்னணங் கதிரோ னிருந்திடுங் காலை
யெழின்மிகுங் கற்பக நாட்டுப்
பொன்னகர்க் கிறையோ னொருதினத் தெம்மான்
பொற்பத சேவைசெய் திடுவா

(18) ஈடு-பெருமை. [19] என்று-சூரியன். இருப்பான்-வினையெச்சம். இருப்பதற்கு என்பது பொருள். மானம்-விமானம்.

அன்னின னடைந்தான் கயிலைவா ழிறையோ
னுயர்பதம் பணிந்துபின் னிறையோன்
சன்னிதி தன்னிற் றிகழுமவ் விமானந்
தனையவன் பார்த்திது பகர்வான். (21)

ஐயநீ யுறையுங் கயிலைவா யிலினுன்
னரும்பெறற் சந்நிதி தன்னின்
மையில்வின் மணிபோன் றிலங்குமவ் விமானம்
வந்ததெங் ஙனமென வினவ
வெய்யவன் முன்னோர் தினத்திடைச் சென்று
வியன்றிருக் கருவையம் பதியிற்
றுய்யபூ சனைசெய் தெம்மைவேண் டினனாற்
றுலங்குமெம் மருகினி திருப்பான். (22)

ஆதலா லவனுக் கிவ்விமா னமதா
யமர்ந்திடத் திருவருள் புரிந்தேங்
காதலுற் றந்நாண் முதலிது வரையிக்
கயிலையில் விமானமா யமர்ந்தான்
மேதகு கருவைப் பதிக்களா வனத்தின்
மேவுநம் மிலிங்கத்தின் பாலித்
தீதறு விமானந் தனைக்கொடு சென்று
சேர்த்துவைத் திடுகவென் றுரைத்தான். (23)

அவ்விமா னத்தைக் கடவுளர்க் கிறைவ
னகமிக மகிழ்ந்துகைக் கொண்டு
செவ்விகூர் தனது பொன்னக ரடைந்து
திகழுயி ராவதத் தேற்றி
நவ்விநேர் தடங்கண் ணரம்பையர் பல்லோர்
நடஞ்செய வின்சையர் முதலோர்
திவ்விய கானம் பாடமா முனிவோர்
தேவரொண் ணிலர்புடை சூழ. (24)

---

(22) வெய்யவன்-சூரியன். (23) கொண்டென்பது கொடு வென நின்றது செய்யுள் விகாரம். (24) நவ்வி-மான்.

தெண்டிரை சுருட்டுங் கடன்முழக் கெனவே
தேவதுந் துபிபல முழங்க
வண்டிமிர் மலர்ப்பூங் களாவன மடைந்து
வயங்குபால் வண்ண கியவெம்
மண்டர்நா யகன்பா லவ்விமா னத்தை
யருட்பிர திட்டைசெய் தன்பு
கொண்டுபூ சித்துச் சசியெனு நறும்பூங்
கொடியுடன் பொன்னுல கடைந்தான். (25)

கலிவிருத்தம்.

கருவைநா யகன்மனங் களித்து வைகுமித்
திருவிமா னந்தெரி சிக்கி னிம்மையின்
மருவுபல் போகமு மறுமை தன்னின்மா
பொருவறு மோக்கமும் பொருந்து வாரரோ. (26)

சூரியன்பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 24-க்கு விருத்தம்-811.

பதினெட்டாவது

அகத்தியன்பூசித்த சருக்கம் -வீ.

அறுசீர் விருத்தம்.

ஈசனை மன்று ளாடு மிறைவனை யொப்பி லாதா
ணேசனை யுலகம் யாவு நின்றபே ரொளியை மிக்க
வாசனை மலர்க்க ளாவின் வாதனைக் கண்டு கும்பன்
பூசனை புரிந்து பேறு பெறுகதை புகலு வாமால். (1)

வேறு

செம்பவளச்சடைப்பெருமா னுமையைமணஞ்செயவிமையஞ்
செலுநாண் மண்ணே
ரும்பர்தயித் தியரியக்கர் கின்னரர்கந் தருவர்திற
லுறுபூ தங்கள்

---

(25) சசி-இந்திராணி.

கிம்புருடர் கலைகாட்டை முகூர்த்தமதி யாண்டுகடல்
கிரிக ளாறு
பம்புநிசா சாரயன்மா லிந்திரன்முன் னுயதிசைப்
பால ரெல்லாம். (2)

இறைவனுடன் செலக்கனமாய் வடதிசைதாழ்ந் ததுபார
மின்மை யாலே
குறையறுதெக் கணதிசைதா னுயர்ந்ததெனத் திருவுளத்திற்
குறித்து வெள்ளைப்
பிறையொடுவா ளெயிற்றரவு நெடியசடை முடிக்கணிந்த
பெம்மா னுங்கே
நறைகமழ்சந் தனப்பொதியக் குறுமுனிவன் றனைநோக்கி
நவில்வான் மன்னே. (3)

வேறு.

தக்கமா தவத்தோ யிப்பார் சமன்செய வேண்டு மென்னின்
மிக்கநீ யேகல் வேண்டு மலதுநா மேகல் வேண்டு
மிக்கணத் தவரு ளுன்னை யொத்தவ ரில்லை யின்னே
தெக்கண திசையிற் சென்று சேர்திநீ யென்றான் மன்னே. (4)

கலிவிருத்தம்.

எனவே யிறைபோ னருள்செய் திடவே
தனிமா தவனுந் தமிழ்மா முனிவன்
மனமா துயரோ டுவணங் கியெழுந்
தினிதா மொருமாற் றமியம் பிடுமால். (5)

எந்தாய் வதுவைக் கினிதெவ் வுலகும்
வந்தே தெரிசித் திடநான் வறிதே
யந்தோ வகல்வேன் கொலுனக் கடியேன்
சிந்தா குலமுற் றிடல்சீர் மையதோ. (6)

கருணைக் கடலே கருதற் கரிய
வருமைத் திருமா மணமன் பொடுநான்
றெரிசித் தவிலா துதிரும் புவதற்
கிருமைப் பிழையென் னைகொல்செய் தனனுல். (7)

(4) இன்னே-இப்பொழுதே. (6) சிந்தாகுலம்-மனவருத்தம்.

இருகட் புலனு மினிதுற் றிடநீ
புரிமன் றலையன் பொடுகண் டுளமே
யுருகிப் பணியப் பெறுதற் குனதின்
னருளைப் பெறுதற் கறமில் லவனே. (8)

அகல்வா னவர்நா யகனே யழியாச்
சுகவா ரிதியே சுருதிப் பொருளே
மிகநீ மணமே வியகாட் சிதனை
யகமே குளிரப் பெறவன் பிலனே. (9)

அறுசீர்விருத்தம்.

அன்னையே யப்ப னேநல் லறவனே யமுதே செய்ய
பொன்னவிர் சடையா யென்னைப் புரந்தரு ளுனது திவ்ய
நன்னய வதுவைக் காட்சி நல்கிடென் றினிது வேண்ட
மன்னுமம்முனியைநோக்கி வழுத்துவனெம்மான்மன்னே. (10)

இன்புறு மணக்கோ லத்தை யிருந்தவக் குரிசி லேயாங்
தென்பொதியத்தினீதான் றெரிசிக்கச்செய்வேம்வெய்யோன்
றன்பெரு மார்க்கஞ் செல்ல றடுத்துமீக் கொண்டு நின்ற
வன்பினையுடைய விந்த மலைச்செருக் ககற்றி மாதோ. (11)

ஆதவன் றனக்கு மார்க்கங் கொடுத்தவ ணகன்று மிக்க
மாதவர்க் கூறு செய்வா தாவிவில் வலனென் றோதும்
பாதக வசுரர் மாயும் படிபுரிந் தாங்கு வைகு
மேதகு முனிவர் யார்க்கு நலத்தினை விளைத்துப் பின்னர். (12)

நானிலஞ் செழிக்க வாங்கோர் நதிப்பிர வாகஞ் செய்து
கூனல்வெண் பிறைதோய் கின்ற வுயர்திரி கூட வெற்பிற்
றேனிறைந் தொழுகு தண்பூஞ் செண்பகா ரணியந் தன்னிற்
றூனுறு மாலை யாங்கே யிலிங்கமாச் சமைத்து மன்னே. (13)

சித்தரு முனிவர் தாமுந் தேவருந் தினமும் போந்து
பத்தியி னோடு போற்றிப் பணிந்திடு மகிமை வாய்ந்த
வத்திரி கூட மென்ன வறைதருந் திருத்த லத்தி
னுத்தாந் தனிலி ரண்டி யோசனை தன்னின் மாதோ. (14)

(13) மால்-விட்டுணு. மாலென்னும் பெயர் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபேற்று நின்றது.

கண்ணனு மயனு மற்றைக் கடவுளர் பலருந் தூய
விண்ணவர்க் கிறையு நாளும் விரைநறு மலராற் பூசை
பண்ணியேயெம்மைப்போற்றிப் பணியயாமுவந்துவைகும்
புண்ணிய தலம நாதி புரமென வொன்றுண் டம்மா. (15)

அத்தலந் தனினீ சென்று லரும்பெறற் புகழு ஞான
சித்தியு மிகவுண் டாகுஞ் செழுந்தமி ழினைத்துந் தேர்ந்த
வித்தக முனிவர் யார்க்கும் வேந்தென விளங்குந் தூய
வுத்தம முனிவ வேண்டும் வாமுனக் குதவு வோமால். (16)

வாகுறு மலய வெற்பு வயங்குதென் கயிலை யாமா
லாகையா லாங்குச் செல்கென் றானருள் புரித லோடும்
பாகுநேர் மொழியி னுடன் பாகனைப் பணிந்து தென்பா
லேகுவான்விடையும்பெற்றவ் விருந்தவனெழுந்தான்மன்னோ.

அகமகிழ்ந் தாங்கு நீங்கி யரியகே தாரம் வேதம்
புகழ்குருக் கேத்தி ரஞ்சீர்க் காசிசி சயிலம் போற்றிப்
பகலவ னோடு சிதப் பனிமதிக் கிடையூ றுக
மிகவளர்ந் தோங்கி நின்ற விந்தமால் வரையிற் போந்தே. (18)

மலிசெருக் குடைய விந்த மலையினைக் கரத்தி னாலே
நிலனுறச் செய்து வஞ்ச நிலைபுரி யவுண ராம்வில்
வலனுட னுயர்வா தாவி யென்பவர் தம்மை மாய்த்தே
யலகினன் னெறியி னிற்கு மருந்தவ ரிடுக்கண் டீர்த்து. (19)

கோகன்னந் திருக்கா ளத்தி கோதறுங் காஞ்சி யின்சொற்
பாகுறுந் தமிழ்ச்சி கா்ழி பழமலை யருணை தில்லை
வாகுறு புகழ்பெற் றோங்கி வயங்குபுள் ளிருக்கும் வேளூர்
மேகமீ தலவு பூகம் விரிபொழிற் றிருமா யூரம். (20)

அருடரு மாரூர் வேதா ரணியநல் லழகு வாய்ந்த
திருவிடை மருதூர் ஞானந் திகழ்கும்ப கோண நாளும்
பரவுமா லயனும் போற்றிப் பணிதிரு வானைக் காநல்
விரைகமழ் கடுக்கை வேணி மீனவன் மதுரை மூதூர். (21)

(19) அலகு-அளவு. இடுக்கண்-துன்பம்.

என்னுநற் றலங்கள் யாவும் வலம்புரிந் தினிது போற்றி
மின்னவிர் சடையோன் வாழு மநாதிமா புரத்தை மேவி
மன்னுபல் வளங்கள் சால வழங்குதிவ் வியமா நன்னீர்த்
தென்னமர் கங்கை யென்னுஞ் சேமமா நதியைக் கண்டான்.

பொருவிலந் நதியைக் கண்ட போழ்தினி லறிவு தோன்றி
யொருவனு லுலகு தன்னைச் சமன்செய வொண்ணு மோவென்
றருமறை முதலா முக்க ணமலனை வினவி டாமல்
வருவது புத்தி யின்மை யாமென மனதிற் கொண்டான். (23)

நதிக்கரை தன்னி லற்றை நாளிர விருந்து வெய்யோ
னுதித்திடு காலை யாற்றின் மூழ்கியே யுணர்வி னோடு
மதித்திடு தவஞ்சேர் கும்ப முனிவரு நெறியி லேவெண்
சுதைச்சிவ லிங்க மாங்கே யருளுடன் றோன்றக் கண்டான்.

காட்டிடை ஞான மாவோர் துணையுடன் கண்டோர் பாவம்
வீட்டிடு நாதன் பக்க லிருந்திடக் கண்டோர் வேங்கை
தாட்டுணை பெயர்த்துப் பற்று மளவினிற் றறுகண் வேங்கை
நாட்டமூன் றுடைய கோனைக் காண்டலு நடுக்க முற்றே. (25)

போயின கண்டு நின்ற போதமா முனிவ னுங்கு
மேயின ஞான மாவை வெய்யதோர் வேங்கை சீறித்
தூயவெண் சுதையி லிங்கந் தோன்றிடக் கண்டு ளஞ்சிப்
பாய்திற மறந்த திந்தப் பரன்செயன் மகிமை யன்றே. (26)

என்றுமெய் யன்பு கூர்ந்தே யிறைவனைப் பூசித் தேத்த
வொன்றிய சிந்தை தன்னு ளுவந்துதே னுவையுஞ் செய்ய
மென்றருத் தனையு முன்ன விமலநா யகன்றன் பாங்கர்
நின்றவக் களவு ஞானத் தருவென நினைத்த வெல்லாம். (27)

இக்கண நல்கு வேனென் றியம்பியன் புடனே யாங்குச்
செக்கர்மே னியன்றன் பூசைத் திரவிய மினிது நல்கு
வக்கணந் தேனுப் போந்தே யளித்தநற் பொருளும் வாங்கி
முக்கணு யகனைக் கும்ப முனிவரன் பூசித் தானல். (28)

(22) தென்-அழகு. (24) சுதை-அமுது. (27) முன்ன-நினைக்க. உன்னவெனினும்பொருந்தும். முன்னல் உன்னல்-ஒரு பொருட்கிளவி.

24

அண்ணலே போற்றி முக்க ணமலனே போற்றி சீத
வெண்ணிலாத் தவழுஞ் செய்ய வேணியாய் போற்றி துய்ய
தண்ணறுங் களவி னீழ லுறைதனி முதலே போற்றி
யெண்ணிய வாறு முன்னின் றெனக்கருள் செய்வாய் போற்றி

என்றுநற் றுதிசெய் காலே யினியபூங் களவின் மேவும்
வென்றிகூர்விடைவல்லோனம்முனிவன்முன்வெளிப்பட்டாங்கே
நன்றுநின் றனக்கு வேண்டும் வரநவி லளித்து மென்று
னென்றிய வுணர்வி னோடு குறுமுனி யுரைக்கு மன்னோ. (30)

அண்ணலே தென்பாற் செல்கென் றடியனேற் கருளு நாளெவ்
வண்ணம்பூச் சமமா மென்று வினவிட மதியன் றில்லேன்
றண்ணிலாச் சடையாய் பூமி தன்னையே சமஞ்செய் கின்ற
திண்ணமென் றனக்கு நல்கத் திருவுள மிரங்கல் வேண்டும்.(31)

அப்பொழு திறைவன் றானு மருந்தவன் றன்னை நோக்கி
யெப்புவ னமுநம் முள்ளே யிருக்கின்ற தியாமே யன்பா
லொப்பறு நினது நெஞ்சத் துறைகின்றே மாதலாலே
செப்புதற் கரிய தான தென்றிசை சமமா மென்றான். (32)

என்றிறை யவன்றான் செப்ப விருந்தவ முனிவன் கூறுந்
தென்றிசைக் கெழுந்த போழ்திற் றெரிசித்த தலங்க டம்மி
லொன்றிய வுணர்வு தோன்றா தொழிந்துபே ரறிவு ஞானந்
துன்றுமித் தலத்தி லெய்தத் தோன்றிய வாறென் கொல்லோ

இறைவவித் தலத்தின் பெற்றி யானுணர்ந் திடுமா றின்னே
யறைகுதி யென்ன லோடு மன்பினோ டறைகு வானுன்
மறையொரு நான்கி னானு மலரய னானு மிக்க
நறைகமழ் துளப வானு மறியொணு நம்பன் மாதோ. (34)

இந்நகர் தனிலன் புற்றுப் போந்துநம் மிலிங்கந் தன்னைப்
புன்னெறி யுடையா ரேனுந் தெரிசித்த போதி னந்தஞ்
சின்மயம் பெறுமா றிங்கே தெரிசனை கொடுப்பே மிந்தத்
தொன்னகர் தனிற்சென் மிப்போர் சுரர்களா யிருப்ப ரன்றே.

---

(31) பூ-பூமி. (34) ஒண்ணு-ஒணுவென நின்றது செய்யுள் விகாரம்.
(35) போந்து-வந்து. சுரர்கள்-தேவர்கள்.

இக்கடி நகரி னுள்ளோ ரியம்பிடு மொழிக ணம்மஞ்
சக்கர மென்ன லாகு மவர்கள்சஞ் சரிப்ப தெம்மை
மிக்கநல் வலம தாக மேவின தொக்கும் யோக
மொக்குநித் திரைதா னன்னோ ரூணிவே தனமொப் பாமால்.

வாசனை மலர்கள் சாந்து மூனவது மனத்து ணிங்கா
வாசையி னோடு நம்மை யலங்கரித் ததுவா மென்றும்
பேசறு புகழ்பெற் றோங்கு மந்தமா தலத்தின் பெற்றி
தேசிக முனிவ வேதஞ் செப்புதற் கரிய தாமால். (37)

கத்துதெண் டிரைசூழ் பார்மீ தளப்பருங் காலஞ் செய்த
மெய்த்தவப் பலன்க ளெல்லா மெத்தலங் களினு மேலா
மித்தலந் தனிற்போந் தோர்நா ளெமைத்தெரி சிக்கி னெய்து
முத்தமிழ் முனிவ வின்னு மொழிகுவா மினிது கேண்மோ.(38)

தந்தையைத் தாயை யாசான் றனைத்தமர் களைத்தெய் வத்தை
நிந்தித்தோர் பிறர்தா ரத்தை நினைத்தவர் பிறர்தம் பொன்னைச்
சிந்தித்துக் கவர்ந்தோர் சைவச் செய்கைவிட் டசைவந்தன்னில்
வந்தவர் நாளுஞ் சிவ வதைசெயும் வன்க ணாளர். (39)

அருந்துவ திருக்க வேநா னருந்திடா தருந்தி னோர்கள்
வருந்துறு கேடு சூழ மதுவுண்போ ரறத்தி னுண்மை
தெரிந்திடு மொருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர் தீமை
தருங்கொடும் பஞ்ச மாபா தகம்புரிந் தவர்கள் யாரும். (40)

உரைத்திடற் கரிய சித்தி யுபயமா புரத்தி லின்புற்
றிருப்பவ ரோடு நண்புற் றிருக்கினு மிதயத் துண்மை
பரிக்குநல் லன்பர் தம்மைப் பரிசித்துத் தெரிசித் தாலு
முருக்குநன் மொழிக ளன்னோ ருரைத்திடச் செவியுற் றாலும்

அன்பரோ டுரைசெய் தாலு மவர்க்குப சரித்திட் டாலு
மின்புறு கிருபை யாற்றி லிரும்புன லாடி னாலும்
வன்பெரும் பாவ மென்முன் வல்லிரு ளெனவே நீங்கி
மின்புரைசடையாய்நந்தம் வெள்ளிவெற்படைந்துவாழ்வார்

(42) எல்-சூரியன்.

சாந்திரா யணம்பத் தேகா தசிசகத் திரம்பன் னூல்க
ளாய்ந்தவர் புகழுஞ் சோம வாரநா றரிய மாசி
யேய்ந்தநந் நிசிகண் மூன்றி யாகங்க ளிவற்றி னாலே
வாய்ந்திடு பலனிங் கோர்நாள் வதிந்தவர் தமக்குண் டாமால்

நறவொரு படியி ரட்டி நறுநெய்பா னதிநீர் கொண்டே
யுறுதியோ டெம்மை யாட்டு முணர்வுடை யவர்கள் யாரும்
வெறிகம ழலங்கல் வேய்ந்த மிளிர்முடி யிமையோர் போற்று
மிறையா சுரிமை பெற்றே யிருப்பரெஞ் ஞான்று மாதோ. (44)

இத்தலந் தன்னி லேநம் பூசனைக் கினிமை யாகப்
பத்தியாய்த் துளவம் வில்வம் பதுமமென் கழுநீர் நீலங்
கொத்தினர்க் கொன்றை வாசக் குளிர்கர வீரம் யாவுஞ்
சித்தியாம் படிக்கன் போடு திருநந்த வனங்கள் செய்தோர்.

தமக்குறு பலனை யெம்மாற் சாற்றிட முடியா தன்றே
யெமக்கிள நீரோர் துள்ளி யிதனிடைக் குழம்புச் சந்த
மமைத்தபிடேகஞ் செய்யி னச்சுவமகப்பேறெய்துந்
தமிழ்க்குறு முனிவ விந்தத் தலத்தியல் பின்னுங் கேளாய்.(46)

கஞ்சநாண் மலர்பத் தேனுங் கடிகமழ் குவளைப் போதீ
ரஞ்சுகூ விளமூன் றேனுந் துளவமவ் வளவ தேனுஞ்
செஞ்சவே யெடுத்தன் பாய்நஞ் சிவலிங்கத் தைப்பூ சித்தோர்
விஞ்சுநம் முலக மேவி யருகுவீற் றிருப்ப ரன்றே. (47)

அருமறை யவர்க்கே யாத லருந்தவர் தமக்கே யாதல்
பரிவினோ டன்ன மிந்தப் பதிதனி லளித்து ளோர்க
ளொருவடி சிலுக்குத் தேவாண் டொன்றுநங் கயிலை தன்னின்
மருவிவாழ்ந் திருப்ப ரென்றால் விரித்தினி வழுத்த லென்னே.

இந்தமா நகரந் தன்னி லெந்தமக் குவப்ப தாகச்
சிந்தையோர்ந் தொருநா ளீங்கோர் திருவிளக் கிடுவ ரென்னி
லந்தமி லாரு ஞானம் பெறுவதற் கைய மில்லை
நந்துலா வியவிட் சேப நதிதனை யடைந்து மாதோ. (49)

---

(45) பதுமம்-தாமரை. கரவீரம்-அலரி.

பன்னுநற் பூமி யாவின் பதக்குளம் பளவு நல்கின்
மன்னுபூ வுலக தானம் வழங்கிய பலனுண் டாகு
மிந்நகர்தனிற்செம்பொன்னைத் திலத்தளவிரப்போர்க்கீந்தாற்
பொன்னொரு கோடி தானம் புரிபலன் பெறுவ ரன்றே. (50)

மன்னிய பலகோ தான மாசிலாப் பூமி தானங்
கன்னிகா தானம் வேள்வி கனவயி ராக்கி யத்தோ
டுன்னுநற் றவஞ்செய் கின்ற பேறெலா முறுவ ரிந்த
விந்நதிப் புனலோர் துள்ளி யேவர்மேற் படினு மாதோ. (51)

சத்தவா ரிதிசூழ் பாரிற் றருமமோ டத்தங் காம
முத்தியும் பெறுவர் கும்ப முனிவகே ணமதி லிங்கம்
பத்துட னூறு சாளக் கிராமஞ்சற் பாத்தி ரந்தோர்ந்
தெத்திருத் தலத்தி லேனு மீந்திடு பலன்கள் யாவும். (52)

வயங்குசீர் மேவு மிந்த மாதலந் தன்னிற் போந்து
நயந்தவற் றினிலொவ் வொன்று நல்கினு மடைகு வாரா
லியங்குமா சியமா வாசை யிந்நதி தன்னிற் றோய்ந்தோர்
வியன்கொள்சா ரூப மேவி வீற்றிருப் பார்கண் மாதோ. (53)

திருக்களா வுடையா னென்று சேயருக் கியற்பே ரிட்டோர்
பெருக்குறு கதியின் மூவேழ் தலைமுறைப் பிதிர்க ளோடு
மிருப்பரெண் ணரிய கால மின்னுமொன் றியம்பு வேமால்
விருப்புறு கரிநிட் சேப னெனுமிரு திருடர் மேனாள். (54)

உன்னுமக் களவு சித்தி யுற்றிடும் பொருட்டு நாளு
மன்னுநற் களவைத் தங்கண் மனத்திடை நினைத்துச் சென்று
புன்னெறிச் சோரஞ் செய்து வருவர்பின் போவா ரங்கே
யின்னண மிருக்கு நாளி னிகழ்ந்ததை யியம்பக் கேண்மோ.

சோரமே புரியு மந்தத் துட்டராங் கரிநிட் சேபப்
பேருடை யவர்தங் காலம் பிற்பட முடிவு தோன்றி
யாருயி ரிறக்குங் காலை யந்தகன் றூதர் போந்து
பாரவெம் பாசந் தன்னாற் பற்றிட வணுகி னால். (56)

எம்முடைக் கணங்கள் சூழ்ந்தங் கிருந்தது நோக்கி யன்னோர்
மம்மர்நோ யுளத்த ராகி வெருவியே வலியு மோய்ந்து

தம்முடைக் கரத்துப் பாசந் தனைத்தரை யிடையே வீழ்த்திப்
பொம்மெனமீண்டுபோய்த்தென் புலந்தனையடைந்தார்மாதோ

அந்தகன் றன்னைத் தூத ரடைந்தஃ துறைத லோடுஞ்
சிந்தையி னைய முற்றுச் சித்திர குத்தர்க் கூவிப்
பந்தவல் வினைக்க ணுற்ற பாதக ராயி னானுக்
கிந்தவா றென்கொ லென்ன விசம்புவர் கணக்கர் மாதோ.

கண்ணுத லுறைதா னப்பேர் கரிவல நகரா மாங்கே
நண்ணிய கருணைத் தீர்த்த நாமநிட் சேப மாமாற்
றண்ணிய களவி னீழற் றனிமுதல் வைகு மந்தப்
புண்ணிய நகர்ந திப்பேர் புனைந்தத னானு மன்னே. (59)

நித்தியங் களவு செய்யு நியமத்தாற் களவை யுன்னித்
துத்தியஞ் செய்த தானுஞ் சொல்லுமன் னவர்யாம் வைகு
மித்திசைக் குறுவ ரல்ல ரென்றுதான் றருமன் முன்னர்ச்
சித்திர குத்த ராங்கே செப்பலுஞ் செவியிற் கேளா. (60)

சண்டனுஞ் சரிய முற்றித் தலத்திடைக் கடிதிற் போந்து
கண்டனன் பதவிக் கெய்துங் கரிநிட்சே பரைக்கண் ணாரப்
பண்டுசெய் சுகிர்தத் தாலே பலர்க்கனி யொத்தீ ரும்மைத்
தொண்டரென் றறியே னென்று துதிபல புரிந்து போனான்.

அன்னவர் தம்மை நந்த மடியிணை போற்றி நாளு
மன்னிவாழ்ந் திருக்கு மாறு வயிரவ னிடத்தன் னார்தந்
துன்னரும் பாவ நீக்கித் துவாரகா வலரா வைத்தே
மின்னுமித்தலத்தின்பெற்றி யிசைத்திடமுடியாதன்றே. (62)

உத்தம முறுமெய்ஞ் ஞான முனக்கினி துதிக்கப் பெற்ற
தித்தல மகிமை யாமா லென்றருந் தவத்தின் மிக்க
முத்தமிழ் முனிக்குத் தோற்ற முடிவிலா னயன்மாற் கெட்டா
வித்தக னுரைத்தான் பின்னர்க் குறுமுனி விளம்ப லுற்றான்.

ஐயனே யடிய னேனின் னருட்டிரு மணக்கோ லங்கண்
டுய்யுமா றருளல் வேண்டு மென்றினி துரைத்த லோடும்
பையர வணிந்த வேணிப் பசுபதி பகரும் பாரிற்
செய்யநற் றவத்தின் மேலாஞ் செழுந்தமிழ் முனியை நோக்கி.

---

(58) சித்திரகுத்தர்க் கூவி - இயல்பின் விகாரமு மென்னும்விதியான் விகாரமாயின. (61) சண்டன் - இயமன்.

மேடசங் கராந்தி யோடு பிரதமை மிகுபொன் வாரங்
கூடிய தினத்தி லார்க்குங் கூறுதற் கரிய தாய
நீடுசீர்ப் பொதியங் தன்னி னீமன மகிழ்ச்சி மேவத்
தேடரு மணக்கோ லத்தின் றெரிசனை கொடுப்போ மென்று.

ஈசனு முரைக்க வாங்கே யிருந்தவ முனிவ னன்பாய்
வாசமா மலர்ப்பொற் றாளை வணங்கியே விடைகொண் டேகித்
தேசிகக் குடுமி வாய்ந்த திகழ்திரி கூடந் தன்னிற்
காசில்பூந் துளவ மாலைக் கடவுள்வீற் றிருக்கக் கண்டு. (66)

அந்தமா தவனை யீச னுகவே யமைத்துப் பின்னர்ச்
சிந்தையாற் றியானஞ் செய்து திருக்குற்றா லாவென் றேதி
யெந்தநா ளினுமே போக மோக்கமெவ் வுயிர்க்கு நீதான்
றந்திடல் வேண்டு மென்றத் தலத்தினை வலங்கொண் டேத்தி.

அத்தல நீங்கிச் செண்ப காடவி மார்க்க மாக
முத்தமிழ் முனிவன் சிந்தை முன்செலக் கடிதிற் போந்து
வித்தகன் மணக்கோ லத்தை வியப்புறக் காணும் வண்ணஞ்
சித்தம்வைத் தன்பி னோடு தென்பொதி யத்திற் புக்கான். (68)

என்னுமிக் கதையைச் சூத னிசைத்தலு மினிது கேட்ட
மன்னுமா தவத்தி னோர்தா மனமகிழ் வெய்தி ஞான
நன்னெறி முனிவ வந்த நற்றல மகிமை கேட்டெம்
புன்னெறி யொழிய வின்னும் புகலெனப் புகல்கின் றனல்.(69)

அகத்தியன் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 25-க்கு திருவிருத்தம்-880.

பத்தொன்பதாவது

இந்திரன் வேள்விச் சருக்கம். -வீ-

அறுசீர் விருத்தம்.

மந்திர முனிவர் வானோர் வணங்குதென் கருவை யென்னுஞ்
செந்திரு வகலாச் செல்வத் திருநகர் தன்னிற் போந்து
சந்திர வுலகை யாளுந் தனிப்பெரு வயிர வாட்கை
யிந்திர னினிதுவேள்வி யியற்றிய கதையைச் சொல்வாம் (1)

---

(66) காசு-குற்றம். (1) சந்திரம்-பொன். வயிரவாள்-வச்சிராயுதம்.

மகபதி யொருநாற் கோட்டு வாரண வூர்தி யானோன்
செகமகிழ் வுறவோர் வேள்வி செய்திடக் கருதி யேதான்
றகவுறு குரவ னென்னச் சாற்றுபொன் னிடத்திற் போந்து
பகருவான் பரிவி னோடு பதம்பணிந் தெழுந்து நின்றே. (2)

பண்டயன் வேள்வி யொன்று தொடங்குநாட் பதக னென்னுந்
திண்டிற லுடைய தக்கன் செருக்குட னுரைத்த சொல்லால்
வண்டிமிர் கடுக்கை வேய்ந்தோன் மனமுவப் புறவே யந்த
முண்டகத் துறையும் வேதன் முற்றுவித் திலனவ் வேள்வி. (3)

நான்முகன் வேள்வி நீங்கி நாட்பல கழிந்த பின்னர்த்
தானருளில்லா வேள்வி யியற்றினன் றக்க னந்நாட்
டேனமர் மொழியாள் பாகச் செம்மலுக் குவப்பி லாமற்
போனதா லந்த வேள்வி புன்னெறித் தக்க னோடும். (4)

காதலா லிந்நாண் முக்கட் கடவுளுக் குவகை யெய்த
வோதரு மகந்தா னொன்று முடிப்பதற் குன்னி னேனால்
வேதநன் னூலிற் கூறும் விதிமுறை யின்ன தென்று
மேதமில் வேள்வி செய்கு வதற்கிட மின்ன தென்றும். (5)

வகுத்துரை செய்க வென்று மகபதி புகற லோடு
மிகக்கரு ணையினோ னோக்கி விளம்புவான் வியாழப் புத்தேண்
மகத்தினில் விருப்பங் கூர்ந்து வந்ததான் மகிழ்ந்தே நீதா
னகத்திலன் புற்றெம் மீச னருளினைக் கருதி மாதோ. (6)

திருந்திய மகேச யாகஞ் செய்திடல் வேண்டும் யாகம்
புரிந்திடற் குரிய தானங் கேட்டிநீ புகலு வேமாற்
பெருந்தட வரைகளீசன் பிறங்குநற் றலங்கண் மேன்மை
பொருந்துறு நதிக ளோடு புண்ணிய வனங்க ளாமால். (7)

எண்சீர் விருத்தம்.

எனவுரைத்துப் பின்னரந்த வேள்வி செய்தற்
கியைந்தபல விதியனைத்து மியம்பக் கேட்டுத்
தனதுமன மிகக்களித்து வேள்வி செய்யத்
தக்கவொரு தலமெனக்குச் சாற்று கென்று

(2) பொன்-வியாழம். பரிவு-அன்பு.

வினவினனப் பொழுதமரர் குரவன் சொல்வான்
வெய்யமனத் தக்கன்மக சாபந் தீர்த்த
கனமுறுநற் றலமடைந்து செய்யின் முக்கட்
கடவுடிரு வுளமிகவுங் களிக்கு மாதோ. (8)

அந்தநக ரந்தனினீ யடைந்தன் பாக
வரியமகம் புரிதியென வறைத லோடு
மிந்திரனு மனமகிழ்ந்து தேவர் சூழ்ந்தங்
கிருபாலு நெருங்கிவர விருமை சேர்வெண்
டந்திமிசை யிவர்ந்துவிரை வாகப் போந்து
தனக்குரிய வேள்விசெயுந் தகைமை யெல்லாம்
புந்திதனி லுணர்ந்துபெரும் புகழ நாதி
புரமடைந்து மனவொருமை பூண்டு மன்னோ. (9)

எண்ணரிய கருவைநகர்ப் பெருமான் றன்னை
யிதயமதி லிருத்திமக மியற்ற வெண்ணி
விண்ணுலகத் திடைமருவு மிமையோர் மேன்மை
மிக்கதவ மாமுனிவர் திக்குப் பாலர்
பண்ணமரு மருமறையோர் நெருங்க வாசான்
பகர்ந்திடப்பன் னிருவருடம் வேள்வி செய்து
புண்ணியன்பால் வண்ணனருட் செல்வம் பெற்று
நகுடன்முன்னு யவர்பகையைப் போக்கி யாங்கே. (10)

அயிராணி யொடுமருவி மகிழ்ந்தெஞ் ஞான்று
மகல்விசும்பு முழுதாளு மரிய செல்வம்
பெயராத படிபெற்று வாழ்ந்தா னந்தப்
பெருங்கருவைத் தலமகிமை பேசற் பாற்றே
கயிலாய மாகுமது வெனவே சூதன்
கழறிடவப் பொழுதுமனங் கனிந்து சீர்த்தி
யுயர்மாமெய்த் தவமுனிவர் காம தேனு
வுற்றிடுமச் சாபமின்னு மொழியா தென்னே. (11)

கூறுதியென் றுளமுருகிப் புலன்க ளொன்றிக்
குலவுசிர மீதிருகை குவித்துக் கண்ணீ
ராறொழுக மெய்புளகித் தார்வ மோடு
மாங்குவின விடுங்காலை யமுதம் வாயி

---

(9) வெண்டந்தி-வெள்ளையானை. இவர்ந்து-ஏறி. (12) ஆறொழுக-உவமைத்தொகை. ஆறுபோலொழுக வென்பது பொருள் கண்ணீராறென்னுஞ் சொற்றொடரில் கண்ணீராகிய ஆறு எனப்பொருள் கொள்ளின் உருவகமாம்.

ஆறிவழி வதுபோல வவரை நோக்கி
யுமக்கதனை யுரைக்குதுமென் றுவகை கூர்ந்து
வீறுபெறுந் தவமுனிவர் பெருமா னென்ன
விளங்குபுகழ்ச் சூதமுனி விளம்பு வானல். (12)

இந்திரன் வேள்விச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 26-க்கு விருத்தம்-892.

இருபதாவது

காமதேனு மக்கட்பேறு பெற்ற சருக்கம்.

அறுசீர்விருத்தம்.

ஏடவிழ் மலரின் மேவு மணநிகர்த் தெண்ணி லாத
நீடிய வுலகம் யாவு நிறைகளா வீசன் றன்னைக்
கேடில்வான் சுரபி யன்பாற் கிளர்தவ மியற்றி முன்னாட்
பீடுறு மக்கட் பேறு பெற்றவோர் சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

எழுசீர்விருத்தம்.

மேலை நாளரிய காம தேனுமழ
விண்டத னைத்தழுவ வேண்டியே
பால வாயுதனை நோக்கி யெண்ணரிய
கால மாதவசு பண்ணலும்
கால காலனகி துணர்ந்து நேயமுறு
காம தேனுவின்மு னேபசுங்
கோல மேவுபர தேவி யோடினிது
தோன்றி னுவகை கூரவே. (2)

நீத வம்புரிவ தியாதெ னக்கருணை
யுற்று நின்மலனு ரைத்திடக்
கோதி லாவுனது விடையின் மீதுமயல்
கொண்டு சிந்தைமெலி வுற்றனே

---

(2) விடை-இடபம்.

ஞத லாலருள்செய் விடையை யானணையு
மாறெ னக்கயிலை கூறலுஞ்
சீத ரன்கமல வேத னுடரிய
தேவ தேவனுரை செய்குவான். (3)

தேனு வேவிடையின் மேன மைத்தெரிச
னஞ்செய் நாளுனது சிந்தையே
தானு வப்படையு மாறு னக்குவர
மீது நாமிஃது சாதமென்
றூனு டைக்கடவுள் கூற வச்சுரபி
யரிய வுன்றெரிச னத்தையே
நானு றப்பெறுவ தெந்த நாள்கருணை
நாத னேயெனவு ரைத்தால். (4)

இறைவ னத்துணையின் முறுவ லித்துவிரை
வினிலு னக்கெமது தெரிசனை
யுறுமெ னக்கழறி யொளிகொ ளக்கயிலை
தனிலு வப்பினொடு மேவியே
கறைமி டற்றன்மழ விடைத னிற்சிறிது
கால மேகியபி னுணர்விலாச்
சிறுவி திப்பதகன் வேள்வி புக்கபல
தேவர் சாபமுற மேவுநாள். (5)

அவ்வ யிற்சுரபி யெவ்வ முற்றமக
மதில ரும்பிழைசெய் தன்மெனக்
கவ்வை யுற்றவணி ருந்து நாதனுயர்
கயிலை மால்வரைய டைந்தபின்
வெவ்வி டத்தரவ வேணி யீசனைவி
ருப்பு டன்றொழுதி ருந்ததா
லெவ்வு யிர்க்குமருள் செய்து காக்குமெம
திறைவ னங்கஃது ணர்ந்தரோ. (6)

(4) ஈதும்-கொடுப்போம். சாதம்-உண்மை.

தொக்க சீர்கொள்கண தேவ ரைக்கடிது
கூவி யேயருள்சு ரந்துநீர்
தகக வக்கயிலை யைக்கொ டிங்கணைமி
னென்று ரைக்கவவர் தாமுமே
மிக்க வோகையொடு சென்ற ழைக்கவுயர்
வெள்ளி மால்வரையின் மேவியே
யக்க ணிந்தவிறை யோன டிக்கமல
மன்பு டன்பரவி நின்றதால். (7)

அப்பு வேணியன்வி டைக்கு நற்சுரபி
யைச்சி றந்தமண மாற்றியே
தப்பி லாதகபி லையையு மந்தவிடை
தனையு மன்பினொடு நோக்கியே
யொப்பி லாதகயி லாய மால்வரையி
னுத்த ரத்தினிடை யுள்ளதோ
ரப்பெ ருந்தனிவ னத்தி லெய்தியவண்
வாழ்மி னென்றருள்செய் தானரோ. (8)

அறுசீர்விருத்தம்.

கயிலைவட பாலிடப வனமெனப்பேர் துலங்கவவண்
கருதி நோன்பு
பயிலுமுனி வார்வடிவம் பூண்டுசுர பியும்விடையும்
பன்னா ளாகச்
செயிரறுமின் புறமருவி யிருந்தனபின் மகவின்மை
தேர்ந்து முன்னா
ளெயிலொருமூன் றெரித்தபிரா னிருக்குநெடுந் திருக்கயிலை
யெய்தி மாதோ. (9)

நீறுலவுந் திருமேனி நிமலனிரு பதமிறைஞ்சி
நிகரி லெந்தாய்
தேறுமதி யுற்றுநின்பாற் சந்ததமன் புறுதவத்திற்
சிறந்த மக்கட்

(8) மணம்-கல்யாணம். ஆற்றி-செய்து.

பேறுதரல் வேண்டுமென வேண்டலுமவ் வேல்வையிலெம்
பெருமா னுங்குக்
கூறுதும்யாங் கேண்மின்மகப் பேறுபெறக் கருதினெனக்
கூறு வானல். (10)

வாசமலர்க் களாவனத்தின் மருங்கமுதா சலமென்னும்
வரையின் மீது
தேசுறுநுங் காற்குளம்பு பதித்ததிலுண் டாகுமுயர்
தீர்த்தந் தோய்ந்தவ்
வாசின்மலர்க் களாவினிழ லுற்றவருட் குறிதனையோ
ராண்டு நீவிர்
பூசனைசெய் திடுமின்மகப் பேறுநுமக் கீதுமெனப்
புகன்றுன் மன்னே. (11)

சருப்பமணி வேணியன்கூ றியவாறு சென்றமுதா
சலத்திற் சேர்ந்தப்
பருப்பதமேற் றிருப்பதத்தின் குளம்பாற்றேற் றியதீர்த்தம்
படிந்து மேலாங்
திருப்புகழ்சே ரநாதிபுரத் தலத்துறைசு வேதநிறச்
சிவலிங் கத்தை
விருப்பொடுபூ சித்தோராண் டிருந்தனவச் சுரபியுநல்
விடையு மாதோ. (12)

மிக்கமனத் தன்பினுட னிங்ஙனம்பூ சித்திருக்கும்
வேலை தன்னி
லக்களவி னிழற்பெருமான் றேன்றிமகிழ்ந் தெமக்குநிக
ராகுந் தூய
மக்களளித் தனநுமக்கு நும்மாலுண் டாகியவிம்
மாதீர்த் தங்க
ளொக்கபுக ழிடபதீர்த் தந்தேனு தீர்த்தமெனத்
துலங்கு மாலோ. (13)

உகப்புறவிவ் விருதீர்த்தங் களிற்படிந்தோர் பெருஞ்செல்வத்
துடனின் பங்க
ளிகத்திலடை குவரவர்செய் பாவமெலா மிரவியின்முன்
னிருள்போ னீங்கு

---

(14) உகப்பு-விருப்பம்.

மகப்பெறுவர் மறுமையிலிந் திரபோக நுகர்ந்துபின்னர்
வாழ்வார் நந்தன்
சுகப்பரம பதத்திலிருந் தெனவுரைத்து மறைந்தனனத்
தோங்க பாகன். (14)

ஆவலுடன் றம்மிடஞ்சேர்ந் திடபமுந்தே னுவுமகிழ்வுற்
றணைந்து வாம
தேவனென்று முயர்வாம தேவியென்றுங் கபிலனென்றுஞ்
செகத்தோர் போற்ற
மேவுபுகழ்க் கபிலையென்றுஞ் சொலுநான்கு மக்கடமை
விரும்பி யீன்று
மாவடிவேற் கான்முதை பதந்தொழவந் தனகயிலை
வரைக்கு மாதோ. (15)

வன்னமதிச் சடையுடையான் கபிலனைப்பா தலத்திலுநல்
வாம தேவன்
றன்னையய னுலகிலுமவ் விடையைநந்தி யிடத்திலுமுத்
தமதே வாவைப்
பொன்னுலகத் திலும்வாம தேவியையுங் கபிலையையும்
புவன மீன்ற
கன்னியிடத் திலுமடைந்து வாழ்கவென வுரைத்தனனக்
காலை யன்னே. (16)

மானமருங் கரதலத்து வள்ளலிரு மலர்ப்பதத்தை
வணங்கிக் காம
தேனுவுரைத் திடுமெந்தாய் தக்கன்மகத் திடைவிளைந்த
தீய சாபந்
தானகல்வ தெந்நாளென் றனக்கருள்செ யெனவுரைக்கத்
தயவு கூர்ந்து
கூனிளம் பிறையணிந்தோன் றேனுவின்மா முகநோக்கிக்
கூறு வானால். (17)

---

(14) மக-சந்ததி. (15) தேவா-தெய்வப்பசு.

தக்கன்மகத் திடைநம்மாற் சபித்தகுபே ரனுமன்னேன்
தனியில் லாளு
மக்கருவைத் தலத்திடைக்கத் தூரிகளாத் தோன்றியவ
ணமரு நந்த
மிக்கவ்ருட் குறிக்குநரந் தம்புனைபுண் ணியபலத்தால்
விரும்பு போகந்
தொக்கசகத் திரயுகமட் டயனுலகிந் திரனுலகிற்
றுய்த்து மாதோ. (18)

பின்றுவா பரயுகத்தி னிறுதியிற்றென் கருவைநகர்
பேணி யாளும்
வென்றிபெறு வீரசிகா மணிவழுதி சுதனெனவும்
விளங்குஞ் சென்னி
தன்றிருமா மகளெனவு மவதரிப்பார் புலையனெனத்
தக்கன் றேன்று
மொன்றுபசு வெனவுதிப்பாய் நீயுமந்நா ளகன்றிடுமா
லுனது சாபம். (19)

(வேறு)

எனவுரைத் தனனென் றந்த விரும்புகழ்ச் சூதன் கூற
மனமுவந் தினிது கேட்ட மாதவர் வணங்கி யெந்தா
யினமுமத் தலத்தின் காதை யுரைத்தரு ளென்று வேண்டத்
தனதுள மகிழ்ந்தச் சூத முனிவரன் சாற்று வானல். (20)

காமதேனு மக்கட் பேறு பெற்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 27-க்கு விருத்தம்-912.

இருபத்தொன்றாவது

ஆரியனலயஞ் செய்த சருக்கம்.

கலிவிருத்தம். -தி-

கூரிய வாள்விழிக் கோதை பங்கினன்
காரியல் கந்தரக் கருவை நாதனுக்

---

(18) சகத்திரம்-ஆயிரம். நரந்தம்-கத்தூரி. (19) வழுதி-பாண்டியன்.
சென்னி-சோழன்.

காரிய ஞலய நகா மைத்ததோர்
சீரிய கதைசிறி தெடுத்துச் செப்புவாம். (1)

எழுசீர் விருத்தம்.

விரைமலர்ப் பிரமர் மூவர்சென் றதன்பின்
மேவிய பிரமஞ ளதனி
விரைவத மனுவா மேந்தலின் காலத்
திருபதாஞ் சதுர்யுக மவற்றுள்
வரைதரு திரேதா யுகந்தனிற் சத்தி
மலையமா மிருவரை நடுவிற்
புரைதவிர் மணவூ ரெனுந்திரு நாமம்
பொருந்துறு நகரமொன் றுளதால். (2)

அந்தநன் னகருக் கரசெனச் சிரமே
லழகுற மணிமுடி புனைந்து
சந்ததந் தனது பெயர்ப்பொருட் கேற்பத்
தறுகண்மே வலர்தமை யடக்கி
யெந்தஞா லமுந்தன் குடைநிழ லிடைவைத்
தினிதர சாண்டிருந் தனனல்
விந்தைசேர் கனக வரைப்புயத் தினனோர்
வீரபாண் டியனெனும் வேந்தன். (3)

வேந்தர்வேந் தெனுமவ் வீரபாண் டியன்றன்
விறன்மிகு சேரல னீன்ற
பூந்திரு வெனவே யுலகெலாம் வியந்து
போற்றுபே ரழகுறு மிந்து
காந்தையென் பவளைக் காந்தையாக் கொண்டு
காமனு மிரதியு மெனவச்
சாந்தணி முலையா ளொடுகலந் தருமைத்
தனையரோ ரிருவரைப் பயந்தான். (4)

பாரெலா மகிழத் தானினி தீன்ற
பாலருக் கன்புட னிராச
சூரஞ ரியனென் றியற்பெயர் புனைந்து
துலங்குபே ரன்புடன் வளர்த்தான்

(4) காந்தை-நாயகி. பயந்தான்-பெற்றான்.

சிறுறும் வடிவாற் கல்வியாற் றிறலாற்
சிலைமத னனுமனந் தனுமக்
கூரிய வடிவேற் குகனுமொப் பெனவக்
குமாரு மிகவிளங் கினரால். (5)

அறுசீர் விருத்தம்.

அத்தகைய குமாரின்மூத் தோனையிள வரசெனவே
யமைத்துப் பின்னர்ச்
சுத்தபத்ம ரேகைசங்க ரேகைமுத லிலக்கணங்க
டோன்ற லாலே
யெத்தலமும் புரக்குமிறை யவனுவா னிவனேயென்
றெண்ணி யந்த
வுத்தமனு மிளங்குமரன் முகநோக்கித் தந்தைசிந்தை
யுவந்து சொலவான். (6)

எழுசீர் விருத்தம்.

என்றிரு மதலா யொன்றியம் புவல்கேன்
மலயமென் றொருமலை யிந்தத்
தென்றிசை யுளதவ் வரையினுத் தரத்தோர்
றிகழ்திரி கூடமென் றுரைக்குங்
குன்றமொன் றுளதக் குன்றினுத் தரத்தோர்
குன்றுசக் கியமென வுளதப்
பொன்றிகழ் திரிகூ டத்தின்கீழ் திசையிற்
பொருந்துமோர் கிரியுள தம்மா. (7)

அக்கிரி யமுத கிரியென வுரைப்ப
ரவற்றிடை நதிகண்மா வனங்கண்
மிக்கபன் னகரங் களுமுள வாங்கே
மேவுபன் முனிவரர் மறையோர்
செக்கர்வான் சிகைக்கா ருடற்றிணி யரக்கர்
தீயவே டுவர்முதற் பலராற்
றுக்கமுற் றுளராங் கேகியன் னவர்தங்
துயரெலாம் வேரறக் களைந்து. (8)

ஆங்குநின் கருத்துக் கிசைந்தவோ ரிடத்தி
லழகுறு நகரமொன் றமைத்து
நீங்கருங் கருணை மிகப்படைத் தந்த
நிகரறு தெக்கண நாட்டைப்
பாங்குடன் புரந்தங் கிருவெனப் பகரப்
பார்த்திவன் புதல்வனன் பொடுகேட்
டோங்குதென் னாட்டை நோக்கின னெழுந்தா
னுவகைதன் னுளத்தெழுந் திடவே. (9)

துங்கமா மணித்தேர் துளைநெடுங் கரமாத்
தூரகதம் பதாதியென் றுரைக்கும்
பொங்குநால் வகைய படைக்கடல் சூழப்
புனைமணி முடிமிசை நிறைந்த
திங்களங் கவிகை நிழற்றவாத் தியம்பஃ
றிரைக்கடன் முழக்கென முழங்க
வங்குநின் றெழுந்து போந்துநல் வளங்கூர்
தென்திரு வாலங்கா டடைந்தான், (10)

தென்றிரு வாலங் காடெனும் பதியைச்
சேர்ந்தபோ திரவிதான் மேலைக
குன்றிடைச் சார்ந்தா னெவணினி நகராக்
குதுமெனு நினைவொடு வேந்த
னன்றிர வந்தப் பதியிடை வைகி
யருந்துயில் புரியுமவ் வேலை
மன்றினு டகஞ்செய் யெம்பிரா னந்த
மன்னவன் கனவிடை வந்து. (11)

ஒருமறை யவன்போ னின்றுமன் னவநீ
யுளம்வருந் தற்கவிப் பதியிற்
கருதுதெற் கிருயோ சனையிற்சக் கியமாங்
கனவரை யுளததி னின்று

(9) பார்த்திவன்-அரசன். (10) பல்திரை யென்னுஞ்சொற்றொடர் பஃறிரையென நின்றது.புணர்ச்சிவிகாரம்.

வருமொரு கிருபா நதியுள தந்த
நதியின்றெற் குளதுநல் வாசந்
தருகளா வனமவ வனத்திடை யொளிகூர்
தனிச்சிவ லிங்கமொன் றுளதால். (12)

இவணிருந் தந்தக் களாவனத் திடைநீ
யெய்துக வெய்துமப் பொழுது
தவமிகு பொதிய முனியவண் வருவான்
சாற்றுமம் முனிமொழி வழியே
யுவகையுற் றெனக்கா லயமமைத் தந்த
வுயர்மணிக் கோயிலின் வடபாற்
புவனம்யா வையுமே யீன்றவொப் பனைக்குப்
புரிகநீ யாலய மாதோ. (13)

மிக்கவா லயமாங் கியற்றிப்பின் னெமது
விமலமா லிங்கத்தின் வாயுத்
திக்கினிட் சேப நதிப்புன லிடையே
சீரவண் விம்பமா வுருக்கொண்
டிக்குவ லயத்தோ ரறிவுறு தமிழ்வுற்
றிருக்குநந் தேவியை யினிநீ
யக்குளிர் புனனின் றெடுத்தியற் றுகவவ்
வாலயத் திடைப்பிர திட்டை. (14)

எண்சீர் விருத்தம்.

சிகரநெடு மேருவென வோங்குசெம்பொற்
சிகரியொடு மணிமாடந் திகழ்ந்து தோன்று
நகரமழ குறவமைத்தொப் பனையென் றோது
நாயகிக்கு மெமக்கும்விழா நடத்தி யாரும்
பகரரிய பெருஞ்சீர்த்தி யொடுதென் னாட்டிற்
பாராச ரெவருமிகப் பணிந்து போற்ற
நிகரறுசெங் கோலோச்சி வாழ்க வென்று
நிகழ்த்திமறைந் தனனெமையா ணிமலன் மாதோ. (15)

அறுசீர் விருத்தம்.

துங்கவேன் மன்னர் கோமான் றுயிலுணர்ந் தெழுந்தா னந்தச்
செங்கதி ரவனுங் கீழைத் திசையினின் றெழுந்தா னற்றைக்

கங்குலி னிடைத்தான் கண்ட கனவையே கருதி நெஞ்சிற்
பொங்கிய வுவகை யுந்தப் புறப்பட்டா னவனின் றம்மா. (16)

சிந்தையி னுவகை யோடுஞ் செறிந்தபல் படைக ளோடும்
வந்துபூங் களாவ னத்தை யடைந்தனன் மறுவில் லாவக்
கந்தமார் வனத்தைக் கண்ணிற் கண்டவப் பொழுதே யந்தச்
சந்தணி தடந்தோண் மன்னன் மறந்தனன் றன்னை மாதோ.

மன்றவவ் வனத்திற் றன்னை மறந்தவன் சிறிது நேரஞ்
சென்றபின் கனவி லீசன் செப்பிய வாறத் தென்றற்
குன்றவன் வருநா ளென்றோ விலிங்கமெங் குளது கொல்லோ
வென்றுதன் னுளத்தேயெண் ணித் திகைத்தன னிருந்தான்
மன்னோ. (18)

இன்னணந் திகைத்து வேந்த னிருக்குமவ் வேல்லை தன்னிற்
பன்னகா பரணன் வேந்தன் கனவிடைப் பகர்ந்த வாறே
மன்னனெஞ் சுவப்ப வந்து தோன்றினன் வயங்கு சோதிப்
பொன்னக ரிமையோர் வேண்டப் புணரிநீ ருண்ட மேலோன்.

வந்தவம் முனிவன் பாத மலர்திரு முடிமேற் கொண்டு
சிந்தையின் மகிழ்வுற் றன்னோன் செப்பிய வாறே யன்பா
யந்தநற் களாவ னத்தை யழகுறத் திருத்திப் பின்ன
ரெந்தைபால் வணநா தற்கு மிறைவியொப் பனைக்கு மாதோ.

சிற்பநூ லதனிற் கூறும் விதிகளிற் றிறம்ப லின்றி
நற்பெருங் கனகத் தாலு நவமணித் தொகுதி யாலும்
பொற்புறப் புனைந்து பல்கோ புரங்களோ டிலங்கித் தோன்று
மற்புத மேவு கோயி லியற்றின னரசன் மாதோ. (21)

தன்னக மகிழ்ந்து கோயில் சமைத்தபின் புவனந் தாங்கும்
பன்னக வரச னாலும் பகருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த
நன்னக ரியற்றி னான லளகையா நகரு மந்தப்
பொன்னக ரமுமே நாண முற்றிடப் புரிந்து மாதோ. (22)

வரிசிலை மதனு நாணும் வனப்பினா னுயர்ந்த வந்தக்
குரிசிலா ரியன்று னின்பங் கூர்ந்துவீற் றிருப்பா னவ்வூர்க்

---

(22) புரிந்து-விரும்பி. (23) குரிசில்-அரசன்.

கரிசிலீ சான திக்கிற் கனகமால் வரையி னோங்கும்
புரிசைசூழ்ந் திலங்கு செம்பொன் மாளிகை புரிவித் தானால்.

முந்தைமுத் தமிழை யெல்லா நல்கிய முனிவர் கோமான்
சிந்தையின் படிபொற் கோயி றிருநகர் யாவுஞ் செய்து
நிந்தையி லமைச்ச ரோடு நீள்பெரும் படைக ளோடுந்
தந்தையை வேந்தர் வேந்தன் றன்வர வழைத்தான் மன்னோ.

நறுமலர்த் தருவி னீழ னண்ணுமிந் திரனுஞ் சோதி
யுறுமணி மவுலித் தேவர் யாவரு முளத்தின் மேவு
மறுபகை யனைத்தும் வென்ற முனிவரு மன்பு கூர்ந்து
குறுமுனி நினைக்க வாங்கு வந்தனர் குழுமி னூரால். (25)

வந்தவிந் திரன்முன் னாய வானவர் முனிவர் நேயத்
தந்தைதென் பொதிய மேவுந் தமிழ் முனி யவரோ டெய்தி
யந்தநன் னதியின் மூழ்கிக் கரந்துறை யதுலே தன்னைச்
சுந்தரப் புனலி னின்று தோற்றுவித் தங்கு மாதோ. (26)

குருமணி குயிற்றுஞ் செம்பொற் கோயிலிற் கொணர்ந்தி யாரும்
பெருமகிழ்வுற்றுப் போற்றப் பிரதிட்டை புரிந்து பின்னர்
மருமலர்க் களவின் வாழ்பால் வண்ணநா தனையு மந்த
வருமறை புகழொப் பில்லா வம்பிகை தனையு மன்னோ. (27)

கதிதரும் புகழ்நிட் சேப கங்கையென் றுரைக்குந் தூய
நதியிடை மூழ்கித் திவ்ய நறுமலர் கொடுபூ சித்துத்
துதிபுரிந் திறைஞ்சி னனித் தொல்லுல கனைத்து மேயோர்
மதிநெடுங் குடைக்கீழ் வைத்துப் புரந்திடு மன்னர் மன்னன்.

சிந்தையி னினைத்தான் பின்னர்த் திருக்களா வுடையா னுக்குஞ்
சுந்தரி யெனுமொப் பில்லாத் தாயநா யகிக்கு மீங்கு
விந்தைகொள் புதிய மன்றல் விழாநடத் துதுமென் றந்த
விந்திர னகர மேபோ லெழினகர் புனைந்து மன்னோ. (29)

வேறு.

சீதமுகிற் றெனியெனவாத் தியங்கள்பல முழங்கமிகச்
சிறந்த வேத
கீதமொலித் திடவரம்பை மாதர்திரு நடமுஞற்றக்
கிளரு நல்யாழ்க்

(23) கரிசு-குற்றம். (27) குரு-நிறம். மரு-மணம். [29] புனைந்து-அலங்கரித்து.

கோதறுநா ரதன்முதலோ ரின்னிசைபா டிடப்புவியிற்
குலவும் யாருங்
காதலுடன் கண்டிருகண் களுமிதயங் களுமிகவுங்
களிக்க மாதோ. (30)

செப்புமொரு சுபதினத்திற் சிறப்பொடுநல் வதுவைவிழாச்
செய்து பின்னர்த்
தப்பறுவா ரணவாசித் தலமறையோ ரெனுமாதி
சைவர் தம்மை
யப்பதியில் வரவழைத் துத்திருக்களா வுடையானை
யகில மீன்ற
வொப்பனையைப் பூசனைநன் குஞற்றிடச்செய் தனனிதய
முவந்து மன்னோ. (31)

முனைகொளயிற் கரவீர பாண்டியமன் னவனிமையோர்
முனிவ ரென்னு
மனைவருமவ் வாரியன்பொன் மனைபுகுந்து பொன்னுலகத்
தரசன் கையாற்
புனைமணிமா முடிசூட்டித் தென்னாடு புரந்திருநற்
புகழோ டென்று
நனையவிழ்தார் மன்னவனை வாழ்த்தியவ ருறையுமிட
நணுகி னரால். (32)

கலித்துறை.

செம்பொன் மாமுடி வீரபாண் டியனெனுஞ் செம்ம
லும்பர் மாதவ ரனைவருஞ் சென்றபி னுயர்வாங்
கும்ப மாமுனி திருக்களா வனத்திலங் குரித்த
வெம்பி ரான்றிருச் சன்னிதி யெய்தினின் றியம்பும். (33)

அறுசீர் விருத்தம்.

மன்றினடம் புரிந்தசெழு மாமணியே யருட்கடலே
மறைக்கெட் டாம
னின்றதனிப் பழம்பொருளே மலர்மணம்போ லுலகனைத்து
நிறைந்த வாழ்வே.

---

(32) நனை-அரும்பு. நணுகினர்-சேர்ந்தார். (33) அங்குரித்த-முளைத்த.

துன்றுமலர்க் களவினிழற் பரஞ்சுடரே ஞானமனுத்
துணையு மில்லாப்
புன்றகைமை யுடையேனைப் புரந்தபெருங் குணநிதியே
போற்றி யென்று. (34)

கலி விருத்தம்.

துதிபுரிந் தநுலசுந் தரியின் றாயசன்
னிதிபுகுந் திறைஞ்சியே நிகரி லாப்புக
ழுதிபனு ரியன்றனை வாழ்த்தி யன்புடன்
பொதியவெற் படைந்தனன் புகழ டைந்துளான். (35)

அகவல் விருத்தம்.

ஆயுமறை யவர்கண்முனி வார்முதலோர்க் கிடர்புரியு
மரக்கர் முன்னுந்
தீயவர்க டமைவதைத்துத் திசைவிசயந் தான்புரிந்திந்
திரனூர் சென்று
நேயமொடு தருதிறைபெற் றுளமகிழ்ந்து வந்துமனு
நீதி யாயத்
தூயகரி வலநகரி விருந்தரசு புரிந்தனன்சீர்
துலங்க மன்னே. (36)

அற்றமிலா ரியவேந்த னரசியற்றி வாழ்ந்திடுநா
ளவனுக் காங்கே
யுற்றகுல பூடணபாண் டியனென்னு மொருசுதன்வந்
துதித்தான் வேலை
சுற்றுபெரும் பூவுலக மனைத்தையுமித் திருப்புதல்வன்
றோண்மேல் வைத்துச்
சிற்றிடையொப் பனைபாகன் றிருவுருவத் தொடுகலந்தான்
றென்னர் கோமான். (37)

ஆரியனுலயஞ் செய்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 28-க்கு விருத்தம்- 949.

---

(35) திறை-கப்பம். (37) அற்றம்-சோர்வு.

இருபத்திரண்டாவது
பசாசுவாதைதீர்த்த சருக்கம்

தாவு கொச்சகக்கலிப்பா.-தி.

மூசுவரிச் சுரும்பரிசை முழக்குபொழிற் கருவையெனப்
பேசுதிரு நகரிலுளோர் வந்திறைஞ்சப் பெரிதிரங்கி
யாசுதவிர் பெருங்கருணை யதுலசவுந் தரியொருபை
சாசுபுரி யிடரொழித்த சரிதமெடுத் தியம்புதுமால். (1)

முக்கணிறை வனைச்சிறிது மதியாமே முன்னொருநாண்
மிக்கமகம் புரிந்ததனல் வெறியுருவம் படைத்துழலுந்
தக்கனுயர் பூதபிரே தங்களுக்கோ ரதிபதியா
யக்கருவை நகரிலிருந் தலக்கணியற் றினன்மாதோ. (2)

அந்நகரத் தரசன்முத லனைவருமாங் கவன்புரியு
மின்னல்சகித் திலராகி யிறைவியது லாம்பிகையின்
சன்னிதியுற் றன்பொடுபூ சனைபுரிந்து பலகாலம்
பன்னுதுதி புரிந்திருந்தார் பத்தியுட னவ்வேலை. (3)

செகமுழுது மீன்றபர தேவியது லாம்பிகைதான்
றகவுடனங் கவர்புரிபூ சனையாலுந் துதியாலு
மகமதனின் மிகமகிழ்வுற் றரியசுய வடிவுடனச்
சுகநகரத் தவரெதிரே தோன்றினள்சொல் லுவண்மாதோ. (4)

கலிவிருத்தம்.

சற்றுநீர் நெஞ்சமஞ் சற்க நாடொறும்
பற்றுறு தக்கவெம் பசாசி னுற்றுய
ருற்றிடா வகையினி யும்மைக் காக்குது
நற்றய வுடனென நவின்று பின்னரோ. (5)

செயிராறு பத்தியிற் சிறந்த தொண்டராம்
பயிர்தமக் கருட்புனல் பாய்ச்சிக் காத்திடும்

---

(1) ஆசு-குற்றம்.பைசாசு-பசாசு. (2) வெறி-பேய். அலக்கண்-துன்பம். (4) தோன்றினள்-முற்று எச்சப்பொருள்படநின்றது.

வயிரவன் றனைவர வழைத்து வையகத்
துயிர்தொறு நிறைந்தவெம் பிராட்டி யோதுவாள். (6)

இயலுறு மிப்பதி வசிக்கு மேவரு
மயலுருக் கொண்டுழல் வலிய தக்கனாற்
றுயர்மிக வடைந்தது துடைத்தல் வேண்டுநம்
முயர்வுறு சன்னிதி யுற்று ளாரரோ. (7)

அலகையாந் தக்கனை யவனைச் சார்ந்துள
சிலசில கணத்தையிக் கணத்திற் சென்றுநீ
பெலமிகு தொடர்களாற் பிணித்துப் பற்றிநங்
குலவுசன் னிதிதனிற் கொணர்க வென்றனள். (8)

அடிபணிந் தெழுந்துசென் றந்த வித்தகன்
படிபுகழ் கருவைபம் பதியி னுத்தரக்
கொடிமதில் வாயிலிற் குறுகி யாங்குறு
கடிபவத் தக்கவெம் பசாசைக் கண்ணுற்றான். (9)

தக்கனும் பசாசையு மப்ப சாசுடன்
றொக்கபல் கணத்தையுந் தொடர்க ளாற்பிணித்
தக்கணத் திடைக்கொணர்ந் தவனி றுத்தினன்
முக்கணெம் பிராட்டிசன் னிதியின் முன்னரோ. (10)

தன்றிருச் சன்னிதி யடைந்து தாழ்வொடு
நின்றவப் பசாசெனு நெறியி றக்கனை
மன்றுளா டிபபிரான் மருவு நாயகி
யொன்றிய சினத்துட னோக்கி யோதுவாள். (11)

தீயவை நீமுனஞ் செய்து நந்திரு
நாயகன் முனிவினன் ஞால மேசிடப்
பேயுரு வடைந்தனை யின்னும் பேதைநீ
யாயுநல் லுணர்வுசற் றடைந்தி லாயரோ. (12)

நன்னய மதியுட னெந்த ஞான்றுமே
யிந்நகர் தனிலுளோர்க் கிடர்செ யாதுநீ

---

(8) கணம்-பேய், தொடர்-சங்கிலி. (9) வித்தகன்-வயிரவன், குறுகி-அணுகி,

யுன்னுமிப் பேயுரு வொழியுங் காறுநஞ்
சன்னிதி மன்னுதி யென்று சாற்றினுள். (13)

கலித்துறை.

விழிகண் மூன்றுடை யவன்றரு வெப்பசா பந்தான்
கழியு நாள்வரை தக்கன்வன் றெடரினுற் கட்டுண்
டிழிபு சேர்பல கழுதுட னிருந்தன னென்று
மழிவி லாவது லாம்பிகை சன்னிதி யதனில். (14)

வெருவு தக்கவெம் பசாசினல் விளைந்தவவ் வாதை
யொருவி யின்ப்சா கரந்தனிற் படிந்துசி ரோங்கும்
கருவை யம்பதி மாந்தர்யா வருமனங் களித்து
மருவு நற்பெரு வாழ்க்கையுற் றிருந்தனர் மன்னே. (15)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

எண்டிசையும் பணிவயிர வனைநோக்கி மயலுருவுற்
றிடர்வி ளைக்குந்
திண்டிறல்சேர் தக்கனெனுந் தீயனைமா வேகமுடன்
சென்று கட்டிக்
கொண்டெமதுசன்னிதிவந்தடைந்தமையான்மகிழ்துனக்குக்
கொடுத்தும் யாமோர்
சண்டவயி ரவனெனும்பே ரெனவுரைத்துக் கரந்தனளெச்
சகமு மீன்றாள். (16)

பசாசு வாதை யொழித்த சருக்க முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம்-29-க்கு விருத்தம்-965.

இருபத்துமூன்றாவது

பராசத்திபீடமுண்டான சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்.

கேடறு மோர்நவக் கிரகத் தால்வரு
தோடமு மலகையாற் றோன்றும் வாதையுஞ்

---

(16) கொடுத்தும்-கொடுத்தோம்.

சாடுபன் ஞேய்களுந் தவிர்ப ராசத்தி
பீடமுண் டாயதோர் சரிதம் பேசுவாம். (1)

தாவிறென் கருவைமா நகரந் தன்னையாள்
காவலன் வீரசே கரனென் போன்பர
தேவியொப் பனையருண் மனதிற் சிந்தியர்
மேவுநல் லிராப்பகல் விழிதுஞ் சாதரோ. (2)

அருந்துநல் லுணவினை யகற்றி முத்தின
மிருந்தனன் விரதமோ டெம்பி ராட்டிதன்
றிருந்துசன் னிதியிவ் வாறு சீர்மிகப்
பொருந்துமம் மன்னவ னிருக்கும் போழ்தரோ. (3)

வஞ்சித்துறை.

தேன்றிகழு மாலையணி, தோன்றலின்மு னேழுலகு
மீன்றபா தேவியுமை, தோன்றினட யாவுடனே. (4)

காவல்வ னங்கருவை, மாவதுல சுந்தரியை
யாவலொடு கண்டுபய, சேவடிவ ணங்கியரோ. (5)

முன்னமொரு போதுமலே, மன்னன்மக ளாகவரு
மின்னமுத மேபசிய, வன்னமுறு மோதிமமே. (6)

பொங்குதிரை மொய்த்துலவு, பைங்கடலு டுத்தபுவி
யெங்குநிறை வுற்றிடுக, ளங்கரகி தப்பொருளே. (7)

நேயவடி யாரிதய, கோயிலக லாதுநித
மேயசுட ரேயினிய, தூயகரு ணாநிதியே. (8)

கனபவம டைந்துழலு, மெனதிடரொ ழிந்துமிக
மனமகிழ வந்துதெரி, சனமுதவு சுந்தரியே. (9)

நஞ்சமமு தாகநுக, ருஞ்சிவபி ரானினிது
கொஞ்சுமயி லேயுனது, செஞ்சரண மேசரணம். (10)

---

(2) சிந்தியா-செய்யாவென்னும்வாய்பாட்டுவினையெச்சம்,
சிந்தித்தென்பது பொருள்.

என்றுதுதி யன்பொடுசெய், கின்றபொழு தெந்திரம
தொன்றிறைவி தந்தனள, வென்றியா சன்கையிலே.(11)

தந்துபின ரோதுவளி, வெந்திரம தேயெனது
சொந்தவுரு வாமெனகி, னேந்திடுதி நீயினியே. (12)

நாடொறும்வ ருத்துபினி, யோடுபல்க ணத்தொகைசெய்
பீடையுந வக்கிரக, தோடமும் கற்றிடுயால். (13)

வஞ்சிவிருத்தம்.

பெருமை சேர்மகப் பேறுடன், மருவு செல்வமும்வாழ்க்கையும்
பொருவில் பல்வகைப் போகமுந், தருமி வெந்திரந் தானரோ.

நந்த மற்புத நற்பதம், புந்தி யன்பொடு போற்றுவான்
வந்தி டுங்குறு மாமுனி, சிந்தை யின்படி தேர்ந்துநீ. (15)

கூறு நந்திருக் கோயிலின், மாறி றெக்கண வாயிலி
லூறி லாலய மொன்றமைக், தேறு பீடமி யற்றியே. (16)

தட்டி லெந்திரந் தன்னையக், கிட்டு பீடத்தின் கிழ்ப்பிர
திட்டை செய்தருச் சித்திடென், றிட்ட மாகவி யம்பியே. (17)

கன்னி யங்குக் கரந்தனள், பின்ன ரந்தப் பெரும்பதி
தன்னில் வந்த தமிழ்முனி, பன்னு சொல்லின் படியரோ. (18)

கொச்சகக் கலிப்பா.

ஆலயமொன் றாற்றி யதனுண்மணிப் பீடமொன்று
கோலமுறச் செய்ததன்கிழ்க் கூறுமந்த வெந்திரத்தை
யேலவே தாபனஞ்செய் தென்றும்பூ சித்திருந்தான்
சீலமிகு நல்வீர சேகரப்பேர் மன்னனரோ. (19)

---

(13) கணத்தொகை-பேய்த்திரள். (15) போற்றுவான்-வினையெச்சம். போற்றுதற் கென்பது பொருள்.

தென்னர்பிரா னென்னத் திகழ்வீர சேகரனே
டந்நகரத் துள்ளோ ரனைவோரும் பூசனைசெய்
துன்னுவரம் யாவையும்பெற் றென்று முயர்ந்தோங்கு
மன்னுபெரு வாழ்க்கை படைத்து வசித்தனரால். (20)

பராசத்தி பீடமுண்டான சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 30-க்கு விருத்தம் 985.

இருபத்து நான்காவது

இலக்குவன் பிரமகத்தி தீர்த்த சருக்கம். வீ

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

கலக்கமி லிலங்கை மேவு மிராவணி களத்திற் சால
வலக்கணுற் றுங்கு வீழ வடர்ந்தவோர் பாவந் தன்னை
யிலக்குவான் கருதிப் போந்து விரைநறு மலர்கொண் டந்நா
ளிலக்குவ னின்று பூசித் திருந்தவோர் சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

கலி விருத்தம்.

கந்தமா மலர்த்திருக் களாவ னப்பதிக்
கெந்தைவாழ் கயிலையே யிணைய தாகுமோ
வந்தமா தலத்தினற் பெருமை யன்புறு
புந்தியா லுரைக்கநா ருண்டு போதுமோ. (2)

யாருமக் கறிந்தவா றறைகு வாமெனத்
தானுயர் சூதமா முனிவன் சாற்றுவான்
கோனிரா கவனிலக் குவனு டன்கவிச்
சேனையோ டிலங்கையிற் சென்ற ரக்கரை. (3)

கொன்றிரா வணனையக் கும்ப கன்னனை
யன்றடர்ந் தரசுவீ டணற்கு நல்கியே
பின்றிரும் பலுங்கொடும் பிரம கத்திமுன்
னின்றதவ் விராவணன் போல நேர்ந்தரோ. (4)

---

(1) இராவணி-இராவணன் மகன்.

அந்தவே லையிற்கடி தடலி ராகவன்
சிந்தையிற் றிகைத்துவெஞ் சிலைவ ளைத்தனன்
புந்தியோ டுரைப்பனப் போது வீடண
னிந்தைகூர் பிரமகத் தியது நின்றதால். (5)

திண்ணிய சிவப்பிர திட்டை யேபுரிந்
தெண்ணுபூ சனைசெயி னொழியு மென்றலு
மண்ணல்கும் பனைத்தன தகத்தி னுன்னவப்
புண்ணிய முனிவனப் போழ்தி லெய்தினான். (6)

மாதவன் றிருமுக நோக்கி மாதவன்
மேதகு மெனையிவன் மேவு மிப்பெருந்
தீதுறு பிரமகத் தியது தீரவே
யோதொரு நெறியெனக் கெனலு மோதுவான். (7)

மாதவர் புகழ்முநிர் மதையிற் சென்றொரு
கோதறு சிவலிங்கங் கொணர்ந்து வந்துநற்
சேதுவிற் பிரதிட்டை செயினி ராவணப்
பாதகன் றனைக்கொன்ற பாவ நீங்குமால். (8)

அம்புவி புகழ்திரு வானைக் காவுறை
நம்பனைப் பூசனை புரிந்து நன்கவன்
செம்பத மிறைஞ்சினாற் றிருமாற் கொடுங்
கும்பகன் னனைமுனங் கொன்ற தோடமே. (9)

இட்டமாய்க் கருவையம் பதியி லெய்தியே
சிட்டர்வந் தனைபுரி சிவலிங் கப்பிர
திட்டைபொன் றியற்றியத் திருக்க ளாவுறை
மட்டில்சீர் மேவுபால் வண்ண நாதனை. (10)

பூசனை புரிந்துதான் போற்றி னேகுமந்
நீசனா மிலங்கைவாழ் நிருதன் மைந்தனை
மாசமர்க் களத்திடை மாய்த்த பாவமென்
றேசறு மன்புட னியம்பி னானரோ. (11)

---

[10] சிட்டர்-நல்லோர்.

மாதவ முனிவனிவ் வாறு கூறலுங்
கோதின்மா ருதிதனைக் கடிது கூவியே
சீதநீர் மதையிடைச் சென்றி லிங்கமிப்
போதுகொண் டடைகெனப் புரிந்து செப்பினன். (12)

அக்கண மாருதி யன்பி னேடுமே
தக்கநல் லிராகவன் றனைப்ப ணிந்துசீர்
மிக்கதோ ரருட்சிவ லிங்க மேயெடுத்
திக்கண மீள்வலென் றெழுந்து போயினன். (13)

எண்சீர் விருத்தம்.

மாருதியா னவனிலிங்கங் கொண்டுமீண்டு
வரக்காலஞ் சென்றிடவே மனதி னேர்ந்து
சீர்மலியு நல்லமுகூர்த் தத்தி லேதான்
சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்ய வெண்ணி
யார்கலியின் மணலிலிங்க மாக்கிப் பூசித்
தீகமகிழ்வுற் றிராகவனங் கம்ருங் வேலை
யேர்மருவு நீர்மதைமா நதியி லிங்க
மினிதுகொணர்ந் தனுமனவ ணெய்தி னனல். (14)

மாதவனம் மணலையருட் குறியாக் கொண்டு
மகிழ்ந்துபூ சனைபுரிந்த துணர்ந்தி ராமன்
பாதமலர் வணங்கியடி யேனிப் போது
பரிவினுடன் கொணர்ந்தசிவ லிங்கந தன்னை
யேதமிலா வன்பொடுபூ சித்தல் வேண்டு
மெனமிகவும் வேண்டினனவ் வேல்லை தன்னிற்
சீதரனம் மாருதியை நோக்கி யேதான்
சிறுநகைசெய் தொருமாற்றஞ் செப்பு வானல். (15)

ஈங்குநீ வருமுனம்யாம் பூசை செய்த
விலிங்கத்தை நின்பலத்தா லெடுப்பா யென்னிற்
பாங்குபெற நீகொணர்ந்த விலிங்கந் தன்னைப்
பரிவுடனே பூசனையாஞ் செய்வோ மென்று

---

[12] மாருதி-அனுமன். [14] ஆர்கலி-கடல்.

வாங்குசிலைத் திருக்கையிரா கவன்ருன் கூற
மாருதிவன் கூலத்தால் வளைத்துச் சுற்றி
யோங்குவலி யாற்பிடுங்க லோடு மன்னே
னூரமோய்ந்து மனமயர்ந்தங் கொல்கி நின்ருன். (16)

மன்னவனி ராகவன்மா ருதியை நோக்கி
வாவெனத்தன் னருகழைத்து மகிழ்ந்தன் போடு
புன்னகைசெய் திங்குநீ கொண்டு போந்த
புனிதலிலிங் கத்தைபுநாம் பூசிப் போமென்
றின்னருளான் முன்னைலிங் கத்தி னுக்கே
யிணையாகத் தாபனஞ்செய் தினிமை கூரப்
பொன்னினர்மா மலராற்பூ சனைசெய் தூதை
புதல்வன்மகிழ்ந் திடவொருசொற் புகல்வான் மன்னே.

இந்தலிங் கத்தைமுன்னே தெரிசித் தேபின்
யாம்பூசை புரிந்தசிவ லிங்கந் தன்னை
வந்துதெரி சித்தவர்நற் பலன்கொள் வார்நீ
மதைச்சிவலிங் கத்தைமுன்னர் வணங்கி டாம
னந்தமது சிவ்லிங்கந் தெரிசித் தோர்க்கு
நற்பலனிர்ப் பலனுது மெனவே கூறிச்
செந்திருநா யகனிலவ் லோடு மற்றைச்
சேனையொடு மவணிங்கிச் செல்லும் போழ்தில். (18)

கும்பகன்னன் றனைவதைத்த பிரம கத்தி
கோரமுடன் வீரன்முனர்க் குறுகி நிற்பச்
செம்பதுமை நாயகன்று னதனை நீக்கத்
திருவானைக் காவினிடைச் சென்றன் போடு
சம்புநிழ றனிலுகந்து வாழு முக்கட்
சம்புமலர்த் தாளிணைபூ சனைசெய் தேத்த
வெம்புறுமத தோடமொழிந் துவகை கூர்ந்து
மீண்டனனு லிராகவனக் நெறியின் மாதோ. (19)

---

[16] கூலம்-வால். (17) ஊதை-காற்று, புதல்வன்-மகன்.

இந்திரன்றன் பகைஞனைமுன் வதைத்த தோட
மிலக்குவன்றன் மனமருள வெதிரே தோன்றி
வந்துநிற்க வஃதொழிக்கும் வண்ணங் கும்ப
மாமுனிவ னுரைத்தபடி மனதி னேர்ந்தே
யெந்தைநதி யணங்குவணங் கிடவோர் பாத
மெடுத்துநடித் தவன்கடுக்கந் தரத்தோ னாதி
யந்தமிலான் வாழ்கருவை நகரந் தன்னை
யவ்விரா கவன்முதலோ ரடைந்தார் மன்னோ. (20)

ஈண்டியபசெந் தமிழ்முனிவ னுடனி ராம
னிலக்குவனை தியர்நமையந் நகரங் காக்கும்
பாண்டியன்வந் தெதிர்கொளக்கண் டுவகை கூர்ந்து
பவந்தவிர்கிட் சேபநதி தன்னின் மூழ்கி
வேண்டியருட் சினகரத்துட் புகுந்து சிந்தை
மிகவுருக வானந்த விழிநீர் சோரச்
சேண்டுகழ்தன் பிறைச்சடிலப் பெருமா னென்னுந்
திருக்களா வுடையானைத் தெரிசித் தாரால். (21)

இலக்குவனன் புற்றுலகத் தெவரும் போற்று
மிருந்தவமா முனிவர்பிரா னிசைத்த வாறே
யலக்கணறத் திடுகளவின் மேவுந் திவ்ய
வருட்சிவலிங் கத்தினீ சான திக்கிற்
றுலக்குறுபச் சிமவாயிற் கோயி லாற்றித்
தூயலிங்கப் பிரதிட்டை புரிந்து பாரச்
சிலைக்கைபிரா கவப்பெருமா னன்புகூர்ந்து
செப்பியவா றவ்விலிங்கத் தினுக்கு மாதோ. (22)

எமமா ரிலக்குமனே சுரனென் றோது
மெழிற்பெயரும் பிரதிட்டை புரிதே விக்குக்
கோமளாம் பிகையென்னும் பெயரு மிட்டுக்
குளிர்நறுமா மலர்க்களவி னீழல் வைகுங்

---

29 வந்தேன்-இதில் எதிர்காலமிறந்தகாலமாயிற்று. சூத்திரம்-விரைவினுமிக வினுந்தெளிவினுமியல்பினும். பிறழவும் பெறூ-உமுக்காலமு மேற்புழியெ ன்றதனு னீண்டுத் தெளிவு பற்றி வந்ததெனக.

காமர்பால் வண்ணநா தனையொப் பில்லாக்
கன்னிபா கனைவாசங் கமழுங் கொன்றைத்
தாமவே ணியனைவிருப் பொடுபூ சித்துத்
தனதுமனங் கனிந்துதுதி புரிந்தான் மன்னே. (23)

நம்பனே போற்றிமுக்க ணுதா போற்றி
நன்னலார் புரமெரிய நகைத்தோய் போற்றி
யெம்பிரா னேபோற்றி முன்னங் கங்கைக்
கின்பநடங் காட்டியரு ளிறைவா போற்றி
கும்பமுனிக் கருள்புரிந்த குழகா போற்றி
கூர்மழுமான் றரித்தகுணக் குன்றே போற்றி
கம்பவா ரணத்துரிமெய் தரித்தோய் போற்றி
களாநிழற்கீ ழுதித்தவருட் கடலே போற்றி. (24)

என்றுதுதி புரிந்துதனைத் தொடர்ந்து மம்ம
ரியற்றியவப் பிரமகத்தி தோட நீக்கி
வென்றிபெறு சுடர்வடிவேற் படைக்கை வேந்தர்
வேந்தெனும்பாண் டியனிடத்து மிக்க வாசந்
துன்றியசந் தனப்பொதிய வரையின் மேவுந்
தூயமுனி வானிடத்தும் விடைபெற் றுள்ளத்
தோன்றியபே ருவகையுட னிராமன் றன்னே
டுயர்வளங்கூ ரயோத்திநக ருற்றான் மன்னே. (25

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வரிசிலைரா கவனுரைத்த வாறுமன மகிழ்ந்தவன்பின்
வந்த வந்தப்
பரிசுபெறு மிலக்குவன்முன் னிட்டபெருந் திருநாமம்
படைத்த வந்தக்
கரிசிலிலக் குமணேச ரனைக்கோம ளாம்பிகையைக்
கருதிப் போந்து
தெரிசனஞ்செய் தவர்பிரம கத்திமுதற் பாவமெலாந்
தீர்ந்துப் வாரால். (26)

(23) ஏமம்-இன்பம். காமர்-அழகு. (25) மம்மர்-மயக்கம். (26) பரிசு-குணம். கரிசு-குற்றம்.

வேறு.

அசைவின்மா தவர்காள் கேண்மி
னின்னுமா லயத்தின் மேற்குத்
திசைதனில் விளங்குந் தூய
செம்பொனா லயத்தின் மேவி
யிசைபெறு மிராமன் சீதை
யிலக்குவன் முதலோர் யாரும்
வசையற வுளசெம் மான்பால்
வண்ணனைச் சேவித் தம்மா. (27)

இலக்குவன்பிரமகத்திதீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 31-க்கு விருத்தம்-1012.

இருபத்தைந்தாவது

வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம். தி.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

முன்னொரு மறையோன் போந்து முதுவயற் செந்நெல் யாவுங்
கன்னலி னழுக்கு காட்டுங் கருவையம் பதியின் மேவி
யன்னையைக் கொலைசெய் பாவ மகன்றுநல் லயோத்தி யென்னுந்
தன்னக ரடைந்த காதை தனைச்சிறி தெடுத்துச் சொல்வாம். (1)

கலி விருத்தம்.

தன்புகழ்வி ளங்கவொரு தண்குடைநி ழற்கீழ்
மன்பதைபு வந்துறைய வன்சிலையி ராம
னன்பொடுவ ளம்பொலியயோத்திநகர் தன்னி
லின்புறவி ருந்தரசி யற்றிடுமநாளில். (2)

வாவியுடை சூழுமவ யோத்திநகர் வாசன்
றூவின்மறை நாலுநனி தானினிது ணர்ந்தோ
னுவிலொரு பொய்புரைம றந்துநவி லாதோன்
றீவினைபு ரிந்துபல தீவினைது றந்தோன். (3)

---

(27) இசை-புகழ். (3) தீவினை-தீ வளர்க்குந் தொழில், யாகஞ் செய்தல்.

அம்பகம்வி ழித்துமல ரம்பனையெ ரித்த
வம்பகவ னின்சரண மாமுபய பங்க
யம்பகலி ராநினைபு மன்புறும னத்தோ
னம்பகனெ னச்சொலுமொ ரந்தணனி ருந்தான். (4)

வித்தகனெ னச்சொலும வேதியன்வி ரும்பு
சுத்தகுண முற்றவொரு சுசிரதையெ னும்பேர்ப்
பத்தினியொ ருத்தியுளள் பன்னுமவ ளாங்கோர்
புத்திரனை யின்றனள்பு ரிந்துளம கிழ்ந்தே. (5)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

காதலன் றனக்கு நாமங் கடலவ னெனவே யிட்டு
மாதய வுடனன் புற்று வளர்த்தனர் வளர்த்துப் பின்னர்க்
கோதினூல் பயிற்றிச் சான்றோ னாகினான் குமர னென்றவ்
வேதியன் றானு மச்சு சிரதையு மகிழ்ந்தா ரம்மா. (6)

மையினூ லனைத்துங் கற்று வன்னியாய்ப் பன்னா ளன்னா
னையமேற் றுண்டு வாழ்ந்தான் சென்றது வயதங் கைம்பான்
றுய்யகா லவனுக் கக்கா லவன்றனை நோக்கிச் சொல்வான்.
செய்யநான் மறையு மோதித் தேர்ந்தவம் பகன்றான் மன்னோ.

செல்வநான் செல்வ னையந் திரிபறப் பலநூல் கற்றுக்
கல்வியி னுயர்ந்த சிந்தைக் கௌதம முனிவன் றன்பா
லல்வியன் மகஞ்செய் திங்கு நான்வருங் காறு நந்தந்
தொல்வளமனையைக்காத்திங் கிருவெனச்சொலிச்சென்றானல்.

தந்தைதான் றனக்கன் போடு சாற்றிய மாற்றந் தன்னைச்
சிந்தையிற் கருதி மைந்தன் றிருமனை வைகு நாளி
லந்தவம் பகன்றன் றேவி சுசிரதை யாவி கொள்வான்
வந்தன ரொருநாட் கங்குன் மறலியின் றூதர் மன்னோ. (9)

இடம்படு மனையுட் புக்கா ருணர்வசற் றின்றித் தூங்கு
மடநதையைக் கண்டார் நேரயொன் றிலைச்சிறி திந்த மாதி
னுடம்பிலெங் கனமிவ் வேளை யுயிர்கவர்ந் திடுவ தென்று
திடம்பெறு தூதர் நெஞ்சந் திகைத்தனர் நிற்கும் போழ்தில்.

---

(4) அம்-அழகு. பகவன்-சிவன். பங்கயம்-பகல். இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபுத் தொகை நிலைத் தொடர். (7) வன்னி-பிரமசாரி.

கொச்சகக் கலிப்பா.

சண்டநமன் றன்றூதர் தம்மிலொரு தூதனிந்த
வொண்டொடியி னாவிகவர் வுற்றிடுதற் கியோசனையென்
கண்டிடுமி னிப்பொழுதிக் காரிகையின் றன்மகனைக்
கொண்டிவடன் னாவி கவர்வலெனக் கூறியரோ. (11)

ஏனு முணர்வுசிறி தின்றித் துயில்புரியுங்
காலவனைச் சென்று கடித்தான் பிபீலிகையாய்ச்
சீலமிகு மந்தமறைச் செல்வன் விழித்தெழுந்து
சூலமுறு வன்கையம தூதரைக்கண் ணுற்றனனால். (12)

நந்தமனை யுட்புகுந்தார் நம்பொருளை வவ்வுதற்கு
நிந்தையுறுங் கள்ளர்சில ரென்றே நினைத்தனனு
லந்தமுறுந் தன்றாயி னுருயிர்கொண் டேகுதற்கு
வந்தவரென் றந்தோ வுணரான் மனதிலரோ. (13)

பொங்குசின முற்றவரைத் தாக்குவான் பூங்கமலச்
செங்கையிலோர் பாரத் தடியேந்திச் சென்றனனு
லங்குநமன் றூத ரவன்விழிக்குத் தோன்றாமே
பங்கமிலன் ஞன்றாய் படுக்கையறை யுட்புகுந்தார். (14)

அவ்வறையுட் புக்கொருவ ரோடொருவ ராங்கிருந்து
செவ்வையுறப் பேசு மொலியைத் திருமனையுள்
வெவ்வயிற்கண் டுஞ்சுமட மெல்லியல்கேட் டாள்விழித்தா
ளிவ்வொலியே தென்று திகைத்தா ளெழுந்தனளால். (15)

ஈங்குவந்த கள்ள ரெவண்மறைந்தா ரென்றுதிகைத்
தோங்குபெரும் பார வுலக்கைவலக் கையேந்தித்
தாங்கரிய மாகோப சன்னதமோ டங்குநின்ற
பாங்குபெறு தன்மகன்முன் சென்றாள் பதறியரோ. (16)

செந்தா மரைமேற் றிருவெனுமப் பார்ப்பனியை
நந்தா யிவளென் றறியா னமதகத்தில்
வந்தே நுழைந்த திருடனென மாதாவை
யந்தோ வடித்தான் றடியா லவன்மாதோ. (17)

(12) பிபீலிகை-எறும்பு. (14) தடி-உலக்கை.

கலித்துறை.

துஞ்சினள் பார்மேல் வீழ்ந்து சுடர்ப்பொற் றொடியாவி
வெஞ்சம னேவு தூதர்க வர்ந்து மீண்டார்பின்
னெஞ்சலின் மைந்தன் மாய்ந்தன ளன்னை யெனவேதா
னெஞ்சினு ளார்ந்து வீழ்ந்து புலம்பா நின்றானால். (18)

பொன்னே கன்னே ம்மாமணி யேநற் புகழ்மேவு
மன்னே தேனே யாரமு தேயிங் கறியாமே
நன்னே யத்தோ டன்றவு னைத்தா னன்கொன்றே
னென்னே செய்வேன் பாதகன் யான்மற் றினியந்தோ. (19)

கோதறு நேயத் தாலுயர் தாயைக் கொலைசெய்த
பாதக னென்றிங் கேவரு மென்னைப் பழியாரோ
வோதுறு நிந்தைக் கேயிட மாயிங் குயிர்வாழேன்
மாதிரு வன்னா யுன்னுட னின்னே வந்தேனே. (20)

ஒன்றிய பத்துத் திங்கள் சுமந்தன் புடனீன்றே
யென்றனை நீதா னிங்கு வளர்த்த தென்கையிற்
பொன்றுவ தற்கோ வென்றுபு லம்பிப் புகலொண்ணா
வன்றுப ராழி வீழ்ந்தன னம்மா மறையோனால். (21)

வேறு.

பருவ ரற்கடல் வீழ்நதவன் றன்னைப்பா தகமோ
ருருவ மாயுட னிழலெனத் தொடர்ந்துதுன் புறுத்த
வெருவி நன்மனங் கலங்கியே மெய்புணர் வின்மை
மருவு பித்தனை யொத்தனன் வனத்திடைச் சென்றான். (22)

இனைய னாகியக் காலவ னேகிய பின்னர்
வினையி லம்பகன் மாமகம் புரிந்துதான் மீண்டு
புனையு நீண்மனை யடைந்தனன் றன்னுயிர் போலு
மனையை மைந்தனைக் கண்டிலன் மயங்கினன் மாதோ. (23)

அன்ன காலையி லயலுளோ ரையவோர் மதியின்
முன்ன ரன்றிரு மனையிடை யாவிபோய் முதிர்திங்

---

(22) ஒத்தனன் என்னுமுற்று எச்சமாயின. சூத்திரம் "வினைமுற்றேவினை யெச்சமாகலுங் குறிப்பு முற்றீ ரெச்சமாகலு முளவே" யென்றதனானுணர்க.

கன்ன னேர்மொழி மடந்தைதான் கிடந்திடக் கண்டே
மின்ன றீருநின் மைந்தனைக் கண்டிலே மென்றார். (24)

தேவி தன்னையா னிழந்தன னென்செய்கோ சிறந்த
வாவி யன்னவென் னரும்பெறற் சுதனையுங் காணேன்
மேவி யிவ்வுயிர் வாழ்க்கையை விரும்பியீங் குள்ளேன்
பாவி யென்னைநேர் பாதகர் யாவரிப் பார்மேல். (25)

ஐய கோவெனப் புலம்பின னழலிடு மெழுகாச்
செய்ய தன்மனங் கலங்கினன் சிறிதுளந் தேறித்
துய்ய வன்பொடு தேடினன் பலவிடந் தோறும்
வெய்ய பாவமுற் றுழலுமப் புதல்வனை விரும்பி. (26)

தேடி யோர்பெருங் கானிடைக் கண்டனன் சென்றே
யோடி மார்புறத் தழுவினு னுளமிக வுருகிக்
கூடு நற்சுதன் மாசுடல் கழுவினன் குறைதீர்
நீடு மன்பொடு விழிகளிற் பொழிதரு நீரால். (27)

மைந்தன் மாமுக நோக்கியென் னரும்பெறன் மதலாய்
முந்து நானுனக் கியம்பிய மொழிகடந் தந்தோ
விந்த நீள்வனத் தெய்திய தென்கொனீ யீங்கென்
சிந்தை தேர்ந்திடச் செப்பெனச் செப்பினன் மாதோ. (28)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

முன்னநிகழ்ந் தனயாவுஞ் சிறிதுமனந் தெளிந்துசுதன்
மொழியக் கேளா
வென்னினியாஞ் செய்துமந்தோ விப்பெரும்பா தகந்தீர்வா
னெனத்தேர்ந் தன்னோன்
மன்னுவட காசிசிதம் பரமாரூர் திருவால
வாய்முன் னாகப்
பன்னுபலப் பலதலங்கள் சென்றுதெரி சனம்புரியப்
பணித்து மன்னோ. (29)

கங்கைபிர யாகைமுதற் பலநதியின் மூழ்குவித்துங்
கால வன்பாற்
றங்கியபா தகமதுதான் றணிந்திலதென் றுளத்துணர்ந்தத்
தனைய னோடு

பொங்குபல வளமலியு மயோத்தியெனுந் திருநகரம்
புகுந்து செய்ய
பங்கயக்க ணிராகவன்சன் னிதியடைந்து நிகழ்ந்தவெலாம்
பகர்ந்து மாதோ. (30)

உற்றபெரும் பாதகமீ தொழியுமொரு நெறிதனையிங்
குணர்வித் தைய
நற்றயைசெய் திடல்வேண்டு மெனவிரந்தா னவ்வேலை
ஞால மெல்லாம்
பெற்றவனை முந்தவர விந்தமல ருந்தியிடைப்
பெற்றோன் வேத
முற்றுமுணர் வேதியன்மா முகநோக்கி யருள்சுரந்து
மொழிகு வானல். (31)

எம்பியிலக் குவன்முதன னிந்திரசித் துவைச்சமரி
லிலங்கு மோர்சூர்
வெம்பகழி கொடுவதைத்த பாவமகற் றியதலமிவ்
வேலை சூழ்ந்த
வம்புவிமீ துள்ளசிவ தலங்களின்மே லாயதல
மமரர் யாரு
நம்புகரு வைத்தலமென் றோர்தலமுண் டத்தலத்தி
னணுகி மாதோ. (32)

மூதறிஞர் புகழ்தருநிட் சேபநதிப் புனலினிடை
மூழ்கி யந்தச்
சீதமலர்க் களவுறைபால் வண்ணலிங்கப் பெருமானைத்
தெரிசித் தேத்திற்
பாதகமீ தகலுமெனப் பகர்ந்திடக்கேட் டந்தணனும்
பாலன் றானு
மேதகுதென் றிருக்கருவைத் தலநோக்கி நடந்தனரால்
விரும்பி மன்னோ. (33)

எனுமதி யொடுநடந்தோ ரேழுமதி கடந்துலகத்
தெவரும் போற்றுஞ்
சிலமுறு வேதகிரிச் சாரலடைந் தனரந்தச்
செவ்வி தன்னிற்

---

(29) பலபல-பலப்பலவெனநின்றது. புணர்ச்சி விகாரம்.

காலவனைத் தான்றொடர்ந்த பெரும்பாவ மகன்றதுசெங்
கதிரோன் கீழ்பாற்
கோலமிகு முதயகிரி யணுகியபோ திருளகன்ற
குணம்போ லம்மா. (34)

உயர்வுறுதன் மைந்தனெனுங் காலவனுற் பண்டுகொலை
யுண்டு மாய்ந்து
மயலுருவம் படைத்திருந்த் பார்ப்பனியங் கொருதேவ
வடிவங் கொண்டு
முயலுமருந் தவமுறுநா யகன்றனைய னெனுமிருவர்
முன்னர்த் தோன்றி
நயமிகுநற் கதிபெறுவான் கருதியவர் தமைநோக்கி
நவிலு மன்னே. (35)

நீண்டபுகழ்த் திருக்கருவைத் தலமடைந்து தெரிசித்து
நீவி ரீங்கே
மீண்டுவருங் காலையினிட் சேபநதிப் புனல்கொணர்ந்தென்
மிசைத்தெளிக்கி
னீண்டுபர கதியதனி லெய்துவல்யா னெனவேண்டி
யியம்பக் கேட்டுப்
பூண்டமனத் தன்பொடுநாம் புரிகுதுமந் நன்மெனவே
புகன்று மாதோ. (36)

உன்னதனுஞ்சே ரவ்வேத கிரிச்சாரல் விடுத்தகன்றிவ்
வுலகின் மேலாம்
பன்னருஞ்சீர்க் கருவைநக ரெய்திச்சக் கிரதீர்த்தம்
பகர்நிட் சேப
நன்னதிமுன் னும்பலதீர்த் தம்படிந்து திருக்களா
நாதன் செய்ய
பொன்னடியை வணங்கியநு லாம்பிகையைத் தொழுதுபெரும்
புனித ராகி. (37)

திரும்பினரவ் வேதகிரி மருங்கணைந்து பார்ப்பனியோந்
தெரிவை யாங்கு
விரும்பிமுனந் தம்மிடைச்செப் பியவாறு புரிந்துயர்நல்
வீட்டி லுய்த்துப்
பெரும்புகழ்சேரயோத்திநகரடைந்தவண்பேரய்வந்தவெலாம்
பிறங்கு செங்கட்
கரும்புயலுக் குரைத்துவாழ்ந் திருந்தனரந் நகரின்மனங்
களித்து மாதோ. (38)

வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம்-31க்கு விருத்தம் 1050.

இருபத்தாறுவது

சுனபாண்டியனுக்குத் தலமகிமையுரைத்த சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்.

பருத்தகின் புயச்சுன பாண்டி யற்குநீண்
மருத்துணர் மலிபொழிற் கருவை மாநகர்த்
திருத்தல மகிமையைத் திருக்க ளாநிழற்
கருத்தனன் றுரைத்ததோர் கதையைக் கூறுவாம். (1)

கன்னலங் கழனிசூழ் கருவை மாநகர்
நன்னெறி செலுத்தியிஞ் ஞாலம் போற்றிடப்
பன்னருந் திறற்சுன பாண்டி யன்னெனு
மன்னவன் புகழொடு வாழு நாளரோ. (2)

வெண்ணெய்தங் கரத்திடை யிருப்ப மென்சுவை
நண்ணுநெய் தேடியே நலிகு வாரென
வண்ணலக் கருவைமா தலத்த மர்ந்துமே
யெண்ணில்சீர்க் காசிபோய் வருதற் கெண்ணினன். (3)

---

(38) உய்த்து-செலுத்தி.

வெற்புறழ் திணிபுய வேந்த னெண்ணியுந்
நற்புகழ்க் கருவைமா நகர்வி டுத்தெழுந்
தற்புதத் தென்றிரு வாலங் காடெனும்
பொற்புறும் பதியிடைப் புக்கு வைகினான். (4)

அருடரு தென்றிரு வாலங் காட்டுறை
தருபர மனைத்தெரி சனஞ்செய் தேவலம்
வருபொழு திடைத்திருக் கோயின் மன்னுமக்
கருதுமுத் தாப்பிர காரந் தன்னிலே. (5)

அருந்தனி யோகதண் டங்கை பற்றியே
திருந்துமோ ரற்புதச் சித்தன் யோற்புகழ்
பொருந்துநற் களாநிழற் புனித னெம்பிரா
னிருந்தன னிட்டையி லெவரு மேத்தவே. (6)

இவ்வண நிட்டையி லிருந்த சித்தனைத்
தெவ்விடு வாட்படைச் செங்கை மன்னவன்
கவ்வையி றனதிரு கண்க ளித்திட
வவ்வயிற் கண்டுளத் தன்பு கூர்ந்தரோ. (7)

பொன்னடி சிரமிசைப் புனைந்து கூறுவான்
மன்னுசீர்க் காசிபோய் வரநி னைத்துளேன்
முன்னுமென் கருத்தது முற்றுங் கொல்சிவ
னன்னமா புனிதமுற் றுது கொல்லரோ. (8)

உரந்தரு நின்றிரு வுளத்திற் றண்ணருள்
சுரந்தெனக் கியம்புதி யென்று சொல்லியாங்
கிரந்தன னுலகெலா மினிது தங்குசீர்
பரந்தவோர் திங்களங் கலிங்கப் பாண்டியன். (9)

சித்தவன் புடையநற் சித்த னாகிய
வித்தகன் கண்மலர் விழித்து நோக்கியே
பத்தவுன் னெண்ணமுற் றுது பண்ணைவாய்
நத்தமர் கருவைமா நகர்செல் கென்றனன். (10)

---

(7) தெவ்-பகை. (8) புனிதன் என்னும் பெயர் விளியுரு பேற்றுப் புனிதவெனநின்றது·புனிதனே யென்பது பொருள்.

என்றலு மன்னனென் னென்ன முற்றுவா
னுன்றிரு வருள்செயென் றுரைக்க வுன்னெண
மன்றுநன் றென்றுநா மறைந்து நீயினி
நன்றெனக் கருதிலங் ஙனஞ்செய் நன்கென்றான். (11)

திண்ணிய சித்தனிவ் வாறு செப்பலுந்
தண்ணரு ளொடுவிடை தந்து ளானென்
வெண்ணறு படையுட னெழுந்த வன்புகழ்
நண்ணுமக் காசிமா நகர நோக்கியே. (12)

உவந்துநற் றிங்களா றென்று சென்றுவெம்
பவந்தவிர் காசியம் பதியை யெய்தின
னிவந்தமன் னவர்முடி நிதமுந் தோய்தலாற்
சிவந்தபங் கயபதத் தென்னர் கோனரோ. (13)

எய்தியற் றைத்தினத் திரவில் வைகினன்
கைதரு மற்றைநாட் கங்கை யாடுபு
மெய்திக ழெம்பிரான் விசுவ நாதனை
மைதவி ரன்பொடு வணங்கு வோமென. (14)

மன்னுமத் தினத்திரா வைகிக் கண்டுயி
றுன்னுபல் படைகளுந் துலங்கு வேந்தனும்
பன்னுசிட் சேபமா நதிக்கிதன் பால்வர
வுன்னினன் றிருக்களா வுறையு மெம்பிரான். (15)

தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

வாரணவா சியிலிரவு துயில்புரிந்த மன்னவன்றான்
போரணிவாட் படையேந்தும் படைகளுடன் புகழ்துலங்குந்
தாரணிமேன் மிகவுயர்ந்த தலமெனுந்தென் கருவைநகர்ச்
சீரணிசிட் சேபநதித் தென்கரைவந் தடைந்தனனால். (16)

காலைதனிற் றுயிலுணர்ந்து விழித்துநறுங் கங்கையெனுஞ்
சீலநதிப் புனன்மூழ்கி யரியயன்முற் றேவருக்கு

(16) வாரணவாசி-காசி.

மேலவனு கியெம்மான் விசுவேசன்றனைத்தெரிசித்
தேலவணங்குதும்யாமென் றெண்ணினன்பார்த்தனன்மாதோ.

வெருவறுநாற் படைகளுடன் வெய்யசமர்க் களத்தெதிர்க்கு
மருவலருக் கொருகூற்றாய் வயங்கொளிவேற் படைக்கரத்தான்
றிருவுறையும்புகழ்க்காசித் திருநகரந் தனைக்காணான்
கருவைநகர் தனைக்கண்டான் கருத்தில்வியப் படைந்தனனால்.

மல்லலுறுந் தென்றிருவா லங்காட்டின் மதித்தெவருஞ்
சொல்லுமொரு பெருஞ்சித்தன் றோன்றினனம் விழிக்கெதிரே
யுல்லலொழித் தினியகதி யருள்காசித் தலத்தினுக்குச்
செல்லலென வுரைத்தானவ் வுரைமறுத்துச் சென்றனமால்.

சித்தனவ னங்கருவைத் திருக்களா வுடையானே
யத்தனுரை தனைமறுத்து நாமவண்சென் றடைந்ததுதான்
வித்தகவக் கங்கையின்மூழ் காமல்விசு வேசனெனுங்
கத்தனைக்கா ணுமலிவ ணடைந்தமைக்கோர் காரணமால். (20)

எனவிதயந் தனிலுணர்வுற் றெழிலுறுநிட் சேபநதிப்
புனல்படிந்தா லயமடைந்து புனிதவபி டேகநிவே
தனமுதலா னவைபுரிந்து களாவுறையுந் தனிப்பொருளை
மனமகிழ்வுற் றிறைஞ்சினனம் மன்னவர்மன் னவன்மாதோ.

இன்னணமன் பொடுபோற்றி யிறைஞ்சியவக் கதிர்வடிவேன்
மன்னவன்முன் றோன்றினனன் மழவிடையின் மிசைப்பசிய
வன்னமெனத் திகழ்கருணை யதுலசவுந் தரியொடுபூங்
கன்னல்செறி வயல்புடைசூழ் கருவைநகர்ப் பெருமானே. (22)

சீலமொடு தோன்றியவப் பெருமானைத் தெரிசித்துச்
சாலமகிழ்ந் திறைஞ்சியந்தத் தனிமுதலை வினவினனாற்
கோலமிகுங் காசியிற்கங் குற்பொழுது துயின்றுளயான்
காலையிலிங் கெழுந்திருந்த காரணம்யா தெனமாதோ. (23)

யோகியெனு மெம்மானம் மன்னவனுக் குரைப்பானிம்
மாகிருபா நதியையுமித் தலத்தையும்பால் வண்ணலிங்க

(19) செல்லல்-எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினைமுற்று; போகாதேயென்பது பொருள். (20) இவண்-இங்கு.

மாகியநம் மையுநீதா னகத்தினிடை மதியாமே
யேகினைவா ரணவாசி யெனும்பதியை நோக்கியரோ. (24)

கத்துகடற் புவிபுகழ்தென் திருவாலங் காட்டிடையோர்
சித்தனெனத் தோன்றியவண் செல்லலெனை வுரைத்தனம்யா
முத்தமமன் னவநீயவ் வுரைமறுத்தே கினையதனு
லித்தலத்தின் மகிமையுனக் குணர்த்துவா னெண்ணினமால்.

காசிநகர் தனையடைந்துங் கங்கையினீ ராடாமே
மாசில்சிவ லிங்கதெரி சனம்பெற்று வணங்காமே
தேசிலுய ரிக்கருவைத் தலத்திலுறச் செய்தனமாற்
பேசிடுமிக் கருவைநகர்ப் பெருமையுரைக் குதுங்கேண்மோ.

கலித்துறை.

பொழியு மாமதுப் பூந்துழா யரியயன் முதலா
மிழிவில் வான்வ ரேவரு மீரெழு புவியு
மொழியு மாறுவந் துற்றிடும் யுகாந்தகா லத்து
மழிவி லாதுநின் றிலங்குவ தித்தல மம்மா. (27)

நற்றி றம்பெறு கருவையம் பதித்தல நமக்குச்
சொற்ற வோர்பெருஞ் சுழிமுனைத் தானமாய்த் துலங்கு
மெற்று நீடிரைக் கடற்புவி யெவையுமித் தலத்தி
லுற்ற விவ்விலிங் கத்தினின் றுதித்தொடுங் கிடுமால். (28)

ஆத லாலுல கெவைக்குமோர் மூலமே யாகுங்
கோதி லாதவிவ் விலிங்கமிக் குவலயத் துள்ள
மாத லங்களுட் சிறந்தவித் தலக்குவ மான
மோது மித்தல மன்றிவே றுரைப்பதற் குளதோ. (29)

வஞ்சி விருத்தம்.

நிருப வென்று நிகழ்த்தியே, யுருவ மங்கொளித் துற்றனன்
பொருவ ருப்புகழ் பூண்டதென், கருவை யம்பதிக் கண்ணுதல்.

சுனுபாண்டியனுக்குத் தல மகிமை யுரைத்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 32க்கு விருத்தம் 1080.

---

29 தலக்கு-தலத்துக்கு. அத்துச்சாரியை குறைந்து நின்றது.

30 கண்ணுதல்-அன்மொழித்தொகை.

இருபத்தேழாவது

உதாவசுவுக்கு மகப்பேறருளிய சருக்கம். தி.

கலி விருத்தம்.

சுதாகா மதிதவழ் சோலைசூழ்திரு
மதாசல வலநகர் வரத னன்பர்பாற்
சதாவருள் செயும்பிரான் முன்னஞ் சந்ததி
யுதாவசு வுக்கருள் சரித மோதுவாம். (1)

மின்னவிர் கடிமதின் மிதிலை யென்னுமோர்
நன்னகர் தனிலர சியற்றி ஞாலமே
லுன்னரும் புகழ்விளங் குறவு தாவசு
வென்னுமோர் மன்னன்வாழ்ந் திருக்கு நாளரோ. (2)

வென்றியி னுயர்ந்தவவ் வேந்தர் வேந்தன்றான்
மன்றல்செய் தனன்கலிங் கேசன் மாமகள்
கன்றணி மலர்க்கரக் கனக மாலிகை
யென்றவோர் பெயருடை யெழில்கொண் மங்கையை. (3)

கனகமா லிகைதனை மணந்து காவலன்
றினமுமின் புற்றுவாழ்ந் திருக்கு நாண்மனக்
கினியநன் மாமகப் பேறொன் றின்றியே
மனதிடைக் கவலைமீக் கூர்ந்து வாடினன் (4)

ஏதமி றன்குலக் குரவ னென்னுநற்
கோதமன் றன்னிடைக் குறுகி யாங்கவன்
சீதபங் கயமல ரனைய சேவடி
மீதுதன் முடியுற வீழ்ந்தி றைஞ்சியே. (5)

ஐயவோர் மகவெனக் கின்றி யானொரு
வெய்யதாந் துயர்க்கடல் வீழ்ந்து ளேனரோ
பொய்யில்சீர் நின்னருட் புணைகொண் டிந்நவ
னையுமக் கடலினின் றேற நாடினேன். (6)

---

(1) மதாசலவலநகர்-கரிவலநகர். (3) கன்று-வளை.

வயங்குறு நினையலான் மற்றி லைப்புக
னயங்கெழு திருவரு ளல்கென் றேதினு
னியங்குமைம் புலனும்வென் றிலங்கு சிந்தையா
னுயங்குமவ் வேந்தனை நோக்கி யோதுவான். (7)

மன்னகேண் மகப்பெற மனத்தில் வேண்டினீ
பொன்னவிர் கசேந்திர புரமென் றோர்தலம்
பன்னுசெந் தமிழ்த்திருப் பாண்டி நாட்டுள
தந்நக ரடைந்துளத் தன்பு கூர்ந்தரோ. (8)

கோதறு மப்பதி புரக்குங் கொற்றவன்
சீதவெண் மதிக்குடைத் திருட கேதுவென்
றோதுநற் றிருப்பெய ருற்ற வேந்தனைக்
காதலிற் கண்டவ னுறவு கைக்கொளா. (9)

மனமுவந் தாங்குநிட் சேப மாநதி
யெனவுறு நதிபடிந் திலங்கு மந்நகர்ச்
சினகரம் புகுந்துபூந் திருக்க ளாவுறை
கனமுறு சுவேதலிங் கத்தைக் கண்டரோ. (10)

தேவியொப் பனைதனைத் தெரிசித் தன்பொடு
மேவியோ ராண்டுளம் விரும்பிப் பூசனை
தாவறு விதிமுறை வழாது தான்புரிந்
தாவணி மதியுவா வாய நாளிடை. (11)

அறுசீர் விருத்தம்.

அலக்க ணுறுமுற் பவமரண மென்னுங் கொடிய
வரும்பிணியை
விலக்கு மருந்தாங் களவீசன் விளங்குந் திருவா
லயமதனி
லிலக்க மணித்தீ பங்களினி தேற்றிப் பணிந்தா
லெப்துவைநீ
துலக்க மருவு நன்மகப்பே றென்றான் றவத்தின்
றுறைநின்றான். (12)

(11) உவா-பூரணை. (12) இலக்கம்-நூறாயிரம்.

அக்கோ தமன்சொற் கேட்டிதயத் தடங்கா வுவகை
யடைந்துணர்வின்
மிக்கோர் புகழு மிதிலைநகர் விடுத்துத் தானைக்
கடல்சூழ
விக்கோ கனியோ கடலமுதோ வெனுஞ்சொற் பொன்மா
லிகையுடனத்
தக்கோ னெழுந்தான் புறப்பட்டான் றடஞ்சூழ்கருவைத்
தலநோக்கி. (13)

துன்னு பலதே யமுங்கடந்து பன்னாட் சென்று
துலங்குசெழுங்
கன்னல் செறிபூம் பணைசூழ்தென் கருவைப்பதியின்
மருங்கணைந்தான்
மன்னன் வரவு தனைத்தூதர் வல்லே யோடி
யுணர்ந்தனரான்
மின்னு மணிப்பொன் முடிவேந்தர் வேந்தன் றிருட
கேதுவின்பால். (14)

ஓங்கு பெரும்போர்ப் படைகளுட னொருமன் னவனம்
பதிநோக்கி
யிங்கு வருகின் றனனெனவத் தூத ரோடி
யியம்பலுமப்
பாங்கு பெறுமன் னவன்யாரிப் பதியெய் துதற்கென்
னேதுவென்றவ்
வீங்கு வரைத்தோட் காவலன்பால் விரைந்து வினவி
வம்மினென்றான். (15)

துங்க முறுமன் னவனுரைக்கத் தூதர் விரைந்தோ டினரேகி
யங்கு வருவோற் கண்டுபணிந் தரசே நீயா ரேதுவெவ
னிங்குவருதற்கறிந்துவாவெங்கோனெமையுய்த்தனனெனவக்
கொங்கு விரிதார்ப் புயன்றூதர் தம்மை நோக்கிக் கூறுவனால்.

---

(14) பணை-வயல். வல்-விரைவு (16) ஏது-காரணம். எவன்-என்ன.

வேறு.

மருவுலவுஞ் சோலைவள மலிமிதிலைப் பதியாளு
மன்னன் யானிக்
கருவையெனுந் தலநோக்கி வந்தனனோர் மகப்பேறு
கருதி நுந்தம்
பொருவறுநற் குணவேந்தன் றனைப்பணிந்தே னென்றுசென்று
புகன்மி னன்னோன்
றிருவுளநன் குணரும்வகை யென்றனன்கேட் டத்தூதர்
திரும்பி னூரால். (17)

மன்னனிடத் தெய்தியுதா வசுவுரைத்த மொழியனைத்தும்
வழுத்த வன்னோன்
றன்னுதளத் தொடுநீவிர் சென்றழைத்து வம்மினெனத்
துகடீர் கேள்வி
யுன்னுமதி யமைச்சர்தமக் குரைத்தனனவ் வமைச்சர்பல
ருவப்புற் றேகி
யன்னவயன்மிதிலையர்கோன் றனைக்கொணர்ந்தார்சிறப்பினுட
னழைத்து மாதோ. (18)

ஆவலுடன் வந்தவந்த வரசனுக்கு முகமனுரை
யளித்துத் தன்பா
மாவரியா தனத்திருத்தி மனத்திருத்தி யொடுமிதிலை
வாழுஞ் செங்கோற்
காவலவித் திருக்கருவைப் பதியினுக்கித் துணைத்தூரங்
கடந்தன் போடு
நீவருதற் கென்னைகொலோ வேதுவென வினவினனு
னிருபன் மன்னோ. (19)

வினவியவேந் தனைநோக்கி வேந்தேயான் மகவின்றி
மிகவு மாழ்கி
யெனதுகுலக் குரவனெனுங் கோதமன்பா லோதவன்பா
லெய்தி யுன்றன்

---

[19] முகமன் உபசாரம். உரை-சொல். அரியாதனம்-சிங்காதனம்.
[20] மாழ்கி-வருந்தி.

கனமுறுநே யம்படைத்தோ ராண்டுவரை க்ளவீசன்
கமலத் தாளை
மனமகிழ்பூ சனைபுரிந்து வணங்கின்மகப் பெறுதியென்ருன்
வந்தே னென்ருன். (20)

அங்கவனோ தியமொழிகேட் டகமகிழ்ந்து மிதிலைநக
ராசுக் காங்கே
தங்குமனை முதல்வேண்டு வனயாவு நல்கிபுப
சரித்தா னன்னோ
னிங்கிதநட் புற்ருேரான் டக்கருவைத் தலத்தினிடை
யிருந்தொப் பில்லாள்
பங்கனிரு பதமலராற் புதமலர்கொண் டருச்சித்துப்
பணிந்து பின்னர். (21)

சீரணியு மக்கருவைக் களவீச னுலயத்திற்
சிங்க மாதப்
பூரணையாந் தினமதனிற் பொற்சுடரோ ரிலக்கமிட்டுப்
போற்றுங் காலைத்
தாரணிமன் னவன்புரிபூ சனைக்குவந்து தோன்றினனுற்
சகத்துக் கெல்லாங்
காரணனு கியமுகலிங் கப்பெருமான் மழவிடைவா
கனத்தின் மீது. (22)

கலிவிருத்தம்.

யாதுநீ வேண்டினை யரச கேளுனக்
கீதுநா மென்றன னிறைவன் ருமரைப்
போதுநேர் சேவடி போற்றித் தந்தருள்
கோதுரு மகவெனக் கென்று கூறினுன். (23)

கூறலு நந்தியை நோக்கிக் கோதிலா
வீறுசா லன்புடன் விரும்பி நீயிது
காறுமே வளர்த்தவோர் காத லன்றனை
யீறிலா நம்முனர்க் கொணர்க வென்றனன். (24)

---

(22) சுடர்-தீபம். (23) ஈதும்-தருவோம்.

பைந்துணர்க் கொன்றையான் பாலன் பானுபர்
நந்தியப் பாலனைக் கொணர்ந்து நல்கினன்
சிந்தையிற் பெருங்களி சிறக்க வெம்பிரான்
றந்தனன் மன்னவன் றடக்கை மீதரோ. (25)

நிறைந்தசீர் நந்தியிம் மகவை நெஞ்சகத்
துறைந்தபே ரன்பொடு வளர்க்க லுற்றதா
லறைந்தபேர் நந்திவர்த் தனனென் றன்னான்
மறைந்தனன் விபுதர்பூ மாரி தூற்றினர். (26)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

வெய்யபெரு மிடியதனு லனுதினமுந் துயருழந்து
மெலிகின் றோனிவ்
வையமிசையோர்புதையற்பெரும்பணங்கண்டெடுத்ததுபோன்
மணிச்செஞ் சூட்டுப்
பையரவ மணிந்தபிரான் றிருக்காத்தாற் றந்தவந்தப்
பாலன் றன்னைக்
கையிடைக்கண் டவ்வரசன் மூழ்கினனாற் பேருவகைக்
கடலுண் மாதோ. (27)

பூந்திருவை நிகர்கனக மாலிகைதன் மலர்க்கரத்தன்
பொடுதன் சேயை
யீந்தனன்வாங் கினள்கண்ணுற் றிதயமகிழ்ந் துடல்புளக
மேறிச் செய்ப
காந்திகொள்பொற் கனதனத்திற் சுரந்தவமு தூட்டினடென்
கருவை மூதூர்
வேந்தனிடைச் சென்றுவிடை பெற்றரசன் மீண்டனன்றன்
மிதிலை நோக்கி. (28)

பொன்மதில்சூழ் தன்மிதிலைப் பதியடைந்து கோதமப்பேர்
புனைந்த தூய
நன்மதிமா முனிக்கவண்போய் வந்தவிவலா மினிதுணா
நவின்று பின்னர்த்

தன்மதியா னத்தாசன் றன்மனைசார்ந் தரும்பெறற்சந்
 ததியி னோடு
மென்மதிநேர் முகக்கனக மாலையெனு மனைவியொடு
 மேவி வாழ்ந்தான். (29)

என்றுரைத்த சூதமுனி யிருகமலத் திருவடிவீழ்ந்
 திறைஞ்சி யெந்தாய்
வன்றிறல்கூர் நந்தியொரு மைந்தனைத்தான் வளர்த்ததெவன்
 மைந்தன் யாவ
னன்றியுற முந்தவந்த மைந்தனெந்த விதமடைந்தா
 னந்தி பாலென்
றென்றியமா தவர்கேட்பச் சூதமுனி யம்முனிவர்க்
 குரைக்கின் றானல். (30)

பண்டொருகா லத்தில்வச்சி ராசுரனென் றுரைத்திடுமோர்
 பதகன் பன்னாட்
புண்டரிகத் தவிசுறைவோன் றனைநோக்கி யரியதவம்
 புரிந்தன் னோன்பாற்
கொண்டபெரு வரமதனன் மிக்கசெருக் கடைந்துபுரு
 கூதன் முன்னு
மண்டானை வருக்குமிக விடரிழைத்தா னெவன்புரிவா
 ரமரர் மன்னே. (31)

எவ்வுலகும் படைத்தபிதா வெனத்திகழ்நான் முகத்தவன்பா
 லெய்தி யன்னோன்
செவ்விபெறு நறுங்கமலப் பதமிறைஞ்சி யெந்தாய்வச்
 சிரனென் றோது
மவ்வசுரன் புரிதுயர்தீர்த் தருள்புரியென் றிரந்தனயா
 லந்த வேலை
வெவ்வயிரப் படைக்காத்தான் றனைநோக்கி விளம்புவனவ்
 வேதன் மாதோ. (32)

வேறு.

உத்தம மனுவின் பாற்சென் றுயர்வுறு மன்னோ னீன்ற
மெய்த்திரு வனைய வந்த விசாலினி யென்னு மாதைச்
சித்தமுற் றுவந்து மன்றல் செய்கநீ செகத்தோர் மெச்சும்
புத்திர னொருவன் றன்னைப் புகழுடன் பெறுதி மன்னோ.

காதலுற் றினிது பெற்ற காதல னவன்முன் பின்னர்
மோதமர்புரிந்துநாளு முதிரிடர் விளைக்குமந்தப்
பாதக வவுணன் றன்னைக் கொலவன்வெம் பகழி யொன்று
லோதுறுந் துபுரம் யாவு மொழியுமென் றுரைசெய்தானல். (34)

நான்முக னுரைத்த வண்ண நல்விசா லினியா மந்தத்
தேன்முரல் கோதை மாதைத் திருமணம் புரிந்து பெற்றான்
கான்முளை தனயச் சேயைக் கண்டனன் கவர்ந்துசென்றான்
றுன்முதிர் மாயை யாற்பா தலத்திலவ் வவுண னம்மா. (35)

தேடரு மகவைக் கொண்டு பாதலஞ் செல்லுங் காலை
யாடகே சுரத்தி னின்று கயிலையை நோக்கி யாங்குப்
பீடுறச் செல்லு நந்தி பிடுங்கினன் கொணர்ந்து சற்றும்
வாடுறு மனத்தன் புற்று வளர்த்தனன் மகவை மன்னோ. (36)

நந்திவர்த் தனன்சென் றோர்நா ணலமுறத் தனைமுன் னீன்ற
விந்திரன் பகைஞ னுமவ் வவுணன்மே லெரியம் புய்த்தான்
வெந்தொரு வயிர மாயிற் றவனுடல் விண்ணோர் கோமா
னந்தவோர் வயிரந் தன்னை யமர்செயா யுதமாக் கொண்டான்.

வஞ்சிவிருத்தம்.

என்று சூத னியம்பின
னன்று கேள்வியுற் றைம்புலம்
வென்ற மாதவ மேலவர்
மன்ற வுள்ள மகிழ்ந்தனர். (38)

உதாவசுவுக்கு மகப் பேறருளிய சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 33-க்கு விருத்தம் 1118

---

(36) ஆடகேசுரம்-பாதலத்திலுள்ள, ஓர்-சிவதலம்.

இருபத்தெட்டாவது

வைசியன் திரவியம் பெற்ற சருக்கம். தி.

கலித்துறை.

மதிப டைத்தவோர் வைசியன் மாண்பொரு ளிழுந்து
கதிப டைத்தவெள் விடையினன் கருவையெம் பெருமான்
றுதிப டைத்ததண் ணருளினாற் றுலங்குநிட் சேப
நிதிப டைத்தவோர் காதையை நிகழ்த்துதல் புரிவாம். (1)

கலி விருத்தம்.

அறைகடற் புவிபுக ழுங்க நாட்டிடைக்
குறைதவிர் வைசிய குலத்திற் றோன்றினோ
னிறைபிரு கோடிமா நிதியுள் ளோனறத்
துறைதனை யோராணுத் துணையு மெண்ணிலான். (2)

ஈகைமிக் கிருந்துநல் லீகை சற்றிலா
னேலக்கூர் பொருளையே நாடு முள்ளத்தான்
வாகுறு பொருளினை வட்டிக் கீந்ததி
லாகுமூ தியப்பொரு ளனுப வித்துளான். (3)

மேயவித் தகையதம் மில்ல கன்னென்போ
னேயுமத் திருவுடன் வாழு மேல்வையிற்
சேயகங் காநதித் தீரந் தன்னினின்
றாயுநற் குணமனை யாட்டி யோட்ரோ. (4)

கருதுநூல் பலகரை கண்ட மேலவன்
பொருவில்கா பிலனெனு நாமம் பூண்டுளோ
னொருமறை யவன்கள வீச னுற்றிடுந்
திருநகர் தெரிசிப்பா னெண்ணுஞ் சிந்தையான். (5)

திருந்துபற் பலநக ரெய்திச் செவ்விதிற்
பொருந்துறும் யாசகம் புரிந்து நல்லுண
வருந்தியே வருபவ னந்த வங்கநாட்
டிருந்ததம் மில்லக னிடந்தி லெய்தினன். (6)

---

(2) அறத்துறை- தருமநெறி. துணை-அளவு. (3) ஈகை-பொருள்.
(4) திரு-செல்வம்.

இந்துவோ டிரவிதா னெய்து நாளிடை
வந்துண வினுக்குநீ சிறிது மாண்பொரு
டந்தரு ளெனவுரைத் தான்றம் மில்லக
னந்தணன் றனக்குரை செய்வ னுங்கரோ. (7)

நின்மனை யாளுட னீயுண் பாயெனி
னென்மனை யிடையருந் தியைவு ளுததற்
குன்மன மெனிலெவ னுவ தொல்லையிற்
சென்மதி பொருளளித் திலனென் றோதினன். (8)

கொச்சகக்கலிப்பா.

மேன்மைபெறு நல்லறமே நோக்காத வெய்யோனை
நான்மறையோ னோக்கி வசியனீ நான்மறையோன்
றேன்மொழியோ டுன்மனையி லுற்றமுது செய்கவெனத்
தான்மொழியுமிம்மொழியோர் செம்மொழியோசாற்றென்றான்.

வேதியநீ யென்னகத்தி லுண்பான் விருப்பிலையே
லீதிபொரு ளுன்கை யிடையிருக்கிற் றண்டுலமே
யாதியவெல் லாங்கடையி லீகுவனீ யட்டுணவென்
றோதினனந் தோகருணை சற்றுமிலா வுள்ளத்தான். (10)

செப்புமொழி கேட்டிச் சிறியோ னிடத்திலுறு
மிப்பொருடக் கோர்கைப் படாதா லிடரிழைக்கு
மொப்பரிய கள்வர்முத லுற்றபல தீயவர்தங்
கைப்படுமென் றோதி யகன்றானக் காபிலனே. (11)

அற்றையிரா விற்றிருடர் பல்லோ ரருளிகை
சற்றும்விரும் பாதவர்தத் தம்மில் லகன்மனையி
லுற்றுநுழைந் தாங்கே யுளநிதியா வுங்கவர்ந்தார்
முற்றுசினத் தோடவனை மூர்ச்சையுறத் தாக்கியரோ. (12)

சென்றார்க் கள்வரெவன் செய்குவான் வைசியன்பின்
குன்றா நிதியிழந்தே னந்தோ கொடும்பாவி
யென்றான் புரிவனினி யென்று ளமயங்கி
நின்றான்முன் செய்த வினையை நினைத்தானல். (13)

(8) மதி-முன்னிலையசை. (10) ஈதி-முன்னிலையேவல்வினைமுற்று கொடுவென்பதுபொருள். தண்டுலம்- அரிசி. அட்டு-சமைத்து. உண-உண்ண.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கவ்வையறு நமதுமனை தனிலுளமா நிதியனைத்துங்
கள்வர் கொல்லோ
வவ்வினர்பா னிறப்பெருமான் றனதுதெரி சனங்கருதி
வந்த வந்தச்
செவ்வியுறு மோர்மறையோன் றனைக்கொடிய பசியினுடன்
செலமுன் செய்த
வெவ்வினையன் றேகவர்ந்த தெனவுணர்ந்து பாரசரன்பான்
மேவி மன்னோ. (14)

அடியிணைவீழ்ந் திறைஞ்சியெந்தா யென்னிடைவந் திரந்தமறை
யவனை யந்தோ
கொடியபசித் துயரொடுபோக் கினனுணவுக் கொருபொருளுங்
கொடுத்தி லேனந்
நெடியவினை யாலெனது நிதியிழந்து துயருழந்து
நின்று ளேனென்
மிடியெனும்வெம் பிணியகலு நெறியுணர்வித் தெனைப்புரத்தல்
வேண்டு மென்றான். (15)

மருக்கமழ்பங் கயமலர்த்தா ளிணைபணிந்திங்
ஙனமுரைக்கும் வசியன் றன்னை
யுருக்கமொடு நோக்கிமுனி வானுரைப்பான்
பாண்டியநாட் டுயர்வி சேடத்
திருக்கருவைத் தலமடைந்தக் காபிலனைக்
கண்டுமிகச் சிறியேன் செய்த
தருக்குறுவெம் பிழைபொறுத்தா ளெனத்திருந்தா
ளிறைஞ்சியவன் றயைபெற் றம்மா. (16)

மதுமலிபூங் களவுறைபால் வண்ணனையு முலகினுக்கோர்
மாதா வென்னு
மதுலசவுந் தரியையுமோ ராண்டுவரை யாண்டுவசித்
தன்பு கூர்ந்து

---

(17) ஆண்டு-அவ்விடம், ஓராண்டு-ஒரு வருடம்.

புதுமலர்கொண் டருச்சித்துப் பணிவையெனில் வறுமையுநீ
புரிந்த வெய்ய
முதுவினையு மொழிந்திடுஞ்செல் வமுநலமு மெய்துமென
மொழிந்தான் மன்னோ. (17)

திருந்துதவ முனிவர்பிரா னுரைத்தமொழி மிடியெனுமத்
தியநோய்க்கோர்
மருந்தெனக்கொண் டுளமகிழ்ந்து தனதுதிரு நாடகன்று
மாறு வின்பம்
பொருந்துசெழுந் தமிழ்ப்பாண்டி வளநாடு சார்ந்துபய
புரிவந் தாங்குப்
பெருந்தகைமைக் காபிலனைக் கண்டுபணிந் தவன்கருணை
பெற்று மாதோ. (18)

சித்தமகிழ்ந் தன்பொடுநீ டசேபநதிப் புனல்படிந்து
செகத்தின் மேலா
மத்தலம்வாழ் சுவேதநிறத் தப்பனையோப் பனையெனுமெம்
மன்னை தன்னை
நித்தமருச் சனைபுரிந்தோ ராண்டிருந்தா னவ்வேலை
நிகரி லெம்மான்
சுத்தவுரட் குறியினின்று சுயவடிவத் துடனெழுந்து
தோன்றி னானால். (19)

தோன்றிவசி யனைநோக்கி யாதவிரும் பினைகேண்மோ
துலங்கு நீசெய்
யேன்றவருச் சனைக்குவந்தே முனக்குவர மீகுதுமென்
றியம்ப வெம்மான்
றேன்றிகழ்தா மரைமலர்த்தா ளிறைஞ்சியொழித் திடல்வேண்டுஞ்
சிறியேன் முன்னை
யான்றபுரி பாவமும்வெந் துயர்நிரப்பு நிரப்புமென
நவின்றான் மன்னோ. (20)

மென்பாகுங் கனியுநிகர் மொழிபதுல சவுந்தரியை
விரும்பி யென்றுந்
தன்பாகந் தனிலமைந்த தனிமுதல்வ னவ்வசியன்
றன்னை நோக்கி

(20) நிரப்பும்-நிரம்புவிக்கும். நிரப்பு-வறுமை.

யன்பாவந் தனைபுரியு முன்பாவந் தனையொழித்தே
மருள்கூர்ந் தின்னே
யுன்பாலுற் றிடும்வறுமை யொழித்திடுதற் கொருநெறியா
முரைசெய் வேமால். (21)

வேறு.

முதிய கருணைச் சிவலிங்க வடிவா கியநாம் முன்றோன்று
மதிக புகழ்சே ரிவ்வமுதா சலத்தின் குடபா லமர்கிருபா
நதியி னுறுசூ ரியதீர்த்தந் தன்னிற் படிந்து நமைநோக்கித்
துதிசெய் தருது மிடிதீரக் கருது முனக்குச் சுவணமென்றான்.

இவ்வா றுரைத்துப் பெருங்கருணைக்கடலாய்விளங்குமெம்பெருமான்
செவ்வானிகர்க்குந்திருவுருவங் கரந்தான்பின்னர்ச்சிந்தையுவந்
தவ்வா யிரஞ்சோ தியன்றீர்த்தந் தன்னின் மூழ்கி யன்பர்மன
வெவ்வாதனைதீர்த்தருள்கருவைப்பிரானை நோக்கிமிகப்பணிந்தான்

படமா சுணப்பூ ணணிசடிலப் பரமன் கருவைப் பால்வண்ணன்
றிடமார் வசியன் முன்றோன்றிச் சிறந்த பானு தீர்த்தத்தின்
குடபாற் குரோச தூரத்தந் நதியிற் குலவு மோர்மடுவி
னிடமே வியநிட் சேபநிதி காட்டிக் கைக்கொ ளிதனை
யென்றான். (24)

கடுமே வியகந் தரப்பெருமான் காட்டு நிதியை வசியன் மகிழ்
வொடுநோக் கினனிந் நதியினிடை யுறவே யாழ்ந்த விப்பெரிய
மடுவூ டெங்ஙன் புகுந்ததனில் வதியு நிதியை யானெடுத்துக்
கொடுமீள் குவலெந் தாயெனவே யடிவீழ்ந் திறைஞ்சிக்
கூறினனால். (25)

சாற்றும் வசியன் மிசைமிகவுந் தயைகூர்ந் தந்த மடுவினிடைத்
தோற்றும் பெரிய நிதியனைத்துங் கரையேற் றினனு
டோறுமிகப்

---

(22) சுவணம்-பொன். (23) ஆயிரஞ்சோதியன்தீர்த்தம்-சூரிய தீர்த்தம். (25) மடு-ஆற்றினுட்பள்ளம்.

போற்று மடியார் பவக்கடலவிழ்ந் தழுந்தா வண்ணம்
போந்துகரை
யேற்று முதலவன் றிருக்கருவைப் பதியில் வாழும்
மிறையோனே. (26)

கலிப்பா.

நிதிமுழுதுங் கரையேற்றி நேயவசி யனைநோக்கி
மதியணியும் பெருமானுன் வறுமையும்வெம் பாவமுஞ்செங்
கதிரவன்முன் றிமிரமெனப் புரிந்தனநீ களித்துனது
பதியடைக நிதிமுழுதும் பண்பொடுகைக் கொடு மாதோ.

நகரமடைந் திரவலர்க்கு முறவினர்க்கு நமைநினைச்கு
நிகரிலடி யவர்தமக்கு மினிதளித்து நெடுங்காலஞ்
சுகமொடுநீ பெருஞ்செல்வந் துய்த்துவாழ்ந் திடுகவென
மிகவருளுற் றுரைத்திறையோன் விளம்புவன்பின் னருமாதோ.

ஒவ்வொருவற் சரந்தோறு முயர்வுறுபங் குனிமதியிற்
செவ்விகொள்புந் தியின்வாரந் திரிதிகைகார்த் திகைசேர்ந்த
திவ்வியநா டனிற்றெரிசித் திடுகநமைச் சுயவடிவோ
டிவ்வமுத கிரித்தீர்த்தந் தலத்திலெழுந் தருளுவமால். (29)

செப்புநிதிப் பிரசிரவ ணம்மெனுமித் தீர்த்தத்தே
யெப்பெரும்பா தகரெனினும் படியின்மிடி யிடர்நீங்கி
யொப்பரும்பே ரின்பசுக முறுவரெனச் சொலிமறைந்தான்
முப்புரந்தியெழச்சிறிது முறுவல்புரிந்தவன்மாதோ. (30)

கலிவிருத்தம்.

கல்லகம் வளைத்தவன் கரந்த பின்புதம்
மில்லக னெம்பிரான் வியந்து நல்கிய
தொல்லக னிலம்புகழ் சுவணங் கைக்கொடு
நல்லக மகிழ்ந்துதன் னகர நண்ணினன். (31)

தன்னக ரடைந்துபின் கருவைத் தண்கவா
தன்னிழ லிடையுவந் துறையு நாயகன்

---

(27) திமிரம்-இருள். (31) கல்லகம்-மலை.

சொன்னவா றறம்பல வியற்றித் தொல்புகழ்
மன்னுமவ் வழுதமால் வரையிற் ருனரோ. (32)

துனிதவிர் வற்சரந் தோறும் வந்துநற்
பனிமலர்க் களாநிழற் பரனைப் போற்றியே
கனிவுட னவன்சுய வடிவக் காட்சிபெற்
றினிதுவாழ்ந் திருந்தனன் சீர்த்தி யெய்தவே. (33)

வைசியன்திரவியம்பெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம் 34-க்கு விருத்தம்-1151.

இருபத்தொன்பதாவது

அக்கினிதேவன் பாவந்தீர்த்த சருக்கம். -தி-

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

வையமூன் றினுமே லாய தலமென மதிக்குஞ் சீர்சா
றுய்யதென் கருவை நாதன் றுலங்குநற் கருணை கூர்ந்து
செய்யதீக் கடவுட் கந்நாட் சேர்ந்தவோர் பிணியி னோடு
வெய்யமா பாவந் தன்னை விலக்கிய சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

காண்டவ வனத்துட் புக்குக் கதழெரிக் கடவுண் முன்னு
ளாண்டுறை யியக்கர் நாக ரரக்கர்முன் னாய யாருந்
தாண்டுபல் விலங்கும் புள்ளுந் தனக்குண வாகக் கொண்டு
மீண்டன னவனுக் காங்கே விளைந்தது பாவ மன்னோ. (2)

அக்கொடும் பாவத் தாலங் கவன்றிருச் சோதி யோடு
மிக்கநல் வலியுங் குன்றி வெய்யதோர் குன்ம நோயாற்
றுக்கமுற் றிருந்த காலைத் தூயநா ரதனென் றோதுந்
தக்கமா தவத்தோ னந்தத் தழற்கட வுளைக்கண் ணுற்றான். (3)

பாவகன் றன்னைக் கண்டுன் பாவமா வையுமே தீர்ப்பா
னுவலுற் றனையேற் கேண்மோ வநாதிமா புரத்தி லெய்திப்

---

(33) துனி-துன்பம். (4) பாவகன்-அக்கினி.

பூவிரி களவி னீழற் புனிதனை யினிது போற்றி
மேவுபூ சனைசெய் யென்று விளம்பினா ரதன்சென் ருனல். (4)

நாரத னுரைத்த மாற்ற நயந்துகேட் டவ்வா றன்னேன்
சிருடன் பன்னாட் பூசை செய்திருந் தனனவ் வேலை
யாரணத் தோனு மந்த வரியுமுன் றேடிக் காணுக்
காரணன் கருவை நாதன் றோன்றினன் கனலோன் முன்னர்.

துன்னிய கருணை யோடு தோன்றிய விறையோ னந்த
வன்னிவா னவனை நோக்கி மகிழ்ந்தன முனது பூசைக்
கென்னின தெண்ண மீதும் வாமுரை யென்று னெம்மான்
றன்னிரு பதம்விழ்ந் தேத்திச் சாற்றுவான் காற்றினேயன்.

மாசிலா மணியே யெந்தாய் காண்டவ வனத்தி லுற்ற
மூசுபல் லுயிர்கள் யாவு மிரையென முன்னு ளுண்டேன்
கூசுமவ் வினையாற் சோதி குன்றிவெங் குன்ம மென்னப்
பேசுமோர் பிணிபுற் றந்தோ பெருந்துய ருழக்கின் றேனுல்.

பருவரற் கடலுள் வீழ்ந்து வருந்துமிப் பாவி யென்னைத்
திருவுள மிரங்கிக் காத்தி யெனவுரைத் திடலுஞ் சீர்சால்
கருவையம் பதியின் மேவுங் களாவுடை நாதன் செய்ய
வுருவுடைக் கனலோன் றன்னை நோக்கின னுரைப்பான்மன்னே.

வேறு.

வென்றிபுறு முத்தலைவேற் படைகொடுநா முனக்தோற்று
விக்த வாற்று
வன்றிமிகப் பெருகுல தீர்த்தமெனும் பெயர்படைத்து
நண்ணுந் தீர்த்த
மொன்றுளது னமூலதனி லருட்குறியா கியநம்மூ
னுவந்து நீதான்
சென்றதனின் மூழ்கிநம்பால் வருகவென வருள்சுரந்து
செப்பி னுனல். (9)

---

(6) ஈதும்-ஈவோம். தும்விகுதியெதிர் காலங் காட்டிநின்றது.

இசையுறுநற் பெருஞ்சூல தீர்த்தமதிற் சென்றுபடிந்
தெழுந்து போந்து
நசையொடுவாய் புதைத்திறைஞ்சி யெம்பெருமான் சன்னிதியி
னலங்கூர் தென்கீழ்த்
திசையிறைவ னின்றனனப் பொழுதுலக முழுதீன்ற
தேவி பாகன்
வசையறுசித் திரபானு வானவனைத் தன்னருகில்
வருவித் தம்மா. (10)

புனிதமலர்த் திருக்கரத்தால் வெண்பூதி யணிந்துனக்குப்
பொங்குஞ் சோதி
யினிதுறவு முனதுகொடும் பிணிபறவு நீபடிந்த
வித்தீர்த் தந்தான்
றுனிதவிரக் கினிதீர்த்த மென்றுவிளங் கவுமிதனிற்
றோயு மெந்த
மனிதரும்பல் பிணிபாவ நீங்கியுயர் கதிபெறவும்
வரந்தந் தேமால். (11)

கலிவிருத்தம்.

எனவு ரைத்துக் கரந்தன னெம்பிரான்
மனமு வந்தெழு நாவுடை வானவ
னநக னாகி யரும்பிணி தீர்ந்துதான்
றனது தானந் தனையடைந் தானரோ. (12)

அக்கினி தேவன் பாவந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 35-க்கு விருத்தம்-1163.

---

(10) சித்திரபானுவானவன்-அக்கினிதேவன்.

முப்பதாவது

பார்ப்பனி பாவந்தீர்த்த சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்

நேத்திர மூன்றுடை நிமல னந்தணர்
கோத்திர மடநதையோர் கொடிய பாதகச்
சூத்திரன் றனைப்புணர் தோட நீக்கிய
மாத்திருக் கதையினை வழுத்து வாமரோ. (1)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

தெண்டிரைப் பரவை யாடைச் செகமகண்
முகம்போற் றோன்றுங்
குண்டின மெனுமோ ரூரின் மறையவர்
குலத்தில் வந்தோ
னெண்டகு சவுண்டி கேய னென்பவன்
களாங்கி யென்னு
மொண்டொடி தன்னைக் கொண்டா னுரிமையா
யுவந்து மன்னோ. (2)

காதலி யென்னு மந்தக் களாங்கியி னொடுசேர்ந் தந்த
வேதியன் வாழு நாளில் விளம்புமம் மறையோ னில்லத்
தோதுபேர் கடக னென்னுஞ் சூத்திர னொருவ னெய்தி
யேதமில் பலகுற் றேவ லியற்றியாங் கிருந்தா னம்மா. (3)

தாமரைத் தவிசின் மேவுஞ் சதுமுகப் புத்தே ளன்ன
மாமறை யவன்றன் றேவி மாரசா யகத்தா னொந்தத்
தீமதிக் கடகன் றன்னைச் சேர்ந்தொழு கினள்சின் னாளாக்
காமமுற் றவருக் குண்டோ கருத்திடை யறிவொன் றந்தோ.

கருவிழிச் செவ்வாய் வெண்பற் களாங்கியக் கடக னென்னு
மிருவரு மொழுகுஞ் செய்கை யனைத்தையு மினிய சீர்த்தி
மருவுமச் சவுண்டி கேயன் மனத்திடைக் குறிப்பி னோர்ந்து
பொருவறு மனையி னின்று போக்கின னவரை மாதோ. (5)

---

(4) மாரசாயகம்-மன்மதபாணம்.

பற்பல தேயஞ் சென்று பயமகன் றிருவர் தாமும்
பொற்புறு மதன வேளு மிரதியும் போலப் பண்ணு
ணற்பெருங் காம வின்ப நுகர்ந்தனர் நண்ணி னாராற்
பிற்பொழு துற்ற தாங்கோர் பெரும்பவுந் திரனோ யம்மா. (6)

முதியவெம் பிணியா லுற்ற துயரெனுங் கடலுண் மூழ்கித்
திதிபெறும் பலவூர் தோறுந் திரிந்தனர் வருமார்க் கத்திற்
கதிதரு முயர்நிட் சேப நதிதனைக் கண்ணுற் றந்த
நதியிலவ் விருவர் தாமு மிறங்கினர் நயந்து மாதோ. (7)

இறங்கலுங் களாங்கி யென்னு மேந்திழை தன்னை யந்தக்
கறங்குதெண் டிரையா றீர்க்கக் கடிதுயிர் துறந்து பின்னர்ப்
பிறங்குமம் மடந்தை தெய்வத் திருவுருப் பெற்றுச் செம்பொன்
னிறங்கிளர் விமானத் தேறி நீள்பெருந் துறக்கஞ் சென்றாள். (8)

கண்டனன் வியந்தா னிந்தக் கடவுண்மா நதித்து நீரிற்
கெண்டையங் கடங்கண் மின்னாள் படிதலாற் கிளர்செஞ் சோதி
கொண்டதே வுருவம் பெற்றுக் குலவுபொன் விமானத் தேறி
யண்டலூர் சென்றா ளென்றுங் கறிந்தனன் கடக னம்மா. (9)

வேறு.

அறிந்துகிரு பாநிதிநீ ராடியிசை யளிக்குமது
வளிக்குந் தண்பூச்
செறிந்தநறுங் களவுறைபால் வண்ணனையொப் பனையுமையைத்
தெரிசித் தேத்தி
மறிந்ததிரைக் கடற்புவியிற் றென்கயிலை யென்றெவரு
மதிக்குஞ் சீர்த்தி
பெறுந்தலமா கியகருவைப் பதியிடைச்சின் னாளிருந்தான்
பேணி மாதோ. (10)

பாங்குறுவின் னணமிருந்து வெப்பபவுந் திரநோயும்
பாவ நோயு
நீங்கியபார் கதிபடைந்தான் பிரசனனந் தனில்வேத
நெறிக டேர்ந்த

(7) திதி-நிலை. (8) ஈர்க்க-இழுக்க. துறக்கம்-தேவலோகம்.

வோங்கியவந் தணர்குலத்தி லுதித்துபய புரிதனிலன்
பொடுபல் காலம
பூங்களவி சனைப்பூசித் திருந்துமே லாம்பதத்திற்
பொருந்தி னைல். (11)

பார்ப்பனி பாவந் தீர்த்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 36-க்கு விருத்தம் 1174.

முப்பத்தொன்ருவது

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்கம். -தி-

கலி விருத்தம்.

மன்றிடை நடம்புரி வள்ள லெம்பிரான்
றன்றிரு வருளினுற் சாதி பூடணன்
றென்றிசைக் கோனெடு சமாஞ் செய்துமுன்
வென்றிபெற் றிடுகதை விளம்பு வாமரோ. (1)

வேண்டியன் பொடுபுவி வேந்தர் போற்றிட
வீண்டிய மனுநெறி யியற்றிச் செம்மணிப்
பூண்டிகழ் புயக்குல பூட ணப்பெயர்ப்
பாண்டியன் கருவையம் பதியில் வாழுநாள். (2)

திருந்துசீர்க் கன்னட தேயந் தன்னிலோ
ரருந்தவ மறையவன் கலைக ளாய்ந்துணர்
பெருந்தகை யுறுசிவப் பிரிய னென்பவ
னிருந்தனன் செல்வமு நலமு மெய்தியே. (3)

அன்னவ னியற்றின னரிய மாதவம்
பின்னமில் குணமகப் பேறு வேண்டியே
மன்னுமெவ் வுலகமு மீன்ற மாண்புடைக்
கன்னியை நோக்கிபன் பொடுசில் காலமால். (4)

சிற்பரை தோன்றிநீ செய்த வத்தினுற்
பொற்பமீ யுளவரை புவியிற் றங்குமா

---

(1) சாதிபூடணன்-குலபூடணன்.

றற்பவாழ் நாளுமெய் யறிவு முற்ற வோர்
நற்பெரும் புதல்வனை யுனக்கு நல்கினேம். (5)

அருவரைச் சிலையினற் கன்ப னுவனென்
மருவுவன் பூரண வயதென் றோதியே
திருவுருக் கரந்தனள் செய்ய வேதியன்
பருவர லொழிந்துதன் பதியை நண்ணினான். (6)

கலித்துறை.

எத்தி யாவரும் வியந்திட விதழியந் தொடையு
மாத்தி யாரமு மணிந்தவன் றேவியின் வருளான்
மாத்தி யானமெய்த் தவமுறு மறையவன் றனக்குக்
காத்தி யாயன னெனுமொரு காதல னுதித்தான். (7)

நேரி லாமறை யாகம மனைத்தையு நெடிய
பாரி லெவ்வரும் வியந்திடப் பயின்றுநற் பிரம
சாரி யாயவ னடிக்குள மீந்துசித் தசவேள்
போரி னைத்துறந் தொழுகின னெழுகுமப் பொழ்தில். (8)

சந்த மாமறை தேர்சிவப் பிரியன்மைந் தனுக்கு
முந்த மாதவந் தான்புரிந் தருமிக முயன்ற
வந்த மாதவத் தினுக்குளம் வியந்துமை யாங்கே
வந்து நல்வரந் தந்தது முரைத்தனன் மன்னோ. (9)

தூய தாதைசொற் கேட்டவ னடியிணை தொழுது
நேய மோடுமா தவவனஞ் சென்றினி நிறைந்த
வாயுள் பெற்றுநான் வருவனீ யருள்விடை யென்று
னேயு நல்விடை யளித்தனன் றந்தையங் கிசைந்து. (10)

தாதை பால்விடை பெற்றருந் தவவனஞ் சார்ந்து
காதல் கூர்ந்துநற் பாத்துவா சனையவன் கண்டு
பாத மாமலர் மிசைமுடி தோய்வுறப் பணிந்தா
னீதி யையநீ மிக்கவாழ் நாளெனக் கெனவே. (11)

வணங்கி யிங்ஙன மன்பொடு வழுத்துசொற் கேளா
நுணங்கு கேள்விகூ ரம்மறை யவன்றனை நோக்கி
யுணங்கு மைம்புலப் பகைதுறந் தோங்குநற் றவத்தி
லிணங்கு சிந்தைமா முனிவர்கோ னியம்புவன் மாதோ. (12)

மறைவ லோய்நமன் றூதர்தங் கைப்படா வண்ணங்
குறைவு றுதவாழ் நாள்பெற வளத்தினீ குறிக்கி
னறைவல் கேண்மதி பாண்டிநா டடைந்துதென் கருவைக்
கிறைவ னாங்குல பூடணன் றனைச்சர ணெய்தி. (13)

சுருங்கு நுண்ணிடைச் சசிபதி தொல்பதி தனக்கு
நெருங்கு நன்னிழல் புரிதரு நீண்மலர்ப் பொழில்சூழ்
பருந்த ராசல புரமெனப் பகருமத் தலத்திற்
கருங்க ளாவுறை வெண்ணிறக் கனிதனைக் கண்டு. (14)

பூசை யன்பொடு புரிந்துநீ போற்றுவா யென்னி
லாசை யுற்றநல் லாயுளும் மிகப்பெறு குவையிவ்
வோசை மாக்கட லுலகிலென் றுரைத்திடக் கேட்டு
மாசை நீத்தவம் மறையவன் மகிழ்வொடு மீண்டான். (15)

கொச்சகக் கலிப்பா.

மீண்டுபல வளமலியும் வியன்கருவைத் தல மடைந்து
தாண்டுதிரைக் கடலாடைச் சகமுழுதும் புயத்திடைவைத்
தீண்டுநவிச் செங்கோன்மை யியற்றுகுல பூடணனும்
பாண்டியனைச்சரணமெனப் பண்பொடுசேர்ந்தனன்மாதோ. (16)

வழுதிபெருந் தபவெய்தி மனத்தினிடைக் களிகூர்ந்து
முழுதுலகும் புகழ்கருவை முகலிங்கப் பெருமானைத்
தொழுதினிதர்ச் சனைபுரிந்து துலங்குறுமன் பொடுசிலநாட்
பழுதறுதாய் தந்தையுட னிருந்தனனப் பதியிலரோ. (17)

அந்நாளிற் சதுமறைநா லனைத்துமுணர் சிவப்பிரியன்
பொன்னாடு புகுந்தனனப் பொழுதவன்மைந் தனுக்குமலை
மின்னாண்முன் னருளியநாண் முடிந்ததென விரைந்தன்னோன்
றன்னாவி கவர்வான்வந் துற்றனரந் தகன்றூதர். (18)

வந்துபய புரியெனுமம் மாநகரத் தினுக்கப்பா
லைந்துகுரோ சத்தினின்றா ரருட்குறியி னின்றெழுந்த
செந்தழலின் சுவாலையினாற் றேவர்பெருங் காவலினாற்
புந்திநவி கலங்கிவெருண் டந்தகருட் புகுந்திலரால். (19)

(14) . பதி-நாயகன்.

என்புரிவார் மீண்டனரவ் வியமனெனுந் தம்மிறைவன்
முன்பணுகி யுரைத்தனர்போய் வந்தசெயன் முழுவதுங்கேட்
டன்பறுசிந் தையிற்சினமுற் றடற்றண்டங் கரத்தேந்தி
வன்பருமே தியிலேறி வந்தனனந் தகன்யாதோ. (20)

கருவைநக ருட்புகுந்து காத்தியா யனனெனும்பேர்
மருவியவம் மறைவாணன் சரணமென வந்தடைந்த
பொருவில்குல பூடணன்றன் பொற்றிருமா ளிகையதனுள்
வெருவில்ன்புக் கனன்பின்னர் விளைவதனை யுணராதான். (21)

புக்கமற வியினுருவம் பூருவநல் வினையதனாற்
றக்கமறை யவன்விழிக்குத் தெரியமனந் தான்வெருவி
மிக்கதிறன் மன்னவன்பால் விளம்பினன்மன் னவன்கேட்டுச்
செக்கர்விழித் தருமன்முனஞ் சென்றவனை வணங்கியரோ. (22)

ஏதுவெவ னீயிவண்வந் தெய்துவதற் கியம்புதியென்
றோதினனப் பொழுதரச வினைச்சரனென் றடைந்துளவிவ்
வேதியனு யிரைக்கவர்வான் விருப்பொடுவந் தனம்யாமிப்
போதெனச்செப் பினன்கருணை சிறிதுமிலாப் புந்தியினன். (23)

அவனுரைத்த வுரையதுகேட் டரசனெனைச் சரணடைந்த
விவனுயிரைக் கவருநினை வொழித்துவிரைந் தேகுதியென்
றுவகையுட னுரைக்கநம னுனதுயிரு மிவனுயிருங்
கவருவனிக் கணத்திலெனக் கடுஞ்சினமுற் றனன்மாதோ (24)

எனதுயிரைக் கவர்ந்திடினு மெனைச்சரண மென்றடைந்த
கனமருவு மிம்மறையோ னுயிதனைக் கவரவிடேன்
சினமொடுநீயென்னையெவன் செய்யினுமென் றுரைத்துநின்றான்
றனதுயிர்போ லெவ்வுயிரும் புரக்குநெடுந்தனிக்குடையான் (25)

தேசத்தார் புகழ்ந்துரைக்குஞ் சீர்த்தியாற் சிறந்தசிவ
நேசத்தா லிவ்வுலகத் தொருவரையு நிகருரையா
வாசத்தார் மன்னவனிவ் வணமுரைக்க வலியபெரும்
பாசத்தா லந்தணனைப் பற்றியிறு குறப்பிணித்தான். (26)

கலிவிருத்தம்.

கண்டனன் மன்னவன் கஞ்சி வந்தனன்
கொண்டனன் மனதிடைக் கொடும்பெ ருஞ்சின

மண்டமர் புரிகுவான் கருதி வன்றிறற்
சண்டனோ டெதிர்த்தனன் சாபம் வாங்கினன். (27)

அந்தகன் மிசைப்பல வப்பு மாமழை
சிந்தினன் நருமனுஞ் சிறி வில்வளைத்
தூர்துபல் கணைகளால் வழுதி யுந்திய
வெந்திறற் கணைகளை விலக்கி னனரோ. (28)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

விலக்கியொரு பெரும்பார தண்டமதை விடுத்தனனவ்
வேலை வேந்தன்
வலக்குலிசப்படைக்கரத்தான் பகைஞரெனுமவுணரைவெல்
வான்முன் னுளிற்
றுலக்கமுறு நாரதன்வேண் டுதற்கிசைந்து களாவுறையுஞ்
சுவேத நாதன்
கலக்கமற வருளியகா மேசுரவா ளியைநமன்மேற்
கடிதி னுய்த்தான். (29)

அப்பகழி யோரூழிக் கனலெனச்சென் றியமனுய்த்த
வத்தண் டத்தை
யொப்பில்யம தூதர்களைத் தகித்துநம னையுமூர்ச்சை
யுறச்சாய்த் தன்னல்
செப்பருமத் தடைந்ததுவென் றியையடைந்தே மெனமனதிற்
களிகூர்ந் தந்த
முப்புவனத் திலுமதிக லிசைவிளங்க விசயசங்க
முழக்கி னனல். (30)

அண்டர்புகழ்ந் திடத்தேர்நின் றிழிந்துதரு மன்சிரமீ
தணிந்த வந்த
மண்டுமொளி திகழ்கனக மணிமகுடந் தனைக்கவர்ந்து
வலிமை சான்ற
வெண்டகுமவ் வியமனெடுங் கைப்பாசத் தாற்பிணிப்புண்
டிருந்தோன் றன்னைப்
புண்டரிக மலர்க்கரத்தா லினிதெடுத்துச் சினகரத்துட்
புகுந்து மன்னே. (31)

---

(29) வலம்-வெற்றி. குலிசப்படை-வச்சிராயுதம். சுவேதம்-வெண்மை.
(30) விசயம்-வெற்றி.

கன்னியொரு பங்குடையான் றிருக்களா நிழலமர்ந்த
கருணைப் பெம்மான்
சன்னிதியின் முன்காத்தி யாயனப்பேர் மறைவாணன்
றனையுங் கூற்றின்
சென்னிமிசைப் புனைந்தமணி முடியையும்வைத் துளமுருகிச்
சிறந்த வன்பு
மன்னியதோத் திரஞ்செய்திருந் தனன்குலபூடணனெனும்பேர்
வழுதி மாதோ. (32)

அவ்வமையந் தனினடுவன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்துசிவ
னடியார்க் கந்தோ
வெவ்வமிழைத் தனமதனு லித்துயருற் றனம்பாமென்
றெண்ணி முன்னாள்
வெவ்விடமுண் டவன்கருவைப் பரமேசன் சன்னிதியின்
மேவி நின்று
செவ்வையுறு தனதிதயங் கசிந்துருக வினியதுதி
செய்தா னம்மா. (33)

வேந்தனெனுந் தருமனுமவ் வெய்யதரு மனுமிந்த
விதநின் றாங்கே
தாந்துதிசெய் திடும்வேலை தனிற்களா வனப்பெருமான்
றயவு கூர்ந்து
பூந்தளிர்மென் றிருக்கரத்தா லறம்வளர்த்த மலையரசன்
புதல்வி யென்னு
மேந்திழையி னொடுவிடைமே லெழுந்தருளி நின்றனனவ்
விருவர் தம்முன். (34)

இருவருங்கண் டுள்த்தொடுகண் களித்திடத்தோன் றியபெருமா
னினிது போற்றுந்
தருமன்முக நோக்கியெமைப் பூசனையன் போடுபுரிந்
தமையா லிந்த

(33) இழைத்தனம்-செய்தோம்.

வருமறையோன் றனக்களித்தேம் பூரணவாழ் நாளிவன்பா
லடைந்த வாற்ருல்.
வெருவுறுமித் துயருழந்தா யின்னுமுனக் கோருறுதி
விளம்பக் கேண்மோ. (35)

இக்கருவைப் பதிப்புறத்தைங் குரோசத்தி னிடையனுகே
வினியோர் நாளுந்
தக்கபெருந் தேவர்கடுங் காவல்புரிந் துளர்பதனந்
தரும வுன்றன்
மிக்கதிறற் ருதரையுய் வித்தனம்பாம் வழுதியைநீ
விரும்பி நட்டுத்
தொக்கசெழு மணிமுடிபெற் றந்தணன்றன் பெரும்பாசத்
துவக்கு நீத்து. (36)

எய்துதிநின் னுலகமென வினிதுரைத்துப் பின்னருவந்
தேத்தி நின்ற
கைதவனை நோக்கிநம்பா லன்புமிக வைத்தனையா
கையினல் வெம்போர்
செய்துநடு வனைவென்ருய் மகிழ்ந்தனம்யா மெனவின்சொற்
செப்பி யந்த
மைதிகழ்கந் தரப்பெருமான் மறைந்துதிரு வருட்குறியாய்
வதிந்தா னம்மா. (37)

வேறு.

மன்றலந் தெரியற் றிண்டோண் மன்னவன்
கேண்மை யோடு
தன்றிரு முடியுங் காத்தி யாயனன்
றனைப் பிணித்த
வென்றிகூர் நெடிய தன்கைப் பாசமும்
பெற்று மீண்டு
சென்றுதன் னுலகம் புக்கான் றென்றிசைக்
கோமான் மன்னே. (38)

---

(36) நட்டு-சினேகித்து. (37) கைதவன்-பாண்டியன். (38) மன்றல்-வாசம். தெரியல்-மாலை. கேண்மை-சினேகம்.

பாந்தண்மர் முடியின் மேவும் பாரெலாம்
புயத்திற் றாங்கு
மேந்தலு மறையோன் றானு மினிதுவாழ்ந்
திருந்தார் வாசப்
பூந்திருக் களவி னீழற் புராதன
னருள்பெற் றந்தக்
காந்திகொள் கனக மாடக் கரிவல
நகரின் மாதோ. (39)

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 37-க்கு விருத்தம்-1213.

முப்பத்திரண்டாவது.

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம்.

கொச்சகக்கலிப்பா. ஃ.

மாடக் கொடியாடை யாடுதலால் வாளிரவி
யாடற் பரிகள்விடா யாறிவான் வீதிசெலு
நீடற் புதக்கருவை நின்மலனுக் காரியன்முன்
பீடப் பிரதிட்டை செய்தகதை பேசுதுமால். (1)

துன்னும்யுக நான்குட் டுவாபரவந் தத்திலொரு
தென்னவனும் வீர சிகாமணியென் போன்மேக
கன்னியெனுந் தேவியொடு மேவிக் கரிவலமா
நன்னகரிற் செங்கோ னடத்திவாழ் வுற்றிருந்தான். (2)

காருவரி யாடை யுடுத்தநெடுங் காசினியிற்
பூருவநாட் செய்தபெரும் புண்ணியத்தா லாங்கவற்குப்
பேருவகை யோங்கப் பிறந்தா னொருமகவாய்
மேருவரை வில்லான் விரும்புந் திருத்தோழன். (3)

வாரிட்ட கொங்கை மடவார் மனங்கவருந்
தாரிட்ட செம்பொற் கிரிநேர் தடந்தோளான்

---

(39) ஏந்தல்-அரசன். (1) வாள்-ஒளி. (3) கார்-கருமை. உவரி-கடல்.

சீரிட்ட நந்தந் திருப்புதல்வ னுக்கினியெப்
பேரிட் டழைத்துமெனப் பேரிதயத் தெண்ணினனால். (4)

கண்ணகன்ஞா லம்புரக்குங் காவலனங் கெண்ணியதோ
ரெண்ணமுணர்ந் தவ்வரசன் முன்னர்விரைந் தெய்தினனால்
விண்ணவர்முன் வேண்டவுயர் விந்தமெனும் வெற்பினைத்தன்
வண்ணமலர்க் கையா லடக்கியவோர் மாதவத்தோன். (5)

அம்மா தவத்தோனை நோக்கி யடியேனு
னெம்மா தவம்புரிந்தே னீயிங் கெழுந்தருள்வான்
கைம்மா வுரியாடை போர்த்த கயிலைவரைப்
பெம்மா னலதிணைவே றில்லாப் பெருந்தகையே. (6)

என்றுதுதி செய்திறைஞ்சி யென்சுதனுக் கன்பொடுநீ
யொன்றுதிருப் பேரிட் டருளென் றுரைத்திடலும்
வன்றிறல்கூ ராரியனென் றெவ்வுலகும் வந்தனைசெய்
தென்றல்வரை மாமுனிவ னிட்டான் றிருநாமம். (7)

அன்பொடுநற் பேரிட் டருந்தவஞ்சே ரம்முனிவன்
றென்பொதிய வெற்படைந்தான் மைந்தனுக்குத் தெவ்வடுகூர்
மின்பொலியும் வேற்படையான் மிக்கபல நூல்பயிற்றித்
தன்பொறையம் மைந்தன் றடம்புயத்தில் வைத்தனனால். (8)

நற்புதல்வ னுக்கரசு நல்கியுவப் பெய்தியந்த
வெற்புறழ்தோண் மன்னவன்பின் விண்ணுலகம் புக்கனனற்
பொற்புமிகு மாரியன்றன் பூவுலகம் யாவையுமோ
ரற்புதஞ்சேர்வெண்குடைக்குளன்பொடுவைத்தாண்டிருந்தான்

எவ்வுலகும் போற்ற வெழிலா ரியனெனுமோ
ரவ்வரச னிவ்வா றரசியற்று மந்நாளிற்
கவ்வைவிரி தெண்டிரைநீர்க் காவிரிநாட் டிற்சிறந்த
செவ்வியுறு தில்லைத் திருநகரந் தன்னிலரோ. (10)

துன்னலருக் கேறனையான் றுங்கவக ளங்கனெனுஞ்
சென்னிமனு நீதி செலுத்தியர சாண்டிருந்தா
னன்னவனுக் காங்கே யழகியகத் தூரிவல்லி
யென்னுமொரு மின்ன ளிருந்தனள்வாழ்க் கைத்துணையாய்.

---

(8) பொறை-பூமி. (5) கண்-இடம்.

அந்தமட மங்கை தனக்கோ ரருஞ்சுதையாய்
வந்துபிறந் தாளளகை மாநகர்க்கோ மான்மகிழுஞ்
சுந்தரஞ்சேர் மாமனையாள் சுப்பிரசூ யைப்பெயர்கொள்
சந்தமுலை மாதுபிர சன்னையெனத் தாரணியில். (12)

உற்றபிர சன்னையெனு மொண்டொடிமங் கைப்பருவம்
பெற்றபொழு தாங்கவளைப் பெற்றோ னஃதுணர்ந்து
கொற்றவரு ளெவ்வாசன் கொல்லோ பதியாவா
னற்றவத்தா லீன்றெடுத்த நம்புதல்விக் கென்றிளைந்தான். (13)

கலித்துறை.

அந்த வேலையி லாசர்கோ னிருந்தபே ரவைக்கண்
வந்து தோன்றினன் மாமுனி யெனுந்துரு வாச
னெந்தை நீவரற் கெத்தவம் புரிந்துளே னெனத்தன்
சிந்தை யான்மகிழ்ந் தன்பொடு மிகத்துதி செய்தான்.

ஆத ரத்தொடு துதிபுரிந் தவன்றனை நோக்கி
மாத வத்தின லென்வயி னுதித்தமா மகட்குப்
பூத லத்துள புரவலர் தம்முளெவ் வேந்தன்
கோதி னற்றவ னவனீ கூறுதி யென்றான். (15)

மன்ன னிங்ஙன முரைத்தலு மாமுனி கேளா
மின்னு நீண்முடி வேந்தகே ணின்வயி னுதித்த
பொன்ன னாளிவள் புகழ்பெறு மிருநிதிக் கிழவோன்
பன்னி யாகிய சுப்பிர சூயையென் பவள்காண். (16)

எரிம ழுப்படை யேந்தினோ னிட்டசா பத்தால்
விரியு மிப்புவி மீதுகத் தூரியாச் செனித்துப்
புரியு நல்வினைப் பயத்தின லிம்மையிற் பூர்வ
சரித மோர்ந்துநின் புதல்வியாய் வந்தவ தரித்தாள். (17)

இன்ன வட்குமுன் பதியென விருந்ததென் னளகை
நன்ன கர்ப்பிரான் செழுந்தமிழ்ப் பாண்டிய நாட்டின்
மன்னு சீர்க்கரி வலநகர் தனிற்றிரு மனத்தான்
முன்னை யுற்பவ முணர்தரு முதிரறி வினனாய். (18)

---

(13) இனைந்தான்-வருந்தினன். (15) தவன்-நாயகன்.

இலகு மாரிய பாண்டிய னெனக்கடல் புடைசூ
ழுலகம் யாவையுந் துதித்திட வுதித்தூளா னவனே
நலமி குந்தநின் மகட்குயிர் நாயக னுவான்
குலவு மிம்மையி லின்னமுங் கூறுதுங் கேண்மோ. (1)

கோல மேவுநின் றிருமகள் சுயம்வரங் குறித்து
ஞால மீதுள மன்னவர் நனுகுமந் நாட்பாஞ்
சால வேந்தனுங் காசிவேந் தனுமவிச் வேசன்
சீல மாதவ னெனுமவர் தமையுபா சித்து. (20)

திருத்த கும்பெரு வரத்தினாற் செகமெலாம் பரிக்கும்
பருத்த திண்புய வாரிய பாண்டிய னெனவே
யுருத்த ரித்திவண் முற்பவ சரிதமோர்ந் தவராய்க்
கருத்து வந்திவண் வருவா ரியனுடன் கலந்து. (21)

சீரி யன்றபாஞ் சாலநாட் டண்ணல்கா சிக்கோன்
வாரி யம்புவி புகழ்கரி வலநகர் புரக்கும்
வீரி யம்பெறு வேந்தென விளம்புமு வரிலவ்
வாரி யன்றனை யறிதல்யா வருக்குமிங் கரிதால். (22)

எறியு நீடிரைத் தடமலி யெழிற்கரு வையில்வாழ்
நறிய பூங்களா நாதனை நின்மக ளயந்து
செறியு மந்திரத் தாலுபா சிக்கினு ரியனை
யறிய லாமென வுரைத்துமா முனிவர னகன்றான். (23)

முனியு ரைத்தசொற் படிமதி முகப்பிர சன்னை
புனித நற்களா வீசனை யுபாசனை புரிந்து
பனிம திச்சடைப் பரமன்வந் தாரியன் றன்னை
யினிது ணர்ந்திடும் விஞ்சையொன் றீந்திடப் பெற்று.

இன்னு யிர்க்கிணை யாகிய விருளையர் சூழக்
கன்னி மாடமீ துறைந்தன ளினிதுளங் களித்துத்
துன்னும் வானகந் தனிற்பல வுடுக்கணஞ் சூழ
மன்னி யாங்கவற் றிடையுறை தருநிறை மதிபோல். (25)

---

(21) பரிக்கும்-தாங்கும். (25) இருளையர்-தோழியர்.

சாற்று மப்பிர சன்னேயை முற்பவ சரிதந்
தேற்றி னேற்குமா மணஞ்செய வுன்னிநற் சென்னி
நாற்றி சைக்கணு முய்த்தனன் றூதரை நவைதீ
ராற்றல் சால்பல தேயமன் னவரும்வந் தடைந்தார். (26)

காசி வேந்தனுங் காசினி பரவுபாஞ் சால
தேச வேந்தனுந் திருந்திழை பூருவ சென்ம
மாச ரித்திர முணர்ந்துமந் திரவலி மையினு
லாசி லாரியன் போலுருத் தரித்துவந் தடைந்தார். (27)

கருவை மாநகர்க் காவல னெனும்பொலங் கழற்காற்
பொருவி லாரியன் றானும்வந் தனன்கடல் புடைசூ
ழிருநி லத்துள மன்னவ ரெவரும்வந் தனரென்
றருவ ரைத்தடம் புயவக ளங்கனங் கறிந்து. (28)

அறுசீர் விருத்தம்.

உயர்வுறுமிந் திரன்வசந்த மண்டபமா மெனச்சிறப்புற்
றொளிருஞ் செம்பொற்
சுயம்வரமண் டபத்தினிடை யினிதுவர வழைக்கநெடுஞ்
சுடர்வேற் செங்கை
வயமிகுமெவ் வேந்தரும்வந் திருந்தனரவ் வேலையிற்றன்
மகிழ்ந்து பெற்ற
கயனெடுங்கட் கன்னியையிவ் விடைக்கொணர்மி
னெனவுரைத்தான் கழற்கால் வேந்தன். (29)

நீடியவாட் படைக்காத்து நிருபனுரை தனையுணர்ந்து
நீங்கா நேயச்
சேடியர்சிந் தையின்மகிழ்ந்து சிறந்தவழ கினுக்கழகு
செய்வார் போன்று
பீடியலும் பலமணிப்பொற் பணியாலொப் பனைபுரிந்து
பெரும்பொற் கொங்கை
வாடியநுண் ணிடைக்கனிவாய் மங்கையையா
யிடைக்கொணர்ந்து வந்தார் மன்னோ. (30)

---

(30) பீடு-பெருமை.

ஏந்திழையச் சேடியரோ டெய்தியர சவையிடைவந்
திருந்த பின்னர்
வேந்தர்தமை நோக்கிமகிழ்ந் தென்மகன்முற் பவசரிதம்
விரும்பி யிங்குப்
போந்தவர சரிலுரைப்போ னெவன்கொலவ னேயெனது
புதல்வி வேட்குங்
காந்தனென வுரைத்தனன்கேட் டரசரெவன் புரிதுமெனக்
கருதி நைந்தார். (31)

எழுசீரகவல் விருத்தம்.

மாவளம் பெறுபாஞ் சாலமன் காசி
மன்னவ னரிய னெனுமம்
மூவரு மொழிந்த மன்னவ ரெவரு
முற்றிழை மீதுதாங் கொண்ட
வாவனீத் திருந்தா ரந்தமு வரச
ரையுறு துரைத்தனர் கமலப்
பூவணங் கினைநே ரெழிற்பிர சன்னை
பொருந்துமுற் பவசரித் திரமே (32)

திருக்களா வுடையான் றனக்கரு ளியமந்
திரத்தினை லப்பிர சன்னை
மருக்கமழ் மலர்த்தார் புனைவரைத் தடந்தோண்
மன்னரோர் மூவரு ளீங்கே
யுருக்கரந் துளரா லிவ்விரு வருமிவ்
வொருவனே மலர்க்கணை மதனும்
வெருக்கொளத் திகழு மெழில்வடி வுடைப்பூ
வேந்தனா ரியனென வுணர்ந்தாள். (33)

துணிந்தன ளுணர்ந்து தன்காத் திருந்த
தூயபூ மாலையை யயன்மால்
பணிந்திடு கருவைப் பதிக்களா நாதன்
பதத்துணை மலரையல் லதுசேர்

---

(32) முற்பவம்-பூர்வசென்மம்.

தணிந்திடா வுலகத் தெவரையும் வணங்காத்
தருமவா ரியன்றிருப் புயமே
லணிந்தனள் கண்டா ரெழுந்துதந் தேய
மடைந்தன ரரசர்யா வருமே. (34)

கரிசிலாச் சீர்த்திச் சென்னிதான் பயந்த
கன்னியை யாரியனெனும்பேர்க்
குரிசிலுக் கினிய மணம்புரி வித்துக்
கொடுத்தன னரியன் சோதி
விரிசிலம் படிக்கொம் பிணைக்கொடு மீண்டு
வியன்கரி வலநக ரடைந்து
வரிசிலை மதனு மிரதியு மெனவம்
மாதொடு மருவிவாழ்ந் திருந்தான். (35)

மருவிவாழ்ந் திடுநாள் வலம்புரி தரள
மணிதனை யீன்றது மானப்
பொருவின்மார்த் தாண்ட பாண்டிய னெனுமோர்
புதல்வனை யினிதுபெற் றனனு
லுருவமன் மதனோர் சுதனையீன் றுள்ளத்
துவகையுற் றிருக்குமந் நாளிற்
றிருவளர் கருவைக் களாநிழற் பெருமான்
சினகரம் புதுக்கியன் பொடுபின். (36)

தனியருட் குறியின் பீடமா னதுதான்
றரையிடை நனியமிழ்ந் தினதா
லினியொரு திருப்பீ டப்பிர திட்டை
யியற்றுது மெனநினைத் துள்ளக்
கனிவொடு பலதே யங்கடந் தேகிக்
கண்டகி நதிதனை யடைந்து
புனிதநற் சிலையொன் றெடுத்துவந் தெவரும்
புகழ்தரப் பீடம தியற்றி. (37)

---

(36) மான-போல.

கனமுறு பொதியக் குறுமுனி முதலாக்
கருதுமா முனிவர ரொடுபொற்
சினகரம் புகுந்தோர் சுபதினந் தன்னிற்
றிருப்பிர திட்டைசெய் தாங்கே
மனமுவந் திப்பீ டங்கலி யுகத்தே
வருமெடுத் திடவொணு திருப்பா
னனவர தமுநீ யருள்புரி யெனவே
யக்களா வீசனைத் துதித்தான். (38)

துதிபுரிந் திடுமவ் வேலையெம் பெருமான்
சுயதிரு வடிவுடன் றோன்றிப்
பதிவுறு மிந்த வருட்குறி யின்கீழ்ப்
பாகமா னதுசிறுத் தினிய
கதிதரு மிப்பீ டத்தின்மேற் றோன்றுங்
கவின்கொண்மேற் பாகமே பெருத்து
வதிதரப் புரிந்தே மிதுநிலை பெற்று
வய்ங்குமென் றுரைத்தனன் மறைந்தான். (39)

பரிவுட னெம்மா னுரைத்தவா றேகீழ்ப்
பாதிதான் சிறுத்துமேற் பாதி
தெரிவுறப் பெருத்து மிலங்குமவ் விலிங்க
திருவுருத் தெரிசனம் புரிந்து
விரிதிரைக் கடல்சூழ் புவியெலா மொருதன்
வெண்குடை நீழல்வைத் தொளிகூ
ரரியணை மிசைவீற் றிருந்தர சியற்றி
யதிபனு ரியன்மகிழ்ந் திருந்தான். (40)

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 38-க்கு விருத்தம்-1253.

---

(39) கவின்-அழகு.

முப்பத்து மூன்ருவது

தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்கம்-தி

கழிநெடிலடி விருத்தம்.

நீபமலர்த் தொடையணிதிண் புயக்குமரன் றனைப்பயந்த
நிமல னென்னுந்
தீபநிகர்திருமேனிப் பரம்பொருளை மதியாமற்
செருக்கித் தக்க
மாபதகன்புரியாகந் தனைக்காணச் சென்றடைந்தோர்
வலிய வெய்ய
சாபவிமோ சனமடைந்த சரிதமது சிறிதெடுத்துச்
சாற்று வாமால். (1)

தண்டமிழ்சேர் தென்கருவைத் தலத்திலா ரியவேந்தன்
றன்பே ராணை
மண்டலமெங் குஞ்செலமா மனுநீதி யரசியற்றி
வாழு நாளிற்
கண்டகனுந் தக்கன்மகம் புகவிளைந்த சாபத்தாற்
காம தேனுப்
பண்டகனென் றோரிடையன் மனைதனிலோர் பசுவாயுற்
பவித்த தன்றே. (2)

துன்றுபொழிற் கரிவலமா நகரிடைவந் துதித்தவந்தச்
சுரபி சாலக்
கன்றுபல வீன்றுமுதிர் பருவமது மருவியதாற்
கருதா தாங்கே
நன்றுணராப் பண்டகன்றான் விடுத்தனனால் விடுத்தலும்பன்
னாளு மெங்குஞ்
சென்றுபுலங் களின்மேவுஞ் செழியபயிர் களைமேய்ந்து
திரிந்த தந்நாள். (3)

அருந்தவத்தோர் பணியுமது லாம்பிகைசன் னிதியின்மய
லாகிக் கட்டுண்
டிருந்தசிறு விதியடைந்த சாபமகன் றிடுநாள்வந்
தெய்த லாற்சீர்

பொருந்தியவப்பதியினிடைநிசுளனெனப்பெயர்பெறுமோர்
புலையன் றன்பாற்
பெருந்திறல்சேர் மகவெனவந் துதித்தனன்பீ லகனவன்றன்
பெயர்தான் மன்னோ. (4)

ஏய்ந்தபெரும் பிலகன்வா லிபவயதுற் றுழுதொழில்செய்
திருந்தா னன்னோன்
வாய்ந்தபுலத் திடையுளபைம் பயிரினைப்பண் டகன்சுரபி
வந்து சால
மேய்ந்ததுகண் டாங்கதனை யடித்துவதைத் துணக்கருதி
வேங்கை யேபோற்
பாய்ந்தனனோ டினன்கரத்திற் பற்றியதண் டொடுசிறிதும்
பரிவி லாதான். (5)

எழுசீர்விருத்தம்.

பிலக னோடி வருதல்கண் டந்தப்
பெற்றமா னதுமனம் வெருண்டு
சாலவோ டினதெங் கோடினு மிதனைத்
தான்விடுத் தேகுவ திலையென்
றேலவே நினைத்தோ டினன்றொடர்ந் தன்னோ
னெழின்மிகு மச்சுர பியுமே
போலமிட் டைந்து குரோசமட் டோடி
யோடிபங் கிளைத்ததென் செயுமால். (6)

பின்னரும் விடாமற் பின்றொடர்ந் தந்தப்
பீலக னோடிவந் தனனா
லின்னலுற் றவ்வான் முன்விரைந் தோடி
யேகின திந்தவா றந்தோ
பன்னருங் கொடிய பாவிபீ லகனும்
பசுவுமத் திருநக ரடைந்து
சொன்னமா மதில்சூழ் சினகரஞ் சுற்றிச்
சுற்றியே வந்திடும் பொழுது. (7)

மற்றிணை யில்லா திலங்குமச் செம்பொன்
மணிச்சின கரத்தினை முக்காற்

சுற்றிவந் திடுபுண் ணியத்தினை லப்ப
சுவையுநீ சனையுநோக் கினனல்
வெற்றியந் திகிரித் திருநெடு மாலும்
வேதனு மறியொணு விமல
நற்றிருக் களவீ சனைத்தெரி சிப்பா
னயந்தவ னுற்றவா ரியனே. (8)

நோக்கிய வேந்தன் றன்னைப் சுரபி
நோக்கியுன் னடைக்கல மெனைநீ
காக்கவென் றடைந்த ததனைப் புலையன்
கண்டுகா வலவனை யிறைஞ்சி
மாக்கடற் புவியாண் மன்னவ பலநாள்
வருந்தியென் புலத்திடை யடியே
னுக்கிய பயிரை நுகர்ந்ததால் யானு
மருந்துவ விதைவதை புரிந்து. (9)

என்னிடைத் தருக வென்றுவேண் டினனவ்
வேல்வையப் புலையனை நோக்கி
முன்னைவெவ் வினையா லிப்புலைப் பிறவி
மூடநீ யடைந்தனை யந்தோ
வின்னுமிம் மையிலுந் தீமையே புரியி
னென்றுநீ கதியடை குவையாம்
பன்னுதுங் கேண்மோ விற்றைநாண் முதலிப்
பதிப்பா மனைத்தெரி சித்தி. (10)

அகவல் விருத்தம்.

துதிபுரிந் தொழுகு வாயேற் றொல்லைவெவ் வினையி னீங்கிக்
கதியடை குவையென் றோதிக் காவல னகன்ற பின்ன
ரதிகமெய்ஞ் ஞான மெய்தி யற்புத மிகுநிட் சேப
நதிதனின் மூழ்கிச் சிந்தை நயந்துருத் திராக்கம் பூண்டு. (11)

வெண்பொடி யணிந்து சீர்த்தி மிக்கதென் கருவை மேவுந்
தண்பெருங் களவீ சன்றன் சன்னிதி யடைந்து சாலக்
கண்பனி ததும்ப வுள்ளங் கனியநாக் குழற நின்று
பண்புறு பீல கன்முன் பழிச்சியாங் கிருந்தான் மன்னோ. (12

(12) பழிச்சி-துதித்து.

ஆரிய வேந்தன் றன்னைச் சரணடைந் தாங்கு நின்ற
சீரிய தேனு வுள்ளந் தெளிந்துபா னிறப்பே ரின்ப
வாரியைத் துதித்துச் சாப மாறிமுன் வடிவ மெய்தித்
தாரியன் மவுலித் தேவர் தம்முல கடைந்த தம்மா. (13)

சன்னிதி யடைந்த வெம்பஞ் சப்புல னடக்கித் தன்னை
யுன்னியன் பொடுசின் னுளங் குற்றபீ லகன்றன் பத்தி
யென்னுமோர்வலையிற்சிக்கி யெழிலுடைக்க ருவையெம்மான்
கன்னியோர் பாகந் தோன்றத் தோன்றினன் கருணைகூர்ந்து.

கலிவிருத்தம்

தோன்றிய தனிப்பரஞ் சுடரைப் பீலக
னேன்றகண் களிப்புற வினிது நோக்கியே
யான்றதொல் லுருவடைந் தழலின் வெண்ணெயே
போன்றுள முருகியன் பொடுது தித்தனன். (15)

கொச்சகக்கலிப்பா.

பொன்னே மணியே புகழ்சேர் திருக்கயிலை
மன்னே தனிமா முதலே மதியணியு
மின்னேர் சடையாய் விமலா வுனைக்காண்பா
னென்னே புரிந்தேன் றவந்தா னெளியேனே. (16)

பொன்னை மருவும் புயல்வண் ணனுமயனு
முன்னையொரு நாட்டேடிக் காணா முதற்பொருளா
முன்னைமதி யாதுமகஞ் செய்த வுணர்விலியா
மென்னையுமீ டேற்ற மனந்தா னிரங்கினையோ. (17)

செய்யமகா ரெப்பிழைதான் செய்யினுமெண் ணுதிரங்குந்
துய்யமனத் தாய்போலெஞ் ஞான்றுந் தொலைவரிய
வெப்பதுய ராழியிடை வீழ்ந்தழுந்தும் பாவியெனை
மையிலருள் கூர்ந்து கரையேற்ற வந்தனையோ. (18)

என்றுதுதி செய்ய விதயமிகத் தான்மகிழா
நன்றுநின தன்பு நயந்தேமிப் போதுனைத்தா
னென்றியவெஞ் சாப மொழித்தே மெனவுரைத்து
மன்றுணடஞ் செய்த பெருமான் மறைந்தனனால். (19)

(18) மகார்-மக்கள்.

தக்கனுவப் பெய்தி யயனுலகஞ் சார்ந்தனனு
லக்கருவை மாநகர்வா ழாரியனு மன்னவன்சேர்
மிக்கபிர சன்னையுந்தம் மெய்ப்பதஞ்சேர் வான்விரும்பிப்
புக்கனர்பால்வண்ணப் பெருமான்செம்பொற்கோயில்(20)

செஞ்சுடர்ப்பொற் கோயிற் றிருச்சன் னிதிபுகுந்து
மிஞ்சியவா னந்தமுற்று மெய்கம் பலையடையக்
கஞ்சமலர்க் கண்ணீர் ததும்பக் கனன்மெழுகி
னெஞ்சுருக வன்பினொடு நின்றுதுதி செய்தனரால். (21)

அவ்வேலை யெம்பெருமா னவ்விருவர் முன்றோன்றி
யிவ்வேலை நும்பதஞ்சென் றெய்துமினும் பாவமெனும்
வெவ்வேலை நீர்கடந்தீ ரென்றுரைத்து மீண்டொளித்தான்
செவ்வேலை யேந்துகரச் செவ்வே டிருத்தாதை. (22)

அல்லலுறுஞ் சாப மகன்றுபெருஞ் சோதியொளிர்
தொல்லையுரு வெய்திச் சுயவுலகம் புக்கனரான்
மல்லல்வயல் சூழ்கருவை மன்னனெனு மாரியனு
நல்லபிர சன்னையெனு நாமமுறு மாதுமரோ. (23)

விந்தைபெறு மவ்வுலகை வேந்தனெனு மாரியன்றன்
சிந்தைமகிழ்ந் தெய்தியபின் றென்கருவை மாநகரி
னந்தவிலாச் செங்கோ னடத்திவாழ்ந் தானவன்றன்
மைந்தனெனத் தோன்றியவோர் மார்த்தாண்ட சேகரனே.(24)

தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 39-க்கு விருத்தம்-1277.

---

(21) கம்பலை-நடுக்கம். (23) மல்லல்-வளம்.

முப்பத்து நான்காவது

வைசியனைவஞ்சித்தமறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். வீ-

கஞ்சன்மான் மகவா னாதிக் கடவுளர் யாரு முய்வா
னஞ்சினை யமுதாக் கொண்டோன் களாவுடை நாதன் முன்னாள்
வஞ்சனை யிபற்றி யாங்கோர் மடந்தையை மணந்த வந்தச்
செஞ்சொன்மாமறையோன்பாவந்தீர்த்தவோர்சரிதஞ்சொல்வாம்

முன்னொரு காலந் தன்னின் முகில்படிந் துலவுகின்ற
மின்னும் பொழில்சூழ் காசி மீரகண் டத்தே யத்தி
லெங்கிலந் தினுஞ்சி றந்த மணிமந்த்ர மெனுமோ ரூரின்
மன்னும்வா குலக னென்னும் வைசிய னொருவ னுள்ளான். (2)

மலர்தலை யுலகம் போற்ற வைசியன் வாழு நாளி
லிலகுறு வேத சர்மா வெனுமொரு மறையோ னுங்குப்
பலதுயர் சுற்ற வெய்ய பசியினல் வருந்தி யவ்வூர்க்
குலவிய வீதி தன்னிற் குறுகியே விரைவி னெய்தி. (3)

வருமள வதனி லாதி வருணத்தான் முதிய னொனை
னொருவனங் கெதிரே செல்ல லோடுமன் னோனை நோக்கி
யிருமறை யவன்றா னைய வெனதரும் பசியை நீக்குந்
தருமவா னுளனோ வீங்குச் சாற்றென வவன்சொல் வானல்.

இந்நகர் தன்னி லேயோர் வசியனெவ் வுயிர்கள் யாவுந்
தன்னுயி ரென்னப் பேணுந் தகைமைசேர் தரும நெஞ்ச
னன்னவன் மனையிற் சென்றா லரியநின் பசிநோய் நீங்கு
மென்னவம் முதியோன் கூற மறையவன் விரைவி னேகி. (5)

அறப்பெருந் துணையா நின்ற வசியன தகத்திற் சென்று
மறைக்குலத் தவனு மந்த வசியனை நோக்கி யைய
சிறப்புடை யுலக மெல்லாஞ் சென்றுசென் றுழன்று துன்ப
முறப்பசி யதனல் வாடி யுன்னிடை யடைய லுற்றேன். (6)

என்னுடைப் பசியை மாற்றிப் புரத்தியென் றெய்ப்பி னாலே
யன்னவன் கூற லோடும் வசியனு மருளா னோக்கிப்

(3) மலர்தலை-விரிந்தவிடம். (6) அகத்தில்-மனையில்.

புன்னகை புரிந்து வேண்டும் பொருளளித் தன்பா லெய்து
மின்னன்மாற் றவனென் றனங் கிருவரு மிருக்கும் போழ்தில்.

தாமரைத்திருவோபொன்னாட்டரம்பையோசசியோவெற்றிக்
காமவேட் குயிர்போல் வாய்ந்த விரதியோ வென்று கண்டோர்
பூமிசை வியந்து பேசும் வடிவினள் புகழ்சே ரந்தச்
சேமவா குலக னீன்ற செல்வியோர் மாது மன்னோ. (8)

மேவுபொற் றனபா ரந்தான் மெல்லிடை துவண்டு சோரத்
தாவியம் பெடையன் னம்போ னடந்துநற் றானீர் கைக்கொண்
டாவலுற் றங்கு வந்து தந்தையை யடிசி லுண்பான்
கூவினள் கண்டா னப்பூங் கொடிதனை மறையோ னம்மா. (9)

திருந்திழை தன்னைக் கண்ட செவ்வியிற் பசிதீர்ந் தாங்கே
பொருந்துறு கொடிய காமப் பசியதி கரித்துப் புந்தி
வருந்தினன்மறையோனந்தோவென்செய்வான்வனப்பின்மிக்க
வருந்திரு வனையார்க் காணில் யாவர்தா மயங்கா ரம்மா. (10)

பெருமய லிழந்து வாடும் பெட்புறு மறையோ னந்தத்
தருமவை சியனை நோக்கி யென்னிடர் தவிர்ப்பே னென்றாய்
பொருமதன்கணையாலுள்ளம்புழுங்குகின்றனன்யானின்னே
தருதிநின் மகளை யென்றான் சாற்றுவான் வசியன் மன்னோ.(11)

ஒப்பரு வஞ்ச நீங்கா வுளத்தொடு நீதா னென்பா
லிப்பொழு துரைத்த மாற்ற மிசைவுறு மாற்ற மன்றாற்
செப்பருங் கொடியோ யென்றன் றிருமனை விடுத்தே கென்று
வெப்புறு சிந்தை யோடு விழிசிவந் துரைத்தான் மாதோ. (12)

அக்கணம் வசியன் றன்னை யருமறை யவன்றா னோக்கி
யிக்கொடி தன்னை யாங்கேட் டதற்குநீ யிசைவி லாது
மிக்கவோர் கொடிய மாற்றம் விளம்பினை யின்ன மொன்று
நிற்குரை செய்வேன் கேண்மோ வென்னவே நிகழ்த்து வானால்.

மாதவர்க் காவ தந்த மறையவர்க் காவ தேற்கு
மாதுலர்க் காவ தன்னோர் வேண்டிய தளிப்பே னென்றே

---

(10) செவ்வி-காலம். (11) பெட்பு-பெருமை. (13) நிற்கு-உனக்கு.

யோதிய பின்னர் வஞ்ச வுலோபத்தா லுதவி டாதோன்
பாதக பிரம கத்தி பண்ணினே னுவ னன்றே. (14)

எனக்குநீ யுரைத்த வண்ண மீகிலே மறுத்தி யென்னி
லுனக்குறு மதிக பாவ நரகிடை யுறுவா யென்று
சினத்துட னுரைத்தான் பின்ன ரினியெவன் செய்து மென்று
நினைத்தன னிருந்தான் மிக்க நிதியுடை வசியன் மாதோ. (15)

சீலமார் வசிய னிவ்வா றிருக்குமச் செவ்வி தன்னிற்
காலமூன் றுணர்ந்த சிந்தைக் கண்ணுவ முனிவ னென்பா
னுலமுண் டருளு முக்க ணண்ணறன் னருளி னாலே
வாலறி வுடைய வந்த வசியன்மா மனையுற் றானல். (16)

மாதவன் வரவு நோக்கி வசியனு மெழுந்து சென்றே
யாதர வுடனே போற்றி யருக்கிய முதவிப் பின்ன
ரோதுநன் முகமன் யாவு முரைத்துள மகிழ்வுற் றென்பாற்
போதரச் சிறியே னென்ன புண்ணியம் புரியப் பெற்றேன். (17)

என்னவே யுரைத்திங் குற்ற வெழின்மறை யவனுக் கேதான்
சொன்னநன் மொழிகள் யாவுஞ் சொல்லருங் கபட மாக
மன்னுமா மறையோன் சொன்ன மாற்றமும் வழுத்தி யைய
நன்னெறியுணரும்வண்ணநவிலெனமுனிவன்சொல்வான். (18)

பண்டரு மறையோர் சிந்தைப் படிமணம் வேந்தர் செய்த
துண்டவ விலையீ வேன்வேண் டுவதென வுறுதி யாய்நீ
விண்டுரைத் ததனு லிந்த வேதியன் றனக்கு நீதான்
வண்டுறை குழலி னாளை வதுவைசெய் திடுதி யென்றான். (19)

அறநெறி வசியன் றன்னே டிவ்வண மறைந்து நின்ற
மறையவன் றன்னை நோக்கி மாமுனி புகலு வானின்
றுறுபசிக் கடிசில் வேண்டி யுரைத்தநீ வேறு மாற்றஞ்
சிறியர்போற் பகர்ந்தா யீது தீமைய தாகு மாதோ. (20)

வஞ்சனை யாகு மாற்றம் வழுத்துதன் மறையோய் வெய்ய
பஞ்சபா தகத்துக் கொப்பாப் பகர்ந்திடும் வேத மிந்த
விஞ்சிய பாவந் தன்னை விலக்கிட வேண்டி யுள்ளத்
தெஞ்சலி லன்பாற் கங்கை யாத்திரை செய்வா யென்றான். (21)

---

(16) வால்-சுத்தம்.

கண்ணுவ முனியிவ் வாறு கழறியே கருத வொண்ணாப்
புண்ணிய தலமாங் காஞ்சி புரத்தினுக் கடைய வேண்டி
யெண்ணியதுணர்ந்தேயந்தவசியன்றன்மகள்கொண்டெய்துந்
தண்ணறும் புனலாற் பாதம் விளக்கியே சாற்ற லுற்றான். (22)

ஞானமா முனிவ விந்த நான்மறை யவன்றன் னோடு
போனக மருந்திப் பின்னர்ப் போவென வினிது கூறித்
தானக மகிழ்ந்து போற்றிச் சந்தமட் சதைநல் வாசத்
தூநறு மலர்கள் கொண்டு சோடச வுபசா ரத்தால். (23)

அரியநற் பூசை செய்தே யறுசுவை யுடனே யன்னம்
பரிவுட னளித்துப் பின்னர்ப் பன்முறை பணிந்தே யன்பு
புரிதலு முனிவன் றானப் புண்ணிய வசியன் றன்னை
யிருமையா மாசி கூறி யேகினா னினிது மன்னோ. (24)

இருமைசேர் வசியன் றானு மினத்தவர் தமைய ழைத்தே
யருமறைக் குலத்தோன் வஞ்சித் தறைந்தவாற் றினையு மிக்க
பரிவொடு முலக நீதி கண்ணுவன் பகர்ந்த வாறுந்
தெரிதர வவர்க்குச் சிந்தை விருப்புடன் செப்பி னானால். (25)

அன்னவர் கேட்டு நன்றென் றகத்திடை யுவகை பொங்கி
நன்னெறி யாகு மென்றே நவின்றனர் வசியன் றானு
மின்னனை யாளை யந்த வேதியன் றனக்கு வேத
மன்னிய விதியி னாலே வதுவைசெய் தளித்தா னன்றே. (26)

அருமறை யவனுங் கிட்டா வருநிதி கிடைத்த தென்னத்
தெரிவையை வதுவை செய்து சிந்தையிற் களிப் புற்றின்ப
மருவியே மூன்று நாட்டன் மனைவியோ டிருந்து வாய்மை
யுரைதவ றினவத் தோட மொழித்திட வுளத்தி லுன்னி. (27)

கண்ணுவ முனிவன் கூறும் விதியினைக் கருதி மிக்க
புண்ணிய தலமாங் காசி புகுந்துநற் கங்கை யாடி
வெண்ணிலாத் திகழும் வேணி விசுவநா யகனைப் போற்றும்
வண்ணம் தியம்ப வேண்டி மாதுல னிடத்திற் புக்கான். (28)

மாதுலன் றன்னை நோக்கி மறைபுகல் வாய்மை தப்பித்
தீதுறு பாவ மாயச் சென்றுநற் கங்கை யாடிப்

---

(23) போனகம்-அன்னம்.

பூதலத் துயர்ந்த காசி தன்னிலே மூன்று போது
நாதனைப் பூசித் தேத்தி நானிவண் மீள்வ னென்றான். (29)

புகலுமவ் வுரையைக் கேட்டு வசியனும் புதல்வி தானு
மகிழ்வொடு வருத்த முற்று விடையது வழங்கப் பெற்று
மிகமன விருப்பங் கூர்ந்து வேதியன் வேலை சூழ்ந்த
செகமிசை நிகரில் காசி தன்னையே நோக்கிச் சென்றான். (30)

விரைவுடன் சென்று கானில் வெயிலினால் வாடி யாங்கோர்
தருநிழல் வைகுங் காலை நாத னென்னச் சாற்று
மொருதவ முனிவ னங்கே யுற்றன னவனைப் போற்றி
யருமறை யவன்றான் சொன்ன னுற்றவா றனைத்து மன்னோ.

நாரத முனிவன் கேட்டு நவிலுவா னுனது பாவந்
தீரவேண் டிடின்முன் னாளிந் திரன்முத லிமையோர் வந்து
போரவு ணரைத்தாம் வெல்வான் பூசனை யினிது செய்த
வோரருட் பதிதா னுண்டா லுயர்களா வனமென் றம்மா. (32)

அந்நகர் தன்னி னீயு மடைந்துநிட் சேப மென்னு
நன்னதி தோய்ந்து மூன்று காலமு நறும்பூங் கொன்றைப்
பொன்னவிர் சடையி னானைப் பூசனை புரிதி யென்று
மன்னிய கருணை கூர்ந்து மனமுவந் துரைத்தான் மன்னோ. (33)

நாரத முனிவன் கூறி நான்முக னுலகிற் புக்கான்
சீர்திகழ் மறைநூல் வல்லோன் சிந்தையின் மகிழ்ந்து போந்தே
யாரணி சடையோன் மேவு மநாதிமா புரத்திற் சார்ந்து
நேரிலா வுயர்நிட் சேப நதிப்பெரு நீரின் மூழ்கி. (34)

நான்மறை யவன்றான் மூன்று காலமு நயந்து செய்ய
தேனெய்பா றயிர்மற் றுள்ள திரவிய வகைக ளாலுங்
கான்மல ராலுந் தண்பூங் கவாநறுங் கனியை முக்கண்
ஞானநா யகனை யண்டர் நாதனைப் பூசை செய்தான். (35)

இன்னணம் பூசை யாண்டொன் றியற்றிடு மளவி லோர்நா
ளன்னதி தன்னின் மூழ்கி நாதனைப் பூசித் தேத்தப்

---

(30) மகிழ்வொடுவருத்தமுற தற்குக்காரணம்-பாவநிவிர்த்தியும் பிரிவுமென்க. (34) ஆர்-ஆத்தி. நேர்-நிகர். (35)-கான்-மணம்.

பொன்னிண ரெடுத்துப் போந்த போதிலா காய வாணி
யன்னவன் செவியிற் கேட்ப வவ்வயி னெழுந்த தன்றே. (36)

உனதுபா தகங்கள் யாவு மொழிந்தன நெடிய காலம்
புனையிழை யவடன் னோடும் வாழுதி பதியிற் போந்தே
யெனவுரைத் திடலு மந்த வினியமா மறையோன் கேட்டு
மனமகிழ்ந்திறைவன்கோயின்மணித்திருவாயில்புக்கான். (37)

சினகரந் தன்னிற் போந்தே சிவபெரு மானை முக்கட்
புனிதனைத்திகழும்வெள்ளிப்பொருப்பனையயன்மாற்கெட்டாத்
தனிமுழு முதலை வானோர் தலைவனை யன்பர்க் கென்று
மினியதெள் ளமுதைப் பூசித் திணையடி யிறைஞ்சி யேத்தி.(38)

கொடியவன் பாவம் யாவு மொழித்தன மென்று கோதில்
படிபுகழ் கருவை முக்கட் பசுபதி கருணை கூர்ந்து
கடிநகர் தன்னி லேகு வாயெனக் கழறி னானை
லடியனேன் றனக்கு நீரும் விடைகொடுத் தருளல் வேண்டும்.

என்றவ னுரைக்கத் தொண்ட ரிருமறை யவனை நோக்கி
நன்றுநின் பதியிற் செல்கு வாயென நவில வன்னோ
னொன்றிய மகிழ்வி னோடு முபயமா புரத்தி னீங்கித்
தன்றுணை யவடான் வைகும் வளநகர் தன்னிற் சார்ந்தான். (40)

மனைபவ டன்னைக் கூடி மருவியே யறிவின் மிக்க
தனையர்க டம்மைப் பெற்றுக் கிளைகளுந் தழைத்து நாளு
நனிபெருஞ் செல்வந் துய்த்து ஞாலமீ தெவரும் போற்ற
வினிமைபெற்றிருந்தானந்த வெழின்மறையவன்றன்மன்னோ.

மெப்புறு மகர மாதம் விளம்புசுக் கிரவா ரத்தி
லொப்பிலா தவனைப் பூசை புரிந்தவ ருலகந் தன்னிற்
செப்பரு நலமு மிக்க செல்வமும் பெற்றுப் பின்ன
ரப்புவே ணியன்றா ணீழ லமர்ந்தினி திருப்பர் மாதோ. (42)

கலிவிருத்தம்.

ஏதமின் மாகத்தி னிசைந்த சத்தமி
யோதருஞ் சுக்கில பக்க முற்றநாள்

---

(36) இணர்-மலர். (43) மாகம்-மாசி.

வேதமா முனிவர்காள் விளங்கு மற்புதச்
சேதகிட் சேபமா தீர்த்த மாடியே. (43)

தர்ப்பணஞ் செய்தபின் றான மன்புட
னற்புத மறையவர்க் களித்த வோரவர்
நற்பெருங் குலத்தினர் நரகத் தெய்திலா
ருற்பவ மறச்சிவ னுலகின் மேவுவார். (44)

வைசியனை வஞ்சித்த மறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 41-க்கு விருத்தம்-1321.

முப்பத்தைந்தாவது

சேரவரதுங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்கம்-தி-

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விரிசடை மீது செம்பொன் மிளிர்நறுங் கொன்றை வேய்ந்த
கரிசறு கருவை நாதன் கமலமா மலர்த்தாள் போற்றி
வரிசிலைக் கொடியு யர்த்தோன் வரதுங்க னென்னு மன்னர்
தெரிசனம் பெறுநற் காதை சிறிதெடுத் தியம்பு வோமால். (1)

வேறு.

நன்றிபெறு திருக்கருவைத் தலசரிதங் கருணையொடு
நவின்ற சூதன்
றன்றுணைத்தா ளிறைஞ்சியருந் தவமுனிவர் முனநிகழ்ந்த
சரிதங் கேட்டே
மொன்றுகலி யுகத்தினிடை யினிநிகழுஞ் சரிதமுநா
முணர்வா னெஞ்சின்
மன்றவிரும் பினமுரையென் றுரைத்திடவம் மாமுனிவன்
வழுத்து வானால். (2)

வேறு.

சாற்றரும் புகழ்மார்த் தாண்ட சேகரன் மரபு தன்னி
லேற்றவோர் சிவப்பிர தாப னென்பவன் வருமன் னேன்பாற்

---

(1) சிலைக்கொடியுயர்த்தோன்-சேரன்.

ரேற்றுவன் கலியு கத்திற் றுலங்குமீ ராயி ரத்தைஞ்
ஞூற்றிரு பத்தைந் தாண்டி னுவலுமோ ராசன் மாதோ. (3)

அன்னவன் பெயரி ராச பூட ணனவன்கா லத்தின்
மின்னவிர் பொன்னு டொக்கும் வியன்மலை யாள நாட்டின்
மன்னவ செவரும் போற்ற வந்தவ தரித்து வாழ்வா
னின்னறீ ரிராச வன்மா வெனுமொரு வேந்தன் மன்னோ. (4)

எந்தமா திரத்து மாணை செலவர சியற்றி யாங்கே
யந்தமன் னவன்றான் வாழு மேல்வையி லன்னோன் றாய
சிந்தையி னிடையே தோன்றுந் திருக்களா வுறையும் வெள்ளைச்
சுந்தரக் கனியைக் கண்டு துதிசெயுங் காத லம்மா. (5)

காதலங் கடலுண் மூழ்கிக் கங்குலும் பகலு மெந்தப்
போதுமெண் ணுவனி ராச பூட ணெனப்பேர் வாய்ந்த
வேதின்மன்னனுக்குத்தோன்று தெங்ஙனங்கருவைசென்றம்
மாதனிப் பொருளைக் கண்டு வணங்கியாம் வருது மென்று. (6)

கலிப்பா.

புரசைநெடுங் களிற்றரச னினைவுணர்ந்து புவிமுழுதும்
பரசமலர்க் களவுறையும் பரம்பொருளன் னவன்கனவி
லரசமனம் வெருவலிவ ணடைகவுனக் கெமதுதிருத்
தெரிசனநல் குதுமெனவே செப்பிமறை குவன்மாதோ. (7)

கடையேனுன் கடைத்தேறத் திருவுளத்திற் கருதிமழ
விடையேறு மெம்பெருமான் கருவைநகர் மேவுகளா
வுடையானே யிங்ஙனம்வந் துரைத்தனனென் கனவிலெனப்
படைமாமன் னவன்வருவா னக்கருவைப் பதிநோக்கி. (8)

வருவதுதன் றிருவுளத்தி னிடையுணர்ந்து வளமலிதென்
கருவைநகர் தனிலுறைவோ ரனைவருமே கண்டுமிக
வெருவும்வகை திருக்களவி னிழற்பெருமான் வெஞ்சினங்கூ
ரொருவிறற்கண் டீரவமாங் குதிக்கநினைத் திடுவனரோ. (9)

எப்புவியும் படைத்தருளு மெம்மிறைவ னினைத்தலுமே
யொப்பரிய பெருஞ்சீற்றத் தொருசிய முதித்தெழும்பி

---

(7) புரசை-யானைக்கழுத்திடுகயிறு. (9) கண்டீரவம்-சிங்கம்.

யப்பதிவாழ் பவரெவர்க்கு மலக்கனுறுத் திடவாங்குச்
செப்புறுமப் பதிபுரக்குந் திறல்வேந்த னஃதுணர்ந்து. (10)

செவ்வியகைப் படையோடுஞ் செறிந்தபெரும்படையோடும்
வெவ்வரியைப் பின்றொடர்ந்து வனநோக்கி விரைந்தேக
வவ்வமயங் களவிச னந்நகர்வேந் தெனவுருக்கொண்
டெவ்வமில்சே ரனையெதிருற் றினிதழைத்து வருகுவனால்.

கழைத்தனுவோன் றனுவெரித்த கண்ணுதல்வா னவன்வனை
யழைத்தினிதுகொணர்ந்துமகிழ்ந்தவிரொளிப்பொற்கினகரத்துட்
டழைத்தசுயம் பிலிங்கதெரி சனம்புரிவித் திடவரச
னுழைத்திருக்கைப்பாஞ்சுடரை யுளமுருகித்துதிபுரிவான். (12)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அணிபார்பூங் களவினறுங் கனியே தேனே
யமுதேசு வேதசிறத் தப்ப னேமா
மணியேமா ணிக்கமே குணக்குன் றேயென்
வாழ்வேயம் பலத்தாசே யமரர் யாரும்
பணியானந் தக்கடலே கண்ணே யென்கற்
பகமேயிப் பாவிகடைத் தேறும் வண்ணந்
தணியாவென் கனவிடைவந் தெனையாட் கொண்ட
தனிமுதலே யெனத்துதித்துச் செல்வான் பின்னர்

சரபமெனக் கேசரியைத் தொடர்ந்து சென்று
கடகானம் புகுந்தக்கே சரியைக் கொன்று
நரபதியா கியாசபூட ணன்றன்
னகரமடை குவன்பினரந் நகரத் துள்ளோர்
விரவுமனக் களிப்பொடுநம் வேந்தன் வஞ்சி
வேந்தன்வரவுணர்ந்தெதிர்சென்றழைத்துப்போந்து
பாவுமொளி திகழ்மணிப்பொற் கோயி லெய்திப்
பால்வண்ண லிங்கதெரி சனஞ்செய் வித்து. (14)

அன்பொடுதன் னுடுசெல விடுத்தா னென்றூங்
காங்குரைக்க வுணர்ந்திதுவென் னதிச யங்கொல்
வன்பெருங்கண் டீரவத்தை வதைக்க வுன்னி
வனம்புகுந்தோம் யாமவ்வ மயத்தி னம்போ

---

(12) தனு-உடம்பு.உழை-மான்.

லின்புறவந் தவன்யாவ னினியென் ஹுங்கா
விவ்விடையிங் ஙனநிகழ்ந்த வெல்லா நந்தந்
தென்பயில்வண் டிமிருமலர்க் களவி சன்றன்
திருவிளையாட் டேயெனச்சிந் திப்பான் மன்னே.

வந்துபுக விடுத்தனனிப் பெருமா னந்தோ
மற்றுபுலவேந் தனைநமது வளமூ தூரி
லிந்தநகர் தனிலினிநா மிருத்த னன்றன்
றெவ்வமயத் தாவதுநீங் கெய்து மென்று
கந்தமிகக் கமழுமலர்ச் சோலை சூழ்தென்
கருவைநகர் விடுத்திரத கசது ரங்கம்
வெந்திறல்கூர் பதாதிபுடை சூழச் சென்று
வியனமூதா சலத்தின்றென் பாங்க ரெய்தி. (16)

நன்னகர மியற்றியவ ணிருப்பா னந்நா
ளங்கருவைச் சுவேதவன நாதன் ருனம்
மன்னவன்றன் கனவினிடை யெய்தி யஞ்சேல்
வாய்ந்தபெருந் துணையாதும் யாமோர் நாளு
மின்னலுறு தனக்கினித்தென் கருவை மூதா
யிருந்தரசு புரிந்திடுக வேந்தா லென்று
பன்னியதோர்ந் துவந்தரசு புரிந்து வாழ்வான்
பாண்டியனத் திருக்கருவைப் பதியில் வந்து. (17)

கரிவலமா நகரதனிற் செங்கோ லோச்சுங்
காவலனு மிராசபூ டணனுக் காங்கே
பரியவரைப் புயவீம சேன னென்னும்
பாண்டியன்றேன் றுவனவன்றன் மரபு தன்னி
லரிபகலி யுகநாலா யிரத்து மூந்நூற்
றைந்தாண்டில் வீரபாண் டியனென் றேதுங்
குரிசிலொரு வனுக்குவா றுங்க னென்னுங்
கொற்றவன்வந் துதித்தரசு புரிகு வானல். (18)

வரதுங்க பாண்டியமன் னவன்பன் னூலு
மாசறக்கற் றுணர்ந்துலகம் புரக்கு நாளி

---

(15) தென்-இசை. (17) வந்தலென்னும்பெயர்-விளியுருபேற்று வந்தாலெனநின்றது-அரசனேயென்பதுபொருள்.

லரவிந்தப் பாசடையிற் கலந்த நீர்போ
லம்புவியின் வாழ்விடைப்பற் றகன்றோர் ஞானக்
குரவன்றன் னருள்படைத்துப் பரம ஞானங்
கூர்ந்தகருத் தினனாகிக் கருவை மேவுஞ்
சரதங்கொள் களவீசன் றானன்றி யாங்குத்
தனையாட்கொண்டிடப்பெறுநற்றகைமைபூண்டு.

ஞானமரு ளியகுரவன் றனக்கு மேன்மை
நண்ணுசிவா லயத்தினுக்கு நயந்துபொன்பூ
தானமியற் றிடவேசா சனம்வ ரைந்து
தன்னருமைப் பத்தினிக்குத் தரவு செய்து
மோனமுறு மரியபெரு நிட்டை யெய்தி
முதற்பொருளாய்ச் சராசரங்கண்முழுதுநல்குந்
தேனமர்பூங் களாநிழற்பால் வண்ண நாதன்
திருவுருவத் தோடுகலந் திடுவான் மாதோ. (20)

அறுசீர் விருத்தம்.

அவ்வா றுங்கன் சாயுச் சியபத மடைந்த பின்னர்
நவ்வியஞ் செங்கை யெம்மான் றிருக்களா வுடைய நாத
னிவ்வுல கறியத் தான்போந் தியம்புமக் குரிசிற் கன்பாற்
செவ்விதிற் புரிகு வானந் தியக்கடன் யாவு மன்றே. (21)

வேறு.

வியன்பெறுநற் றவமுடையீ ரினியவருட் குரவனெனும்
வியாதன் முன்னா
ளியம்பியவா றுமக்குரைத்தே னிக்கருவைத் தலசரித
மிதனை யன்பாற்
பயன்படத்திட் டோர்படிப்போர் கேட்போர்வெம்
பிறவி யெனும் பவ்வ நீந்தி
யயன்றிருமாற் கரியபிரா னிருக்குமெழிற் றிருக்கயிலை
யடைகு வாரால். (22)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியகவல் விருத்தம்.

எனமுனி வரர்கோ னெனும்புகழ்ச் சூத
னியம்பிடக் கேட்டுமா முனிவோர்

(22) பவ்வம்-கடல்.

கனமுறு கருவைத் தலமினி தடைந்து
கதிரொளி பாப்புநீள் செம்பொற்
சினகரம் புகுந்து களவின்வெண் கனியைத்
தேவியொப் பனையையர்ச் சித்து
மனமிகக் களித்து நைமிசா ரணியம்
புக்கனர் வாழ்ந்திருந் தனரால். (23)

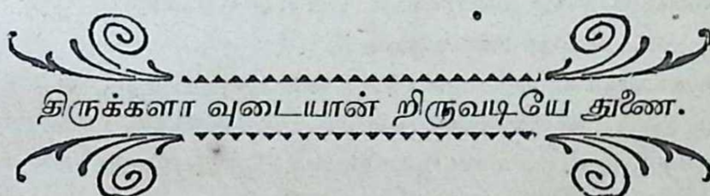
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியகவல் விருத்தம்.

பையரவ வேந்துமுடி யேந்துநெடும் புவிவாழி
பழுதில் லாமெய்ச்
செய்யசது மறைவாழி திகழ்தருமந் தணர்வாழி
செகத்தை யின்ற
தையலெனு மதுலசவுந் தரிமருவுங் களவீசன்
சரிதந் தன்னை
வையமிசை விருப்பமொடு படிப்பவர்கேட் பவரெவரும்
வாழி மாதோ. (24)

சேரவர்துங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்க முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 40-க்கு விருத்தம்-1345.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் முற்றிற்று.

வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் சரித்திரம்.

முகவுரை.

கடல் புடை சூழ்ந்த காசினியின்கண் ணிருந்தவ மோருருவெடுத்தென விளங்கும் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குச் சூதமுனிவன் கலியுகத் திங்ஙனநிகழுமெனப் பௌடிக புராணத் தநாதிபுர மான்மிய சங்கிதையிற் கூறியவாறு வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் காலத்தில் நடந்த அவ்வரசன் சரித்திர மனைத்தையும் காட்சிப் பிரமாணத்தால் நன்குணர்ந்த கெற்க கோத்திர விசுவநாத தீட்சிதர் வட மொழியிற் கூறினர். வடமொழியிற் கூறிய அச்சரித்திரம் வடமொழி யுணர்ந்தார்க்கன்றி யேனையோர்க்குப் பயன் படா திருத்த லால் ஏனையோர்க்கும் பயன்படு மாறு தமிழ்மொழியிற் கூறப் பட்டுளது.

வரதுங்க பாண்டியன் றிருவவதாரம்.

சீருஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த எங் நாட்டினு நன்னா டெனப் பொலிந்திலங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் கண் இருபாநதி சேமநதி நிட்சேபநதி யெனத் தெய்வத் திருநாமம் பெற்ற புண்ணிய நதிகளையுடையதும், அரிபிர மேந்தி ராதி தேவரும் காகபுசுண்டன் நாரதன் அகத்தியன் வசிட்டன் முதலிய முனிபுங்கவரும் பூசிக்கப் பட்டதும், பனிவரை பயந்த பசுங் கொடியைப் பாகத்தமைத்த சிவபெருமான் நித்திய ஆனந்த, தாண்டவம்புரிய அம்பலமாகக் கொள்ளப்பட்டதும், பாண்டி நாட்டுப் பஞ்ச லிங்கக்ஷேத்திரங்களுள் தேயுலிங்க க்ஷேத்திரமும், அநாதிபுர மென்னுநாமமுதலிய பலதிருநாமங்களைப் பெற்றதும் ஆகிய மகாமகத்துவம் பொருந்திய நகரம் கருவைமா நகரமென்ப.

அக்கருவைமா நகரத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு செங்கோனடாத்தி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் வம்மிச பாரம்பரையிலுதித்த அரசருள் வீரபராக்கிரமன் புத்திரன் வீரபாண்டிய னென்போன் மேற்கூறிய கருவைமா நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அவ்வரசனுக்கு அன்னோன் புரிந்த அரும் பெருந் தவத்தால் இற்றை நாட்கு எழுநூற்றுப் பதினாறுவருடங்களின் முன் கலியுக வருடம் நாலாயிரத்து முந்நூற்றைந்தில் அக

விருளகற்றும் ஞான சூரியராகிய இருபுதல்வ ரவதரித்தனர். அவதரித்த வஞ்ஞான்று பல நல் விழாக் கண்டு வேதியர்க்கு வேண்டுவன நல்கிச் சிவ கடாட்சத்தா லுதித்த அப்புத்திரர்களுக்கு வரதுங்கனென்றும் அதிவீரனென்றும் திருநாமஞ் சூட்டி அருமை பாராட்டி வளர்த்தான். நாள்களேறவேற அவ்வப் பருவத்தே செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகளைக் குறைவின்றிச் செய்து அணிவிக்கவேண்டும் பற்பல மணிப் பணிகளை யணி வித்தனன்.

பின் அவ்விரு குமாரரையும் நூல்கற்பிக்குந் திறத்தி லுயர்ந்த சகலகலைவல்லனுய ஓராசிரியனைக் கொண்டு கல்விகற்பித்துச் சகலகலை வல்லுன ராக்கி வைத்தனன்.

அதிவீரனைச் சுவிகாரஞ் செய்தல்.

இங்ஙனம் நிகழு நாளில் தென்காசி நகரில் அரசாட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த காசிகண்ட பராக்கிரம பாண்டிய னென்னும் ஓரரசன் அவ் வீரபாண்டியனிடத்து வந்து தனக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் தனக்கு ஒருபுத்திரனைச் சுவிகாரஞ் செய்து கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டமையால் தன்னிரு குமாரரில் இளையோனாகிய அதிவீர பாண்டியனைச் சுவிகாரஞ் செய்து கொடுத்தனன்.

பின்னர் வரதுங்கனென்பான் அடக்கம் அன்பு அறிவு அவாவறுத்தல் இரக்கம் இன்சொல் ஈகை ஒழுக்கம் சாந்தம் தவம் நடுநிலைமை பத்தி வாய்மை முதலியநற்குணங்கள் யாவும் தன்னுள்ளத்து வளரத் தான் வளர்தல் கண்ட தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தன்செல்வனை அவ்வரதுங்கனிடத்து இராச்சிய பாரத்தை யொப்புவித்துத் தவ வழி நின்றனன்.

வரதுங்கன் அரசாட்சி.

பின்னர் வரதுங்க பாண்டியன் நீதிவழுவாது செங்கோல் நடத்தி வரு நாளில் அன்னோன் தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தூய சிந்தையனாய் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து சிவானந்த வாழ் வெய்தினன். தந்தை தேகவியோக மடைந்தபின் வரதுங்கன் தந்தைக்குச் செய்தற்குரிய பிதிர்க் கிரியைகளைக் குறைவின்றி நடத்தி அரசு புரிந்திருந்தனன்.

வரதுங்கன் திருமணம்.

அந்நாளில் காசிராஜ புத்திரியும் அச்சுவினி நாளிற் செனித்தவளும்கற்பில் அருந்ததியையும் கல்வியில் நாமகளையும் பொறையில்பூமியையும் வனப்பில் இந்திரையையும் நிகர்த்தவளும் ஆகிய சிவகாம சவுந்தரி யென்னும் ஓரங்கனையை மணப்பான் கருதி அக்காசிப் பதிக்கிறைவனிடத்துத் தன்னமைச்சரை விடுத்து மணம் பேசுவித்து அம்மங்கையைத் திருமண மியற்றி யவ்வங்கனை யுடன் கலந்து சுகித்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

அங்ஙனம் வாழு நாளில் பட்டமகிஷியாகிய சிவகாம சவுந்தரியிடத்துப் புத்திரப் பேறின்மையால் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லையறிவறிந்த, மக்கட்பே றல்ல பிற" என ஆன்றோர்கூறிய வாறு மனைவாழ்க்கைக்குச் சிறந்த மகப்பேறு பெறுவான் கருதிப் பாணிநாள் முதல் இரேவதி நாளீறாகிய நாள்களிற் செனித்த மாதரை மணந்து வாச்சாயன தந்திரம் ரதிரகசியம் முதலிய காம நூலின்விதிப்படி கலவி செய்து சுகித்திருந்தனன்.

அந்நாளில் அவ்வரசன் கொக்கோக முனிவன் வடமொழியிற் கூறிய காம நூலை யுணர்ந்து தமிழ் மொழியில் கொக்கோக மென்னு மொரு நூலியற்றினன்.

பின்னர் சிவகாம சவுந்தரி முதலிய இராஜ பத்தினிகளுள் ஒருவரிடத்தினும் புத்திரப் பேறின்மை கருதி அவ் வரதுங்கன் பலதான தருமம் ஸ்ரீ பால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிடேக வலங்காரவுற்சவ முதலியனவும் நடத்தி அப் பெருமானை இரவும் பகலும் தொழுது துதித்திருந்தனன். அங்ஙன மிருக்கு நாளில் அநாதிபுரேசனான சிவபெருமான் அரசன் கனவிற் றோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளும்.

அன்ப! நீ மகவின்மை கருதி மனதிற் கவலை கொள்ளேல். நின் அந்திய காலத்தில் யாமே நிற்குச் செய்ய வேண்டிய தகன கிரியை முதலியன செய்து முத்தியுங் கொடுப்போ மெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அரசன் விழித்தெழுந்து நாயினுங் கடையனாகிய என்னை யீடேற்றும் வண்ணம் எம்பெருமான் இங்ஙனம் எழுந்தருளினன்கொலென ஆடிப் பாடித் தொழுது துதித்திருந்தனன். அரசனுக்குப் பூர்வவாசனையால் சிவஞான முதிர்ந்து உலகப் பற்றறுதியும் சிவபூசை விருப்பமும்

உண்டாகிச் சிவபூசை முதலியன ஆசாரியனுற் பெற்ருலன்றிப் பயனில்லை யெனத் துணிந்து நாம் ஆசாரியனை யென்று காண்போமென இரவும் பகலும் சிந்தித்து எக்கமுற் றிருந்தனன்.

அரசன் சிவபூசை பெற்றது.

சிறிது காலஞ் சென்ற பின்னர் காஞ்சி புரத்திற்குச் சமீபமான மாவண்டு ரென்னு நகரில் கௌசிககோத்திரத்திற் செனித் தோனும் வேதாந்த ஞானத்தை யடைந்த தூய சிந்தையானும் ஸ்ரீநிவாசாசாரிய னென்னும் திருநாமம் பெற்ரேனும் ஆகிய ஓர் மேலோன் பத்தினி சமேதனுய்க் கருவையம் பதிக்கெய்திச் சிவாலயத்துட் புகுந்து பால் வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிக்கும் போது சிவதெரிசனத்திற்கு அவண் வந்த அரசன் அப் பெரியோனைக் கண்டு சிவபெருமானருளால்நமக்குக் கிடைத்த ஆசிரியன் இவனே யெனக் கருதிக் காந்தத்தைக்கண்ட இரும்பு போல் அவன்பால் மனஞ் சென்று அழலிடைப் பட்ட மெழுகென மனமுருகி அவன் அடிபணிந்து சுவாமி! அடியேன் கடைத்தேறும் வண்ணம் அடியேனை யாட்கொண்டு அனுக்கிரகிக்க வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். சற்குருவாய் வந்த அவ் வேதியன் அரசனது மனநிலை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து அவனை யழைத்துச் சென்று நிட்சேப நதியை யடைந்து சைவ திட்சா சங்கற்பஞ் சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்வித்துத் திருநீறு உருத்திராக்கம் முதலியன அணிந்து கொள்ளச் செய்வித்துச் சிவசன்னிதியில்அழைத்துப்போய் ஸ்ரீபஞ்சாக்கர வுபதேசஞ் செய்து ஆன்மார்த்த சிவபூசையும் விதிப் படிசெய்து வைத்தனன். அரசன் அத்தேசிகோத்தமனுக்கு வசிக்கக் கிரகமும் அன்ன வஸ்திராதிகளும் மற்றும் வேண்டுவனவும் நல்கியுபசரித்துச் சிவபூசா துரந்தரனுக விளங்கினுன்.

இங்ஙன மிருக்கு நாளில் சிந்து தேசத்துக் கதிபனும் விட்டூரனென்னும் பெயருடையோனும் பலாட்டியனும் தூராசாரனும் ஆகிய ஓர் மிலேச்ச அரசன் சதுரங்க சேனையுடன் அவ்வரதுங்கன் ஆட்சி புரியும் இராஜதானி யாகிய கருவைமா நகரத்தை முற்றுகை போட்டனன். அதனைத் தூதர் அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அப்போது அவணிருந்த அமைச்சர் முதலோர் உணர்ந்து விட்டூரன் மகா பராக்கிரம சாலியும் படைப் பெருக் குடையவனு மானவன். அன்னேன் இங்ஙனம் விரிந்த படையுடன் நமது நகரத்தை முற்றுகைபோட்டிரு

க்கும்போது அசாக்கிரதையா யிருப்பதுசரியன்றே. அவனுடன்போர் புரிந்து வெல்வதும் அசாத்தியமே. அந்தோ! இனி யென்செய்தும் என்று ரைத்துத் திகைத் திருந்தனர். அரசன்விட்டுரனுடன்போர்செய்யச் செல்லுதற்கு மனமிலனாகி அமைச்சர் முதலிய சபையோரை நோக்கி "அஞ்சலென்ற கரதலமுங் கணபணகங் கணமுமரைக்கிசைந்த புலியுடையு மம்புலிச்செஞ் சடையுங், கஞ்சமலர்ச் சேவடியுங் கனகழலுஞ் சிலம்புங் கருணைபொழி திருமுகமுங் கண்களொரு மூன்று, நஞ்சமுண்ட மணிமிடறு முந்நூலுமார்பு நலந்திகழ்வெண் ணீற்றொளியு மறிமானு மழுவும்,பஞ்சடிச்சிற்றிடையுமையா ளொப்பனைபா கமுமாய்ப் பால்வண்ண னுளத்திருக்கப் பயமுண்டோ வெமக்கே" என்ற செய்யுளைக் கூறி யெம்மை யாட்கொண் டருளிய திருக்களா வுடையான் எழுந்தருளி யிருக்கப் பெற்ற ஆலயத்துட் புகுந்து ஆலமுண்ட வருட் கடலே! திரிபுர மெரித்த தேவே! காமனைக் காய்ந்த கண்ணுதலே! மலைமகள் பாகா! சந்திர சடாதரா! அரவாபரணா! புலியத ளுடுத்தபுண்ணியா! ஆனந்த வெள்ளமே! அடியவ ரிடர் தீர்க்கு மையனே! தீயசிந்தையுந் தீச்செயலு முடைய விட்டுரனால் அடியேன் இடருறாமல் திருவருள் புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டு மென வணங்கினன்.

அங்ஙனம் வணங்கும் அமையத்து அடியர்க் கெளிய னாகிய திருக்களா வுடையான் றிருவருளால் ஓர் அசரீரி வாக்கு விண்ணி லெழுந்தது.

வரதுங்க! ஒன்றற்கும் அஞ்சேல், நின்பகைஞனாகிய விட்டுரனைத் தானே யோடும்படி செய்வோ மென வுதித்த மொழியை யுணர்ந்து பேரானந்தப் பரவையுண் மூழ்கி ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப உரோமஞ் சிலிர்க்க அடியற்ற மரம்போற் கீழே விழுந்து வணங்கி ஆடிப் பாடித் துதித்துத் தன்னரண்மனை யடைந்தனன். அதன் பின் மூவா முதற் பொருளாகிய முகலிங்கப் பெருமான் அன்று சைவ சமயாசாரியரான திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கும் அடியார்க்கும் தீங்கிழைத்த சமணரிலுடன்பாட்டுக்கியைந்து நின்ற பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் பற்றித் தகிக்கும்படி செய்தல் போல் தன்னடியவனாகிய வரதுங்கனுக்குத் தீங்கிழைக்க நினைத்த விட்டுரனுக்கும் அவன் சேனைகட்கும் மெய்யில் அக்கினி பற்றித்தகி

க்கும்படி செய்தனர். அப்பொழுது விட்டுரனும் அவன்படைவீரரும் அவ்வனல் வெப்பைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தந்தேயத்தைநோக்கி யோடிப் போயினர்.

அங்ஙனம் நிகழ்ந்தமை யுணர்ந்து வரதுங்கன் அன்பரிதயமே யிடமாகக்கொண்ட சுவேத வன்னக்கடவுளின் சன்னிதியிற்சென்று அப்பெருமான் திருவுளப் பான்மையைக் கருதி வியந்து பூசாதிரவியங்களாற் பூசித்துத் தன்னரண்மனை சென்றனன். அவ் வரதுங்கன் உலகீன்ற மரகதக் கொடியாய அதுலாம்பிகையை யிடப்பாகத் தமைத்த திருக்களாவுடையானை நாடோறும் தெரிசித்துப் பத்திமேலீட்டால்திருக்கருவைக் கலித்துறையந்தாதி பதிற்றுப்பத்தந்தாதிவெண்பாவந்தாதி யென்னுந் தமிழ்ப்பா மாலைகளைச் சூட்டித் துதித்துக்கொண்டிருந்தனன்.

வரதுங்கன் ஞானோபதேசம் பெற்றமை.

பின்னர் அவ் வரதுங்கன் அநித்தியமான இவ்வுலக வாழ்வைக் கான்றசோறென வெறுத்து ஞானமடைய வேண்டு மென்னும்அவா மீக்கூர்ந்து ஞானசிரியன் தெரிசனம் என்று பெறுதுங்கொலென்று சிந்தித்திருக்கு நாளில் முனிவர் குலப் பெருமானென்னும் அகத்தியன்ஓர்நாள் அநாதிபுரத் தெம்மானாகிய பால்வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிப்பா னெய்தினன்.

அம்முனிவன் வரவுகண்டு அரசன் எதிர்கொண்டு கைகட்டி வாய்புதைத்து வணக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்வான். சுவாமி! அடியேன் உலகவாழ்வை மெய்யெனக்கருதி யிதுகாறும் உழன்றேன். இப்பொழுது அவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்து நித்தியமாகிய மோக்கத்தையடையும் வழியைப்பெறுவான் விருப்ப முற்றவனாக இருக்கிறேன். அடியேனுய்யும் வகைவிளக்கி யருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப் பித்துக்கொண்டனன். அதுகேட்ட முனிவன் அரசன் மனநிலையறிந்து அரச! சின்னாள் கழிந்தபின் ஓர் ஞானசிரியன் இப்பதியின்கண் வருவான். அன்னோனால் நினக்கு வேதாந்த ஞானம் உபதேசிக்கப்படுமென வுரைத்துச் சென்றனன்.

சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் மகாராட்டிர தேயத்திருந்து அடை யோகம் கர்ம யோகம் ஞானயோகம் சாதித்த இந்திரிய நிக்கிரக தவ சிரேட்டனான பாலசன்னியாசியொருவன் அரசன் அவைக்களத்தெய்தினன். அம்முனிவன் வரவு கண்ணுற்ற அரசன் ஆதனம் விட்டெழுந்தெதிர் சென்றழைத்து வந்து ஓர்பொற் பீடத்திருத்திச் சோடசோபசாரங்கள் புரிந்து அப்பெரியோனை நோக்கி "தேவரீர் வசிக்குமிடம் யாது? நுமது திருநாமம் யாது? இவண் வந்தகாரியம் யாது? உரைத்தருளல் வேண்டு" மென்றனன்.

அப்போது சன்னியாசி அரசனை நோக்கி வேந்தே! நமக்கு வசிக்குமிடம் இன்னவிடந்தா னென்பதில்லை. உலகோர் சௌமியானந்தரென நம்மையுரைப்பர். ஐயமெடுத்துப் புசிக்கும் நமக்கு நின்னிடத்து வேண்டுவதொன்றும் இன்றெனப் புகன்றனன். அங்ஙனம் உரைத்தவைகேட்டு அரசன் தனக்குமுன்னம் முனிவர் பெருமானுரைத்த ஞானாசிரியன் இவனே யெனத்துணிந்து அத்தவசிரேட்டனை வணங்கி தான் அகத்தியமுனிவ னிடத்துத் தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்ததும் அவனுரைத்ததும்மொழிந்து பிறவிப்பெருங்கடலுட்கிடந்து கரைகாணாது தியங்கும் அடியேனுக்குத் திண்பெரும் புணையொன்றுகிடைத்தமை போல் தேவரீர் பொற்பாத தெரிசனங்கிடைத்தது. அடியேனுய்யும் படி ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான்.

அப்போது முனிவன் மனமகிழ்ந்து அவனது பரிபக்குவமுணர்ந்து அரசே! நீவிரும்பியவண்ணம் செய்குதுமென அம்மன்னனுக்கு விஞ்ஞானதீட்சைசெய்து பாசத்தை யொழித்து ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்கரத்தையும் ஞானயோகத்தையும் உபதேசித்துத் திருவடிசூட்டி யருளினன். அவ்வுபதேசப் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்து நிட்டையிலமர்ந்து சிவானந்த மடைந்து இல்லற ஞானியாய் விளங்கினன்.

வரதுங்க பாண்டியன் சோலை நகரடைந்தது.

அங்ஙனம் விளங்கிய ராஜ ஞானி யான அவ் வரசனுக்கு இருவினை யொப்பு மல பரிபாக முற்றமையால் பரமபதி யாகிய சிவபெருமான் திரு வருளால் அக் கருவை யம்பதியின் ஐந்து கூப்பிடு தூரம் வரை யுள்ள இட மெங்கும் சிவ லிங்கங்க ளாகத் தோன்றக் கண்டு

அரசன் காலால் நடப்பதும் மல சலாதி கழிப்பதும் அபசார மாமெனக் கருதி அந் நகரில் வசித்தற்கு வெருவி அந் நகரத்திற்கு அரை யோசனைத் தூரத்தின் வட பா லிருக்குந் தேவி நதி யென்னும் பாரா சர நதியின் கரை யருகில் ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து அந் நகரத்திற்குச் சோலை நகரெனத் திருநாமமிட்டுத் தன் மனைவிய ரோடும் மந்திரி பிரதானி முதலிய ராஜ காரியஸ்த ரோடும் இரத கச துரக பதாதிகளோடும் சுப முகூர்த்தத்தில் நகரப் பிரவேசஞ் செய்து அரண்மனை புகுந்து சதா சிவ சிந்தனை யுடன் அரசாட்சி செய்திருந்தனன்.

அதிவீர பாண்டியன் வரதுங்க பாண்டியனுக்கு நைடதம் அனுப்புதல்.

அந் நாளில் அவ் விறைவன் றம்பி யாகிய அதிவீர பாண்டியன் வட மொழியி லிருந்த நளன் சரிதையைத் தமிழ் மொழியிற் காவிய மாகச் செய்து அக் காவிய முறையைத் தன் தமைய னாகிய வரதுங்க னுக்கு ஓர் தூதன் வசங் கொடுத் தனுப்பினான். அத் தூத னாற் கொண்டு வந்து கொடுக்கப் பட்ட அக்காவியத்தைச் சிவ ஞான முதிர்ந்த வரதுங்கன் கண்ணுற்று அந்தோ! நம் அருமைத் தம்பி அதிவீரன் கல்வியிற் சிறந்தோ னாக இருந்தும் "பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவிர்காள்" என நம்சைவ சமயாசிரியரும் தம்பிரான் தோழரும் ஆகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந் தருளிய தைப் மறந்து மின் போற் றோன்றி யழிந்த ஓரரசனைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடி வாழ் நாளை வீணாளாக்கினனே யென்று வருத்த முற்றுத் தான் கூறிய திருக் கருவைக் கலித்துறை யந்தாதியி லுள்ள,

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான், கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவீர், ரங்கச் சுமை கொண் டெழுநான்கு கோடி யருநரகப், பங்கத்தில் வீழவன் றோபொன்று வார்தமைப் பாடுவதே" என்னும் ஓர் செய்யுளை வரைந்து தன் அன்பிற் சிறந்த இளவ லாகிய அதிவீர னுக்குத் தூதன் வசங் கொடுத் தனுப்பினான். தன் தமைய னான வரதுங்க பாண்டியன் கொடுத் தனுப்பிய அக் கவியை அதிவீர பாண்டியன் பார்த்துக் கோபங் கொண்டு இவ்வாறு சிந்திக்க லுற்றான்.

அதிவீரன் வரதுங்கனைப் போர்க் கழைத்தல்.

நாம் வெகு நாளாய்ச் சிரமப் பட்டு அருமையாய்ப் பாடிய இவ்வரிய காவியத்தையும் நமது கல்வித் திறமையையும் மதியாது நமது தமையன் நம்மையும் நம்மா லியுற்றிய காவியத்தையும் இகழ்ந்தனன். இக் காவியத்தில் நரஸ்துதி யிருப்பினும் நாம் பாடிய கவிகளி னருமையும் பெருமையும் நோக்கி மிகவும் புகழல் வேண்டு மன்றோ? இதுவு மன்றி இக் காப்பியத் தலைவனாகிய நளன் சாமானியனா? சத்திய விரதம் பூண்டு நீதி வழுவாது மூவுலகும் புகழு மாறு செங்கோ லோச்சிய சக்ராதிப னல்லனோ? இவற்றை யெல்லாம் யோசியாது பொறாமை மேலீட்டா லன்றோ? நம்மை இங்ஙனம் நிந்தித்தான். இத் துன்மார்க்கனை மூத்தோ னென்று முறைமை பாராட்டாது நமது சதுர்வித சேனையைக் கொண்டு போர் செய்து புய வலியைக் காட்டி அவனது செருக்கை யடக்கி அவனை அவமானப் படுத்த வேண்டு மெனக் கருதிப் போர்க்கோலம் பூண்டு யுத்த சன்னத்தனாய் நால்வகைப் படையுடன் புறப்பட்டுத் தமையன் அரசாட்சி செய்யும் இராஜ தானி யாகிய சோலை நகருக்கு ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தின் தென் மேற்கில் பாளைய மிறக்கி ஓர் தூதனை யழைத்து நம்மையும் நாம் பாடிய காவியத்தையும் இகழ்ந்த நம்முன்னோன் வரதுங்க னிடத்துச் சென்று நம்முடன் போர் புரிய வர வேண்டு மெனத் தெரிவித்து வா வென அனுப்பினன்.

அத் தூதன் சோலை மாநக ரெய்திச் சபா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வரதுங்கனை வணங்கி அரசே! நின் இளவ லாகிய அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன் தன்னையும் தான் செய்த காவியத்தையும் இகழ்ந்த நின்னுடன் போர் புரியக் கருதி இந் நகர்ப் புறத்து வந்திருக்கின்றனன். அதி சீக்கிரம் யுத்தத்திற்கு அழைத்தன னென விண்ணப் பித்தனன். அது கேட்ட வரதுங்கன் புன்னகை புரிந்து நம் அனுசன் அதிவீரன் வருந்திச் செய்த காவியம் நர ஸ்துதியா யிருக்கின்றதே. ஆத்ம லாபத்தைப்பாடிலனே. அந்தோ! வென்று அனுதாபப் பட்டு அவனது நன்மையைக் கருதி யுரைத்ததைத் தின்மையாக நினைத்து நம்மோடு யுத்தஞ் செய்ய வந்தனன் போலும். "தாரம் வாய்த்தது வள்ளுவர்க்குத் தம்பி வாய்த்தது இராமனுக்கு" என்றது

போல எல்லாருக்கும் உத்தம சகோதரர் வாய்ப்ப தரிது என்று நினைந்து தன் தம்பி யதிவீரனுக்கு, வந்த தூதனிடம்,

"செஞ்சுடரோன் மைந்தனையுந் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—மிஞ்சு
விரதந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
பரதனையும் ராமனையும் பார்"

என்றவெண்பா வொன்றை யோர் சீட்டில் வரைந்து கொடுத்தனுப்பினன். அதனை அத்தூதன் பெற்றுக் கொண்டு போய் அதிவீரனிடங் கொடுத்தனன். அதிவீரன் சாந்த குணக் கட லாகிய தன் தமையன் வரைந் தனுப்பிய கவியைக் கண்ணுற்று உள்ள நெக்குருகி அந்தோ! என்னருமைப் பிதாவுக் கொப்பாகிய எனது தமையன் எனக்குப் போதித்த நற்புத்தியைத் துர்ப்புத்தியாக நினைந்து ஒருவன் தன் கையைக்கொண்டு தன் கண்ணைக் குத்தியது போல் என் தமையனோடு போர் புரிதற் கெழுந்து வந்தேனே ஆ! ஆ! சகோதர துரோகியானேனே. கொடும் பாவி யாகிய யான் எனதுதமையன் சன்னிதானத்தில் எங்ஙனஞ் செல்வே னென்று துய ருற்றுச் சகல சாஸ்திரமுங் கற்றுணர்ந்த வேதியர்களை யழைத்து அன்னாரிடத்துத் தனக்குற்ற பாவத்தைப் புகன்று இத்தோட நீங்குதற் கியைந்த பரிகாரம் உணர்த்தல் வேண்டு மென வேண்டினன்.

அதிவீரன் யுத்தம் புரிதற்கு வந்த பாவந் தீரப் புண்ணியம் புரிதல்.

அம் மறையோர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்துவேந்தே! நின் தமையனுடன் போர் புரியப் புறப்பட்டு வந்த பாவந் தீர வேண்டின் சிவ லிங்கப் பிரதிட்டையும் அந்தணர்க்குக் கிரகப் பிரதிட்டையும் பூ தானமும் புரிந்து அநாதி புரேச னை பால் வண்ணக் கடவுளைத் தெரிசித்து நின் முன்னோனையும் வணங்க வேண்டு மென உரைத்தனர். அன்னோ ருரைத்தவாறேஅவ் வேந்தன் தள மிறங்கிய அவ்விடத்து ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து சிவலாயமும் வேதியர்க்குச் சாலையும் பூ தானமுஞ் செய்து சிவ லிங்கப் பிரதிட்டையுஞ் செய்து பனை விருக்கங்க ளாற் சூழப் பட்ட அந் நகர்க்குத் தால நக ரெனவும் பனையூரெனவும் திருநாம மிட்டு அந் நகரத்தில் அநேக வேதியரை யிருத்தி அன்னார்க்கு வேண்டுவன வளித்து,

பின் அத் தால நகர்க்குக் கீழ் பாலுள்ள கருவை யம்பதி யடைந்து மூவுல கீன்ற முதல்வி யாகிய அதுல சௌந்தரி யோடு திருக்களா நிழ லமர்ந்த சுவேத நாதனைத் தெரிசித்து ஆனந்தமே லீட்டால் துதித்து அத் திருப் பதியி னின்று மீண்டு அப் பதியின் வடக்கின் கண் உள்ள தன் தமையன் அரசாட்சி புரியும் இராஜ தானியாகிய சோலை நக ரடைந்து அரண்மனை புகுந்து அருளே திரு வுருவாய் வந்த தவ ராஜ சிங்க மாகிய வர துங்கனைக் கண் குளிரக் கண்டு சிர மேற் கரங் குவித்து அடியற்ற மரம் போற் பார்மேல் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து புகல்வான்:

என தன்பிற் சிறந்த பெரியோய்! பேதையேன் அறியாமையால் பிரபஞ்சமாயையிற் கட்டுண்டு நர ஸ்துதி செய்து பாவத்துக் காளாவதைக் கண்ணுற்று சீவ காருண்ணியத்தால் எளியேன் கெடா வண்ணம் போதித்த புத்தியைச் சிறிது முணராது நினக்குத் தீங் கிழைக்க நேர்ந்த சிறியேன் பிழை பொறுத்தருளி யடியே னுய்யும் வண்ணம் திரு வருள் புரிய வேண்டு மென்று வேண்டினன்.

அதிவீர னுரைத்த அனைத்துங் கேட்ட வரதுங்கன் அருமைத் தம்பியை மார்புறத் தழுவி எனது ஆருயிர்த் தம்பியே! நீ செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தனன். நீ செய்த நர ஸ்துதியாலுண் டாகிய பாவ நீங்கு மாறு வட மொழியி லிருக்கும் காசித் தல மான்மியத்தைத் தென் மொழியிற் புராண மாகப் பாடுகவெனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினன்.

அதிவீரன் காசிக்குப் போதல்.

அதிவீரன் தன் னமைச்ச ரிடத்து இராச்சியத்தை யொப்புவித்து தன் அரும் பெறற் றமையனைப் பணிந்து விடை பெற்று இராஜ வேடத்தை மாற்றித் தவ வேடம் பூண்டு புறப்பட்டுச் சென்று காசித் தலம் புகுந்து தன்னை யடைந்தோர் பவத்தை யகற்றுங் கங்கையிற் படிந்து தூய சிந்தைய னாகிப் பரம தயாநிதி யாகிய விசுவ நாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித் துதித்து அவ னருளாற் காசித் தல மான்மியத்தைத் தமிழ் மொழியிற் பாடி அக் காசிப் பதியில் அதிவீரன் வசித் திருந்தனன்.

வரதுங்கன் மோக்க மடைந்தது.

அதிவீரன் அங்ஙன மிருக்கு நாளில் சோலை நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த வரதுங்கன் சிவ ஞான முதிர்ச்சி யடைந்த அதி தீவிர பக்குவ முணர்ந்து அன்னேற் கருள் செயக் கருதி மூவா முதற் பொரு ளாகிய முகலிங்கப் பெருமான் ஓர் நா ளிரவில் அவ் வரசன் கனவிற் றோன்றி வேதங்கமழுந் திருவா யான் இதனையுரைப் பான்.

எம தன்ப! வரதுங்க! நீ விரும்பிய வண்ணம் நமது சோதியுடன் கலந்து கொள்ளுங் காலங் கிட்டியது. இப் பாவக் கலியுகத்தில் இனி யுன் போன்ற உத்தமர் பாரில் வசிப்பது குற்ற மாம். பேய்த்தேர்க் கொப்பான நினது இராச்சியத்தையுஞ் செல்வங்க ளனைத்தையும் தயாள சிந்தையுடன் தேவாலயங்கட்கும் வேதியர்க்கும் கொடுத்து இவ் விருத்தியை விடுத்து அகக் கண்ணால் எம்மைப் பார்த்து நம் பாத நீழலை யடைந்து நந் திரு வஞ் செழுத்தைத் தியானித்து நிட்டையி லிருந்து முத்தியை யடைதி யென வறைந்து மறைந்தனன். அரசன் நித்திரை தெளிந் தெழுந்து சிவ பெருமான் கனவி லெழுந் தருளினதை நினைந்து நினைந்து நாயினுங் கடையனாகிய என்னையு மோர் பொரு ளாகக் கொண்டு திரு வருள் புரிவா னெழுந் தருளின னே! எம் பெருமானுக்குக் கைம்மாறு யாது செய்ய வல்லே னென அப் பெருமான் திரு வருளை வியந்து ஆனந்த சாகரத்துண் மூழ்கி யிருந்தனன்.

பின்னர் வைகறை யெழுந்து காலைக்கடன்முடித்துச் சபா மண் டப மெய்தி யிறைவன் அஞ் செழுத்தை யிதயத் திருத்திச் சபைக் கண் ணுள்ள அமைச்சர் வேத வேதியர் முத லானோரை நோக்கி யிதனை விளம்புவரன்.

ஓ சபையோர்காள்! யான் நுமக்கிப்போது சொல்லத்தொடங்கு மாற்ற மானது நுமது மனத்தை மிகவும் வருத்த முறச் செய்யுமாயி னும் எனது ஆத்ம லாபத்தைக் குறித்ததாயிருத்தலால்மகிழ்ந்து கேட் பீராக. இப் போது இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தூய சிந்தை

யுடன் உண்மைஞானத்தைக் கடைப்பிடித்து முத்தியை யடைதியென எனக்குச் சிவ கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. யான் இனி ஐயன் கட்டளைக்குப் பின் வாங்குதல் கூடாது. எனது மனதுக் கினிய அன்பிற் சிறந்த நும்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுங் காலம் சமீபித்து விட்டது. ஆதலால்எனது இராச்சியங்களையுந் திரவியங்களையும் பிராமணர்க்கும்தே வாலயங்கட்கும் தானஞ் செய்ய நிச்சயித் திருக்கின்றேன் என்று மொழிந்தனன். அதுகேட்ட சபையோர் மனக் கலக்க முற்று அரசனை நோக்கி வேந்தே! நின் வார்த்தை யானது எமக்கு மிக்க துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. எல்லாப் பிரஜைகளையும் அன்புடன் தாய் போலப் பரிபாலித்துக் கொண்டிருந்த நின்னைப் பிரிந்து வாழ்ந்திருக்க எமது மனம் பரிதபிக்கின்றது. இவ் விராச்சியத்தையும் தானஞ் செய்து விட்டால் மாலுமி யில்லா நாவாய் போன்று நாடு துயருறும். ஆதலால் அறிவிற் சிறந்த அரசே! நினது பட்ட மகிஷி யான சிவ காம சவுந்தரி யென்னும் அரசி யிடத்து இவ் விராச்சியத்தை யொப்புவித்து அரசு புரிந்தருளும் படி ஆக்கியாபித்துநின் கருத்தின் படிஅவ்வரசி சரீ ராந்தியத்தில் இவ் விராச்சியத்தைத் தே வாலயங்கட்கும் அந்தணர்கட்கும் தானஞ் செய்யும் படி சாசன மெழுதிக் கொடுத்தருள்வது நன்மையா யிருக்கு மென்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப் போது அரசன் அவையோர்களின் கருத்திற் கியைந்து ஆண்டு மன்னன் பணிக் கெதிர் பார்த்து நிற்கும் காரியஸ்தர்களால் தான சாசனத்திற் குரிய தாம்பிர பட்டயந் தருவித்து அப்பட்டயத்தில் தன் னிராச்சியத்தி லுள்ள நதிப் பாசன முள்ள வயல்களும் மழையினுல் விளைகின்ற பூமிகளும் சோலைகளும் மலைகளும் காடுகளும் அரண்மனைகளும் பொக்கிஷங்களி லுள்ள திரவியக்குவையும் ஆபரணங்களும் வாகனங்களும் மற்றுமுள்ள யாவும் ஆலயங்கட்கும் மறையோர்க்கும்தர்ம சாசனமாக எழுதி வைத்துத் தன் அன்பிற் சிறந்த பட்ட மகிஷியான சிவ காம சௌந்தரியை யழைத்து இதனை யுரைப்பான்:

என் னுயிரினுஞ் சிறந்த அருமைக் காதலியே! இப் பொழுது எனக்கு அநித்திய மான இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தவ நெறி மேற்கொண்டு முத்தி யடைதி யென என்னை யாட் கொண்ட அருட் பெருங் கட லாகிய திருக் களா வுடையான் கட்டளை பிறந்திருக்கின்றது. ஒருவன் இல்லறத்தை நடத்துதற்கும் மோக்கத்தை யடைத

ற்கும் அவனுக்குத் துணை அவனது மனைக் கிழத்தியே ஆதலால் சிவ பிரான் கட்டளை யிட் டருளிய படி யான் தவ நெறி யடைதற்கு மன தியைந்து இவ் விராச்சிய பாரத்தை யேற்றுக் கொண்டு என்னால்தயா ரித் திருக்கிற இந்தத் தான சாசனப் பட்டயத்திற் கூறி யுள்ளசொத் துகளை உன் சீ ராந்திய காலத்தில் தே வாலயங்கட்கும் வேதியர்க் கும் தானஞ் செய்தற்கு உனக்கு அதிகாரங் கொடுத் திருக்கிறேன். இவ் விராச்சியத்தை நீயே கைக் கொண்டு அரசு செலுத்தி வருவா யாக வென ஆக்கியாபித்தான்.

அது கேட்ட பட்ட மகிஷி அனலிற் பட்ட புழுப் போன்று மனம் பதைக்கக் கண்ணீர் ததும்ப வாய் குழற மதி மயங்கிச் சிறிது நேரஞ் சென்று மனந் தேறித் தன் பதியை வணங்கி என் னுருயிர்த் துணைவ நின்னை மணஞ் செய்த நாள் முதல் இற்றை நாள் வரையும் "குல மகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே "யென ஆன்றோர் கூறியபடி நின்னையே தெய்வ மாகக் கொ ண்டு நின் சுக துக்கங்களை யென் சுக துக்கங்க ளாகக்கருதி உட லுயிர் போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடியேனை உடலி னின் றுயிரைப் பிரிப்பது போல் நின்னின் வேருகப் பிரித்துப் பேசு வது தருமங் கொல்லோ? இப் பொழுது கூறிய வார்த்தை யேழை யைப் பரிசோதனை செய்தல் போன்றுளது. அடியேன் தவநெறி நிற்க விரும்பு நின்னை யகலாது நிழல் போற் றொடர்ந்து நினக்குவேண்டும் பணிவிடை செய்து கொண் டிருக்கும் படி திரு வருள் புரிய வேண்டு மென வுரைத்தனள்.

அங்ஙன முரைத்த மாதர்க் கரசியை நோக்கி அரசன் பாவாய்! ஓ ரூர்க்கு நேர் வழிச் செல்வானை யிடையில் வந்து கள்வர் வழி மறித் தல் போல் சிவ பிரான் திரு வரு ளாணையின் வழியே நிற்கு மென் னிடத்து உலக மார்க்கத்தை யெடுத்துப் பேசுகின்றனை. இஃது பொருந்திய தன்று. கற்புடை மகளி ரியற்கை தங் கொழுநர் சொற் கடவாது நடத்த லன்றோ? ஆதலால் யான் கூறிய வாறு இராச்சியத் தைக் கைக் கொண்டு நின் அந்திய காலத்தில் தான சாசனப் பட்ட யத்திற் கூறிய படி தானஞ் செய்க வெனப் பணித்துத் தன் செங் கோல் முத்திரையையும் தான சாசனப் பட்டயத்தையும் அப்பெண் மணியிடங் கொடுத்தனன். தன் கணவ னுரையை மறுத்தற் கஞ்சி யொப்புக் கொண்டு சிவ காம சவுந்தரி யரசு புரிந்திருந்தனள். ஓர்

நாளில் சிவானந்த நிட்டை புரிந்து கொண்டிருக்கும் முற்றத் துறந்த முனிவனுன வரதுங்கன் தன் நண்பர்களையும் தனது அருமைத்தேவி யாகிய சிவ காம சௌந்தரியையும் கடைக்கணித்து அழைத்து அன்பர்காள் யான் சிவ பிரான் றிரு வருணோக்கத்திற்கு உணவாக முழுதும் விழுங்கப் பட்டேன். இத் தினம் பிரணவ தேகி யாய் முத்தி நிலையிற் பரிபூரண மடையப் போகின்றேன் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

அரசன்சோதியிற் கலந்தது.

"ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப் பொருளை
யருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமா மறிவை
நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமறவெங் கெங்கு
நிறைந்துநின்ற முழுமுதலை நினைவிலெழுஞ் சுடரைப்
பாக்கியங்கள் செய்தனந்தந் தவக்குறைகண் முடிக்கும்
பழவடியார் தமக்குதவு பசுந்துணர்க்கற் பகத்தை
வாக்குமனே விகற்பத்தா லளவுபடா வொன்றை
மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்"

என்னு மோர் கவியும் பகர்ந்து தத்துவ முழுதும் இச்சை வழியே பணி கேட்கப் பிரணவமே திருவுரு வாகச் சகச வருள் பிறக்கத் தனது ஆத்மார்த்த சற்குருவைச் சிந்தித்துச் சமாதியில் அசைவற நின்றனன். அவ் வமையம் பிரம ரந்திரத்தி னின்று கபாலத்தைப் பேதித்துக் கொண்டு கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல் ஓர் மகா சோதி கிளம்பி ஆகாயத்தில் மறைந்தது.

அவ் வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் மலர் மாரி பொழிந்தனர். தேவ துந்துமி முழங்கின. அரசன் பக்கல் நின்ற ஆசாரியர் அமைச்சர் இராஜ பத்தினிகள் முதலாகிய அனைவரும் அச் சோதியைத் தெரிசித்துக் கண்கள் தெளிந் தெழுந்து அரசன் சுயம் பிரகாச தேஜோமயத் துடன் கலந்து பரிபூரண மடைந்ததை நினைந்து நினைந்து வியந்து ஆனந்த பரவசராய் ஆடிப் பாடித் துதித்து வணங்கியிருந்தனர். அவ் வரதுங்கன் தேக வியோக மடைந்த காலம் இன்ன கால மென்பதைப் பின் வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

விருத்தம்.

இறுதியிலாப் புகழ் பரவக் கலியுகவாண் டொருநாலாயிரத்துநானூற்
றறுபதுவி காரியாம் வருடமார் கழிமாத மபர பக்க
மறுவில்சதுர்த் தசியெனுநா ளிற்கருவை யம்பதிப்பால் வண்ண நாத
னறுமலர்த்தாட் கன்புடையோன் வரதுங்கன் பரமபத நண்ணினனே.

சிவ பிரான் அரசன் வடிவெய்தல்.

இஃது இங்ஙனம் நிகழ எல்லாம் வல்ல இறைவனும் பால்வண்ணப் பெருமான் தனது பரம பத்தனுன வரதுங்கன் பத்தியையுலகோ ரறியும் வண்ணம் திருவுளங் கொண்டு தன் கணத்தலைவனுன நந்தியை யழைத்து நந்தியே நம் மடியனும் வரதுங்கன் உலக வாழ்வைத் துறந்து சரீரத் தியாகஞ் செய்து தேஜோமயனுய் நமது சோதியிற் கலந்து விட்டமையால் அவனது பெருமையை யுலகோர்க் கறிவிப்பான் கருதினேம் ஆதலால் நமது கணங்களை யவ்வரசனது பரிவாரங்களாகவும் நமது இடபத்தை அவனது பரி யாகவும் கொண்டுநீ அச்சேனைகட்குத் தலைவனுக வருக வெனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினன்.

எம் பெருமான் திரு வாக்கிற் பிறந்த கட்டளையைச் சிர மேற்கொண்டு நந்தி யெம் பெருமான் சிவ கணங்களை வரதுங்கன் பரிவாரங்க ளாகவும் இடபத்தை யச்சுவ மாகவுங் கொண்டு தான் அப் பரிவாரங்கட்குத் தலைவனுக வந்தனன். அங்ஙனம் வந்த பின்னர் அடியர்க்கெளிய னுகிய திருக் களா வுடையான் தன் பத்தனுன வரதுங்கனது திரு வுருவங் கொள்ளத் திரு வுளங் கொண்டு கங்கையு மிளம் பிறையுந் தங்கிய சடா மகுடத்தை மறைத்து ரத்தின கிரீடந் தரித்து சர்ப் பாபரணத்தைத் தவிர்த்து மகர குண்டல ஆர கேயூர கடக கங்கண முதலிய ராஜ பூடணங்க ளணிந்து யானைப் போர்வை களைந்து பீதாம்பரந் தரித்து அவ் வரதுங்கனது வடிவம் போலத் திரு வுருக்கொண்டு விடை யென்னும் பரிமேல் ஆரோகணஞ் செய்து தன்கணங்க ளென்னும் ராஜ பரிவாரங்க ளுடன் சோலை நகரி லிருந்து வரதுங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனஞ் செய்ய வருவது போல் கருவை மா நகரத்தினு ளெய்தித் திருக் கோயிலின் முன் சென்று பரி விட்டிறங்கித் தன் பரிவாரங்களும் நகர்ச் சனங்களும் புடை சூழத் திருக்கோயிலுட் பிரவேசித்து மகா லிங்க மிருக்கிற கர்ப்பக் கிரகத்தினுட்

புகுந்து அநேக கோடி சூரி யோதயம் போன்ற ஓர் பெருஞ் சோதி தோற்றுவித்து அச் சுயம் பிரகாச லிங்கத்தினுள் திரு வுருக் காந் தனன்.

அப்பொழுது இராஜ பரிவாரங்களாய் வந்த சிவகணங்களு மறைந்தன. அது கண்ட நகர்ச் சனங்கள் கோயில் அர்ச்சகர் முதலான யாவரும் அச் சோதியைக் கண்டு கண் மழுங்கி மதிமயங்கித் திகைத்து நின்று பார்க்கும் போது அரசனையும் அரச னுடன் வந்த பரிவாரங்களையும் காணுமல் ஆச்சரிய மடைந்து திரு வுளப்பான்மையை வியந்து அரசன் சிவ லிங்கத்துடன் ஐக்கிய மாகினு னென்று புகழ்ந்து தந்தம் மனைக் கேகினர்.

அர்த்த யாம பூசை முடித்துத் திருக் கதவந் தாளிட்டு அர்ச்சகர் முதலியோர் தங்கள் கிரகஞ் சென்றனர்.

அன் றிரவு போய் அதிகாலையி லெழுந்து நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து அர்ச்சகர் முதலிய பூசா கயிங்கரியக்காரர் சிவாலய மடைந்து திருக்கதவந் திறக்க முயன்ற போது திறக்கக் கூடாமலிருந்தமையால் அனைவருந் திகைத்து நின்றனர். அவ் வமையத்து திருக்கோயிலுள் ளிருந்து ஓர் அசரீரி வாக் கெழுந்தது.

பத்தர்காள்! நமது அன்பன் வரதுங்கன் நிட்டையி லிருந்து தேஜோமய மான நம்முடன், கலந்து விட்டமையால் அவ் வன்பனுக்காக இது முதல் மூன்று நாள் வரை நாம் பிரேதாசௌச மடைந்திருக்கின்றோம் ஆதலால் மூன்று நாள் வரையும் நம்மை யாராதிக்கக் கூடா தென வெழுந்தது. அத்தேவ வாக்கைக் கேட்டு அர்ச்சகர் முதலோரான சகலரும் திரு. வருளை வியந்து புகழ்ந்து பாடித் துதித்துக் கொண்டு சோலை நகரில் அரசனுக்கு நிகழ்ந்த காரியம் அறியும் பொருட்டுக் கருவை மா நக ருள்ள சகல பிரஜைகளோடும் புறப்பட்டுச் சென்று அரண்மனை யெய்தி அவண் நிகழ்ந்த யாவும் இராஜ காரிய ஸ்தரா லறிந்து கொண்டு கருவை மா நகரின் கண் களா நிழ லமர்ந்த கருணை யங் கட லாகிய முகலிங்கப் பெருமானுடன் திரு வுருக் காந்ததும் மூன்று நாள் வரையும் அபிடேக நிவே

தனம் அடாதென அருண் மொழி யாம் அசரீரி வாக்குப் பிறந்ததும் அவ் விராஜ காரியஸ்தர் முதலோர்க் குரைத்துத் திரு வருளை வியந்து கொண்டாடினர்.

அதன் பின் ஆசிரியன் அமைச்சர் முதலிய பெரியோர் ஒருங்கு கூடி அரசனுக்குச்செய்யவேண்டிய கிரியைசெய்தற் குரியோர் இரா ஜபத்தினிக ளொழிய வேறு யாரிருக்கின்றன ரென்று ஆலோசனை செய்து பட்ட மகிஷி யான சிவ காம சௌந்தரி யிடஞ் சென்று சொல்ல அம் மாதரசி மனங்கொதித்து என தாருயிர்த் துணைவனை யிழந்து இவ் வுடலைச் சுமந்து சஞ்சார பிரேதம் போலத் திரியேன். என் மன திற் கினிய அரச னுடன் யானும் அனுமரண மடைய ஈசுர சாட்சி யாகச் சித்தமா யிருக்கிறேன் என்று புகன்றனள். ஏனைய ராஜ பத்தினிகளும் அவ்வாறேகூறினர்.

அது கேட்ட ஆசிரியன் முதலிய சகலருங் கலை யுற்று இராஜ வம்மிசத்தில் ஒருவரு மில்லை. நம் மாசனுக் கிளையோன் காசி நகரஞ் சென்றுளான். சத்திரியர்க்குப் பிராமண ராவது வைசியர் முதலோ ராவதுஈமக் கட னியற்றுதல் முறை யன்று. அரசனுக்கு வைதிக கிர மப் படி யந்தியக் கிரியை யெவ்வாறு செய்கிற தென்று திகைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவ பெருமான் சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்தது.

அவ் வமையத் தன்னோர் மனக் கிலேசத்தை மாற்றவும் அவ் வரதுங்கனதுபத்தி மேலீட்டையுலகினர்க்கு வெளிப்படுத்தவுங் கருதி அடியர்க் கெளிய னான திருக்களா நாயகன் நரை திரை முதிர்ந்த ஓர் கிழப் பிரமசாரியாய்க் கங்கா தீர்த்தக் காவடியைத் தன் திருத்தோளி லேந்தி அவண் வந்த காவடியைக் கீழேயிறக்கி வைத்து விட்டுக் கன் றிழந்த தாய்போல்அரசன் சரீரத்தின் மேல்வீழ்ந்து மங்கள கர மான திரு வாயால் கோவென் றலறி யழுதான்.

அது கண்ட இராஜ பத்தினிகளும் ஏனை யோரும் இவ்வயோதிகர் அரசன் சரீரத்தின் மேல் விழ்ந்து புலம்பு தற்குக் காரணம் யாது. இவர் அரசகுலத்தினர் கொல்லோவென ஆலோசித்து அப்பெரியோரைச் சமாதானப் படுத்தி ஐயரே நீவிர் யார்? எதற்காக அழுகிறீர்? நமக்கும் இவ்வரசனுக்கும் எவ் வகைத் தொடர்புளது? என்று வினவினர். அம் முதியோன் அங்குள்ள அனைவரையும் நோக்கி ஓ சனங்காள்! இவ் வரசன் பிதாவைப் பெற்றோனும் என்னைப் பெற்றோனும் சகோதரர் ஆதலால் இவ் வரதுங்கன் என் தமையன் பிள்ளை. என் பிதா என் னிளம் பருவத்தில் பரம பதமடைந்தனன். பின் யான் மனை வாழ்க்கையைத் துறந்து தேசாந்தரியாய்த் திரிந்து காசி நக ரடைந்து இது காறும் அவண் வசித்திருந்தேன். இப்போது யான் விருத்தாப்பிய பருவமடைந் திருப்பதனாலும் காசித் தலத்தினுஞ் சிறந்த இக் கருவைத் தலம் யான் சென்மித்த தலமா யிருப்பதனாலும் இவ் வரதுங்கன் புத்திர னாக இருப்பதனாலும் என்னை யிக் கிழப் பருவத்தில் போஷித்து என் அந்திய காலத்தில் எனக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியை யியற்றி என்னை நற்கதி சேர்ப்பா னென்ற எண்ணத்தினாலும் இப் பொழுது இவண் வந்து சேர்ந்தேன். இவ் வரும்பெறற் புதல்வன் என்னைக் கைவிட்டுப் பிரிந்தனன். இனி யா னென் செய்வேன். அந்தோ! வென்று பூமியில்வீழ்ந்து புரண் டழுது கொண்டு பின்னுஞ் சொல்வான். ஜனங்காள்! நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வ! மொன்று நினைத்த தென்றபடி இவனெனக்கு அந்திய காலத்திற் பிதிர்க் கிரியை செய்வா னென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது இவனுக்கு யானே செய்ய வேண்டிய காலஞ் சம்பவித்தது. யான் பிரமசரிய விரதம் அனுட்டித்து நடக்கிறவன் ஆதலால் இவ் வரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்தியக் கிரியைகளை மூன்று நாளில் முடித்து விட்டு அநாதி புரேச னான திருக்களாவுடையானுக்கு இக் கங்கா சலத்தை யபிடேகித்து விட்டு மீண்டும் காசித் தலம் போகிறேன் ஆதலால் அபரக் கிரியைகட்கு வேண்டும் பிரயத்தனஞ் செய்க வெனப் புகன்றனன்.

அது கேட்ட ஆசாரியனும் இராஜ பத்தினிகளும் மற்று முள்ள யாவரும் நம் மரசனுக்கு அந்தியக் கிரியை செய்தற் குரியோர் ஏற்ப ட்டு விட்டா ரென்று கவலை தீர்ந்து அக் கிரியைக்கு வேண்டுவன தயார் செய்தனர்.

பின்னர் சிவ காம சௌந்தரி யம்மாள் ஆசாரியனையும் மந்திரி பிரதானி முதலான ஏனையோரையும் நோக்கி அரசனு லெழுதி வைத் த தானசாசனத்திற் காட்டிய சொத்துகளைத் தானஞ் செய்ய வே ண்டு மென்று நினைக்கிறேன். ஆதலால் நீவிரெல்லீரும் கூட இருந்து அத் தானக் கிரியையை முற்றுவித்து என்னைக் கிருதார்த்தை யா கும் படி செய்ய வேண்டு மென வுரைத்தனள். அவ்வாறே யாகட் டு மென்று யாவருஞ் சம்மதித்தனர். பின்னர் சிவகாம சௌந்தரியும் ஏனைய இராஜ பத்தினிகளும் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு சந்தோ ஷ சித்தராய் அரசனு லெழுதி வைக்கப் பட்ட தான சாசனந் தாரா பாத்திரங்க ளுடன் சபையின்கண் ணெய்தி அதுலாம்பிகை சமேத ஸ்ரீ பால்வண்ண நாதனை மறவாத சிந்தை யுடன் இந்திரன் முதலான திசா பாலரையும் சந்திர சூரியரையும் சபையி லுள்ள ஆசா ரியன் முதலிய சகலரையும் சாட்சி யாக வைத்து பட்ட மகிஷி யான சிவ காம சௌந்தரி சொல்ல லுற்றாள்.

ஓ ஆசாரிய சுவாமிகாள்! எனது பத்தா வான அரச னுடைய கட் டளை யின் படி ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமான் ஆலயத்திற்குச் சில பூமிக ளும் கிராமங்களும் மற்றுள்ள சிவாலயங்கட்கும் விட்டுணு வாலயங்க ட்கும் சில பூமிகளும் கிராமங்களும் உமக்கும் சில பிராமணர்க்கும் சில பூமிகளும் கிராமங்களும் தானஞ் செய்கிறேன். இதுவு மன்றி யும க்கு இன்னும் அரசனு லனுபவித்த சகல போக வஸ்துகளும் பொக் கிஷங்களும் சகல சனங்களும் நிறைந்த இவ்விராஜ தானி யாகிய நகரமும் இராஜாதிகார சிம்மாதனமும் தானஞ் செய்கிறே னென வுரைத்துத் தான சாசனத் தாம்பிர பட்டயங்களில் சிவ காம சௌந் தரி யென்று தன் கையொப்ப மிட்டு அவரவர்க்குக் கொடுத்துப் பின்

ஆசாரியனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றாள். ஓ ஆசாரிய சுவாமிகாள்! அரசன் பரிபூரண மடைந்த மார்கழி மாதம் அபர பக்கம் சதுர்த்தசியாகிய தினத்தில் அரசனையும் என்னையும் ஏனைய இவ்விராஜ பத்தினிகளையும் உத்தேசித்துச்சிரார்த்தம் பிராமண போசன முதலியன செய்வித்து அத் தினத்தில் மகேசனான பால்வண்ண நாதனுக்கு அபிடேகஞ் செய்து சோடசோபசார முதலிய ஆராதனங்களுஞ் செய்து அன்றிரவில் அதிக விமரிசையுடன்இடபோற்சவ முதலியன நடத்த வேண்டும். உமது காலஞ் சென்ற பின்னர் உமது வம்மிசத்தி லுதித்த சந்ததி யாரும் அவ்வாறே வருடந் தோறு நடத்த வேண்டு மென்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்கின்றனள்:

சுவாமிகாள்! இவ் விராச்சியத்திற்கு நும்மை யெசமானாக நியமித் திருப்பதால் என்னா லுமக்குத் தானஞ் செய்யப் பட்ட சகல பூமிகளையும் கிராமங் களையும் நான்கு பாகஞ் செய்து ஒரு பாகத்தை நீர் அனுபவித்துக் கொண்டு மற்றை மூன்று பாகங்களை இந் நகர வாசிகளான பிராமணர்க்கு வெவ்வேறாகப் பிரித்துக் கொடுத்து அனுபவிக்கும் படி செய்து இவ்விராஜ தானியி லுள்ள சகல போகமும் நீரே யனுபவித்துக் கொண்டு அரசாட்சி புரிந்தருள வேண்டு மென்று வேண்டிக் கொண்டனள். ஆசாரியன் அவ்வாறே யாகுக வெனச் சம்மதித்தனன். அதன் பின் சிவ காம சௌந்தரி தனது மந்திரி பிரதானிகளையும் மற்றுள்ள பிரஜைகளையும் பார்த்து அன்பர்காள்! யான் அரசன் உத்தரவின் படி இவ்விராச்சியத்தையும் சகல பாத்தியத்தையும் இவ் வாசாரியர்க்கும் மற்றை யந்தணர்க்கும் ஆலயங் கட்கும் தானஞ் செய்து விட்டமையால் இதன் முன் எமக்கு அதிக விசுவாசத்துடன் கீழ்ப் படிந்து நடந்தது போல் இராஜ விசுவாசிகளாகிய இவ் வாசாரியரின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டு மென்று ஆக்கியாபித்து அவ் விராஜ தானியின் திசை யெட்டினும் தன் பெயரடையாள மிட்ட முத்திரையுடன் கூடிய எல்லைக் கற்களை நடுவித்து அந் நாட்டிற்கு சிவ காம சௌந்தரி சதுர் வேத மங்கலம் என்று திருப்பெயரிட்டு ஸ்ரீ பால் வண்ண நாதனைத் தியானித்து அவனையே சாட்சியாக வைத்துத் தாரை வார்த்தனள்.

அதன் பின் ஓர் கிழப் பிரம சாரியா யாங்கு வந்திருக்கின்ற சிவ பெருமான் அரசன் சரீரத்திற்குத் திரு மஞ்சனஞ் செய்வித்து ஆடை யாபர்ணந் தரித்துப் பட்டுகளாலும் முத்துகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட விமான த்தில் அவ் வரசன் சரீரத்தை யேற்றுவித்து அநேக விருதுக ளோடும் பற்பல வாத்திய முழக்கத் தோடும் விமான த்தை யெடுப்பித்து ஆசாரியன் மந்திரி பிரதானி முதலோரும் நகர்ச் சனங்களும் தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு வரத் தன் கையில் அக்கினி யெடுத்துக் கொண்டு தகனப் பிரதேச மடைந்து அவண் அடுக்கி வைத்திருந்த திவ்ய வாசனை கமழ்கின்ற சந்தனக் கட்டைச் சிதையின் மேல் அரச சரீரத்தை யேற்றி வைத்தனன்.

வைத்த பின் பட்ட மகிஷி சிவ காம சௌந்தரி யானவள் சகல சனங்களும் கேட்கும் படி சொல்கின்றனள்: அரசன் கட்டளையின் படி என்னால் தானஞ் செய்யப் பட்ட பூமி முதலானவைகளை வஞ்சகமா யாவது பலோத்காரமாயாவது எவன் அபகரித்தாலும் அபகரிக்க நினைத்தாலும் அவன் குரூர மான பிணிகளால் வருத்தப் பட்டு வம்மிச நாச மடைந்து இரௌரவாதிநரக மடைவன் என்று சத்திய மொழி புகன்று பின்னர் ஆசாரியனை நோக்கி ஓ சுவாமிகாள்! யான் சொல்லிய படி சகல தர்ம காரியங்களையும் நீரும் உமது வம்மிசத்தாரும் நட த்தி வருவீ ராகில் உமது குடும்ப மானது சந்திர சூரிய ருள்ள வரை யபிவிர்த்தி யடைந்திருக்கு மென்று சொல்லிச் சிதையின் மேலேறிஇராஜ சரீரத்துட னொன்றிப் படுத்துக் கொண்டனள். அவ்வாறே ஏனைய இருபத்தாறு இராஜபத்தினிகளும் சிதையின் மேலேறிப் படுத்தனர்.

பின்னர் வயோதிகப் பிரமசாரி ஆசாரியனை முன்னிட்டுச் சத்திரிய விதிப்படி அக்கினிப் பிரதிஷ்டை முதலிய சமஸ்காராதி மந்திர ஓமங்களையும் செய்து அக்கினியையெடுத்துப் பத்தினி மார்க ளுடன் கூடிய அரச னுடைய மார்பில் வைத்தனன். அன்பர்க் கெளிய னை சிவ பெருமானது அருமைத் திருக் கரத்தால் அக்கினிப் பிரதானஞ் செய்த விசேஷத்தால் இராஜ பத்தினிக ளனைவரும் தேவ சரீரத்துடன்

உருத்திர கன்னிகைக ளாகிக் கயிலாய மடைந்தனர். பின் அப் பிரமசாரி யாகிய சிவ பிரான் மூன்று நாளும் பிதிர்க் கிரியைகளை விதிப் படி குறைவற நடத்தி நாலா நாள் அதிகாலைக் கடன் முடித்துத் தீர்த்தக் காவடியைத் தோளி லேற்றிக் கொண்டு கருவை மா நகரத்தை நோக்கிச் சென்றனன். அது கண்ட ஆசாரியன் அமைச்சர் நகரச் சனங்கள் யாவரும் அவன் பின் சென்றனர். இங்கு இப்படி நிகழக் கருவை மா நகரில் அசரீரி வாக்கின் படி நாலா நாட் காலையில் அர்ச்சகர் முதலியோர் ஆலயஞ்சென்று திருக்கதவந் திறந்து பால்வண்ணப் பெருமானுக்குத் திருப் பள்ளி யெழுச்சி கால சந்திப் பூசை முடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது சோலை நகரத்தி லிருந்து வந்த பிரமசாரி ஆலயத் துட் பிரவேசித்து அதிகார நந்தி முன் தீர்த்தக் காவடியை யிறக்கி வைத்துச் சகல சனங்களையுங் கடைக்கணித்துப் புன்னகையுடன் கர்ப்பக் கிரகத்துள் பிரவேசித்துச் சிவ லிங்கத்துடன் கலந்து அந்தர்த்தான மடைந்தனன்.

சகல சனங்களும் உட் பிரவேசித்த பெரியோனைக் காணாமல் திகைத்து மயங்கிக் கங்கா தீர்த்தக் காவடி யுடன் இங்கு வந்தோன் எம்மை யாளும் சிவ பிரானே யென நினைந்து தனது அன்பனுக்காக எம்மையன் செய்த திரு விளையாட்டை நினைந்து நினைந் துருகித்திருவருளின் பெருமையைத் துதித்தும் தவ ராஜ சிங்கமாம் வரதுங்க பாண்டியன் பத்தி வலிமையைப் பெரிது புகழ்ந்தும் பரமானந்த வாரியில் மூழ்கினர்.

சிவ பெருமானே அரசனுக்குத் தகன கிரியை பிதிர்க் கிரியை முதலிய யாவும் தன்னருமைத் திருக் கரத்தாற் புரிந்தும் அரசனது திரு வுருவங் கொண்டு வந்து சிவ லிங்கத்துட் கலந்தும் செய்த திரு விளையாட்டையும் அவ் வரச னடைந்த பெரும் பேற்றையும் நினைந்து புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

பின்னர் ஆசாரியன் அக் காவடியி லிருந்த தீர்த்தத்தை ஸ்ரீபால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து விதி வழுவாது பூசை யியற்றி இடபோற்சவம் நடத்தித் தன் பரிவாரங்களுடன் சோலை நக ரடைந்தனன்.

காசி நகரஞ்சென்ற அதிவீரபாண்டியன் வருதல்.

அந் நாளில் காசி நகரஞ் சென்ற அதிவீர பாண்டியனுக்குத் துர்க்குறியும் துர்க்கனவும் தோன்றக் கண்டு மனக் கலக்க முற்று நம் மருமைத் தமையனுக் காவது நம்முடைய நாட்டுக் காவது ஓர் தீங்கு சம்பவித் திருக்க வேண்டு மென நினைத்து அதி சீக்கிர மாகப் புறப்பட்டுச் சில நாளில் தீர்த்தக் காவடியுடன் சோலை நக ரடைந்து தன் முன்னோன் முத்தி யடைந்ததும் அவன் தேவிமா ரனைவரும் அவனது சரீரத்துடன் சிதையி லேறிச் சிவ லோக மடைந்ததும் ஆசாரிய னுரைக்கக் கேட்டுத் துக்கித்துத் தன் தமையனுக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய தர்ப்பண முதலிய பிதிர்க் கடன் செய்து முடித்து ஆசாரியன் முதலிய சகல சனங்களுடன் வீற்றிருந்தான். அப்போது அவ் வதிவீர பாண்டியனை நோக்கி ஆசாரியன் சொல்கின்றனன்.

அரசே! நின் தமையன் வரதுங்க பாண்டியன் அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கும் நாளில் சிவ பிரான் கட்டளையின் படி தனது இராச் சியத்தி லுள்ள சகல சொத்துகளையும் சிவாலயங்கட்கும் வேதியர் க்கும் தான சாசன மெழுதி வைத்து இராச்சியத்தைத் தேவி யான சிவ காம சௌந்தரி வசம் ஒப்புவித்து அந்திய காலத்தில் தான சாச னத்திற் கூறிய சொத்துகளைத் தானஞ் செய்து விடும்படி அம் மாதர சிக்கு உத்தரவு செய்து சிவ யோகத் திருந்து பரிபூரணமடைந்தான். அவ் வமையம் சிவ பெருமான் அவ் வரசனது திரு வுருக் கொண்டு அவ் வரதுங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனஞ் செய்ய வருவது போல் கருவை மா நகரத்திற்கு வந்து ஆலயத்தி னுட் புகுந்து சிவ லிங்கத்துட் கரந்தான். மூன்று நாள் வரையும் திருக் கோயிற் கதவந் திறக்கக் கூடா தென அசரீரி வாக்குப் பிறந்தது. அச் சிவ பெரு மானே சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்து தகன கிரியை முடித்துக்

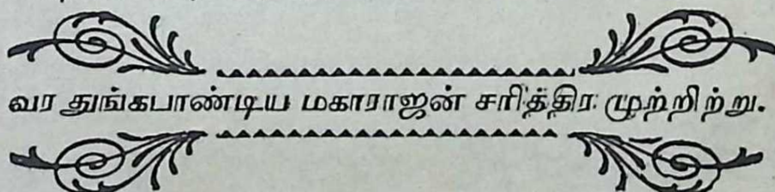
கருவை நகரடைந்து சிவாலயத்துட் சென்று கர்ப்பக் கிரகத்தினுட் பிரவேசித்து அந்தர்த்தான மடைந்தான் என்று நிகழ்ந்தன யாவும் விரித்துரைத்தனன். ஆசாரிய னுரைத்த அனைத்துங்கேட்டு அதிவீர பாண்டியன் எம்மையன் செய்த திருவிளையாட்டையும் தன் முன்னோன் வரதுங்கன் அடைந்த பெரும் பேற்றையும் உன்னிக் கரையற்ற பேருவகைக் கடலு ளாழ்ந்து அக்கருவை நகரடைந்து பால்வண்ண நாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித்தான் கொண்டு வந்த கங்கா சலத்தை அப்பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து பூசித்து அன்பு மேலீட்டால்

"புரிசூழ்ந்த வலம்புரியுஞ் சலஞ்சலமுங் கிடந்தகடல் புடைசூழ் சக்ர
கிரிசூழ்ந்தபெரும்புவனத்தலமனைத்துந்தேடியுங்காண்கிலன்யானிந்நா
ளரிசூழ்ந்துமலரயன்சூழ்ந்தமரரொடுமுனிவார்சூழ்ந்தன்பினேத்தக்
கரிசூழ்ந்தநகரமர்ந்தகருங்களவின்வெண்கனியைக்கண்கண்டேனே"

என்னுங் கவியொன்று கூறித் தன் இராஜதானியாகிய தென் காசி நகரடைந்தனன். வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் பரிபூரண மடைந்த மார்கழி மாசம் அபர பட்சம் சதுர்த்தசியாகிய தினத்தில் ஒவ்வொரு வருடந் தோறும் அன்றுமுத லிற்றை நாட்காறும் ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமானுக்கும் ஒப்பனை யம்மாளுக்கும் அபிஷேக அலங்காரமும் இடபோற்சவமும் சோலை நகரிற் சிரார்த்தம் பிராமண போசன முதலியவும் சிவகிரிச் சமஸ்தானத்திலிருந்து நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இருகுறணேரிசை வெண்பா.

திண்புவியோர் போற்றுபுகழ் சேர்வரதுங் கன்சரிதம்
பண்பொடுகேட் டோரும் படித்தோருந்—தண்பரவைப்
பூதலத்தில் வாராதெப் போதுமிருப் பாருமையாள்
காதலன்பொற் பாதநிழற் கண்.

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் சரித்திர முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ

சிவமயம்.

திருக்கருவைக்

கலித்துறை யந்தாதி

திருக்கருவைப்

பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

திருக்கருவை

வெண்பா வந்தாதி

இவை மூன்றும்

வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியன.

இம்மூன் றந்தாதிகளையும்

அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகக் கூறுவாரும் அச்சிடுவாருமுளராயினும்

உற்றுநோக்கு மிடத்தில் அவர் தமயனாகிய

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகவே தோன்றுகிறது.

உ

கணபதி துணை.

திருக்கருவைக்

கலித்துறையந்தாதி.

—()—

காப்பு.

கட்டளைக் கலித்துறை.

தீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்யு மாற்சுடர் சூழ்பிறங்க
லேட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

நூல்.

சீரணி கொன்றைச் சடைக்காடு முக்கண்ணுஞ் செம்முகமுங்
காரணி கண்டமு நான்குதிண் டோளுங் கருவைப்பிரான்
வாரணி மென்முலை யொப்பனை பாகமும் வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற் றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே

இடங்கொண்ட சென்னி நிலனுறத் தேவ ரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண் டிடப்பண்டு நான்செய்த தெத்தவநாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்ட வாவி புடைசூழ் கருவைத் தனிமுதலே
வடங்கொண்ட பூண்முலை யொப்பனைகேள்வவிவ் வையகத்தே.

வையந் தொறுங்கலிக் கோடையில் வாடி வருந்துமுயி
ருய்யும் படிக்கோ ருறுதிகண் டேனுமை பாகம்வைத்த
மெய்யன் கருவைப் பிரான்செழு மாணிக்க வெற்பனைய
செய்யன் கனைகழற் றாமரைப் போதின் றிருநிழலே. (3)

திருவுங் குலனு மனையுஞ் சிறுருஞ் சிறந்தசெவ்வி
யுருவுந் தவமுங் கடிதெய்த லாமுமை மாதுகொங்கை
மருவும் புயத்தர் களாநிழ லார்செக்கர் வானநிறம்
பொருவுஞ் சடிலர் திருத்தொண்டின் மேலன்புபூண்டவர்க்கே

பூண்டவ ராவும் புலித்தோ லுடையும் புவனமுட்ட
நீண்டவ ராலு மறியாச் சரணமு நீண்முடியுந்

தாண்டவ ராயர் முகலிங்க நாதர் தமியனுக்கோ
ராண்டவ ராகிவந் தேதிருக் காட்சி யளித்தனரே. (5)

அளியு மளிதரு மானந்த மாகி யளவிறந்த
களியு மிரண்டற்ற காட்சியுங் காட்டிக் கருணைசெய்தார்
வெளியும் பவனமுந் தியுந்தண் ணீரும் வியனிலமு
மொளியொன் றியவுரு வக்கள வீச ருளத்திருந்தே. (6)

உள்ளக் கமலத்தி னிற்கள வீசரென் னுைப்பனையோ
டெள்ளத் தனையு மகலாக் குடிகொண் டிருளறுத்துக்
கள்ளக் கலரொடுங் கூடா தெளியனைக் காத்தளித்த
வள்ளற் குணத்தின் றகுதியை யேதென்று வாழ்த்துவனே (7)

வாழ்த்திட நாவுண்டு பாவிக்க நீயுண்டு மண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச் சென்னியு முண்டுகண் டாய்தண் களவின்மல
ரூழ்த்திடு நீழ லுறைவா ரடியுண் டுனைநிரயம்
வீழ்த்திடு வாருமுண் டோநெஞ்ச மேயென் மெலிவதுவே. (8)

மெலிவிக்கு நோய்க்கு மடவா ரிழைத்த வினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங் கால படர்க்குமஞ் சேன்றமிழ் நாவலரான்
மலிவிக்குங் கீர்த்திக் களவீசர் கூன்பிறை வாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ் செஞ்சடை யார்தடுத் தாளப் புகுந்தபின்னே (9)

புகுவது மூப்பு வனப்போ டிளமையும் போயதினி
மிகுவது நோயுந் துயருமென் னுடலடன் மேவலரூர்
நகுவதன் முன்னெரித் தோர்கள வீசரை நாம்பணியத்
தகுவது காணெஞ்ச மேயிது போலுஞ் சதுரில்லையே. (10)

சதுரா னனனுந் திருநெடு மாலுஞ் சதமகனுங்
கதிரா யிரம்விரிக் குஞ்சுட ரோனுங் கலாதரனு
மதிரார் கலிக்கிறை யுந்தொழு தேத்த வருள்புரிந்தோன்
முதிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே. (11)

முகலிங்கன் றென்கரு வைக்கள வீசன் முதல்வனன்பர்
புகலிங் குலிகச் சடிலப் பிரான்புழைக் கையுரிநல்
லகலிங்க மாகவுடுத்தோ னடியர்க் கடிமைசெய்யா
திகலிங் கெவனெஞ்ச மேமுத்தி சார்த லெளிதல்லவே. (12)

அல்லும் பகலு மொழியாது தம்புகழ் தரித்துச்
சொல்லும் படிக்குக் கவிநா வளித்தெனைத் தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங் குழைமுலை யொப்பனை பாகர் வரிசிலையாக்
கல்லுங் குழைத்த புயத்தர் களாநிழற் கண்ணுதலே. (13)

கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தோறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்கள்குடிகொண்டவேணியும்வெண்ணகையும்
பண்கொண்ட வேதப் பவளச்செவ் வாயும் பணைப்புயமுந்
தண்கொண்ட கொன்றைத் திருமார்புந் தாமரைத் தாள்களுமே.

தாளா லுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பந் தடக்கையுகிர்
வாளா லறுத்தது நான்முகன் சென்னி மணிவலயத்
தோளால் வளைத்தது மாமேரு நெற்றிச் சுடர்விழியால்
வேளாடல் செற்ற கருவா புரியுறை விண்ணவனே. (15)

விண்ணிடு வில்லும் புனன்மேற் குமிழியு மின்னுமென்ன
மண்ணிடைத் தோன்றி யழியுமிக் காயத்தை மாய்விலதென்
றெண்ணிடு மெண்ணந் தவிர்த்தழி யாமுத்தி யேறுதற்குப்
பண்ணிடு மேணிகண் டீர்களா வீசர்பொற் பாதங்களே. (16)

பாதார விந்தமுஞ் செஞ்சடைக் காடும்பஞ் சாயுதனும்
வேதாவு மின்னமுங் காண்பரி யானையென் மெய்த்தவத்தா
லோதாவென் றேத்திக் கருவைக் களாவி னறுநிழற்கீழ்க்
காதார் வரிவிழி யொப்பனை யாளொடுங் கண்டனனே. (17)

கண்டேன் கருவைப் பெருமான் றிருவடி கண்டுபற்றிக்
கொண்டேன் பரசம யங்குறு கேன்புல்லர் கூட்டநண்ணிப்
பண்டே புரிந்த பழவினை யாவையும் பற்றறுத்துத்
தொண்டே புரிவதல் லாற்பின்னை வேறு தொழிலில்லையே. (18)

இல்லாமை துன்ப மிரவுகல் லாமை யிழிவுமிடி
பொல்லாத நோய்முத லானவெல் லாமன்று போர்விசயன்
வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ண நாதர் வியன்புகழைச்
சொல்லா தவரையன் றோபிறப் பேழுந் துயர்செய்யுமே. (19)

செய்யன் கரிய மிடற்றன்வெண் ணீற்றன்செம் பாதிபச்சை
மெய்யன் செழும்பொற் சடாடவி யான்வெவ் வனலெடுத்த
கையன் கருவைப் பெருமா னிருவினை கட்டறுக்கு
மையன் சரணஞ் சரணமென் றோது மருமறையே. (20)

அருமறை யோதியென் பல்வேள்வி முற்றியென் னுதாவா
னருமதை கங்கை முதற்புனன் மூழ்கியென் னுண்மலர்சேர்
மருமலி சோலைக் கருவைப் பிரான்றிரு மந்திரத்தை
யொருமுறை யோதித் துறக்கம் புகாதவுணர்விலரே. (21)

உணங்குந் தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தி னுச்சியினு
மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாய வெற்பினு மாமறையோர்
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையினு
மிணங்கும் பொருளென் னிதயார விந்தத் திருக்கின்றதே. (22)

இருக்கும் புராணமு மாகம கோடியு மென்றுலகிற்
பெருக்குங் கொழுகொம்பு மீதேறி முத்திப் பிரசமலர்
குருக்குமெய்ஞ்ஞானமணம்வீசுந்தேனுண்டுகொள்ளைவண்டு
செருக்குங் களவி னிழற்கீழ் முளைத்த சிவக்கொழுந்தே. (23

கொழுந்தும்பை வேணி முடிக்கள வீசற் குறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண் டருக்கரு ளுங்கருவேச தொனிவிளக்குஞ்
செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர்காமானுராகத்திற்சிந்தையழிந்
தழுந்தும் பொழுதிலும் யான்மற வேனுன் னடியிணையே. (24

அடியே னினைவுக் கடங்கா வறிவை யளித்துநெஞ்சிற்
குடியே புகுந்தென்னை யாளநின் றுன்கொண்டன் மேனியனும்
படியேழுந் தேடியுங் காணு முழுமுதற் பானிறவெண்
பொடியேறு மேனியன் றென்கரு வாபுரிப் புண்ணியனே. (25)

புண்ணிய னெப்பனை பாகன் புராதனன் பூங்கடுக்கைக்
கண்ணிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கள வீசனன்பர்க்
கண்ணியன் றன்னடி யாருடன் கூட வறிவொன்றிலாத்
தண்ணிய வென்னைத்தடுத்தாட் கொளநின்ற தற்பரனே. (26)

பாகதிக் கேவைப்பை யோவறி யேன்பெரும் பாதகர்போ
நரகதிக் கேவைப்பை யோவறியே னெங்கு நானுறினுஞ்
சாகதிக்கே செல் விடையாய் களாவுறை சங்கரனே
வரகதிக் கேற்றநின் பாதார விந்தம் வழுத்துவனே. (27)

வழுத்துதல் போற்றல் வணங்கல் குழைதன் மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன் புற்றுப் பலகா லுருகுதல் பாவனைபோய்
முழுத்தவின் பக்கடன் மூழ்கிக் களித்தன் முகலிங்கன்று
ளமுத்தவென் சென்னி கொடுத்தபின் பெற்ற ததிசயமே. (28)

பெற்றே னொருவர் பெறுப்பெரும் பேறு பிறவித்துன்ப
மற்றே னினிமற் றடைவதுண் டோவரண் மூன்றெரியச்
சற்றே முறுவல்செய் தோர்கள வீசர்பொற் றளிணைக்குக்
குற்றேவல் செய்யத் தமியே னிதயங் கொடுத்தவன்றே. (29)

கொடுங்கால பாசத்தை வீசிவெங் கூற்றுக் கொதித்துமுனிந்
தடுங்கா லமுநின் னடிமற வேனலை யாழிவெம்பப்
படுங்கால கூட விடமுண்டு தேவர் பயங்கெடுத்து
விடுங்கால கால கருவா புரியுறை வேதியனே. (30)

வேதிய னேயென்றுஞ் சீதா னேயென்று மேனியுமை
பாதியனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றும்பானிறவெண்
பூதிய னேயென்று நாத்தழும் பேறப் புகழ்ந்து புகழ்ச்
சோதிய நேரமெல் லாந்தமி யேனெஞ் சுருகியதே. (31)

உருவா யுருவி னொளியா யொளியி னொளிகடந்த
வருவா யனைத்துயி ராகிநின் றாய்குண் டகமுடுத்த
கருவா புரேச விறுதியிற் கூற்றுவன் கைப்படுநாள்
வெருவா தழைத்திடு வேன்வரல் வேண்டும் விடுவிக்கவே. (32)

விடத்தக்க திந்த விடக்குட னென்னல் வேர்களைந்து
சுடத்தக்க தென்று மொழியா வெகுளி துரிசகற்றி
யடத்தக் கதுமனச் சங்கற்ப நெஞ்சத் தகவயலி
னடத்தக் கதுகள வீசர்பொற் றளென்னு நாற்றினையே. (33)

நாற்றடங் தோடிசை யெட்டிலுங் தட்ட நாகளிக்குங்
கூற்றடுங் தாளெழு பாதலம் போய்ப்புகக் கொன்றைநறு
வூற்றெழும் பொன்முடி யண்ட கடாக மொளிக்கநின்று
பாற்திரு மேனிக் களவீச ளுடும் பவுரிகொண்டே. (34)

கொண்டாளப் பெற்றவர் தம்மடி யார்க்ள் குறைசெயினுந்
தண்டாமுனிவுற் றிகழ்தல்செய் யார்தமி யேன்பிழைநா
றுண்டா யினும்பொறுத் தாளுந் தகைமை யுனதுகடன்
கண்டார் நகைப்பர் களவீச நீயென்னைக் கைவிடினே. (35)

கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள்பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட் டெறிக்குங்கண் ணுெப்பனை யோடு மழவிடைமே
னெய்விட்ட சூலப் படையண்ண லேவந்து நின்றுகொள்ளே.

நின்றாள் வழுத்த நினைவுதந் துள்ள நிலைதிறம்பிக்
குன்று வகையென்னை யாட்கொண்ட தாற்கொடி யேன்புரித
வன்றாகக் கொள்வதல் லாற்பிழை நாடலை நாடினருக்
கொன்றாப் பலவுரு வாங்கரு வாபுரி யுத்தமனே. (37)

உத்திப் புயங்க முடிக்கள வீச வுனதுபத
பத்திக் குரிய பழவடி யார்தம்மைப் பாமகளுஞ்
சுத்தக் கமலையு நல்லிந் திராணியுந் தோய்வதற்குச்
சித்தத்து மால் கொண்டு சேர்விடந் தேடியுஞ் செல்குவரே. ()

செல்வச் செருக்கர் தலைவாயி லூறுந் திரிந்துதிரிந்
தல்லற் றுயர்கொண் டிளைத்துவிட் டேனடி யேனினியப்
புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு
மல்லற் பழனமுஞ் சூழ்கரு வாபுரி வானவனே. (39)

வானவ ரிந்திர னிந்திரை கேள்வன் மறைவிரிஞ்சன்
முனவ ரென்று புகல்வதுன் டோசம ரிற்சிலையாற்
கானவ னெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப்
போனக மாக வமுதுசெய் யாவிடிற் பூதலத்தே. (40)

பூத கணத்தொடு வேதாவுந் தாளம் புடைக்க வொரு
பாத மெடுத்துப் பவுரிகொள் வோய்பண்டை யாகமத்தும்
வேத சிரத்தும் பொலிகள வீச மெலியவரு
மேத மகற்றுவ துன்கட னென்கட னேத்துவதே. (41)

ஏத்திய மூவர் தமிழ்மாலை சாத்து மிணையடிக்கென்
னூத்தரும்புன்சொற்றொடைப்புனைவாய்செம்பொனுட்டிலைந்து
காத்தரு நாண்மலர் சூடும் புரிசடைக் காட்டெருக்கம்
பூத்தரு மாலை புனைகள வீச புராந்தகனே. (42)

புராந்தரன் பண்டைப் பழிதீரப் பொன்னிதழ்ப் பூங்கமல
நிரந்தரஞ் சாத்த வருள்புரிந் தோனில வோடணிந்த
கரந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தரு மோவறி யேனளி யேனிட்ட மாமலர்க்கே. (43)

மாமல ரன்றிக் குருதிக்கண் சாத்திய மாயனுக்குன்
றீமல ராழிப் படையளித் தாய்செழுந் தேறல்வுளப்
பூமலர் கொண்டுன் றிருமேனி முற்றும் பொதிந்தவந்தக்
காமனை யேனெரித் தாய்கரு வாபுரிக் காரணனே. (44)

காரண னேதென் கருவா புரியிற் களாநிழற்கீழ்ப்
பூரண னேயென்பு பூண்டவ னேபொற் பொருப்புவில்லா
நாரண னேகணை யாப்புர மூன்றெரித் தநாயகனே
யாரண னேயப்ப னேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (45)

அடைக்கில ரைந்து புலனையு நெஞ்சத் தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர் தொண்டு புரியத் துணிகிலர் தூயபத்தி
படைக்கிலர் நின்புகழ் பாடிலர் காலை படர்பிடித்துப்
புடைக்கினென் செய்திடு வார்கள் வீச பொறியிலரே. (46)

பொறியும் புலனுங் கலங்கியைம் மேலிட்டுப் புத்திகெட்டு
மறியும் பொழுதிலும் யான்மற வேன்மறி யோடுமழுச்
செறியுங் கராம்புய முஞ்செய்ய வாயுந் திலகநுதற்
குறியுங் கருவைப் பெருமான் றிருமணக் கோலமுமே. (47)

கோல மெடுத்து நடிப்பவர் போலப்பொய்க் கூடுபல
கால மெடுத்துக் கழித்துவிட் டேன்கருப் புச்சிலைமே
னீல மெடுத்துப் பொரவந்த காமனை நீறுசெய்யப்
பால மெடுத்த விழியழ லேவிய பால்வண்ணனே. (48)

பால்வண்ணஞ் சொல்லென்றும் பங்கே ருகவண்ணம் பாத
மென்றுஞ், சேல்வண்ணங் கண்ணென்று மிவ்வண்ணமாநர்
திறம்புகழ்ந்து, நால்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனை பாக
நொங் தேனினியுன், கால்வண்ண நாண்மலர்க் கோாளி யாகக்
கருத்தளியே. (49)

கருத்தறு மாயை யிருளுக்குத் தீபங் கழிபிறவிப்
பெருத்தெழு நோவுக் கமிர்தசஞ் சீவினி பேதித்துள்ளம்
வருத்திடு துன்பத் திரைவா ரிதிக்கு வடவைமுன்றத்
தருத்தியி னூடுங் கருவைப் பிரான்றிரு வஞ்செழுத்தே. (50)

அஞ்செழுத் தோதித் திருநீ றணிந்துன் னடிக்கமல
நெஞ்சமுழுத் தித்தொண்டு செய்வதல் லாற்றண் ணிலாமதியின்
பிஞ்சமுழுத் தஞ்சடை யாரிய நாத பிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சமுழுத் தும்பதத் தாரின்ப வாரி படியினுமே. (51)

படியிற் பிறந்து விழுந்திட்ட யாக்கை பலகுவிந்தால்
வடிவிற் பெரிய வடவரை போலுமற் றிப்பிறப்பி
லடியர்க் கெளிய களவீச நின்னரு ளாக்கம் பெற்றேன்
முடிவிற் பழவடி யேன்பிற வாவண்ண முத்திநல்கே. (52)

நல்கா தொழியினு நல்கினு நின்னடி நாயடியேன்
பல்காலு மேத்திப் பணிதல்செய் வேனென் பருவரல்கண்
டொல்கா தளித்துப் புரந்திடல் வேண்டு முயர்விசும்பிற்
செல்கா றிளைக்கும் பொழிற்கரு வாபுரித் தேசிகனே. (53)

தேசிக னாகக் கனவில்வந் தாண்டருள் செய்தவட
காசிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கவைக் கோட்டுவிடை
வாசிய னெப்பனை பாகனென் றேத்தியென் வாய்திறந்து
பேசிய போதுள்ள மானந்த வாரி பெருகியதே. (54)

பெருங்கா லெறிய நடுங்குங் கொடியினிற் பீழையுற்றுக்
கருங்கால தூதரிற் றீயோர் நலியக் கருத்தழிந்தேன்
வருங்கால நஞ்சுண் டமரரைக் காத்த வாதமுத்தி
தருங்கால தண்டமிழ்த் தென்கரு வாபுரிச் சங்கரனே. (55)

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான்
கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவி
ரங்கச் சுமைகொண் டெழுநான்கு கோடி யழிநரகப்
பங்கத்தில் வீழவன் றோபொன்று வார்தமைப் பாடுவதே. (56)

பாடுவ துன்றிரு நாமங்க ணாடொறும் பத்திசெய்து
சூடுவ துன்பொற் றிருவடித் தாமரை தொண்டுசெய்து
கூடுவ துன்னடி யார்திருக் கூட்டமக் கூட்டத்துட
னாடுவ துன்னிலை காண்கரு வாபுரி நாயகனே. (57)

நாயினுந் தீய பிறவியெல் லாஞ்சென்று நான்பிறந்து
மாயினுந் தேவர் பதவியில் வாழினும் வஞ்சமில்லாத்
தாயினு மன்புடை யொப்பனை பாகநின் றாளிணைக்கீழ்
மேயினு மன்பொன்று மேயடி யேன்பெற வேண்டுவதே. (58)

வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மெதிரும் வினையகலு
மீண்டிய முத்திப் பெருவாழ்வு சேரு மிடரொழியும்
பாண்டிய ரேத்தக் கருவா புரிநின்ற பால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ் மென்முலை யொப்பனை பாகனைப் போற்றினர்க்கே.

போற்றிப் பணியு மடியார் பழவினை போகவெறி
காற்றிற் சருகென மாற்றும் பிரான்கள வீசற்கன்பா
யாற்றுப் புனல்கொண்டு மஞ்சன மாட்டி யலர்சொரியார்
கூற்றுக் கொதித்து வருநாளென் செய்வர் கொடியவரே. (60)

கொடியாடும் வெள்விடை கொன்றையி லாடுங் குலச்சுரும்பர்
முடியாடுங் கங்கை முகமாடு முச்சுடர் முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடு மேனி யரவாடுஞ் சோரிப் புலவுகமழ்
வடியாடுஞ் சூலக் கருவேச ராடிய மன்றிடத்தே. 61)

மன்றிடத் தேநின்று தாண்டவ மாடுவன் வான்கயிலைக்
குன்றிடத் தேயண்டர் போற்றிட நிற்பன் குறித்துமன
மொன்றிடத் தேதன்னைத் தானகப் பாவிப்ப னுள்ளடியார்
கன்றிடத் தேய்த வுங்கரு வேசன் கனல்வண்ணனே. (62)

வண்ணங் கரிய திருமால் கழியென்பு மாலிகையுந்
தண்ணங் கமலத் தயன்றலை மாலையுஞ் சாத்திமண்ணும்
விண்ணும் பொதிந்த வுகாந்த பிரளய மேவிநின்று
பண்ணென்று வீணை பயிலுங் களாவிற் பரஞ்சுடரே. (63)

பரஞ்சுடர் முக்கட் பரமன் சதானந்தன் பற்றலர்முப்
புரஞ்சுட வாங்கு பொருப்புவில் லான்பொருந் தாததக்கன்
சிரஞ்சுடக்கொய்துமுத்தீயிட்டபால்வண்ணன்றென்றிசைக்கோ
னுரஞ்சுடத் தாளுதைத் தோன்றிரு நாமங்களோதுமினே. (64)

மின்கொண்ட பொன்முடி யாயிர மாயிர மெய்த்தொழில்கள்
பொன்கொண்ட சேவடி யாயிரமாயிரம் பூந்தடங்கண்
முன்கொண்ட நாமங்க ளாயிர மாயிர மூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்டசூலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே. (65)

கொற்றக் கவிகை நிழற்றப் பொதுவறக் கோனடத்தி
முற்றப் புவனம் புரப்பவ ரேனு முகலிங்கர்தாஞ்
சற்றுத் திருவருள் கோடின ரேலத் தகுதிகெட்டுப்
பற்றற்ற கூழுங் கிடையா திரப்பரிப் பாரிடத்தே. (66)

பாரிடஞ் சூழ்வரத் தான்பலி கொண்டுந்தன் பாதமலர்
சேரடி யார்க்குப் பெருவாழ் வளிப்பன் றிரைக்கடலிற்
கார்விடந் தானுண்டும் போற்றும்புத் தேளிர் கடும்பசிநோய்க்
காரமு தூட்டுவன் றென்கரு வாபுரி யாரியனே. (67)

ஆரியன் வேண்டத் திருமேனி பூரித் தறமெலிந்த
சீரியன் செல்வக் கருவைப்பி ரான்றிருத் தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர் கூட்டம் புகாதன்பர் கூட்டம் புகுத்தியது
காரியங் காணெஞ்ச மேபிறப் பேழுங் கடப்பதற்கே. (68)

கடல்விட முண்டி புறங்கா டரங்கு கனலுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலியத ளாடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவா வாரங் கழிதலை தாரெனிற் பால்வண்ணனை
மடவா ளொப்பனை யெவ்வாறு சேரு மனமகிழ்ந்தே. (69)

மனப்பகை யாகிய வைவரை மாய்த்துன் வழியடியா
ரினத்துட னென்னையு மாட்கொள்வை யோபண் டிகல்புரிந்த
புனத்துள வோனுங் கமலத்து வேதனும் போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிரு மேனிக் கருவா புரியிற் கறைக் கண்டனே. (70)

கறைகொண்ட சூலத் தலையிலுங் கையிற் கபாலத்திலு
நறைகொண்ட பங்கயப் பொற்று ளிணையிலு நாங்கள்கண்டோ
மறைகொண்ட தென்கரு வைப்பெரு மானுக்கு மாயவனார்
நிறைகொண்ட பேருட லும்பசுஞ் சோரியு நீள்கண்ணுமே. ()

நீள மடுத்த தடந்தோ டிசையை நெருங்கச் சக்ர
வாள மடுத்துச் சடைக்காடு சூழ்வர மாதுமையா
ளாள மடுப்பச் சதுமறை போற்றச் சரணமண்ட
கோள மடுப்ப நடிக்குங் கருவைக் கொழுஞ்சுடரே. (72)

சுடர்கின்ற மண்டல மென்னுமுக் கோணமுந் தொல்விசும்பும்
படர்கின்ற சோதிக் கருவைப் பிரான்பொற் பதம்பணிந்தார்
குடருந் தசையுங் குருதியு மென்புங் குவிந்தவிந்த
வுடலென்ற பாரஞ் சுமவார்கண் மீண்டிவ் வுலகில்வந்தே. (73)

உலகத்தி லுள்ள மனைவாழ்வு சுற்ற முறுபுதல்வ
ரலகற்ற செல்வந் தொலையாத நீணிதி யாயவெல்லா
மிலகுற்ற மின்னென நில்லாது போய்விடு மென்பதெண்ணித்
திலகத் திருநுத லொப்பனை பாகனைச் சிந்தியுமே. (74)

சிந்தித் துருகி யுருகியெப் போதுநின் சேவடியை
வந்தித் திருப்பதோர் வாழ்வளித் தாய்மறை வேதனுக்குஞ்
சந்தித் திடற்கெளி தோவிந்த வாழ்வு தழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப் பிறைமுடி யோய்கரு வாபுரி யாள்பவனே. (75)

பவக்கடல் வீழ்ந்து தடுமாறி வேறொரு பற்றுமின்றி
யவத்தினி னீந்தித் தளர்கின்ற நீயனுக் கம்பியெனத்

தவத்துறைவோர்தொழுந் தாள்காட்டி முத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கற வேற்றுவை யோகரு வர்புரித் தூயவனே. (76)

தூயபங் கேருகன் செவ்வா யுனது தூசகபந்தி
பாயொலிப் பாற்கட லம்புபெய் தூணிவன் பாதலங்கள்
சேயொளி மாமணிப் பொற்பணிப் பெட்டகந் தென்கருவை
நாயக நின்புக ழாரே யறிந்து நவிலுவரே. (77)

உவாழி வையத் திழிகுலத் தேவந் துதித்தவருஞ்
சிவசா தனம்பெற்றிற் றேவர்கண் டீர்தென் கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய் மணிநகை பங்கன்பொற் றாளைத் தொழாதிருப்போ
ரெவரா யினுமற் றவரே குலத்தி னிழிந்தவரே. (78)

இழியும் பிறவிப் படுகுழிக்கேவிழுந் தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங் கருணை விழித்திருப் பார்வை புரிந்தனையேன்
மொழியுங் கவலை மனமா சறுத்தின்ப மூழ்கிமுத்தி
வழியும் புகப்பெறு வேன்கரு வாபுரி வாழ்பவனே. (79)

வாழ்விப்பர் தம்மை மறவா தவரை மறந்தவரை
வீழ்விப்பர் தீய நரகத்து ளேயெனு மெய்மையெண்ணிச்
சூழ்வித்த கொன்றை முடிக்கள வீசர் துணையடிக்கீழ்த்
தாழ்விக்குஞ் செஞ்சடை யாரல்ல ரோமுத்தி சார்பவரே. (80)

முத்திக் கொருவித்து மோகா டவிக்கு முழங்குசெந்தீ
சித்தக் கவலைப் பிணிக்கோர் மருந்து சிவதவஞ்சேர்
புத்திக் கொடிக்குப் படருங் கொழுகொம்பு போலுங்கண்டீர்
துத்திப் பணியணி யுங்கள வீசர் துணையடியே. (81)

துணைக்கோல வாசிகை வேணியிற் சாத்தித் துலங்குதிரு
மணக்கோலத் தோடிம வான்மக ளோடு மழவிடைமே
லிணர்க்கோலச் சோலைக் கருவேச வென்மு னெழுந்தருளக்
கணக்கோ கணக்கல்ல வோவறி யேனுன் கருத்தினையே. (82)

உன்கருத் தேதென் றறியேன் கருவையி னுத்தமனே
மின்கருக் குஞ்சடை யும்பிறைக் கீற்றும் விழிமலரும்
பொன்கருக் குங்கொன்றை மாலிகை மார்புநின் பொற்கழலு
மென்கருத் தாடுவைத் தெப்போதும் வந்தித் திறைஞ்சுவனே.

இறையவ னேயெனக் குன்னடி போற்ற வியல்பளித்த
மறையவ னேயென் மனத்தவ னேவரி வார்ந்தகண்டக்
கறையவ னேதென் கருவேச னேசடைக் காடணிந்த
பிறையவ னேயடி யேன்பிற வாவண்ணம் பேறருளே. (84)

அருவிப் புனலிற் குமிழியிற் றோன்றி யழிந்தனன்யான்
கருவைப் பரமன் கவினுனுக் காக்கம லாலயத்திற்
பாவைக் கிரவிற் றிருத்தூது சென்ற பதம்படவத்
தெருவிற் சிறுதுக ளாய்க்கிடந் தேனில்லை தீவினையே. (85)

தீவினை செய்து சிவதவங் கைவிட்டுச் சில்பகலிற்
சாவினை மேற்கொள் சழக்கின ரேதண் டமிழ்க்கருவைக்
கோவினைநாவினிற் கொண்டேத்திச்செம்பொற்குரைகழலிற்
பூவினை யிட்டிறைஞ் சீரென்கொ லாமுங்கள் புல்லறிவே. (86)

புல்லியர் தீய புணர்ப்பின ராவுரி போர்த்துவரும்
வல்லிய மென்னத் தவறிழைப் போர்புரி வஞ்சகத்தா
லெல்லையி றுன்பக் கடலழுந் தாம லெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல் பாக தமிழ்க்கரு வாபுரி வித்தகனே. (87)

தகனம் படுத்திப் பகிரண்ட கூடமுஞ் சாம்பர்செய்து
ககனம் பதத்தினின் றாடும் பிரானைக் கமலமன்ன
முகமைந் துடைய கருவா புரியின் முதல்வனையா
னகனைந் திராப்பக லேத்திடு வேனெஞ் சமுக்கறவே. (88)

அழுக்கற்ற நெஞ்சிலும் பொன்னம் பலத்து மமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றை யஞ்சடி லக்கள லீசனை முன்னியன்பு
பழுக்கத் திருத்தொண்டு செய்யார்கள் கால படர்நரகுக்
கிழுக்கக் கழுத்திற் கயிறிடும் போதுமற் றென்செய்வரே. (89)

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லைமற் றியான்புரித
னின்செய லாக நினைவளித் தாயுன்னி னீக்கமற்றேன்
புன்செய லீதென்று நன்செய லீதென்றும் புந்திசெய்யே
னுன்செயல் யாவுமென் றேகரு வேச வுளந்தெளிந்தே. (90)

உளந்தெளி யும்படி யெப்படி வேதமு முண்மையிலை
யளந்தறி யாத கருவைப் பிரானம் பவளமென்ன

வளர்தரு வேணியுஞ் சங்கக் குழையு மதிமுகமுங்
களர்தரு நீலமும் பாவித் திடாத கயவருக்கே. 91

கயங்கொண்ட நீரின் மதிநிழல்போலக் கலங்கிநின்று
மயங்குங் கவலை மடநெஞ்ச மேமலை மங்கைகொங்கை
முயங்குங் கருவைப் பெருமானென் னுட்பகை மூன்றும்வென்று
சயங்கொண் டிருக்கி னுனக்கொரு காலுந் தளர்வில்லையே. 92

தளர்வுவந் தெய்தின் விதியினை நோவர் தழைக்குஞ்செல்வக்
கிளர்வுவந் தெய்திற் றமைத்தாம் புகழ்வர் கிளைத்தபசுந்
துளவுவந் தோனு முள்ளிவந் தோனுந் துதித்துநிற்பக்
களவுவந் தோன்செய்த கற்பனை யீதென்று காண்கிலரே. (93)

காணப்பெற் றேன்கரு வைப்பெரு மானைக் களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற் றேன்செய்ய பொன்னடித் தாமரை பூணுமன்பு
பேணப்பெற் றேனவன் பேரா யிரங்களும் பேசப்பெற்றே
னுணப்பெற் றேன்கொடும் பாவமென்பால்வந்து நண்ணுதற்கே

நண்ணலர் முப்புரம் விற்காமன் றன்புர நன்னகைத்தீக்
கண்ணன லேவிச் சுடுகள வீசர் கடலினஞ்சம்
விண்ணவர் வாழ வருந்திய காலையு மெய்யில்வைக்கும்
பெண்ணவ ளங்கு விலகா தொழிந்ததென் பேதைமையே.(95)

பேதாதி பேதப் பிறவிக் டோறும் பிறந்திளைத்தேன்
மாதாவும் பெற்று வளர்த்திளைத் தாள்கொடு மாமறலி
தூதாளுங் கொன்றிளைத் தான்கள வீசவித் துன்பத்துக்கோ
ராதார நின்னிரு பாதார விந்தத் தடைவதுவே. (96)

அடையும் படிக்கோ ருறுதிகிட் டாம லகலிடத்தே
மிடையுஞ் சமயப் படுகுழி வீழ்ந்து மெலிந்தமன
மிடையும் பருவத்து மெய்ஞ்ஞானக் கண்டந் தெனைப்புரந்தான்
கடையும் படைவிழி யொப்பனை யாண்மனக் காதலனே. (97)

காதல் விளைத்துத் துணைசெய்த வேளுடல் கட்டழித்த
கோத மனத்திற் குறித்துக்கொ லோகுல வெற்புதவு
மாதுமை யொப்பனை பால்வண்ண னேநின் வடிவிலொரு
பாதி தனக்கு வடிவிருப் பாகப் பறித்ததுவே. (98)

பறியா வினையைப் பறித்திலன் மாற்றிநின் பாதமன்றி
யறியா வறிவளித் தாண்டவ னேயடி யேனுக்குன்னைப்
பிறியா வரமன்றி வேண்டுவ தில்லை பிரசமலர்
வெறியார் களாவி னிழற்கீழ் நிலைபெற்ற மெய்ப்பொருளே. ()

பொருள்காட்டி மாசற்ற போதமுங் காட்டியப் போதநல்கு
மருள்காட்டிச் சந்தத மானந்தங் காட்டி யடர்ந்தகங்கு
லிருள்காட்டும் பூங்குழ லொப்பனை பாக விருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப் பாத மலர்சூட்ட வென்றலை சீர்பெற்றதே.

கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களர்வுடையான் றிருவடியே துணை

உ

கணபதி துணை

திருக்கருவைக்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆனகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதிச்சொல்லலங்கன்முற்று
ஞானவுருவாங்களவீசனளினசரணமிசைச்சாத்தத்
தானவருவிபொழிதடக்கைத்தறுகட்சிறுகட்புகர்முகத்துக்
கூனவிளவெண்பிறைக்கோட்டுக்குணக்குஞ்சரத்தினடிதொழுவாம்

நூல்.

சீரார்கமலச்சேவடியென்சிந்தையிருத்தியனதுதிருப்
பேராயிரமுமெடுத்தோதிப்பெம்மான்கருவையெம்மானென்
றாராவமுதமுண்டவர்போலனந்தானந்தத்தகநெகிழ
வாராவின்பமறிவித்தாயறியேனிதற்கோர்வாலாறே. (1)

ஆறாக்காமக்கொடியகனலைவர்மூட்டவவலமன
நீறாய்வெந்துகிடப்பேனைநின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்து
மாறாநேயத்திரவுபகன்மறவாதிருக்கவரமளித்தாய்
சீறாடரவமுடித்தசடைக்கருவைவாழுஞ்செழுஞ்சுடரே. (2)

சுடரேவலியத்தடுத்தாண்டதுணையேபிறவித்தொடுகுழிவீ
ழிடரேயகலக்களாநீழலிருந்தகோவேயெம்பெருமா
னுடலேயோம்பித்திரியுமெனையுன்னைநினைக்கப்பணித்தவருட்
கடலேயுனையன்றொருதெய்வங்காணவழுத்தக் கடவேனோ. (3)

வேனிற்சிலைவேடொடுகணைக்கும்விளங்குமகளிருளங்கவற்றும்
பானற்கொடியவிழிவலைக்கும்பற்றாய்வருந்தியனுதினமு
மீனத்துயரக்கடலழுந்துமெனையும்பொருளாவடிமைகொண்ட
ஞானத்துருவேதமிழ்க்கருவைநம்பாபொதுவினடித்தோனே. ()

நடித்தேன்பொய்க்கூடெடுத்தவமேநன்னாள்கழியவிந்நாளிற்
படித்தேனுனதுதிருநாமம்பண்டைவினையைப்பற்றறுத்தேன்
பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப்பெரியபுணையாவுனதடியை
முடித்தேனுள்ளத்தெண்ணமெல்லாங்கருவைவாழுமுன்னோனே

முன்னைப்பிறவித்தவப்பயனோமுழுதுமறியாமூடனிவ
னென்னக்கருத்திலிரங்கியோயாதோவறியேனிரவுபகல்
கன்னற்பாகிற்கோற்றேனிற்கனியிற்கனிந்தகவிபாட
வன்னத்தொகுதிவயற்கருவையாண்டானென்னையாண்டதுவே.

ஆண்டகுரவனுவானையல்லற்பிறவியறுப்பானை
வேண்டும்பதவிதருவானைவெளிவீட்டின்பமளிப்பானைத்
தூண்டல்செய்யாமணிவிளக்கைத்தொழின்மூன்றியற்றுந்தொல்
லோனைக், காண்டற்கரியபேரொளியைக்களாவினிழற்கீழ்க்கண்
டேனே. (7)

கண்டகண்கள்புனல்பாயக்களிப்பாயுள்ளங்கரையழிய
விண்டமொழியுநாக்குழறவிம்மிமேனிமயிர்பொடிப்பப்
பண்டைவசம்போய்ப்பரவசமாய்ப்பரமானந்தத்தெளிநறவ
முண்டுதெவிட்டாவருள்புரிந்தான்கருவைவாழுமூரவோனே. (8)

உரகாபரணத்திருமார்புமுமையொப்பனையாளிடப்புறமுஞ்
சிரமாலிகையும்புரிசடையுஞ்செய்யவாயுங்கறைமிடறும்
வரதாபயமுமழுமானும்வயங்குகாமுமலரடியுங்
கருவாபுரியான்வெளிப்படுத்திக்காட்சிகொடுத்துநின்றானே (9)

நின்றநிலையுஞ்செய்தொழிலுநினைத்தகுறியும்வழிபாடு
மொன்றுபதமும்பதங்கடந்தவுண்மைப்பொருளுமறியேனை
யின்றுன்னடியாருடன்கூடவெண்ணம்புரிந்தவினியவரு
ணன்றுநன்றுதமிழ்க்கருவைநம்பாவும்பர்நாயகனே. (10

வேறு.

நாயகன்முகுந்தன்சததளப்பொகுட்டினன்முகனென்னவீற்றிரு
க்குந், தூயவன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தோன்றுணையடிப்புகழினைவழு
த்தி, மாயிருஞாலமெடுத்தெடுத்தேத்தவரம்பெறுமதுராநாவலர்கள், சே
யிருவிசும்பிற்கற்பகநீழற்செல்வமும்வேண்டுவதிலையே. (11)

வேண்டுவ தொன்றுதமியனெப்பிறப்பும் வெந்தழனரகிடைவிழி னுங், காண்டகுசிறப்பினரம்பையர்சூழக்கற்பகநீழல்வைகி டினுந், தூண்டகுசுடரேகளாநிழலமர்ந்தசோதியேகருவைநாய கனே, யாண்டகாய்நினதுதிருவடிக்கமலத்தன்பெனுமழிவிலாப் பொருளே. (12)

அழிவிலாப்பொருளேபழமறைக்கொழுந்தேயலையெறியமு தவாரிதியே, யொழிவிலாதருளுங்கற்பகக்கனியேயொப்பனை மைப்பாங்தெறிக்கும், விழியினுலுருகியொருபுறமளித்தவிமல னேகருவையம்பரனே, யிழிவிலாப்புணையாப்பிறவியங்கடனின் றேறநான்பெற்றதுன்பதமே. (13)

உன்பதமேத்தித்துன்பவேறுக்கவுலகினிற்றிருவுடன்வாழு மன்பதைக்கெல்லாமெய்திடுந்தாமோவலியவந்தெனைத்தடுத் தாண்டுள்,என்புவந்தொருவாறிந்திடாவறிவுமறிவுறுத்தருளினை யதற்கு, முன்பெதுபுரிந்தேன்கருவையம்பதிவாழ்முதல்வனே முக்கண்வானவனே. (14)

வானெரியறல்கான்மண்ணெனப்பகுக்கவரும்பெரும்பூதமோரை ந்து, மானமுக்குணமுங்காரணமோர்நான்குமனைத்துமாயாதியீறி ன்றி, யூனுறையுடலுக்குயிருமாயுயிருக்குணர்வுமாயொன்றினுந் தோயா, ஞானநாயகனேகருவையம்பரனேநானறிந்துரைக்குமா றெவனே. (15)

எவனுயிர்க்குயிராயெள்ளுமெண்ணெயும்போலெங்கணுமிடை யறநின்ற, னெவனனைத்துலகுமீன்றுகாத்தழிக்கவிறைமைசா ன்மூவுருவெடுத்தா, னெவன்முதலிடையீறின்றியெஞ்ஞான்று மீறிலாமறைமுடியிருப்பா, னவனெனைப்புரக்கத்திருக்களாநீழ லமர்ந்தருள்புரிந்தகாரணனே. (16)

காரணமேதென்றறிகிலேன்றமியேன்கற்றலமனத்தினைக்கரை த்து, வாரணிமுலையாளொப்பனையோடுமழவிடைமேலெழுந்தரு ளி, நாரணனறியாத்திருவுருக்காட்டிநல்லருள்சுரந்துவாழ்வித்தா ன், பூரணன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தபுண்ணியன்விண்ணவர்க்கி றையே. (17)

விண்ணவர்மகுடகோடிவீழ்ந்திறைஞ்சும்விரைமலர்ச்சேவ
டிமிசையே, யுண்ணிறைகாதலன்புநின்றுருகவலையிடுமெழுகெ
ன்வுருகிக், கண்ணினீர்வாரக்கருவையம்பரனேகடவுளேயென்
றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேனிப்பெரும்பேறுபூதலத்
தெவர்பெறுவாரே. (18)

பெறுவதுநின்றுதிருவடிக்கமலம்பேசுவதுன்றிருநாம
முறுவதுநினதுதிருவுருவெளியாமுணர்வதுன்னருளலாதுண்டோ
மறுவறுசிறப்பின்மாசிலாமணியேவாதனேசிவபெருமானே
குறுமுனிபரவக்களாநிழலமர்ந்தகோடிமதிற்கருவையாதிபனே. (19)

ஆதவன்மதிபாரனல்வெளிபுனல்காலருமறையெச்சனென்றெட்டுப்
பேதமாமுருவாயருவமாய்நிறைந்தபெற்றியாலுற்றுநானுன்னை
யேதிறனுணர்வேனுணருமாறருளாயிளநிலாப்பசுங்கொழுந்தணிந்த
சோதியேயருவையொப்பனைகளபத்துணைமுலைதழுவுகாதலனே. (20)

வேறு.

காதலுற்றிடமனநிலைபெற்றிடக்கனிந்திடக்களிகூரப்
போதமுற்றிடயானெனதென்றிடும்புலைச்செருக்கறமாற
நாதன்முத்தமிழ்க்கருவையம்பரனெனாத்தழும்புறவோதி
யோதிமற்றுநான்பெற்றதையிற்றெனவுரைத்திடமுடியாதே.

முடிகடந்ததுககனகோளகைநெடுமுகட்டினுக்கப்பாலு
மடிகடந்ததுபாதலமேழினுக்கப்புறத்தனலோடுந்
துடிகடந்தலைகடந்தனநிகந்தமாறெல்புகழ்க்களாவீசன்
பொடிகடந்தபான்மேனியான்றிருநடம்புகலுதற்கெளிதாமோ.

எளியன்புன்மொழிப்பாதகன்மாதராரிளமுலைவளம்வேட்ட
களியன்றிக்குணவஞ்சகனெஞ்செனுங்கருங்கலைக்கரைவித்து [ட
வெளியில்வந்துநின்பொன்னடிசென்னியின்மிலைந்தெனையாட்கொண்
வளிகனிந்தநின்னருட்குணமுரைப்பானருங்களாவமர்ந்தோனே.

அமரர்மாதவர்முனிவர்திரண்டுநின்றனுதினந்தொழுதேத்துந்
தமரநூபுரப்பொற்சரணைத்திடத்தமியனுக்கருள்செய்தான்
குமரனலடுஞ்சூர்ப்பகைதடிந்தவன்கொள்ளைவண்டினமார்க்குங்
கமலவாவியும்பொங்கருஞ்சூழ்திருக்கருவையம்பெருமானே. 24

கருவையம்பரனம்பரமேனியன்கடவுளர்காணுத
வருவையம்பிகைபெறப்பகுந்தளித்தவனென்னலர்புரநீற்று
பெருவையம்பெனக்கண்ணையுடையனெனபிழைபொறுத்தழியாத
திருவையம்புவிச்சிறப்பொடுமளித்தவன்றிருக்களாவுடையோனே.

உடையமென்றுதம்மக்களைமனைவியையொக்கலைப்பெருவாழ்வை
யடையநல்குசீர்ச்செழும்பொருண்முதலியவனைத்தையுநினைப்பாரோ
விடையின்மேல்வருதிருக்களாநாயகன்விரைமலர்ச்செழுங்கொன்றைத்
தொடையல்வேணியானடியவர்க்கன்பொடுதொண்டுசெய்மனத்தாரே

மனத்தையான்றினம்வணங்குவன்மின்னெனவைகலுநிலையற்ற
தனத்தைவாழ்வினைநிலையெனமதித்துழலாசையிற்றிளராமே
புனத்துழாய்முகில்போற்றிடுங்கருவைவாழ்புண்ணியன்பாலற்காச்
சினத்தகாலனையுதைத்தவன்பங்கயச்சேவடிவணங்கென்றே. (27)

வணங்கெனத்தலையளித்தனையென்புகழ்வாழ்த்தெனநாத்தந்தா
யிணங்கெனத்திருக்கூட்டமுங்காட்டினையினிப்பெறும்பேறுண்டோ
துணங்கையிட்டுவெம்பேய்க்கணங்குதித்திடச்சுடலையாடரங்காகக்
கணங்கள்போற்றநின்றாடியகுழகனேகருவையம்பெருமானே. (28)

பெருமைசான்றநின்றிருவெழுத்தைந்துமேபெரும்புணையெனப்பற்றி
யருமைசான்றவிப்பவக்கடல்கடக்குமாறுசையிற்றுணிகின்றே
னிருமையின்பமுமடியவர்க்கூட்டிடுமிறைவனேயெம்மானே
தருமமூர்த்தியேயொப்பனைவனமுலை தழுவுதிண்புயத்தானே. (29)

தானையெண்டிசைமுக்கணுமுச்சுடர்தழைசடைகதிர்க்கற்றை
மேனிவெங்கனலாடிடமூலகெலாம்வெந்தொழிபுறங்காடு
சேனைவெங்கொலைப்பேய்க்கணமென்னினத்திருக்களாவமர்ந்தோனை
வானநாடரும்பூதலத்தடியரும்வணங்குவதெவ்வாறே. (30)

வேறு

எவ்வமுற்றதிரிமலமிற்றது
செவ்விஞானத்திருக்கண்டிறந்தது
கொவ்வைவாயுமைகொண்கன்கருவையான்
பௌவநஞ்சமுண்டான்கழல்பாடவே. (31)

பாடினேன்புகழ்ப்பங்கயச்சேவடி
சூடினேன்கருவாபுரிச்சோதியை
நாடினேனவனுனெனும்வேறறக்
கூடினேனடியார்திருக்கூட்டமே. (32)

கூட்டமிட்டகருவிகுலைந்துடற்
சேட்டையற்றுள்ளறிவுசிதையமு
னூட்டமூன்றுடைநாதன்முகலிங்கன்
றூட்டுணைக்கமலந்தலைக்கொண்மினே. (33)

தலைக்கொள்வெண்டலைமாலையன்றண்ணிலா
மிலைக்குந்தென்கருவாபுரிவேதியன்
புலைக்குரம்பையுடம்பிற்குடிபுகுந்
தலைக்குநெஞ்சமொழித்தெனையாள்வனே. (34)

என்னையாள்பவனென்னுள்ளிருப்பவன்
றன்னையான்றொழத்தண்ணளிதந்தவன்
பொன்னையாளும்புயன்றொழ நின்றவன்
கன்னிபாகன்கருவைக்கிறைவனே. (35)

இறைவனெங்கணும்யாவையுமானவன்
பிறையணிந்தசடிலன்பெருந்தகை
கறையிலங்குமிடற்றன்கருவையான்
மறையநின்றெனையாண்டதெம்மாயமே. (36)

மாயவல்லிருணீங்கமனத்திடைத்
தூயஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய

நாயகன்களவீசனரைமயிர்
பாயமால்விடையான்பரமேட்டியே. (37)

பரமெனக்குனையன்றியோர்பற்றிலேன்
சரமமுற்றியபோதிற்றருவையோ
கருவைநிற்குங்களாமுதலேமறைச்
சிரமிருக்குந்திருவடிச்செல்வமே. (38)

செல்வமீயுஞ்சிறப்புமளித்துளத்
தல்லறீர்க்குமறிவையுதவிடுங்
கல்விநல்குங்கதிதரும்பொற்கிரி
வல்விலான்களவீசனைவாழ்த்தவே. (39)

வாழ்வைநம்பிமதிகெட்டுக்கும்பியில்
வீழ்புன்மாந்தர்க்குறுதிவிளம்புவேன்
மூழ்சடைக்களவீசன்றனலயஞ்
சூழ்நல்சூழிற்றுறக்கங்கிடைக்குமே. (40)

வேறு.

கிடைத்தபொருள்காத்திருக்கக் கிடைத்திலவென்றயர்வார்போற்
படைத்தநினதருள்பெற்றும்பெற்றிலர்போற்பரிவுற்றேன்
முடைத்தலையிற்பலிகொள்ளுமுகலிங்காமுகிழ்த்தநிலாச்
சடைத்தலையாய்நின்மாயம்யானுணருந்தரத்ததோ. (41)

உணராதநின்னிலையைநீயுணர்த்தவுணர்ந்ததற்பின்
புணராததாடலையிற்புணர்ந்ததெனப்புகழோங்கத்
தணவாமலெனையுனக்குத்தந்துருகியிரண்டற்றேன்
பணாசச்சிலம்பணிந்தபழமறையெம்பெருமானே. (42)

பழமையாம்வாதனையிற்படிந்தமனப்பந்தத்தின்
விழைவினுற்றலைமயங்கிவேறுவேறுருவெடுத்துச்
சுழல்குயவன்றிகிரியைப்போற்பவக்கடலிற்சுழல்வேனை
மழவிடையாய்பால்வண்ணுவானவர்தங்கோமானே. (43)

கோமானே கருவைவருகுணக்குன்றேமலரிதழித்
தேமாலைபுனைந்தசடைச்செழுஞ்சுடரேயென்றென்று
பாமாலைவாய்பாடிக்கைகொட்டிப்பதம்பெயர்த்து
நாமாடவம்மின்காடொண்டராய்நமராங்காள். (44)

தொண்டுசெய்துவழிபட்டுச்சுருதிபுகழ்களாவீசன்
புண்டரிகமலர்த்தாளைப்போற்றிமுதற்பேறுபெற்று
ரண்டர்பிரானான்முகத்தோனாழியானிவரென்றான்
மண்டனின்ஞானத்தெளியமானிடரோவழுத்துவார். (45)

வழுத்திடுவேனாவாரமலரிடுவேன்கரங்கொண்டு
தொழத்தகுவேன்முடிதாழ்த்திச்சூழ்வருவேன்றுணைத்தாளா
லழுத்திடுவேன்மனத்தினையகம்புறமொன்றாயுருகிப்
பழுத்திடுவேனருள்கனியப்பால்வண்ணநம்பரனே. (46)

நம்பியுனதருள்வேட்டுநடுக்கடலுட்கலங்கவிழ்ந்து
வெம்புதுயர்மனத்தார்போன்மெலிகின்றேனெடுநாளாக்
கும்பமுனிக்கருள்புரியுங்கொற்றவனேமுகலிங்கா
தும்பைமுடித்தோய்புரக்கவிரக்கமின்னந்தோன்றாதோ. (47)

தோன்றியபோதுடன்றோன்றித்தோன்றாதுமறைத்தென்னை
யான்றசெழுஞ்செம்பிலுறைகளிம்புபோலகலாம
லூன்றுமலத்துகளகற்றியுன்னருளும்பெறுவேனோ
மூன்றுலகுந்தொழுதேத்துமுகலிங்காமுதற்பொருளே. (48)

பொருள்வேட்டுநிலம்வேட்டும்பூவையர்தம்புணர்கலவி
மருள்வேட்டுநாடோறுமனவலிகெட்டயர்கின்றே
னருள்வேட்டுன்சந்நிதிப்பட்டருந்துயர்போயுய்வேனோ
தெருள்வேட்டார்க்கருள்புரியுந்திருக்களவிலுறைவோனே. (49)

உறைவாய்நன்மனத்தன்பருடறேறுமுயிராகி
நிறைவாயெவ்வுலகனைத்துநீக்கமிலாதுணர்ந்தோர்க்கு

மறைவாயுய்த்துணரார்க்குமறைபயிலுங்கருவையில்வா
ழிறைவாநின்றிருவிளையாட்டியான்வழுத்தவடங்காதே. (50)

வேறு.

காதற்பெருக்குமொருகோடிகோடிகவலைப்பெருக்குமிகலாய்
வாதைப்படுத்தவல்மாறுபோல்மனமாலுழன்றுவிடவோ
வேதப்பெருக்குமுழவோசைவிம்முவிழவிற்பெருக்குமியல்கூர்
நாதப்பெருக்குமொழியாதுமல்குகருவேசஞானவுருவே. (51)

உருவாகிநிற்றியருவாகிநிற்றியுயிரோடெவர்க்குமுறவாய்
மருவாகிநிற்றிமலராகிநிற்றிமறையாகிநிற்றிமறையின்
பொருளாகிநிற்றியுனைபானறிந்துபுகழ்கின்றவாறுமறியேன்
கருவாபுரிக்குளுறைதேவதேவகதியேதெனக்குமொழியே. (52)

மொழிகின்றவாறுசமயங்கடோறுமுழுதுஞ்சுழன்றுநிலையற்
றழிகின்றசிந்தைபவலங்கெடுத்துன்னடிகண்டுநாடியறியும்
விழியுங்கொடுத்தமுகலிங்கநாதமிகுமன்பர்தேடீபொருளே
பொழியுங்கடைக்கணருளாலளித்திபுரையற்றமுத்திநிலையே.

முத்திக்குவித்துன்னடியார்கள்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன்மொழி
யெண், சித்திக்குமூலந்தவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலூறுமிர
தம், பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல்களவீசனெங்கள்பரம
னத்திக்குமுன்னம்வரமேயளித்தகருவேசனம்பொனடியே. (54)

அடியாரிழைத்தபிழைகோடிநெஞ்சினறியாதவாதிமுதல்வன்
கொடியார்புரத்தையழன்மூடவன்றுகுறுமூரல்கொண்டகுழக
னெடியோன்வழுத்துகளவீசனென்றுநினைதோறுமுள்ளநெகிழ
முடியேறுமங்கைபுளகிக்குமேனிமுகுளிக்குமென்கணிணையே.

என்கண்ணிடத்தினகலாதசெல்வனெழிலார்களாவின்முதல்வன்
வன்கண்ணர்நெஞ்சுபுகுதாதநம்பன்மனமாசறுத்தபெருமான்
புன்கண்ணகற்றியடியாரைவீடுபுகுவித்துநின்றபுனிதன்
றன்கண்ணெனக்குமுடியாதவன்புதரவென்கொல்செய்ததவமே

தவமுந்தவத்தினுறுபேறுமான தலைவாகளாவின்முதலே
புவனங்களாவையுயிர்வர்க்கமாவைநுகர்போகமாவைபுகலுந்
திவசங்களாதிவருகாலமாவைதெளிவார்தெளிந்தவமையத்
திவையன்றிநிற்பையெனிநீனயநெஞ்சினெவரேமதிப்பருனையே.

உன்னுமமோதியுனையேவணங்கியுறுபூசைபேணுமுரவோர்
பொன்னாட்டளிக்கவர்நல்குமாதிபுனிதாகளாவிலுறைவோய்
முன்னேயுனக்கியானடியானுமல்லேன்முழுஞானியல்லனெளி
யே, னென்னேபிழைத்தபிழைகோடியுள்ளவெனினும்புரத்தல்
கடனே. (58)

கடவாரணத்தினுரிபோர்வைகொண்டகருவேசவாதிமுதல்வா
சடவாதனைக்குள்வமேகிடந்துதடுமாறுநெஞ்சமுடையே
னடைவாய்வழுத்திவழிபாடுசெய்துனடிபேணவொன்றுமறியே
ன்,மடமாலகற்றியிடுமாறளிக்கும்வரநீகொடுக்கும்வரமே. (59)

வரையாதியற்றியிடுபாவகாரிமறமன்றிவேறுபுரியேன்
விரைமாலைசுற்றுகுழலாரிடத்துமிகவாசைவைத்துமெலிவேன்
கரையாதிருக்குமனநீகரைத்துனடிபாடவைத்தகதைநா
னுரையானிறைக்கமுடியாதுமுக்கணுடையாய்களாவினெளியே

வேறு.

ஒளிமதிமுடித்தவேணியொருவனேகருணையானே
தெளிவுறுநெஞ்சந்தன்னைத்தெருட்டிநின்னிலையைக்காட்டி
யளியினாலென்னையாண்டவருட்குன்றேயுன்னையின்னு
மெளியனேன்பிறவிவேட்டோவேத்திடாதிருக்கின்றேனே (61)

இருக்கினுநிற்கும்போதுமிரவுகண்டுயிலும்போதும்
பொருக்கெனநடக்கும்போதும்பொருந்தியூண்டுய்க்கும்போது
முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரைமுயங்கிநெஞ்சழியும்போதுந்
திருக்களாவுடையநம்பாசிந்தையுன்பாலதாமே. [62)

சிந்தனையுனக்குத்தந்தேன் றிருவருளெனக்குத்தந்தாய்
வந்தனையுனக்குத்தந்தேன்மலரடியெனக்குத்தந்தாய்
பைந்துணருனக்குத்தந்தேன்பாகதியெனக்குத்தந்தாய்
கந்தனைப்பயந்தநாதாகருவைவயிலிருக்குந்தேவே. (63)

தேவனேநின்னையல்லாற்பிறிதொருதேவையெண்ணேன்
பாவனைநின்னினல்லாற்பிறிதொருபற்றுயில்லேன்
யாவையுங்காட்டக்கண்டேனென்னுளேநின்னைக்கண்டேன்
காவலாகருவையானேயினிமற்றோர்காட்சியுண்டோ. (64)

உண்டெனமறைகளோதுமொருதனிமுதலேநாளு
ம்ண்டருமுனிவர்தாமுங்காண்கிலரடியேனுன்னைத்
தெண்டிரைவளாகமுற்றுந்தேடினேன்றேடித்தேடிக்
கண்டனன்களாவினீழல்கருவைமாநகரத்தானே. (65)

தானெனவுருவமாகிச்சங்கற்பவிகற்பங்கொண்டு
வானகமாகிமண்ணாய்க்கடல்களாய்மலைகளாகி
யீனமாமனப்பேய்செய்தவிந்திரசாலந்தன்னு
ளுன்னையுணரமாட்டேன்களாநிழனண்ணுவானே. (66)

நண்ணருந்தவங்கள்செய்துநானுடல்வருந்தமாட்டே
னெண்ணுமைம்புலனுஞ்செற்றங்கிருவினையறுக்கமாட்டேன்
கண்ணகன்ஞாலம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்துவாழு
மண்ணலேயினியெவ்வாறேவடியனேனுய்யுமாறே. (67)

உய்யவோருறுதிநாடாவுலகினிற்சமயமென்னும்
வெய்யவார்கலியில்வீழ்ந்துவெந்துயருழக்கின்றேற்குத்
தையலோர்பாகம்வைத்துத்தண்டமிழ்க்கருவைவாழு
மையன்வந்தாண்டுகொண்டததிசயம்விளைக்குமாறே. (68)

அதிசயமுளத்திற்காட்டியகம்புறந்தானுக்காட்டித்
துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித்தொடக்கறுநேயங்காட்டி
மதியினிற்களிப்புங்காட்டிவந்தெனையாண்டுகொண்டான்
கதியெனவுலகம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்தநாதன். (69)

நாதனேகவிஞனேவநள்ளிருட்போதிற்சென்ற
தூதனேயிமயவல்லிதுணைவனேகருவையானே
போதநேயத்தினுலுன்பொலன்கழற்றுெண்டுபூண்டு
மேதநீயகற்றிடாமலிருப்பதுமிசையதாமோ. (70)

வேறு.

இசையுஞ்செல்வமுந்திருவுமின்பமு
மசைவிலாதபேரறிவுமுத்தியும்
விசையமுந்தருங்கருவைமேவினுேன்
றிசையுடுத்தவன்சீர்படிக்கவே. (71)

படியளந்தவன்பதுமவேதிய
னடிமுடித்தல்மறியொணுதவன்
கடிகொண்மாமலர்க்களவினீழலான்
குடியிருக்கவென்னெஞ்சுகோயிலே. [72)

கோயில்சூழவுங்குடங்கைகொட்டவும்
வாயிற்பாடவும்வணங்கியாடவு
மாயிரம்பெயர்க்கருவையாதிப
னேயமுற்றுவாழ்தொண்டர்நேர்வரே (73)

நேர்ந்தநெஞ்சமேநெடிதுவாடிநீ
சோர்ந்ததுன்பமுந்துயரும்போக்குவான்
வார்ந்தசெஞ்சடைக்கருவைவானவ
னுர்ந்தபேரருளருவியாடவே. (74)

ஆடுமட்கலத்திகிரியொத்தலைந்
தோடுநெஞ்சமுங்கவலையோர்ந்துனை
நாடுமோதமிழ்க்கருவைநம்பனே
யேடுசேர்மலர்க்களவிலீசனே. (75)

ஈசனேயிடத்திமயவல்லியி
னேசனேயியற்கருவைநித்தனே

பூசியேனுனைப்புனிதவாகமம்
வாசியேன்பிறப்பென்றுமாயுமே. (76)

பிறவிமாயவுமருள்பெருக்கவுந்
துறவியாய்வனந்துன்னல்வேண்டுமோ
விறைவனெம்பிரான்களவிலீசனென்
றறையுமுன்னமேயனைத்துமெய்துமே. (77)

எய்தியென்செயுங்கருவையெம்பிரான்
கொய்யுநாண்மலர்க்கொன்றைவேணியான்
செய்யபாதமென்சென்னிவைக்கவே
வெய்யகூற்றுவன்வீசுபாசமே. (78)

பாசநீக்கிமூவகைப்பசுக்களை
மாசின்முத்தியாம்வனத்தின்மேய்த்திடு
மீசன்மின்னனேரிடைச்சிகாதல
ஞசில்பால்வனத்தண்டர்நாதனே. (79)

அண்டகோளமுமகிலலோகமு
மண்டுசெந்தழல்வடிவமானவன்
முண்டகக்கழற்கருவைமூர்த்தியைக்
கண்டகண்ணிணைகளிதுளங்குமே. (80)

வேறு.

துளங்குநெஞ்சமேதுயருருவகையொன்றுசொல்வேன்
வளங்கொள்செந்தமிழ்க்கருவையம்பெரும்பதிமருவி
விளங்குபானிறமேனியன்றிருவடிதொழுதா
லளந்துகாண்பருந்துறக்கவாழ்விம்மையினளிப்பான். (81)

இம்மையின்பமுமிறுதியின்முத்தியுமளிக்கு
நம்மையாளுடைநாயகன்கருவைநன்னகிற்
கொம்மைவெம்முலைக்கொடியொடுமினிதுவீற்றிருக்க
விம்மிமானிடர்வெந்துயருழப்பதென்விரகே, (82)

விரகினுற்சிலர்செய்திடும்வினைகளுமுண்டோ
மருவியம்பரமறைந்துநின்ருட்டுவான்போல
வுரககங்கணக்கருவையாெருவனின்ருட்டப்
பரவைசூழ்நிலமன்பதைப்பாப்பெலாநடிக்கும். (83)

நடித்ததாள்களுநகைமணிமுறுவலுமுகமும்
பொடித்தவேர்வெழும்புருவமும்மருள்விலோசனமு
முடித்ததண்பிறைவேணியுமுகலிங்கன்மழுமான்
பிடித்தசெங்கையுங்காண்பவர்புவியிடைப்பிறவார். (84)

பிறந்தயாக்கைகளளப்பில பெருங்கடற்புவிக்கு
ளிறந்துபோயவல்லாலவற்றெய்தியதுண்டோ
கறந்தபானிறவண்ணனைக்கருத்துறவிருத்திச்
சிறந்தயாக்கையீதிதற்கூநான்செய்வதுமுளதோ. (85)

உள்ளதில்லதென்றுரைத்திடும்பொருளையுய்த்துணாக்
கள்ளர்நாவினிவிருந்திடாக்களாநறுங்கனியைத்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவையிற்சினகரம்புகுந்து
மெள்ளநான்சென்றுகாண்டலுந்தீர்ந்ததுவிடாயே. (86)

விடக்கைமும்மலக்குழிசியைவிளிந்தபின்றீண்டாத்
துடக்கைநோய்க்கணந்துணங்கையிட்டாடுறுமாங்கை
நடக்குஞ்சூத்திரப்பாவையைநான்சுமந்துழலல்
கடக்கநீக்கியென்ருளுவைகருவைபுத்தமனே. (87)

உத்திவாளராமுடித்தபால்வண்ணனேயுனது
பத்திவேண்டுவதன்றியேநரகிடைப்படினு
முத்திவேண்டிலேன்றுறக்கமும்வேண்டிலேன்முனிவர்
சித்திவேண்டிலேன்வேண்டிலேன்றிசாதிபர்சிறப்பே. (88)

சிறக்கத்தக்கதுகருவையான்றிருவடிநேய
மறக்கததக்கதுமற்றுளசமயத்தின்மயக்கந்
துறக்கத்தக்கதிவ்வுடம்பையானென்றுறுதொடர்பு
பிறக்கத்தக்கதுசிவானந்தவாரியின்பெருக்கே. (89)

பெருகுகாதல்கொண்டனுதினம்பேதைநெஞ்சடியே
னுருகிநாடவும்வெளிப்படாவுனையுளத்துணர்ந்தே
னிருகணூரவுங்காண்பதற்கென்றெதிர்ந்திடுவாய்
கருகுகண்டனேகருவையிற்களாநறுங்கனியே. (90)

வேறு.

கனிவுறுமனங்கனியநின்பெருங்கருணைதந்தவாபோற்றிநாயி
னே, னினியபாடலாற்களவிலீசனென்றேத்தநாத்தருமிறைவ
போற்றிவான், பனிநிலாவுடன்கங்கைதுன்றுசெம்பவளவார்ச
டைப்பரமபோற்றிவிற், குனிவுறுமுனம்புரமெரித்திடக்குருத்த
வாணகைக்குழகபோற்றியே. (91)

குழவிவெண்ணிலாவனையவெண்ணகைக்கொடியிடத்துவாழ்குரி
சில்போற்றியென், பழையதீவினைப்பகைதொலைத்திடும்பாவநா
சனேபோற்றிகாய்சினத், தழுவையின்வரித்தோலசைத்தபட்
டுடைமருங்கினேய்போற்றிசெந்தமிழ்க், கழுமலப்பதிக்கவுணி
யன்புகழ்களவினீழலிற்கடவுள்போற்றியே. (92)

கடையுகத்தினிற்பொழில்களேழையுங்கனல்கொளுத்தியசுடலை
யம்பலத், தடலைபூசியென்னம்மைகாணநின்றாடுமையனேபோ
ற்றிபோற்றிநெஞ், சிடைவிடாமலுன்சரணபங்கயத்திருக்கநல்
கியவிறைவபோற்றிமால், விடையின்மேவியேகருவைமாநகர்வீ
திவாய்வரும்விமலபோற்றியே. (93)

விமலபோற்றிநின் பெருமைநாரணன் விரிஞ்சனுதியோ ரறியகி
ற்கிலா, வமலபோற்றிநானறியும்வண்ணமுன்னறிவுதந்தருளறி
வபோற்றிதண், கமலவாவிசூழ்கருவைமாநகர்க்களவினீழல்வாழ்
காலகாலனே, யிமயமால்வரைக்குமரியொப்பனேக்கினியகாதலா
போற்றியெந்தையே. (94)

எந்தையாயினுய்குரவனுயினுயிறைவனுயினுய்போற்றியென்ம
னப், பந்தமாயினுய்வீடுமாயினுய்பரமுமாயினுய்போற்றிதென்
புலச், சந்தமால்வரைத்தமிழ்முனிக்குமைதனைமணந்தமெய்க்
கோலங்காட்டினுய், சுந்தரப்புயத்தழகுபோற்றிநற்சோதிபால்
வணத்தாதிபோற்றியே. (95)

ஆதிநின்றிருத்தொண்டுகாதலித்தறிவுசென்றமட்டாகநின்புக ழோதுசெய்யுளிற்குறையுரைத்ததிங்கொன்றுநின்செவிக்குற்ற தில்லையோ, காதனன்புடைக்கவிஞனேவலுங்கங்குலிற்கழற் கால்சிவப்புறத், தூதுசென்றவாபோற்றிநாடொறுந்தொழுமவ ர்க்கருள்கருவையையனே. (96)

ஐயனேசரண்போற்றியென்னையாளப்பனேசரண்போற்றிபொ ய்யிலா, மெய்யனேசரண்போற்றிவானவர்வேந்தனேசரண்போ ற்றிமான்மழுக், கையனேசரண்போற்றிகாலனைக்காய்ந்தவாசர ண்போற்றிதீநிறச், செய்யனேசரண்போற்றிகாமனைச்செற்றவா சரண்போற்றிதேவனே. (97)

தேவனேபிறர்க்கடிமையுற்றிலேன்சிந்தைநின்வசந்தந்தன்றியு நாவினுற்றினம்பாவிவாழ்த்துவேனுளுமென்குறைதீர்ப்பதார் கொலோ,காவன்மூவரண்கனல்கொளுத்திடக்கருணைசெய்திடுங் கடவுள்போற்றியான், பாவகாரியேயெனினுமென்னைநீபாதுகா ப்பதுன்பண்பதாகுமே. (98)

பண்பயிற்றிவண்டாடுகொன்றையம்படலைமார்பனேபோற்றிய ம்பிகை, கண்களித்திடத்தில்லைமன்றினிற்கடிநடம்புரிகடவுள் போற்றிபூஞ், சண்பகச்செழுங்காவின்வேரிசூழ்தண்களாவனத் தடிகள்போற்றிமீ, விண்பரிப்பவன்றொழுதநம்பனேவெள்ளை மேனியாய்போற்றிபோற்றியே. (99)

வெள்ளைமேனியாய்போற்றியொப்பனைமேவுமார்பனேபோற்றி போற்றிபூங், கள்ளலம்புதண்களவினீழலிற்கருணையங்கடற்கட வுள்போற்றிநா, னுள்ளமொன்றிநின்றடிவழுத்திடவுதவிசெய்த வாபோற்றியின்புறத், தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவைமாநகர்ச்செ ல்வபோற்றிநின்சீர்கள்போற்றியே. (100)

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ

கணபதி துணை.

திருக்கருவை

வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

நன்பானதென்கருவைநாதனர்தம்மீது
வெண்பாவந்தாதிவிளம்பவே - பண்பாக
மைம்மலையுமெய்ம்மலையுமாற்றுபுகழ்படைத்த
கைம்மலையுமாமுகத்தோன்காப்பு.

நூல்.

சீரணிந்ததென்கருவைச்செல்வனேயொப்பனையாள்
வாரணிந்தகொங்கைமணந்தோனே - காரணிந்த
கண்டனேநின்பொற்கழலல்லாற்காதலித்த
தொண்டனேற்குண்டோதுணை. (1)

துணைவியொடுமால்விடைமேற்றோன்றிவினைநீக்கி
யிணைமலர்த்தாளென்சிரத்திலேற்றிப் - பணிவிடைக்கு
வேண்டாதவென்னைவலியவிலைகொண்டுதடுத்
தாண்டான்கருவையரன். (2)

அரவணிந்ததென்கருவையாளுடையான்வேதம்
பரவுங்களவிற்பரமன்—திருவடியை
நேர்ந்தார்க்கணித்தாகுநோதுளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்குமுத்தியதுசேண். (3)

சேணிற்கொடிநடங்குந்தென்கருவைய்யம்மானே
கோணப்பிறையணியுங்கோமானே—பேணித்
தொடுக்குங்கவிதைத்தொழும்பனுக்குவந்த
விடுக்கண்களையாததென். (4)

என்னெஞ்சில்வைத்தற்கினியதவம்யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ்சிலையாற்புரமெரித்த—முன்னவனே
யன்னம்பயில்கருவையானேயாவுதொழப்
பொன்னம்பலத்தாடும்பூ. (5)

பூமருவுவேதன்புயல்வண்ணன்கண்டறியாத்
தாமமணிமுடியுந்தாளிணையும்—யாமறிய
வாழுங்கருவைவளநகரில்வந்துநின்முன்
ஞுழுஞ்சடைக்களவீசன். (6)

ஈசனேயென்றுமிமயமயிலொப்பனையா
ணேசனேயென்றுநினைந்துருகிப்—பேசினே
னல்வினையைக்கண்டேனவையற்றேன்வாழ்வுற்றேன்
வல்வினையைக்கண்டிலேன்மற்று. (7)

மற்றுமொருதெய்வத்தைவாழ்த்தேன்முழுக்காதல்
பற்றியுளத்துவைத்துப்பாவியேன்—சிற்றடியே
னும்பருமாலும்போற்றொருவன்கருவைநகர்
நம்பெருமானல்லாதுநான். (8)

நானிலத்தோர்முன்னேநலனழிந்துநானிருந்தாற்
கானநறும்பூங்களவீச—வீனமுறைத்
தென்னைச்சிரிப்பாரென்றெண்ணுதேயெம்பெருமா
னுன்னைச்சிரிப்பாருமுண்டு. (9)

உண்டுபலகுற்றமுனையடைந்தேனுதலினற்
கண்டுபொறுத்தல்கடன்கண்டாய்—பண்டுதிரஞ்
சிந்தவடித்தவனைச்சீறுதுபாசுபதந்
தந்தமுகலிங்கநாதா. (10)

நாதாதமிழ்க்கருவைநம்பாவெனக்கினிய
தாதாவெனவுன்சரணடைந்துங்—காதுசின

வெவ்விடையின்வீதிவிடங்கனேநாடோறு
மிவ்விடரின்வாடுவதென்யான். (11)

யாவனமாரிடர்திரநஞ்சுண்டான்
யாவன்கருவையினிதுறைந்தான்—யாவன்
றவநேர்மைகண்டுதனக்கடிமைகொள்வா
னவனேயெனையாண்டவன். (12)

ஆண்டவனேதென்கருவையாதியேயாடரவம்
பூண்டவனேயென்றுதினம்போற்றிடவு—நீண்டதுயர்
போகாதிருக்குமோபொங்கிருளுநிற்குமோ
மாகாதவன்றேர்வரின். (13)

வரந்தருமிப்பார்புரக்கும்வாழ்வுதரும்விண்ணோர்
தரந்தரும்பேரின்பந்தருமால்—பரந்து
துளவீசன்றேடுந்துணைத்தாட்கருவைக்
களவீசனென்றுரைத்தக்கால். (14)

காலத்தாற்கால்படாற்கருமறலி
சூலத்தாலாவிதொலைவனோ—ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும்பூங்களவிற்செல்வன்றிருவடியைத்
தான்பற்றும்பற்றுடையான்றான். (15)

தானேவந்தென்னைத்தடுத்தடிமைகொண்டானை
யானேபிறக்குமெழுபிறப்பும்—வானிற்
சிறந்திருக்குந்தென்கருவைச்செல்வனையெண்ணுமன்
மறந்திருக்குமோவென்மனம். (16)

மனமொழிந்துகாமமயக்கொழிந்துமாறாச்
சினமொழிந்துவாதனையுந்தேய்ந்தா—லினிய
குருக்களாய்வந்தடிமைகொண்டுவீடுய்க்குந்
திருக்களாவாழுஞ்சிவம். (17)

சிவகருமஞ்செய்யார்திருநீறுசாத்தார்
தவநிலையாஞ்சைவநெறிசாரா - ரவனிதனிற்
கான்பரந்தபச்சைக்களாநிழலைக்கைதொழா
ரேன்பிறந்தார்மானிடராயின்று. (18)

இன்றுவருந்துயரந்தீர்ந்தோமினிச்சிலநாள்
சென்றுவருக்துயரந்தீர்ப்பாரா - ரென்று
வருந்தாதேநெஞ்சேமலர்க்களவினீழ
லிருந்தானொழிப்பானிடர். (19)

இடர்க்கடலுக்கோடமிதயவிருட்கென்றூ
மூடற்பகையைவேரறுக்குமொள்வா - ளிடப்புறத்தைச்
சூல்வண்ணமேகச்சுரிகுழலுக்கீந்தருளும்
பால்வண்ணநாதன்பதம். (20)

பதமறிந்துவாய்ப்பார்த்துப்பற்றுதபுல்ல
ரிதமறிந்தாங்கின்சொலியம்பி - மதிகலங்கி
நன்னாள்கழித்துவிட்டேனுதமுகலிங்கவுனை
யென்னாணினைப்பேனினி. (21)

இனியவமுதையிருங்களாவின்கட்
கனியைவளர்முக்கட்கரும்பைப் - பனியிமயக்
கொம்பினெடுங்கண்டேன்கொடும்பாவமோகவிடாய்
வெம்புதுயர்கண்டிலேன்மேல். (22)

மேலாம்பதத்தில்விடுவையோவன்றியெனை
யேலாநரகத்திடுவையோ - சீலமிலா
வன்சித்தருள்ளமருவாக்களவீச
வுன்சித்தமேதோவுரை. (23)

உரைகடந்தவேதத்துயர்வெற்பையுள்ளங்
கரைகடந்தஞானக்கடலை - விரிபூ

மருக்கோலவ.. ... துக்கர்வண்களாநீழற்
திருக்கோயிலிற்கண்டேன்சென்று. (24)

சென்றதுகாலஞ்சிதைந்ததிளமைநல
நின்றதுசாவென்றுநினைந்துருகி - மன்றி
னடிக்கின்றபால்வண்ணர்நாமமெண்ணுமாந்தர்
படிக்கின்றநூலெல்லாம்பாழ். (25)

பாழிற்சமயப்படுகுழியில்வீழாம
லூழிலெனைக்காத்துதவினுய்—காழி
வருமதலைசொற்காமலர்ந்தமுகலிங்கா
பெருமதலையாயபேறு. (26)

பேறுபெற்றேன்வாழ்ந்தேன்பிறருக்கினியஞ்சே
ஞறுபெற்றவேணியனுக்காட்பட்டே—னூறுவட்டஞ்
சிந்தித்தேனெஞ்சிற்றிருக்களவைக்கைகூப்பி
வந்தித்தேன்றீர்ந்தேன்மயல். (27)

மயக்கமொழிநெஞ்சேமதிமுகமுமூன்று
கயக்கமலமன்னதிருக்கண்ணும்—வியக்குநடை
யன்னவயற்கருவைபாரியன்றுடொழுதாற்
பின்னைநமக்குண்டோபிறப்பு. (28)

பிறந்தபிறப்பிற்பெரும்பயனேயோரா
ரிறந்தவுடலெண்ணிறந்தவென்ப—தறிந்திருந்துங்
கானடரும்பச்சைக்களவீசவென்னுமன்
மானிடராயேன்பிறந்தார்வந்து. (29)

வந்துமனமறுக்கமாற்றுமல்வல்வினையேன்
வெந்துயரம்பார்த்திருக்கவேண்டினைகொல்—கொந்துமல
ரம்பினுன்மேனியழித்தமுகலிங்கவுனை
நம்பினர்க்கிதோநலன். (30)

நலனழிந்துமூப்படைந்துநாணழிந்துநோயாற்
புலனழிந்துகண்புதையும்போதி—லுலக
விறைவியொடும்பால்வண்ணவென்றென்றுனையே
மறுகியழைப்பேனடிவா. (31)

ஓடுஞ்சகட்டிணுருளைபோல்வட்டமிட்டுக்
கூடும்பதத்திலென்னைக்கூட்டாம—ணடியருள்
பூமலர்க்காச்சூழ்கருவைப்புண்ணியனேபூந்துளவன்
றாமரைக்கண்வைத்தசரண். (32)

சரணகமலந்தலைமேல்வைத்தாண்டு
மரணபவமிரண்டுமாற்றிக்—கருணைசெய்து
பேறுனதென்கருவைப்பெம்மானளித்தானே
மாறுவிதயமனமால். (33)

மாலுண்டுநெஞ்சேவருந்துவதென்பால்வண்ணன்
காலுண்டலர்சொரியக்கையுண்டு—நாலுண்டு
வாழ்த்திடவுநாவுண்டுவாதன்களாவுண்டு
தாழ்த்திடவுமுண்டேதலை. (34)

தலையாயதென்கருவைத்தாணுவேமேருச்
சிலையாற்புரமெரித்ததேவே—யுலகி
லடியவாாந்தேவாமுதுண்ணநீதான்
கொடியவிடமுண்டதென்னகூறு. (35)

கூறுபடுமதியக்கோடீரம்வின்னுடைக்க
நாறுமலர்த்தாளாகநாடுடைக்கப்—பேறுபெற்ற
மாயவனார்போற்றவளருந்தமிழ்க்கருவை
நாயகன்றானடுநடம். (36)

நடம்புரிதாள்போற்றிநின்றநன்முனியதென்றோ
விடங்கொடமிழ்க்கருவையீசா—வடுங்கூற்றை

வேலினுற்போர்மழுவால்வெல்லாமற்செங்கமலக்
காலினுல்வென்றகருத்து. (37)

கருத்தழிந்துகன்மக்கலைமறந்துகண்டார்
விருத்தனிவனென்றுவெறுத்துச்—சிரிக்கமுது
காடுகுடியேற்றுமற்காத்துமுகலிங்காவுன்
ஞடுகுடியேற்றுவதேநன்று. (38)

நன்கவிஞுகவியனுவளித்துநாடோறுந்
தன்கழலேபாடுந்தரமளித்தா—னன்கவைத்த
சூலத்தான்றென்பொதியத்தொல்லேலான்றெழுதமணக்
கோலத்தான்றென்கருவைக்கோ. (39)

கோவாயமரர்குழாம்போற்றவாழ்ந்தாலுந்
தீவாய்நரகிடைப்போய்ச்சேர்ந்தாலும்—பாவையிடத்
தாண்டகையேதென்கருவையையாவடியேற்கு
வேண்டுவதுன்பேரேமிக. (40)

மிகத்தேடுஞ்செம்பொன்னும்வேட்டமனையாளு
மகப்பேறுமங்குதவவாரா—பகைத்துறுக்கிக்
கையாற்கதையேந்திக்காலன்வரிற்கருவை
யையாவென்றேதாதவர்க்கு. (41)

அவலவிடக்கையழியுமலக்கூட்டைக்
கவலைநிறைத்தகடத்தைப்—புவனிதொறும்
வாளாச்சுமக்கும்வருத்தமொழிபால்வண்ணு
தாழாவயித்தியநாதா. (42)

நாதனெனவந்துன்னைநானடைந்தேனீயுமெனை
யாதரித்தெனுள்ளுருக்கியாட்கொண்டாய்—போதித்
திடைபோகத்தள்ளாதியற்கருவைநாதா
கடைபோகக்காத்தல்கடன். (43)

கடலுலகமண்டாண்டங்காயமுலினீற்றி
யடலையுடன்முற்றுமணிந்து—சுடலைதனிற்
ருழ்சடிலத்தென்கருவைத்தாணுதமியனு
யேழிசையாழ்வாசித்திடும். (44)

வாசித்தேனில்லைவாதன்சிவாகமத்தைப்
பூசித்தேனில்லையவன்பொன்னடியை—நேசித்தே
யொப்பனையாள்கேள்வனெனவோதித்துதிக்கிலே
னெப்படியானீடேறுவேன். (45)

ஏறுவதுகொல்லேறெரிசுடலையாடரங்கு
கூறைபுலித்தோன்மணிப்பூண்கோளரா—நாறு
காந்தையணிகருவைக்காபாலிக்கென்பால்
வசந்தரவேறுண்டோவகை. (46)

வகிர்மதியக்கண்ணியான்வாணுதல்பாகத்தான்
புகர்முகக்கைம்மாவுரியைப்போர்த்தான்—முகரித்துத்
தென்னுதெனுவென்றுவண்டிரைக்குந்தென்கருவை
யென்னுதன்வானேர்க்கிறை. (47)

இறைப்பொழுதுநீங்காதிருகண்ணுநெஞ்சுங்
கறைக்களமுஞ்செஞ்சடிலக்காடும்—பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிகவாண்முகமும்பூங்களவினீழலோ
னெண்டாளப்புன்மூரலும். (48)

மூரலாற்ருளான்முளரித்திருக்கண்ணுற்
காருலாஞ்சோலைக்கருவேசர்—நேரலர்
சுட்டார்வெங்கூற்றையுதைத்தார்தொல்வேளையெய்ய
வொட்டாதெரித்தாருடல். (49)

உடலினுயிராயுயிர்க்குயிராளனைக்
கடலுலகெல்லாந்தேடிக்காணேன்—கொடியதொரு

புன்கருவைமாற்றிப்புரந்தவனைப்புண்ணியனை
நன்கருவையிற்கண்டேனான். (50)

நானேய றிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ
கானேர் பசியு கனாவனத்தான்—றானேயென்
னுள்ளச் சிலையை யுலைவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின். (51)

விட்டேன் பாசம்ய மேவாது வேர்களைந்து
சுட்டேன்பொய்க்காமத் தொடர்பெல்லாம்—பட்டநுதற்
கைம்மா வுரித்த களவீச னைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின். (52)

பின்னை தழுவுங் கணையேன் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லேன்—முன்னே
பகைத்தவர்த முப்புரத்தைப் பால்வண்ணநாதா
நகைத்தெரித்தாய்நீதானவில். (53)

நமரங்கா டென்கருவை நாதனடு வெஞ்சூர்க்
குமாரனுக்கா ளாய்ப்பணிந்த கோமான்—றமரக்
கருங்கடனஞ் சுண்ட களவீச னென்றுன்
மருங்கடரு மோதுயரும் வந்து. (54)

வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனங்கொண்டு
நைந்து துயருழக்கு நல்குரவே—யைந்துதலை
நாக்கவைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ. (55)

நீயேவங் துற்ற நெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
னாயேனை யார்புரந்து நாட்டுவார்—போயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவளர்
பூங்களவி னுதா புகல். (56)

புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புவியேழு மாய
னகழ்ந்திடவுங் காணு வடிக—ளுகந்தோற்றுந்
தோற்றுமுக நான்காற் சுருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா. (57)

முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோம்பும்
புகலிங் கடியனுக்குன் போலச்—சகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து. (58)

அறியேன்மற் றென்று மரும்பொருளே யென்றுங்
குறியே னெழுத்தைந்துங் கூறேன்—வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் றென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விறந்தலுத்தே னென்செய்தே னியான். (59)

என்செயலுன் ருளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செயலென் றன்ப மொழிப்பதே—மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா. (60)

பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே - யாகமநூ
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண். (61)

சரணம் விதியின் றலையழிவாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற் - திருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம். (62)

போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத்

திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை
தங்கவணி யுங்கருவே சா. (63)

சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதுயரிற் சற்றும்வழுத்தறியே - னாதலினா
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றே
னொப்பனையாள் பாகா வுனை. (64)

உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாழேன் - றினைத்துணையுஞ்
சிந்தியேன் வாழ்த்தேன் றிருக்களவி னாயகனே
வந்தியேன் பற்றேன் மனம். (65)

பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச்
சுற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே - கொற்றவனே
மட்டொழுகும் பூங்களா வள்ளலே யென்றுரைக்கின்
விட்டொழிந்து போமே வினை. (66)

வினைவிலங்கை வெட்டுமருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினையுநினை வெல்லா நிரப்பும் - கன்விதழிப்
பூமாலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னங் கழல். (67)

கழலாப்பிறவிக்கடற்சுழிவிற்பட்டுச்
சுழலாவறிவுதொலைந்தே — னிழல்சுளித்துக்
குன்றதிர்க்குமாவுரிவைக்கோமானேபால்வண்ணா
வென்றழைப்பேன்வேறறியேனே. (68)

ஏதமகற்றியிருமைபெருமையெனும்
வாதமகற்றியெனைவாழ்வித்தான் — காதுபுலித்
தோலுடையான்பைங்களவின்றாருடையான்கூற்றுதைத்த
காலுடையான்பஞ்சாக்கரன். (69)

காங்கொண்டலர்தூவார்கண்கொண்டுபாரார்
சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல்செய்யா - ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக்காட்செய்யாமற்
கூற்றுவற்காட்செய்வார்குணம். (70)

குணக்குன்றேதென்கருவைக்கோவேநறும்பூ
மணக்குங்களாவனத்துவாழ்வே - கணப்பொழுது
மன்னைமறந்த வருங்குழவியுய்ந்தாலு
முன்னைமறந்துய்யாதுயிர். (71)

உயிரிறந்தபொய்க்கூட்டையுற்றாரெடுத்து
வயிரவிறகிற்றீமடுத்துப் - பெயாழியச்
சுட்டுநீறாக்குமுன்னஞ்சொல்லீர்கருவைமன்றி
னட்டமிடுங்காலினலம். (72)

நலனழிந்துநல்வினைபோய்நாணழிந்துநல்ல
குலனழிந்துநல்குரவுகூர்ந்து - பலரிகழ
நிற்பானைத்துயிராய்நின்றானைத்தென்கருவைத்
தற்பானைத்தான்றுதியாதார். (73)

தாரமனைமட்டுந்தனையறிந்தோரூர்மட்டுஞ்
சேருமுறவவ்வூர்த்தெருமட்டுஞ்—சார்வதன்றி
நங்கருவையானென்றநல்வினைபோற்செல்கதியி
னெங்குமுதவாரேயிவர். (74)

இவருறவரென்பாரிவர்பகைஞரென்பா
ரவரவாற்செய்வதொன்றங்காமோ—வெவரேனுந்
தேனொழுகும்பூங்களவார்செய்விப்பதன்றியிந்த
மானிடராலுண்டோவசம். (75)

வசமறுகித்துன்பம்வருத்தமெலிந்தாலு
மசையுறுநோய்கொண்டாலுமையா—விசையளிசேர்
தாமமருவேணித்தமிழ்க்கருவைநாதாவுன்
னாமமறவாதடியேன். (76)

நாவுக்கழகுனதுநாமநயந்துரைக்கும்
பாவுக்கழகுனையேபாடுவது—தாவில்
கலைக்கழகுஞானங்கருவையானேயென்
றலைக்கழகுநின்கமலத்தாள். (77)

தாளாலெனதுதலையெழுத்தையுஞ்சிதைத்து
மீளாவடிமைவிலையெழுதி—யாளா
யுளவருத்தந்திரவுவந்தெனைவந்தாண்டான்
களவனத்திலொப்பனைபாகன். (78)

கன்னற்சிலைவளையக்கால்வளையநேர்புருவ
வன்னமனையார்கலவிக்காளாகி—முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம்போதுமப்பாதென்கருவைவேந்தே
யரித்தடிமைகொள்வாயிப்பால். (79)

பாலன்பசிக்கிரங்கிப்பாற்கடலையீந்தருளு
நீலமணிமிடற்றனீயன்றோ—சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந்தென்கருவைச்செல்வாகொடுந்துயரால்
யானிரங்கநீயிரங்காயென். (80)

இரங்காயெனினுமிரங்கினும்யான்வேண்டும்
பரங்காண்கருவைப்பரனே—நிரந்தரமு
மிற்கணவனீத்தாலுநீங்காதிருக்குமொரு
பொற்புடையகற்புடையாள்போல். (81)

கற்பங்கடந்துகடவுளராய்வாழ்வரோ
பொற்பங்கயன்முதலாம்புத்தேளி—ரற்புதமே
தெவ்வடக்குசூலத்தார்தென்கருவைநாதனார்
வெவ்விடத்தையுண்ணாவிடின். (82)

விடக்குடலிற்புக்குவிரித்தவிருண்மாயைத்
தொடக்கறுத்தஞானச்சுடரை—நடத்திற்
றலைமைபெற்றதென்கருவைத்தானுவைக்கண்டுள்ள
நிலைமைபெற்றேனீடேறினேன் (83)

ஏறுபட்டுக்கல்லாலிருஞ்சிலையாலெற்றுண்டு
மாறுகட்டமாற்றாலடியுண்டு—மூறுபட்ட
வாதையாலோகருவைவாணனேபொன்மேனி
பாதியாய்த்தேய்ந்தாய்பகர். (84)

பகாவருமெழுத்திற்பால்வண்ணநின்னை
யகாமுதலைம்பத்தொன்றாக்கிப்—புகலாதே
யஞ்செழுத்தானென்பதென்னநிமறைமுதனா
னெஞ்சமுத்திவாமுநிலம். (85)

நிலத்திற்பிறந்துடனேநீர்தோய்பசுமட்
கலத்திற்சிதையுமிந்தக்காய—நலத்திற்
கடியேறுபூங்களவிற்கண்ணுதலேமீள
வடியேன்சுமவாதருள். (86)

அருளுதவுந்துன்பமகற்றியறிவாக்குந்
தெருளுதவும்வீட்டின்பஞ்சேர்க்கு—மருவார்
புனக்களவைக்கோயில்கொண்டபுண்ணியனென்றோத
மனக்களவைத்தீர்க்குமருந்து. (87)

மருந்தாலொழியாமனத்துன்பநோயா
யிருந்தாலுனையெவ்வாறேத்தித்—திருந்துபுகழ்ச்
சொன்மாலைசாத்துவேன்சொற்கருவைபாய்கடுக்கைப்
பொன்மாலைமார்பாபுகல். (88)

புகையுந்தழல்கண்ணிற்பொங்குசினத்தாலே
பகைகொண்டுகாலபடர்பற்றி—மிகவுந்
தணவாத்துயர்தருமுன்றண்களாவீசன்
கணநாதனைமனமேகாண். (89)

காவென்றுசங்கென்றுகார்முகிலென்றங்கவர்மேற்
பாவென்றும்பாடப்பதந்தெரிந்து—நாவென்றுந்

தன்னைப்பாவிக்கத்தமிழ்க்கருவைநாதன்று
னென்னைப்பாவித்தானிப்பால். (90)

பருவமழைத்துளியைப்பார்ப்பதுபோனுயே
னுருகியுணங்கியுடைந்தே—னரிவையுமை
வல்லவனேதென்கருவைவள்ளலேநீயுதவு
நல்லருளைப்பார்த்திருந்துநான். (91)

இருக்குந்திருக்கோயிலேழையேனெஞ்சோ
மருக்கொள்கயிலேவரையோ—திருக்களவோ
சோதிமணிமன்றேசுடர்விசும்போபால்வண்ணு
வோதுமறையோவுனக்கு. (92)

உனக்கடிமைநானல்லாதுண்டுபலரேனு
மெனக்குநீயல்லாமல்யாரே—நினைக்கனிவா
னுனழைத்தேனென்றுலுநற்கருவையானேநீ
தானழைத்தாலன்றேதாம். (93)

தாம்பிரித்துக்கொள்ளுந்தமிழ்ப்பாடல்கொண்டு
வரம்பிரித்துவாழ்வுவழங்கின்—விரிந்தநிலா
வேணிவைத்ததென்கருவைவெள்ளிவள்ளலேயுனக்கு
நீணிலத்திலுண்டோநிகர். (94)

நிகரற்றதென்கருவைநித்தனெனையாளுந்
தகாக்குழலிதலைவன்—சகமடுத்த
வெள்வடிவனெந்தைவிளங்கியுறையுங்கோயில்
கள்வடியுந்தண்பூங்களா. (95)

களவிட்டநெஞ்சாற்கருவையாய்நின்சீ
ரளவிட்டுனைத்துதிப்பேனல்லே—னுளவிட்டம்
பெற்றதன்றிநாயேனும்பித்தாய்ப்பிதற்றுபுன்சொற்
குற்றமின்றிநன்றிதெனக்கொள். (96)

கொள்பவனுனீயேகொடுக்குமவன்கொள்பொருட்டால்
விள்வதென்கைம்மாறுவேண்டுமோ—வுள்வ்தென்கொ
றேனிறைகொன்றைச்சடிலச்செல்வக்களவீச
பானிறமெய்கொண்டாயிப்பார். (97)

பார்முதலாய்வானப்பாப்பாயனைத்தினுக்குங்
கார்முதலாய்ண்டியருள்காப்பாகிச்—சீர்முதலா
யார்க்குந்துணையாங்களவீசநின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோவின்பம்பகர். (98)

கங்கந்தொடருங்கழுமுட்படைக்காமு
மங்கையுமையொப்பனையாள்வாரணிந்த—கொங்கை
தழுவுந்திருமார்புந்தானுணராநாயேன்
முழுவெந்துயரமும்போமோ. (99)

மோனவிரதமுனிவர்விழித்துறங்கு
ஞானதுரியமுதனண்ணுவோர்—மானதத்தி
னுள்ளுவதுந்தன்னைமறந்தொன்றுவதும்பால்வண்ண
தெள்ளுவதுநின்மலர்த்தாட்சீர். (100)

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

சிவமயம்.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் இயற்றிய
ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்களால்
இயற்றப்பெற்ற
திருக்கருவைச் சந்தப்பாவும்
வெண்செந்துறைப்பாமாலையும்.

சாற்றுக் கவிகள்.

மதுரை மீனலோசனி அச்சியந்திரசாலை மானேஜராகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

அ. முத்துசாமி பிள்ளை யவர்கள் இயற்றியவை.

செந்தமிழுஞ் சைவமுமே செழித்தோங்க வாசியற்றித்
திருக்க ளாவிற்
பந்தமறுத் துறைபரமன் பதம்பூசித் தருள்பெற்றுப்
பாண்டி மன்னர்
உய்ந்ததுவுஞ் சுரர்முனிவர் வழிபட்டின் புற்றதுவு
மோர்ந்தன் பார்ந்து
பைந்தொடையாப் புராணமொன்றுப்கர்ந்தனனத்திருமலைவேற்
பாவல் லோனே. (1)

அன்னவனன் பீர்த்தலினத் திருக்கருவைப் பால்வண்ண
னறைவண் டார்பூம்
பொன்னடித்தா மரைக்குரூஉஞ் சந்தப்பா மாலையொன்று
புனைந்து சாத்திப்
பன்னரிய புகழுடனே புருடார்த்த நான்கினையும்
பண்பிற் பெற்றான்
இன்னவைகற் றோர்கேட்டோ ரேவருமே யிகபரம்வீ
டெய்தி வாழி. (2)

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்த் தாலூகா வத்திராயிருப்பு,
கதாப்பிரசங்க சிகாமணியாகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

தி. ம. செண்பகம் பிள்ளை யவர்களியற்றியது.

உலகமிசைப் பலதருமங் களினுமிகச் சிவதரும
முயர்ந்த தென்று
பலகலையு முணர்த்துகின்ற பண்பறிந்தே யுளமுருகிப்
பத்தி கூர்ந்து
தலமுழுதும் புரவுபுகழ்க் கருவையரன் சரிதமுடன்
சந்தப் பாவு
நலமருவுந் திருமலைவேற் கவிஞனுரை செய்துபுகழ்
நனிபெற் றானே.

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியில் வசிக்கும்மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

அருணாசலக்கவிராயரவர்கள் இயற்றியது.

எந்தப்பா ரும்புகழுந் தென்கருவை யம்பதிவா
ழிறைவன் மீதின்
பந்தப்பா வமுதமெனத் திருமலைவேற் கவிஞன்மனப்
பத்தி கூர்ந்து
சந்தப்பா வுரைத்தனனிச் சகத்தினிடை மிகத்தமிழ்தேர்ந்
தவர்கள் யாரு
முந்தப்பா ரதமுரைத்த வில்லியிவ னெனப்புகழ்ந்து
மொழியத் தானே.

தென்மலை மகா-௱-௱-ஸ்ரீ

இராமசாமி செட்டியாரவர்கள் இயற்றியது.

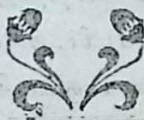
ஆடரவம் புனைசடிலன் றென்கருவை யம்பதிவா ழமலன் மீது
தேடரிய சந்தப்பா வெனுமாலை புனைந்துபெருஞ் சீர்த்தி பெற்றான்
பீடுறுசீர் மேவுசிவ கிரிச்சமத்தா னப்புலவர் பெருமா னின்ப
நீடுதமிழ்க்கடலெனுநந் திருமலைவேற்பெயர்படைத்தநிபுணன்மாதோ

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்கள் குமாரர் மகா-௱-௱-ஸ்ரீ

சங்குக்கவிராயரவர்க ளியற்றிய

வெண்பா.

சந்தப்பா வோதியிசை தான்படைத்தோன் மாமலர்வா
சந்தப்பா வோதியிசை தையல்பங்கன்—சிந்தையருள்
பெற்றோன் திருமலைவேற் பேர்புனையு மெந்தைதிரு
நற்றான் மலர்மறவே னான்.

உ

திருக்கருவைச் சந்தப்பா.

காப்பு.

வந்தப் பாவை யருளெனவே் வருமே துதித்து வணங்கவா
விந்தப் பாவையகலாத்தென் கருவைப்பதிவாழ் விமலன்மிசைச்
சந்தப் பாவை யன்பினுட னுரைக்க வெமக்குத் தயைசெயுமா
லந்தப் பாவை யபிற்பெருமான் முன்றோன் ஞெருகோட் டருங்
களிறே.

சந்தப்பா.

——

தங்க மலைநிக ராமென வேயொளிர் தன்க ளபமுலை யார்மய லாலுல
கெங்குமிகழ்தருநாயெனவேதிரியிந்தவசடனைநீயினியாள்வைகொல்
கங்கை யொடுமதி மேவுச டாதர கஞ்ச மலர்விழி மாலறி யாவிரு
செங்க னகசர ணுகரு ணுகர தென்க ருவைநகர் வாழ்பர மேசனே.

உளத்திடை நின்ற மானமதை யொழித்துவி ரைந்து சாண்வயிறு
வளர்க்கவி ரும்பி யேகவிதை மனத்திலு ழைந்து பாடியொரு
வௌத்தனை யன்பி லாமடைய ரிடத்தில லைந்தி டாதருள்செ
யளப்பறு மின்ப மார்கருவை யருட்பதி வந்த நாயகனே. ()

சீத ளம்பொ ருந்துகடன் ஞால முண்டு மிழ்ந்தவரி
தேட நின்ற வன்ற னருள்கூர்
பாத பங்க யங்களையெ நாளு நம்பி யுஞ்சிறிய
பாவி துன்ப டைந்து ழல்வனே
கோத கன்ற நெஞ்சுருகி நேய மிஞ்சு தொண்டர்துதி
கூறி வந்த னம்பு ரியவே
நீத மொன்று தென்கருவை மேவு தண்ப சுங்களவி
னிழ லின்கண் வந்த பொருளே (3)

அள்வி லாத மாபாவ வசடரோடு கூடாமல்
வளமு லாவு பாமூட மனிதர் மீது பாடாம
லுளமெ நாளும் வாடாம லுனது பாத மீவாய்கொல்
களவி னீழல் வாழ்தூய கருணை மேவு மேலோனே (4)

செறிவுற்ற திரையுவரி புடைசுற்று புவியிலொரு
திவசத்து நமைநினைவுறு
வறிவற்ற பதகனென வெனையப்ப மனதிலெணி
யயாக்கை விடுவை யெனிலோ
நெறிபெற்ற வுனதுதிரு வருளுக்கு மகிமையெவ
னினையற்க வெனது பிழைநீ
மறிவைத்த கமலகர தலசுத்த சடிலதர
வ்ளமிக்க கருவை யரனே (5)

வினைத ரும்பவப் பிணிகெடும் வகைபுரி
வியன்ம ருந்தெனப் பெரியவர் பகர்தரு
முனைம றந்துடற் சுமைகொடு கரமென
வுழலு மென்றனக் கினியருள் புரிவைகொ
னனைய விழ்ந்துகற் பொழிலிடை யுருமது
நதிகள் வந்துறப் பெருகிடும் வளமலி
கனைநெ டுந்திரைத் தடமிக மருவிய
கருவை யம்பதிக் களவுறை யமலனே (6)

உயரி லக்கண மொடுபல கலைதெளி
வொடுப டித்தெவ னிமிழ்கட லமிழ்தென
நயமி குத்துள கவிதைகள் பலபல
நவில லுற்றெவ னுனைநினை கிலனெனி
லயர்வி னற்கதி யடைகுவ துளதுகொ
லருள்செ யெற்குனை நினைதர விதுததி
கயமு கத்தனை முருகனை யருளிய
கருவை வித்தக மறைபணி யிறைவனே. (7)

ஏதமறு நின்கமல, பாதமலர் நம்பியுள
வீதனைசெய் தென்கருவை, நாதகிரி யம்பகனே. (8)

என்கவலை தீரவினி, யுன்கமல பாதமருள்
மின்கனக மாடமலி, தென்கருவை நாயகனே. (9)

அளவிலையை யோகவலை, யுளமெவகை தேறுமன
திளகியருள் வேலையிது, களவுறைத யாகநிதியே. (10)

வெருவுறும னக்கவலை, யொருவிமகி ழக்கருணை
தருவதினி யெப்பொழுது, கருவைநகர் வித்தகனே. (11)

உனைத்துணை யெனப்புவி மிசையி னாட்டுனை
யுளத்திடை நினைத்தனு தினமு மேத்திபு
யினித்திடு பலப்பல கவிதை சாற்றியு
மிரக்கம துனக்கிலை பிணியி னுற்றின
மனத்தநி கரித்தெழு கவலை தீர்த்திலை
வழுத்துக வுனக்கெவ னடிமை மேற்சின
பனைத்துயி ரிடத்திலு நிறையு மாட்சிகொ
ளருட்கட லெனத்திகழ் கருவை மூர்த்தியே. (12)

சால வன்பது மாமகிழ் வேகொடு
தானு நங்குவ தாகிய வோரிரு
வேலை யன்றியை யோவிது நாள்வரை
வீண னென்றனை ரேனெனை யாளினி
நீல கந்தா தூயபு ராதன
நேரி லம்பிகை பாகநி ராமய
மால யன்பணி பாதச ரோருக
மாகிறென்கருவாபுரிநாதனே. (13)

அனவரதமடியர்சுகவனுபவமதனைமனநிடையெனியுருகுவதல
துனதுமலரடிபொருகனவிலுமெணியுருகியதிலினிதுவசையதிலிலி
மனதுதெளிவுறும்வகையினியருள்புரிவதுஇனதுசடனிதுநலதகியுயர்
கனக நகரென மிகவெழில் குலவிய கருவை நகரிடைவருதனி முதல்
வனே. (14)

உன்றுசெம்பதந்தொழுபத்தருக்கரு
ளுதவுகின்றாஞ்சிதநற்குணக்கட
லெனவிருத்துமென் பிணியைபத்த வித்திலே
யெவர்களுண்டுநன் கினியெற்பு ரப்பவர்
கனசுகம்பெறும் படிசித்தம் வைத்தருள்
கவ்லேசொஞ்சமன் றடிமைக்கு நித்தமு
மனமயங்குகின் றதுமெத்த வற்புத
வளமிகுந்ததென் கருவைக்க ருத்தனே. (15)

நரியொடு நாய்பே யனைத்து நாடொறு
நமதென வேதா னினைக்கு மூனுட
லொருபொரு ளேயா மெனச்ச தாவெணி
யுனைநினை யாமே செருக்கி யேயிது
வரையுமை யோநாள் கழித்த பாவியென்
மதிதனை நீயே திருத்தி யாளினி
யருமறை மேலோய் மலர்க்க ளாமிழ
லருளொடு மேன லுதிக்க நாதனே. (16)

ஊன்மரு வுடற்பிணியி னுன்மனதி லெப்பொழுதும்
யோசனைப லப்ப ஸ்செய்தே
நான்மிகவி டர்ப்படுகி றேனெனையி ரட்சியென
நாளுமுறை யிட்டு மினமு
மேன்மனதி ரக்கமிலை நீயலது மற்றுலகி
லேவர்துணை யெற்க ருள்செய்வாய்
தேன்மலிம லர்க்களவி னீழலின்மு ளைத்திலகு
தேவபரி சுத்த முதலே. (17)

எஞ்சலி னற்குண ரஞ்சித வுத்தம னென்றொரு வற்பனையு
மிஞ்சுத மிழ்க்கவி கொண்டுது தித்துமெ லித்துழ லத்தகுமோ
சஞ்சல மற்றிட நன்கரு ளைப்புரி தஞ்சமெ னக்கினிநீ
வஞ்சகம் வைத்திட றென்கரு வைப்பதி வந்தவ ருட்கடலே. (18)

பொருவரியபஞ்சபாதகருமொருபொழுதுனைவணங்குவார்களெனிலுய
ிரவியெதி ரந்த கார மெனவவ ரிடாகலு மெந்த வேளை யினுநின
சரணிணைப ணிந்து மேயென் மனதுறு சலனமதொ ழிந்தி டாத
தெனவின
மருவுலவு தண்க ளாவி னிழலுறை வாதபுரி யிந்த வேளை கருணையே
குற்றமிக வெத்தனையி யற்றிடினு மற்றவைகு
றித்துளம்வெ றுப்ப துகொளார்
பெற்றவர்கள் வைத்திடுவர் மக்கண்மிசை மிக்கநசை
பெட்புறுபு விக்க ணதுபோ
னற்றயவு வைத்திடுதி சற்றெனது குற்றமத
னைத்திருவு ளத்தி னினையே
லற்றமிது வுற்றனனு னைத்துணையெ னக்கருதி
யப்பகரு வைப்ப ரமனே. (20)

இன்ப மோவணு வாவது தானிலை யிந்த மாநில வாழ்வினி லேவெகு
துன்ப மேயுள வானக மேவிய துங்க வார்சிலை யாமிழி வாகிய
புன்பு லாலுடை யாகமெ னுவயர் புந்தி யானினை யாதவி மூடனை
யன்பி னேடினி யாள்வைகொ லோதிரி யம்ப காகரு வாபுரி நாதனே
காவி யைக்கயலை வெஞ்சமர்செ யுங்கரிய
கால னைக்கணையை வண்டையிள மென்பிணையை
மாவி டத்தைநிக ருங்கண்மட மங்கையர்கண்
மால்ப டைத்துனைம றந்துழலு மிந்தவொரு
பாவி யெற்குனது தன்கருணை தந்திடுதி
பாரின் மெத்தவுனை நம்பினன்வி ரும்பியுமை
தேவி யொப்பனையு டன்றழுவு மன்பபுகழ்
சேரு நற்கருவை யம்பதியில் வந்தவனே. (22)

தவனங்கொடியவறுமைதெறவிரு தயநொந்துவாடியெனசெய்குவ
மினி
யெவரிந்த வேளை யுதவி புரிகுவ ரெனவெங்கு மோடி யலையவிடலினி

யவமொன்று பாவ வினைய கலவுன தடியெந்த நாளு நினைய வருள்புரி
புவனங்கள்யாவுமனவரதநனி புகழ்தண்களாவிலுறையுமிறைவனே.

தெருவில்வந் தொண்கனக குடமுலைத் துணைசிறிது
தெரியநின் றுஞ்சிறிய நகையியற் றியுமருகு
சருவிநின் றுஞ்சரச மொழிகள்செப் பியும்விரக
தவனமிஞ் சும்படிசெய் தணியில்வைத் துளமுருக
மருவியின் பஞ்சிறிது பெறவளித் திடர்புரிக
வடமிகும் பெண்கள்பெரு மயலொழித் துனதுகழல்
பாவுறுந் தொண்டரொடு பயில்வதெப் பொழுதடிமை
பகர்பசுந் தண்களவி லுறையுமெய்த் தனிமுதலே. (24)

நிலையாதவிவம்புவிவர்ழ்வினையே நிலையீதெனநம்பியெநேர்முமே
யலைமேவுதுரும்பதுபோலடியே னகமேயுழல்கின்றதையோதயைதா
னிலையாவெனுளந்தெளிவேபெறுவா னினியாவதுதந்திடுவாயருணீ
கலைமாமதியந்தவழ்நீள்பொழில்சூழ்கருவாபுரிவந்தபுராதனனே. (25)

அமுதமத னைக்கமரி னிடைநனியு குப்பதென
வதிமதுர முற்ற துகவர்
தமிழருமை சற்றுமுணர் வரியமட மைக்குணவ
சடர்மிசையி னிக்க விசொலா
திமிழ்கடலு டுத்தபுவி மிசையுனைநி னைத்துநித
மினியகவி செப்ப வருள்வாய்
கமகமென மிக்கமண முலவுபொழி லுற்றிலகு
கருவைவளர் மெய்ப் பரமனே. (26)

குணமுடனிங்கொரு வேளையுன் கழல்பணி
குவமென நெஞ்சிடை யேநினைந் திடுபொழு
துணர்வறு சஞ்சல மாயையென் பதுபுக
வுளமருள் கின்றது பாவியென் புரிகுவல்
கணபண கங்கண காளகந் தரசுப
காமலை மங்கைம ணாளசங் காநறு
மணமலி யும்பொழின் மேவுதென் கருவையின்
மகிமைது லங்கிட வாழ்வுறும் பரமனே. (27)

மலர்செருகு கற்றை யோதி மடவியர்
மயல்வனம்வி டுத்து ஞான பதமெனு
நலகமல புட்ப நாடி யனுதின
நவிலெனது சித்த மான மதுகர
மலகில்பரி சுத்த மேவு முனதுத
ணருணறவு துய்க்கு நாளு முளதுகொ-
லிலகுகரு வைக்க ளாவி னறுநிழ
லிதயமகிழ் வுற்று வாழு மிறைவனே. (28)

வான மேவுமின லொத்தழியு மிப்புவன
வாழ்வை யேநிலையெ னக்கருதி யெட்டுணையு
ஞான மாதுப டைத்திடுத லற்றுழலு
நானெ வாறுகதி யுற்றிடுவ னப்பமுன
மேன நாடுமுன தற்புதப தக்கமல
மீகு வாய்பிறிதி லைப்புகலெ னக்கினிய
தேன வாவுமளி மொய்த்திசைமு ழக்குபொழில்
சேர்வி ளநதவள மைக்கருவை வித்தகனே. (29)

முனிவ ரிமையோர்கள் யாவரு மேபணி
முதல்வ கலைவாணி யோடுச ரோருக
வனிதை புகழ்மேன்மை சேரிம யாசல
மயிலி னொடுகூடி வாழ்கரு ணாகர
புனித சுகவாரி யாயபு ராதன
பாத கனதேவ னேயென நாடொறு
மினிய துதிகூறி நானுனை யேதொழ
வினையு னருளீகு வாய்கரு வேசனே. (30)

திருக்கருவைச் சந்தப்பா முற்றிற்று.

திருக்கருவை

வெண்செந்துறைப் பாமாலை.

பார்மேலெனக்குனது பாதமல்லா லுண்டுகொலோ
சீர்மேவு நற்றுணைதான் றென்கருவை நாயகனே. (1)

உன்னடியே தஞ்சமென வுற்றேனென் னைப்புரப்பாய்
செந்நெல்வயல் சூழ்வளஞ்சேர் தென்கருவை நாயகனே. (2)

ஐயவுனை நம்பு மடியேற்கு நீகருணை
செய்யவிது தான்சமயந் தென்கருவை நாயகனே. (3)

நான்பாவி யானு நம்பினேன் காத்தருள்செந்
தேன்பாயும் பூஞ்சோலைத் தென்கருவை நாயகனே. (4)

வந்திருவென் னெஞ்சின் மயக்கறவெந் நாளுமலர்ச்
செந்திருமின் னுளகலாந் தென்கருவை நாயகனே. (5)

தொண்டருடன் சேர்த்துத் துயர்தீர்த்துக் காத்தருள்வாய்
தெண்டிரைசூழ் பார்புகழுந் தென்கருவை நாயகனே. (6)

அந்தோ தியங்கவிட லாமோ வடிமையைநீ
சிந்தாகு லந்தவிர்த்தா டென்கருவை நாயகனே. (7)

நொந்தே னுளமிகவு நோயகல நீயருள்செய்
செந்தே னுலவுபொழிற் றென்கருவை நாயகனே. (8)

இப்புவியிற் சற்றோ வெளியேன் படுந்துயரஞ்
செப்பமுடி யாதெனையா டென்கருவை நாயகனே. (9)

ஐயாபொய் யாநா னடிமையுனக் கென்பதருள்
செய்யாத தென்னவின்னந் தென்கருவை நாயகனே. (10)

நேரும் பலபிணியு நெஞ்சினுறுஞ் சஞ்சலமுந்
தீரும் படியருள்செய் தென்கருவை நாயகனே. (11)

சஞ்சலமென் னாலே சகிக்கமுடி யாதினியுன்
செஞ்சரணந் தந்தெனையா டென்கருவை நாயகனே. (12)

எத்தனைதா னந்தோ வெளியே னுனக்குரைத்துஞ்
சித்தமிரங் காததென்னே தென்கருவை நாயகனே. (13)

காணுயோ வேழைபடுங் கஷ்டமெலா மின்னமுநீ
சேணுர்பூஞ் சோலைதிகழ் தென்கருவை நாயகனே. (14)

எவருனை யல்லா லெனைக்காப் பவருளையாய்
தேவர்முனி வோர்பரவுந் தென்கருவை நாயகனே. (15)

வைபேல் கபடமடி மைக்கிப் படிக்கொடுமை
செய்பே னுனக்கபயந் தென்கருவை நாயகனே. (16)

வாராயோ வென்முனநீ வந்தெனைக்கண் பாராயோ
தீராயோ வென்பிணியைத் தென்கருவை நாயகனே. (17)

பாவியையு நீகாப் பதுநினக்கு மேன்மையன்றோ
தேவியுமை யொப்பனைசேர் தென்கருவை நாயகனே. (18)

எந்தையுனக் கந்தோ விலையா தயவுனது
சிந்தைசிலை யாசொலையா தென்கருவை நாயகனே. (19)

இவ்வேளை நீவந் தெனதுகுறை தீர்வடிவேற்
செவ்வேளை யீன்றபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (20)

புல்லனையு நல்லனெனப் போற்றித் திரிந்தலுத்தேன்
செல்லலகற் றிப்புரப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (21)

மாவடிவேற் கண்ணூர் மயற்கடல்வீ ழாதுனது
சேவடிபோற் றத்தயைசெய் தென்கருவை நாயகனே. (22)

கூறுபிணி யாற்கவலை கொண்டுழல்கின் றேன்மனந்தான்
றேறுவதெவ் வாறுரையாய் தென்கருவை நாயகனே. (23)

மெய்திருந்தா வேழையிந்த மேதினியி லென்னபிழை
செய்திருந்தா லும்பொறுத்தா டென்கருவை நாயகனே. (24)

கொஞ்சமுமே றுதோநான் கூறுமொழி யுன்செவியிற்
செஞ்சடைமேற் திங்களணி தென்கருவை நாயகனே. (25)

---

(21) செல்லல் - துன்பம்.

தண்பா ரிதுசமயங் கைவிடேலேழையைநீ
திண்பார் பரவுபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (26)

அப்பா வடிமையைநீ யாதரியா யென்னிலென்ன
செப்பார்கண் டோருனைத்தான் றென்கருவை நாயகனே. (27)

உன்செயலெல் லாமென் றுணர்ந்தேன்கண் பார்பொதியத்
தென்சொன் முனிவந்துதொழுந் தென்கருவை நாயகனே. 28

போதுமினி நீயெனைத்தான் புண்படவே செய்ததந்தோ
தீதுதவிர்த் துப்புரப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (29)

பீடுறுநற் றாயும் பிதாவுநீ நானினிவீ
சேடமதாய்ச் சொல்வதென்னே தென்கருவை நாயகனே. (30)

முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ

சிவமயம்.

திருக்கருவைத் தலபுராணக் கதைச் சருக்க அட்டவணை.